JULIA QUINN

Biz Evleniyoruz

Epsilon

BRIDGERTON SERİSİ 8

Tanıdığı bütün adamların aksine, Gregory Bridgerton gerçek aşka inanmaktadır. Ve hayallerinin kadınını bulduğunda, onun doğru insan olduğunu bir anda anlayacağından emindir. Başına da tam olarak bu gelmiştir. Fakat... Bu kadın, doğru kişi değildir. Hatta, nefes kesici Bayan Hermione Watson başkasına âşıktır. Ama en iyi arkadaşı Leydi Lucinda Abernathy, Hermione'yi feci bir birliktelikten kurtarmaya karar verir, böylece Gregory'ye onun kalbini kazanması için yardım etmeyi teklif eder. Ama bu esnada Lucy âşık olur. Hem de Gregory'ye. Ancak Lucy nişanlıdır. Ve amcası onun nişandan caymasına izin verecek gibi görünmez. Gregory kendine gelip, doğru kişinin keskin zekâsı ve insanın içini açan gülümsemesi ile kalbine şarkılar söyleten Lucy olduğunu anlayınca bile... Böylece, düğün yolunda, gelini öpme vakti geldiğinde, sunakta duran kişinin yalnızca kendisi olmasını sağlamak için Gregory'nin her şeyini riske atması gerekmektedir...

www.epsilonyayinevi.com
9 789944 826563
online alışveriş: kitap365.com
KDV'den muaftır.

JULIA QUINN

İlk kitabını yazmaya üniversiteyi bitirdikten bir ay sonra başladı ve yazarlığa o zamandan beri devam ediyor. Onlarca dile çevrilmiş otuz altı romanı olan Quinn, ailesiyle beraber ABD'nin Kuzeybatı Kıyısı'nda yaşıyor.

Bridgerton Serisi: Biz Evleniyoruz
Orijinal Adı: *Bridgertons: On The Way To The Wedding*
Julia Quinn
Çeviri: Tuğba Şabanoğlu

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Enis Köksaldı
Düzelti: Sibel Doğru
Kapak Tasarım: Berna Özbek Keleş
Sayfa Tasarım: Gamze Kulak

3. Baskı: Ocak 2021
ISBN: 978-994-482-656-3

© Julie Cotler Pottinger, 2006

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
Türkçe yayım hakkı, Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / istanbul
Tel: 0212 674 85 28
mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 47939

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

Biz Evleniyoruz

JULIA QUINN

Çeviri
Tuğba Şabanoğlu

epsilon

Editörüm ve Arkadaşım Lyssa Keusch
ve Paul için...

GİRİŞ

Londra, Hanover Meydanı, St. George Kilisesi yakınları, 1827 Yazı

Ciğerleri alev almıştı.

Gregory Bridgerton koşuyordu. Londra sokaklarında, meraklı bakışların farkında olmaksızın koşuyordu.

Hareketlerine eşlik eden garip, güçlü bir ritim vardı – *bir iki üç dört, bir iki üç, dört.* Aklı yalnızca ve yalnızca tek bir şeye takılı kalmışken, onu itekleyen, ileriye sürükleyen bir ritim...

Kilise.

Kiliseye varmalıydı.

Nikâhı durdurmalıydı.

Ne kadar zamandır koşuyordu? Bir dakika? Beş? Bilemezdi. Varacağı yerden başka hiçbir şeye odaklanamazdı.

Kilise. Kiliseye varmalıydı.

On birde başlamıştı. Bu şey. Bu tören. Bu asla yaşanmaması gereken şey... Ama *kadın* bunu yine de yapmıştı. Ve Gregory bunu durdurmak zorundaydı. *Onu* durdurmak zorundaydı. Nasıl olduğunu bilmiyordu ve kesinlikle niçin olduğunu da bilmiyordu; ama kadın yine de yapıyordu bunu. Ve bu yanlıştı.

Kadının bunun yanlış olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Kadın *onundu*. Onlar birbirlerine aitti. Kadın bunu biliyordu. Allah kahretsin ki kadın bunu biliyordu.

Bir nikâh töreni ne kadar sürerdi? Beş dakika? On? Yirmi? Daha önce hiç dikkat etmemişti, şüphesiz ki törenlerin başında ve sonunda saatine bakmak aklına gelmemişti hiç.

Bu bilgiye ihtiyacı olabileceğini düşünmemişti. Bu denli önemli olabileceğini düşünmemişti.

Ne kadar zamandır koşuyordu? İki dakika? On?

Köşeyi savrularak dönüp Regent Caddesi'ne devam edecekken çarptığı ve çantasını yere düşürdüğü saygın giyimli bir beyefendiye, "Affedersiniz," anlamına gelecek bir şeyler geveledi.

Normalde Gregory, beyefendiye yardım etmek için durur, çantayı almak için eğilirdi. Ama bugün olmazdı, bu sabah olmazdı.

Şimdi olmazdı.

Kilise. Kiliseye varmalıydı. Başka hiçbir şey düşünemiyordu. Düşünmemeliydi. Yapması gereken şey...

Kahretsin! Yol tam önünden geçmekte olan bir arabayla kesişince savrularak durakladı. İstediği için değil de bedeni ümitsizce buna ihtiyaç duyduğu için ellerini uyluklarına yaslayarak, göğsündeki o çığlıklar atan ağırlığı –o yakan, hırpalayan, dehşet verici hissi– rahatlatmaya çalışarak, derin derin nefes aldı.

Araba yoluna devam etti ve işte o da yine koşmaya başlamıştı. Artık yaklaşmıştı. Bunu yapabilirdi. Evden ayrılışından beri beş dakikadan fazla zaman geçmiş olamazdı. Belki altı. Yarım saatmiş gibi geliyordu, ama yedi dakikadan fazla olamazdı.

Bunu durdurmak zorundaydı. Yanlıştı bu. Bunu durdurmalıydı. *Durduracaktı da.*

Kiliseyi görebiliyordu. Uzaklarda, gri kulesi parlak mavi göğe yükseliyordu. Birisi fenerlerden aşağı çiçekler sarkıtmıştı. Ne tür olduklarını söyleyemezdi – sarı ve beyaz çiçekler, en çok da sarı. Sepetlerden taşarak, kendilerini tamamen ko-

yuverip saçılmışlardı. Bir şeyi kutlar gibiydiler, hatta neşeliydiler, ama tüm bunlar çok yanlıştı. Bu, neşeli bir gün değildi. Kutlanması gereken bir olay değildi bu.

Ve o bunu *durduracaktı*.

Basamakları yüzüstü düşmeden çıkabileceği kadar yavaşladı ve sonra kapıyı zorlayarak ardına kadar açtı. Kapının duvarın öbür tarafına çarparken çıkardığı sesi neredeyse duymamıştı. Belki de durup soluklanmalıydı. Belki de içeri sessizce girmeliydi; kendine durumu düşünüp değerlendirmek, ne kadar ilerlediklerini ölçmek için zaman tanımalıydı.

Kilisede sesler birden kesildi. Rahip mırıltısını durdurdu, bütün yüzler arkaya dönene dek kilise sıralarındaki bütün sırt kemikleri büküldü.

Ona dönene dek.

"Yapma," dedi Gregory nefesi kesilerek. Fakat o kadar nefessiz kalmıştı ki kendi sesini zar zor duyabilmişti.

"Yapma," dedi, bu sefer daha yüksek sesle, sıraların kenarına tutunup ileriye doğru yalpalarken. "Yapma bunu."

Kadın hiçbir şey söylemedi; ama o, kadını görmüştü. Kadını görmüştü, ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı. Çiçeğinin ellerinden kayıp düştüğünü görmüştü ve biliyordu – kadının nefesinin kesildiğine yemin edebilirdi.

Çok güzel görünüyordu. Altın sarısı saçları ışığı yakalar gibiydi ve öyle bir ışıltıyla parlıyorlardı ki bu ışıltı Gregory'nin içini güçle dolduruyordu. Doğruldu, hâlâ güçlükle nefes alıyordu, ama şimdi hiçbir şeyin desteği olmaksızın yürüyebilirdi. Böylece ellerini sıralardan çekti.

"Yapma bunu," dedi yine, ne istediğini bilen bir adamın gizli zarafetiyle ona doğru yürürken.

Ne olması gerektiğini bilen bir adamın...

Ama o yine de konuşmuyordu. Kimse konuşmuyordu. Garip bir durumdu bu. Londra'nın en büyük işgüzarlarından üç yüz tanesi bir binaya toplanmış, fakat kimseden tek bir söz

çıkmıyordu. Kilise sıralarının arasından aşağı doğru yürürken kimse gözlerini ondan ayıramıyordu.

"Seni seviyorum," dedi, tam orada, herkesin önünde. Kimin umurundaydı ki? Bunu bir sır olarak saklamayacaktı. Kadının kalbinin ona ait olduğunu bütün dünyaya duyurmadan, onun bir başkasıyla evlenmesine izin vermeyecekti.

"Seni seviyorum," dedi yine. Bütün ciddiyetleriyle bir sırada oturan, ağızları şaşkınlıktan açık kalmış kendi annesi ve kız kardeşini göz ucuyla da olsa görebiliyordu.

Yürümeye devam etti. Koridordan aşağı, her adımını biraz daha kendine güvenli, biraz daha kendinden emin atarak.

"Yapma bunu," dedi, koridordan apsise doğru adım atarak. "Onunla evlenme."

"Gregory," dedi fısıltıyla kadın. "Bunu niçin yapıyorsun?"

"Seni seviyorum," dedi Gregory, çünkü söylenecek tek şey buydu. Önemli olan tek şey buydu.

Kadının gözleri parıldadı. Nefesinin boğazında tıkandığını görebiliyordu Gregory. Kadın evlenmeye çalıştığı adamın yüzüne baktı. Adam kaşlarını kaldırarak, *senin seçimin* dercesine hafifçe omzunu silkti.

Gregory tek dizinin üzerine çöktü. "Evlen benimle," dedi, ruhunu sözlerine katarak. "*Benimle* evlen."

Nefes almayı bırakmıştı. Bütün kilisenin nefesi kesilmişti.

Kadın gözlerini onunkilere çevirdi. Kocaman ve parlaktı gözleri, Gregory'nin iyi, güzel ve doğru olduğunu düşündüğü her şeye sahipti bu gözler.

"Evlen benimle," diye fısıldadı son bir kez.

Kadının dudakları titriyordu, ama ağzını açıp anlaşılır bir sesle dedi ki...

BİR

Esas oğlanımız âşık oluyor...
İki ay önce...

Tanıdığı çoğu adamın aksine, Gregory Bridgerton gerçek aşka inanıyordu.

İnanmasaydı aptal olurdu.

Şunlara bir bakın:

En büyük ağabeyi, Anthony.

En büyük ablası, Daphne.

Diğer erkek kardeşleri Benedict ve Colin, kız kardeşleri Eloise, Francesca ve (can sıkıcı ama doğru) Hyacinth de cabası. Hepsi –ama hepsi– eşlerine karşı mutlu bir karasevdanın içindeydiler.

Çoğu erkek için böyle ilişkiler huzursuzluktan başka bir şey getirmezdi, ama doğuştan beri fevkalade neşeli ve (küçük kız kardeşine bakarsanız da) belki zaman zaman sinir bozucu olabilen bir ruha sahip Gregory için, bu, aşikâr olana inanmak dışında bir seçeneği olmadığı anlamına geliyordu:

Aşk, vardı.

Hayal gücünün şairleri açlıktan kurtarmaya yarayan cılız bir icadı değildi bu. İnsanın görüp duyabileceği, koklayıp

dokunabileceği bir şey olmayabilirdi, ama yine de orada bir yerlerdeydi. Ve Gregory'nin de hayallerindeki kadını bulup onunla bir yuva kurması, çoluk çocuk sahibi olması, kâğıt hamurundan heykeller ya da hindistancevizi rendesi koleksiyonu yapmak gibi şaşırtıcı hobiler edinmesi an meselesiydi.

Yine de doğrusunu söylemek gerekirse –ki bu kadar soyut bir kavram için bu isabetli olurdu– rüyaları aslında bir kadını içermiyordu. En azından, belirli ve teşhis edilebilir nitelikleri olan bir kadını içermiyordu. Hayatını tamamen değiştirecek ve onu can sıkıntısıyla saygınlığın halinden memnun payandası haline getirecek bu kadın hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Uzun mu yoksa kısa mı, esmer mi yoksa sarışın mı olacaktı, bilmiyordu. Akıllı olduğunu ve iyi bir mizah anlayışı olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu, ama bunu bir kenara bırakırsak, nasıl bilebilirdi ki? Belki çekingen olacaktı, belki de sözünü sakınmayan biri. Belki şarkı söylemeyi seviyor olacaktı, belki de olmayacaktı. Belki de at binen ve fazlaca dışarıda kalmaktan dolayı yanakları al al bir kadın olacaktı.

Bilmiyordu. Bu imkânsız, harika ve şimdilik var olmayan kadına gelince, bütün bildiği onu bulduğu anda...

Bunu anlayacaktı.

Nasıl anlayacağını bilmiyordu, sadece anlayacağını biliyordu işte. Bu kadar önemli, bu kadar sarsıcı ve hayat değiştirici bir şey. tabii ki sessiz sedasız gerçekleşmeyecekti. Dolu dolu ve gümbür gümbür gelecekti, deyim yerindeyse yıldırım gibi çarpacaktı. Tek soru, bunun ne zaman olacağıydı.

Bu arada, gelecek olanı beklerken güzel vakit geçirmemek için hiçbir sebep göremiyordu. İnsanın gerçek aşkını beklerken bir keşiş gibi yaşamasına gerek yoktu ne de olsa.

Denilene göre Gregory tatminkâr olsa da kesinlikle abartılı olmayan bir gelire sahip, pek çok arkadaşı olan ve oyun masasından ne zaman kalkacağını bilecek kadar akıllı, oldukça tipik bir Londra erkeğiydi. Listenin en üst sıralarında olmasa da Evlilik Pazarı'ndan kapılacak düzgün bir parça olduğu düşü-

nülürdü (dördüncü çocuklar hiçbir zaman çok fazla ilgiye nail olmamışlardır) ve akşam yemeği davetlerinde konuk sayısını eşitlemek için ihtiyaç duyulan uygun kişi olarak her zaman cemiyet kadınlarından rağbet görürdü.

Bu da az önce sözü geçen gelirini biraz daha ileri çekerdi. Bu her zaman kârlı olmuştu.

Belki de hayatında biraz daha amaca sahip olsa iyi olurdu. Belli bir yön ya da sadece yerine getirilmesi gereken anlamlı bir görev olsa... ama bu bekleyebilirdi, değil mi? Yakında her şey açıklığa kavuşacaktı, emindi. Yapmayı istediği şeyi ve bunu kiminle yapmak istediğini bilecekti ve bu sırada da...

İyi vakit geçiremeyecekti. En azından, tam şu anda.

Açıklayacak olursak:

Gregory deri bir koltukta oturuyordu. Oldukça rahat bir koltuktu. Bunun konuyla ilgisi yoktu aslında; koltuğun sağladığı rahatlık hissinin hayalperestliğe, hayalperestliğin de – söylemekte fayda var– bir metre kadar ötede dikilmiş, kesin içinde *görev* ve *sorumluluk* sözcüklerinin çeşitlemelerinin de geçtiği bir şeyler mırıldanan ağabeyinin sözlerini dinlememeye önayak olması dışında.

Gregory pek dikkatini vermiyordu. Nadiren verirdi.

Aslında, hayır. Ara sıra verirdi, ancak...

"Gregory? Gregory?"

Gözlerini kırpıştırarak baktı. Anthony kollarını önünde kavuşturmuştu ve bu asla iyiye işaret sayılmazdı. Anthony, Vikont Bridgerton'dı ve yirmi yıldan fazla bir süredir de öyleydi. Öyle olduğu süre boyunca da kardeşlerin en iyisi olan Gregory, Anthony'den çok iyi bir derebeyi olacağını söyleyip duran ilk kişi olacaktı.

"Düşüncelerinizi böldüğüm için affedersiniz, mühim düşüncelerinizi," dedi Anthony kuru bir üslupla, "acaba, söylediklerimin hiçbirini duydunuz mu?"

"Çalışkanlık," diye papağan gibi tekrarladı Gregory, kâfi derecede ciddiyetle başını sallayarak. "Bir hedefe sahip olmak."

"Çok doğru," diye yanıtladı Anthony. Gregory kendini bu ilham veren performansından ötürü kutladı. "Sonunda hayatına yön vermeye çalışmanın vakti geldi."

Akşam yemeğini kaçırdığı, üstelik aç olduğu ve yengesinin de bahçede hafif bir şeyler servis etmeye başladığını duyduğundan, Gregory, "Elbette," diye mırıldandı. Ayrıca Anthony ile tartışmanın hiçbir manası olmamıştı. Hiçbir zaman.

"Bir değişiklik yapmalısın. Kendine yeni bir hedef belirle."

"Kesinlikle." Belki de sandviç vardı. O küçücük kıtır kıtır olanlarından o anda kırk tane bile yiyebilirdi.

"Gregory."

Anthony'nin sesi yine o tondaydı. Şu tarif etmesi imkânsız ama tanıması kolay olan ton... Gregory artık dikkatini vermesi gerektiğini biliyordu.

"Pekâlâ," dedi. Çünkü sahiden de böylesine kısa bir kelimenin düzgün bir cümleyi bu kadar kolayca geciktirmesi takdire şayan bir şeydi. "Sanırım din adamı olacağım."

"Anlamadım?" diye homurdandı Anthony sonunda.

"Zaten çok fazla seçeneğim yok ki," dedi Gregory. Sözcükler dudaklarından dökülürken onları ilk kez kullandığını fark etti. Bu nedense sözcükleri daha gerçek ve daha kalıcı kıldı. "Ya ordu ya da kilise olacak," diye devam etti, "ve şey, söylemek gerekir ki – ben son derece kötü bir nişancıyım."

Anthony hiçbir şey söylemedi. İkisi de bunun doğru olduğunu biliyordu.

Birkaç saniyelik gergin bir sessizliğin ardından Anthony mırıldanarak, "Kılıç da kullanabilirsin ama," dedi.

"Evet, ama bendeki bu şansla Sudan'a yollanırım." Gregory ürperdi. "Müşkülpesentlik yapmıyorum, ama oradaki sıcak hava... *Sen* gitmek ister miydin?"

Anthony hemen karşı çıktı. "Hayır. Tabii ki hayır."

"Ayrıca," diye ekledi Gregory, keyiflenmeye başlamıştı, "bir de annem var."

Durakladılar. Sonra Anthony, "Annem'in Sudan'la... ne alakası var?" diye sordu.

"Gidişimden hiç de hoşlanmayacaktır. Sonra bilmesin ki annem ne zaman endişelense onun elinden tutan kişi sen olacaksın. Ne zaman korkunç kâbuslar görse, şey hakkında..."

"Daha fazla konuşma," diyerek sözünü kesti Anthony.

Gregory içten içe gülümsedi. Bir rüya kadar basit bir şeye bel bağlayıp da gelecekle ilgili kötü işaretler gördüğünü bir kez bile iddia etmemiş olan annesine karşı haksızlık ediyordu doğrusu, fakat annesi Sudan'a gitmesinden hiç hoşlanmayacak ve Anthony de annesinin endişelerini dinlemek zorunda kalacaktı.

Ayrıca Gregory de İngiltere'nin sisli kıyılarından ayrılmayı pek istemediği için, bu ihtimal pek güçlü değildi zaten.

"Pekâlâ," dedi Anthony. "Pekâlâ. Sonunda bu konuşmayı yaptığımıza memnunum o hâlde."

Gregory saate baktı.

Anthony boğazını temizledi. Konuştuğunda, sesinde bir sabırsızlık seziliyordu. "Yani nihayet geleceğini düşünmeye başladın."

Gregory çenesinin arkasında bir şeylerin kasıldığını hissetti. "Sadece yirmi altı yaşındayım ben," diye hatırlatmada bulundu ağabeyine. "*Nihayet* sözcüğünün yüzüme karşı bu kadar sık tekrarlanması için çok genç olduğum kesin."

Anthony tek kaşını kaldırdı. "Başpiskoposla irtibata geçeyim mi? Sana bir kilise bulması için?"

Gregory'nin göğsü beklenmedik bir öksürük nöbeti ile kasıldı. "Ee, hayır," dedi konuşabildiğinde. "En azından şimdi değil."

Anthony'nin ağzının bir köşesi kımıldadı. Ama çok az bir kımıldamaydı bu ve hiçbir şekilde bir gülümsemeye doğru meyletmiyordu. "Evlenebilirsin," dedi usulca.

"Olabilir," diyerek katıldı Gregory. "Ve evleneceğim de. Aslında, evlenmeyi planlıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Doğru kadını bulduğumda." Ve sonra Anthony'nin şüpheli bakışlarının üzerine ekledi: "Tabii ki sen, herkesten önce, mantık evliliğindense bir aşk evliliğini tavsiye edersin."

Anthony karısına delicesine âşık olmasıyla meşhurdu, karısı da aynen anlaşılması güç bir biçimde ona delicesine âşıktı. Anthony aynı zamanda yedi kardeşine de çok düşkün olmasıyla meşhurdu. Bu yüzden Anthony usulca, "Tadını çıkardığım mutluluğun aynısını senin için de diliyorum," dediğinde, Gregory'nin beklenmedik bir duygu çağlaması hissetmemesi gerekirdi.

Gregory cevap vermek zorunda olmaktan, oldukça gürültülü bir biçimde guruldayan midesi sayesinde kurtuldu. Ağabeyine mahcup bir ifadeyle bakıp, "Özür dilerim, akşam yemeğini kaçırdım da," dedi.

"Biliyorum. Seni daha erken bekliyorduk."

Gregory irkilmekten son anda kaçınabildi.

"Kate buna içerlemiş durumda."

Bu en kötüsüydü. Anthony'nin hayal kırıklığına uğraması ayrıydı, ama bir de karısının canının bir şeye sıkıldığını söylemesi...

İşte o zaman Gregory başının belada olduğunu anladı. "Londra'dan geç ayrıldım," diye geveledi. Doğruyu söylüyordu, ama yine de kabahatin mazereti olmazdı. Akşam yemeğinde evde bekleniyordu, ama gelmemişti. Neredeyse, "Kate'in gönlünü alırım," diyecekti ki son anda dilini ısırdı. Bu işleri daha da kötüleştirirdi, sanki geç kalmasını hafife alıyormuş ve haddini aştığı her durumdan bir gülümseme ve üstünkörü bir lafla kurtulabileceğini sanıyormuş gibi. Bunu çoğu zaman yapıyordu aslında, ama bu sefer nedense...

İstememişti.

Onun yerine sadece, "Özür dilerim," dedi. Bunda ciddiydi de.

"Kate bahçede," dedi Anthony ters ters. "Dans partisi düzenlemiş sanırım – hem de verandada, tabii buna inanırsan!"

Gregory buna inanırdı. Tam yengesine göre bir şeydi bu. O tesadüfen ortaya çıkan güzel anların boşa gitmesine izin verecek türden biri değildi. Hava böylesine güzelken, neden açık havada çarçabuk bir dans daveti düzenlemesindi ki?

"O kimle isterse onunla dans ettiğinden emin ol," dedi Anthony. "Kate genç leydilerin hiçbirinin açıkta kalmasından hoşlanmayacaktır."

"Tabii ki de hoşlanmayacaktır," diye mırıldandı Gregory.

Anthony bir yığın kâğıdın beklediği masasına dönerek, "On beş dakika içinde size katılacağım," dedi. "Bitirmem gereken birkaç işim var burada."

Gregory ayağa kalktı. "Bunu Kate'e iletirim." Ve sonra, görüşme tamamına erince, odayı terk edip bahçeye doğru yol aldı.

Aubrey Konağı'na, yani Bridgerton'ların atalarından kalma evlerine gelmeyeli epey zaman olmuştu. Aile Noel için burada, Kent'te toplanırdı, fakat gerçekte Gregory'nin evi değildi burası, hiçbir zaman olmamıştı. Babası öldükten sonra annesi alışılmadık bir şey yapıp, yılın çoğunu Londra'da geçirmeyi seçerek ailesini köklerinden ayırmıştı. Annesi öyle olduğunu hiç söylememişti, ama Gregory bu eski, zarafetli evde çok fazla anı olduğundan şüphelenmişti her zaman.

Neticede, Gregory her zaman şehirde, kırda olduğundan daha çok evde hissetmişti kendini. Çocukluğunun evi, Aubrey Konağı değil, Londra'daki Bridgerton Malikânesi'ydi. Yine de ziyaretlerinden keyif alırdı ve ata binmek, (göl yeterince sıcaksa) yüzmek gibi kır uğraşlarına her zaman hevesliydi. Ve gariptir ki bu hız değişimini severdi. Şehirde geçen aylardan sonra havanın ona daha temiz ve daha sessiz gelmesini severdi.

Hava fazlasıyla sessiz ve temiz olduğunda her şeyi nasıl da geride bıraktığını görmeyi de severdi.

Gecenin eğlenceleri güney tarafındaki çimenlikteydi ya da o akşam konağa geldiğinde kâhya ona öyle olduğunu söylemişti. Açık hava eğlencesi için güzel bir noktaydı – göl man-

zaralı dümdüz bir zemin ve daha az hareket edecek olanlar için oturacak pek çok yeri olan bir veranda.

Dışarıya açılan uzun salona yaklaştıkça, Fransız kapılarından sızan seslerin vızıltısını duyabiliyordu. Yengesinin ev partisine kaç kişiyi davet ettiğini bilmiyordu, muhtemelen yirmi ile otuz arasında bir rakamdı. İnsanlarla samimiyet kurulabilecek kadar küçük, ama yine de biraz sessizlik ve huzur için kenara kaçmak istenirse, kalabalık içinde yokluğunuzun hissedilmeyeceği kadar büyük bir topluluk.

Salondan geçerken Gregory derin bir nefes aldı, bir yandan da Kate'in ne tür yiyecekler sunmaya karar verdiğini kestirmeye çalışıyordu. Fazla olmayacaktı elbette, konuklarını akşam yemeğinde çoktan tıka basa doyurmuş olmalıydı.

Verandanın açık gri taşına varıp da burnuna gelen hafif tarçın kokusunu duyunca tatlı bir şeyler olduğuna karar verdi Gregory. Hayal kırıklığına uğramış gibi bir nefes verdi. Açlıktan ölüyordu ve o an kocaman bir et parçası olsa cennete düşmüş gibi hissederdi.

Ama geç kalmıştı ve bu ondan başka kimsenin hatası değildi. Ve eğer hemen partiye katılmazsa Anthony onun kellesini uçururdu. Bu yüzden yalnızca kekler ve bisküvilerle yetinmek zorunda kalacaktı.

Dışarıya adımını attığında sıcak bir rüzgâr tenine dokunup geçti. Bir mayıs günü için hava olağanüstü derecede sıcaktı; herkes bunu konuşuyordu. İnsanı keyfe getiren cinsten bir havaydı bu; beklenmedik bir şekilde o kadar hoştu ki insan gülümsemeden edemiyordu. Ve gerçekten de etrafta dolanan konuklar oldukça mutlu görünüyorlardı. Sohbetlerinin alçak uğultusu sık sık kahkahaların gümbürtüsü ile tatlandırılıyordu.

Gregory etrafına baktı. Hem yiyecek içecek bir şeyler bulmak için, hem de tanıdık bir yüze, özellikle de yengesi Kate'e rastlamak için. Görgü gereği önce onu selamlaması gerekiyordu. Ama gözleri etrafı tararken, yengesi yerine gördüğü kişi...

O oldu.

O.

Ve anladı. Onun doğru insan olduğunu anlamıştı. Donmuş gibi durdu, kalakaldı. İçindeki hava vücudunu bir anda terk etmedi, daha çok hiçbir şey kalmayıncaya dek yavaş yavaş kaçıyor gibiydi sanki. Oracıkta durdu, içi bomboştu ve daha fazlası için can atıyordu.

Kadının yüzünü, yandan görünümünü bile göremiyordu. Boynunun nefes kesen mükemmel kıvrımı ve omzuna dökülen bir tutam sarı bukle yalnızca arkadan görünüyordu.

Ve Gregory'nin düşünebildiği tek şey şuydu: *Ben bittim!*

Diğer bütün kadınlar için de bitmişti o. Bu kadar yoğunluk, bu alev, bu karşı konulamaz doğruluk hissi... daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Belki aptalcaydı. Belki çılgınlıktı bu. Muhtemelen her ikisiydi de. Ama hep bu anı beklemişti. Ve aniden her şey berraklaşmıştı – neden orduya ya da kiliseye katılmadığı veya neden ağabeyinin ona sık sık yaptığı, küçük bir Bridgerton mülkünü idare etme teklifini kabul etmediği... hepsi berraklaşmıştı.

Beklemişti çünkü. Hepsi buydu. Kahretsin ki bu an için beklemekten başka hiçbir şey yapmadığını bile fark etmemişti.

Ve işte o an gelmişti.

O, buradaydı.

Ve Gregory anlamıştı.

Anlamıştı.

Yavaşça çimenliği geçti, yemekler ve Kate çoktan unutulmuştu. Karşısına çıkan bir iki kişiyi mırıltıyla selâmladı, hâlâ hızını koruyordu. Ona varmak zorundaydı. Yüzünü görmek zorundaydı, kokusunu içine çekmek, sesini duymak zorundaydı.

Ve işte oradaydı, yalnızca birkaç metre uzakta duruyordu. Gregory'nin nefesi kesilmişti, şaşkındı, yalnızca onun varlığıyla aynı yerde bulunmaktan bile memnundu.

Kadın, başka bir genç kadınla konuşuyordu. Yakın arkadaş

oldukları gözlemlenebilecek kadar hareketli ve neşeliydiler. Gregory bir süre orada dikilip onları izledi, ta ki onlar yavaşça dönüp Gregory'nin orada olduğunu fark edene kadar.

Gregory gülümsedi. Yavaşça ve çok az. Sonra dedi ki...

"Nasılsınız?"

Lucinda Abernathy ya da onu tanıyan herkesin kullandığı ismiyle Lucy, sinsice arkalarından yaklaşan centilmene doğru dönünce inildemesini zor bastırdı. Muhtemelen söz konusu centilmen, Hermione'yle tanışan herkesin yaptığı gibi, Hermione'ye kur yapmak için yaklaşmıştı.

Bu, Hermione Watson'la arkadaş olmanın getirdiği bir tehlikeydi. Manastırdaki yaşlı papazın kelebek koleksiyonu yapması gibi, kırık kalp biriktirirdi o da.

Tek fark, elbette Hermione'nin koleksiyonunun parçalarına küçük küçük iğneler batırmıyor oluşuydu. Dürüst olmak gerekirse, Hermione hiçbir genç adamın kalbini kazanmak istemiyordu ve kesinlikle onların kalbini kırmaya da niyetlenmiyordu. Bu sadece oluyordu işte... Lucy buna çoktan alışmıştı. Hermione, Hermione'ydi. Tereyağı gibi soluk sarı saçları, kalp şeklindeki yüzü ve yeşilin en vurucu tonundaki, kocaman açılmış gözleriyle...

Öte yandan Lucy... Bir Hermione değildi tabii ki bu kadarı gayet açıktı. O yalnızca kendisiydi ve çoğu zaman bu yeterliydi.

Lucy, her bakımdan, Hermione'den biraz daha *az*dı. Daha az sarışın. Daha az ince. Daha az uzun. Gözlerinin rengi daha az canlıydı – maviye çalan bir gri. Aslında, Hermione dışında birine nazaran oldukça çekiciydi. Ama bunun ona bir yararı yoktu, çünkü Hermione dışında kimseyle bir yere *gitmezdi.*

Bu çarpıcı sonuca bir gün, Hermione'yle beraber üç yıldır öğrencisi olduğu Bayan Moss'un İstisnai Genç Hanımlar

Okulu'nda, İngilizce Kompozisyon ve Edebiyat dersinde, dersi dinlemiyorken varmıştı.

Lucy, Hermione'nin biraz daha azıydı. Ya da belki, biraz daha cilalı sözlerle söylemek gerekirse, Lucy *o kadar da* değildi.

Sağlıklı, geleneksel, İngiliz gülü tarzında, makul bir güzelliği olduğunu düşünüyordu. Ama erkekler nadiren onun varlığından mest olurlardı. (Tamam tamam, asla olmazlardı!)

Öte yandan Hermione... Eh, onun bu kadar iyi bir insan olması iyi bir şeydi. Yoksa onunla arkadaş olunması imkânsız olurdu.

Evet, bu ve hiç dans edemiyor olduğu gerçeği. Vals, kadril, saray dansı – fark etmezdi. İşin içinde müzik ve hareket varsa, Hermione bunu beceremiyordu.

Ve bu çok *hoştu*.

Lucy, kendisinin sığ bir insan olduğunu düşünmezdi. Ve eğer biri soracak olsa, çok sevdiği arkadaşı uğruna kendini bir arabanın önüne hiç tereddüt etmeden atabileceğini söyleyebilirdi. Ama İngiltere'nin en güzel kızının bir tanesi tahtadan olmak üzere iki sol ayağı olduğu gerçeği –mecazi anlamda tabii ki– tatmin edici bir adalet duygusu veriyordu.

Ve işte bir tane daha çıkmıştı. Erkek, elbette. Ayak değil. Yakışıklıydı da. Fazla olmasa da uzun boyluydu. Kahverengi saçları ve tatlı bir gülümsemesi vardı. Ve gecenin loş ışığında ne renk olduğunu seçemediği gözlerinde bir pırıltı vardı.

Tabii centilmenin gözlerini doğru dürüst *görebildiği* söylenemezdi, çünkü adam ona bakmıyordu. Her erkeğin yaptığı gibi, Hermione'ye bakıyordu.

Lucy adamın fark edeceğini sanmasa da gülümsedi ve her centilmen gibi reverans yapıp kendini tanıtmasını bekledi.

Ve adam çok şaşırtıcı bir şey yaptı. İsmini açıkladıktan sonra –görünüşünden bir Bridgerton olduğunu anlaması gerekirdi– eğildi ve önce *onun* elini öptü.

Lucy'nin nefesi kesilmişti.

Sonra tabii ki adamın ne yaptığını anlamıştı.

Ah, evet *iyi* biriydi. Gerçekten iyiydi. Hiçbir şey, ama *hiçbir şey*, bir erkeğin kendini Hermione'ye sevdirmesi için, Lucy'ye iltifatta bulunmak kadar etkili olamazdı.

Adam için ne acı bir durumdu bu, Hermione'nin kalbi bir başkasındaydı çünkü.

Her neyse. Oyunu sonuna kadar izlemek eğlenceli olacaktı yine de.

"Ben Hermione Watson," dedi Hermione. Lucy, Bay Bridgerton'ın taktiklerinin iki kat daha zekice olduğunu fark etti. Hermione'nin elini sonradan öpmesi sayesinde oyalanabilecekti ve böylece tanıştırmaları gerçekleştiren kişinin Hermione olması gerekecekti.

Lucy neredeyse etkilenmişti. Hiç değilse, bu onun ortalama bir centilmenden biraz daha zeki bir adam olduğunu gösteriyordu.

"Ve bu da çok sevgili arkadaşım," diye devam etti Hermione, "Leydi Lucy Abernathy."

Bunları her zaman yaptığı gibi sevgiyle ve özveriyle, belki biraz da *Tanrı aşkına, biraz Lucy'ye de bak!* dercesine bir ümitsizlik havasıyla söylemişti.

Ama elbette erkekler hiçbir zaman Lucy'ye bakmazlardı. Hermione'yle ve onun kalbini kazanmanın yollarıyla ilgili tavsiyeler isteyecekleri zaman dışında. Bu olduğunda, Lucy her zaman talep görürdü.

Bay Bridgerton –Lucy zihninde Bay Gregory Bridgerton diye düzeltti, çünkü bildiği kadarıyla Vikont'u saymazsa toplamda üç tane Bridgerton vardı– döndü ve cazip bir gülümseme ve sıcacık gözleriyle onu şaşırtarak, "Nasılsınız, Leydi Lucinda?" diye mırıldandı.

"Çok iyiyim, teşekkür ederim." Çok sözcüğünü söylemeden hemen önce açık açık kekelediği için kendini bir güzel pataklayabilirdi Lucy. Ama Tanrı aşkına! Erkekler Hermione'ye gözlerini diktikten sonra ona hiç bakmazlardı ki hem de hiç!

Acaba adam *ona* ilgi duymuş olabilir miydi?

Hayır, imkânsız. Asla öyle olmazdı.

Hem sahiden, bir önemi var mıydı ki bunun? Elbette değişiklik olsun diye bir erkek ona çılgınca ve tutkuyla âşık olsaydı güzel olurdu. Gerçekten de biraz ilgi görmesinin *sakıncası* olmazdı. Ama gerçek şuydu ki Lucy uzunca bir süredir Lord Haselby ile nişanlıydı. Yani aşkından serseme dönmüş bir hayrana gerek yoktu. Faydalı bir şeylere sebep olacak bir şey değildi bu.

Bunun yanı sıra, Hermione'nin melek gibi bir yüzle doğması da Hermione'nin suçu değildi.

Yani Hermione baştan çıkarıcı denizkızıydı, Lucy de güvenilir arkadaş. Dünyanın bununla bir alıp veremediği yoktu. Öyle olmasa da belli bir şeydi bu.

"Sizi ev sahiplerimiz arasında sayabilir miyiz?" diye sordu Lucy sonunda. Zira zoraki "Tanıştığımıza memnun oldum" faslından sonra kimse bir şey söylememişti.

"Korkarım ki hayır," diye yanıtladı Bay Bridgerton. "Bu eğlencelerden kendime pay çıkarmayı çok isterdim, fakat Londra'da yaşıyorum."

Hermione kibarca, "Aileniz Aubrey Konağı'na sahip olduğu için çok şanslısınız," dedi. "Ağabeyinize ait olsa da."

Ve Lucy işte o anda anladı. Bay Bridgerton, Hermione'den hoşlanıyordu. İlk olarak Lucy'nin elini öpmesi ya da bir şey söylediğinde ona bakması –ki çoğu erkek bunu yapmazdı– önemsizdi. Onun da Hermione'nin hayranları arasına katıldığını anlamak için insanın Hermione konuştuğunda adamın ona nasıl baktığını görmesi yeter de artardı bile.

Genç centilmenin gözlerinin cam gibi bir ifadesi vardı. Dudakları aralanmıştı. Ve orada şiddetli bir yoğunluk vardı, sanki Hermione'yi kapıp tepeden aşağı geçip gitmek ister gibiydi. Kalabalıkların ve adabımuaşeretin canı cehenneme!

Lucy'ye bakışının, kibar bir ilgisizlik olarak nitelendirilebilecek bakışının tam aksiydi bu. Ya da belki de *Neden yolumu kapatıyorsun, neden Hermione'yi kollarıma alıp tepeden aşağı onunla*

inmemi engelliyor ve kalabalığa ve görgü kurallarına lanet okumamı engelliyorsun? demek istiyordu.

Aslında düş kırıklığına uğratıcı bir şey değildi bu tam olarak. Sadece... düş kırıklığına uğramayı engelliyor da değildi.

Bunun için bir sözcük olmalıydı. Gerçekten, olmalıydı.

"Lucy? Lucy?"

Lucy biraz mahcubiyet duyarak, sohbete dikkatini vermediğini fark etti. Hermione merakla onu süzüyordu, erkeklerin o çok cazibeli bulduğu biçimde, başını yana eğmişti. Lucy bir kere denemişti bunu. Yana eğince başı dönmüştü.

"Evet?" diye geveledi. Öyle veya böyle bir şeyler demesi gerekiyordu çünkü.

"Bay Bridgerton benimle dans etmek istediğini söyledi," dedi Hermione. "Ama ona dans *edemediğimi* söyledim."

Hermione dans pistinden uzak durmak için hep bileğinin burkulduğu ya da nezle olduğu gibi yalanlar uydururdu. Bütün hayranlarını başından savıp Lucy'nin başına sarması dışında bu gayet iyi bir şeydi aslında. Ama bu o kadar sık olmaya başlamıştı ki Lucy centilmenlerin Hermione'nin bunu Lucy'ye acıdığından yaptığını düşüneceklerinden kuşkulanıyordu. Oysa bunun gerçekle uzaktan yakından alakası olamazdı.

Kendi bunu hiç söylemese de Lucy oldukça iyi dans ederdi. Ayrıca, oldukça da hoşsohbetti.

Bay Bridgerton, "Leydi Lucinda'ya dansta eşlik etmek benim için bir zevk olacak," dedi. Çünkü zaten başka ne söyleyebilirdi ki?

Lucy gülümsedi. Çok içinden gelmiş olmasa da bir gülümsemeydi işte. Ve Bay Bridgerton'ın ona verandaya kadar eşlik etmesine izin verdi.

İKİ

Esas kızımız romantik olan her şey için kararlı bir saygısızlık gösteriyor...

Gregory'nin bir centilmen olduğu su götürmezdi. Elini uzatıp Leydi Lucinda'ya verandadaki idareten kurulmuş dans pistine doğru eşlik ederken, hayal kırıklığını iyi sakladı. Muhakkak o da çok güzel ve çok tatlı bir genç kadındı, ama... Bayan Hermione Watson değildi.

Oysa bütün hayatı boyunca Hermione Watson'la tanışmak için beklemişti.

Yine de hedefi için faydalı *olabilirdi* bu. Leydi Lucinda belli ki Bayan Watson'ın en yakın arkadaşıydı – Leydi Lucinda'nın uzaklarda bir yerlere gözlerini dikip belli ki konuşulanların hiçbirini dinlemediği o kısa sohbet boyunca Bayan Watson, bu genç kadına olan sevgisini açıkça dile getirmişti. Dört kız kardeşe sahip olduğundan Gregory de kadınlara dair bir-iki şey biliyordu elbette. Arkadaşın arkadaşıyla iyi geçinmek, bunların en önemlisiydi. Tabii ikisinin *gerçekten* arkadaş olduklarından; arkadaşmış gibi yapıp da birbirlerini arkadan vurmak için doğru zamanı kollayan kadınlardan olmadıklarından emin olmak lazımdı.

Şu kadınlar gizemli yaratıklardı doğrusu. Gerçekten söylemek istedikleri şeyi söylemeyi bir öğrenebilseler, dünya çok daha kolay bir yer olurdu.

Ama Leydi Lucinda'nın aklı beş karış havada halleri dışında, Bayan Watson ve Leydi Lucinda bütün dostluk ve sadakat emarelerini gösteriyordu. Ve eğer Gregory, Bayan Watson'la ilgili bir şeyler öğrenmek istiyorsa, Leydi Lucinda'nın iyi bir başlangıç olduğu aşikârdı.

Müziğin başlamasını beklerlerken, Gregory kibarca sordu: "Aubrey Konağı'nda uzun zamandır mı misafirsiniz?"

"Dünden beri sadece," diye cevapladı Lucinda. "Siz? Bu zamana kadar davetlerde sizi hiç görmedik."

"Daha bu akşam geldim," dedi Gregory. "Akşam yemeğinden sonra." Suratını ekşitti. Artık gözünü dikip Bayan Watson'a bakmadığı için, epey aç olduğunu hatırlamıştı.

"Açlıktan ölüyor olmalısınız!" diye haykırdı Leydi Lucinda. "Dans etmek yerine verandada bir tur atmayı tercih eder misiniz? Yiyeceklerin olduğu masanın yakınlarında da geziniriz, söz."

Gregory onu kucaklayabilirdi. "Siz, Leydi Lucinda, mükemmel bir genç kadınsınız."

Lucinda gülümsedi. Fakat bu garip bir gülümsemeydi. Gregory ne anlama geldiğini pek söyleyemezdi. İltifatından hoşlandığından oldukça emindi. Ama başka bir şey daha vardı, hüzünlü bir şeyler, belki de biraz kabullenmişlik.

"Bir erkek kardeşe sahip olmalısınız," dedi Gregory.

"Evet," diye onayladı Lucinda, tahmini onu gülümsetmişti. "Benden dört yaş büyük ve her zaman aç. Okuldan eve döndüğünde erzak dolabımızda yiyecek bir şey kalırsa benim için çok büyük şaşkınlık olur her zaman."

Gregory, Lucinda'nın elini dirseğinin kıvrımına koydu ve birlikte verandaya doğru yürüdüler.

Gregory saat yönünün tersine doğru devam edecekken Lucy kolundan hafifçe çekip, "Bu taraftan," dedi. "Tabii tatlı yemeyi tercih etmeyecekseniz."

Gregory yüzünün aydınlandığını hissetti. "Tuzlu bir şeyler de var mı?"

"Sandviçler. Küçükler ama oldukça lezizler. Özellikle yumurtalısı."

Gregory dalgın dalgın kafasını salladı. Gözünün ucuyla Bayan Watson'ı görmüştü, başka bir şeye odaklanmak biraz zordu şimdi. Özellikle de kadının çevresi erkekler tarafından kuşatılmışken. Saldırıya geçmeden önce birinin Leydi Lucinda'yı Hermione'nin etrafından savuşturmasını beklediklerinden emindi Gregory.

"Ee, şey, Bayan Watson'ı uzun zamandır mı tanıyorsunuz?" diye sordu Gregory, niyetini fazla belli etmemeye çalışarak.

Lucinda kısa bir süre duraksadıktan sonra cevap verdi: "Üç yıl. İkimiz de Bayan Moss'un okulunda öğrenciydik. Bu senenin başında okulu bitirdik."

"Bahar sonunda Londra'da kendinizi cemiyete tanıtmayı düşünüyorsunuzdur sanırım?"

"Evet," diye yanıtladı Leydi Lucinda, küçük atıştırmalıklarla dolu bir masaya doğru kafasını sallayarak. "Son birkaç ayı hazırlanmakla geçirdik. Hermione'nin annesinin demesiyle, ev partilerine ve küçük davetlere katılarak."

"Kendinizi cilalıyordunuz yani?" diye sordu Gregory gülümseyerek.

Lucinda'nın dudakları cevap verircesine kıvrıldı. "Aynen öyle. Artık çok iyi bir şamdandan pek bir farkım kalmadı."

Gregory eğlendiğini hissetti. "Sadece bir şamdan mı, Leydi Lucinda? Lütfen kendinizi hafife almayın. En azından, son zamanlarda herkesin evine lazım olan şu şaşaalı gümüş vazolardan birisiniz siz."

"Ben bir vazoyum o zaman," dedi Lucinda, neredeyse bu fikri gözden geçiriyormuş gibi görünüyordu. "Hermione'den ne olurdu acaba?"

Bir mücevher... Elmas... Altınlarla bezeli bir elmas... Altınlarla bezeli ve etrafında...

Gregory düşüncelerinin gittiği yöne zorlukla engel oldu. Şairane egzersizlerine daha sonra, kendisinden sohbetin bir ucundan tutması beklenmiyorken devam edebilirdi. Başka bir genç hanımla edilen sohbetin ucundan tutması beklenmiyorken... "Açıkçası, bilmiyorum," dedi düşünmeden, Leydi Lucinda'ya bir tabak uzatırken. "Bayan Watson'la henüz tanıştım ne de olsa."

Lucinda bir şey söylemedi ama hafifçe kaşlarını kaldırdı. Gregory de elbette o zaman, farkında olmadan Lucinda'nın omzunun üstünden Bayan Watson'a bakıp onu daha iyi görmeye çalıştığını kavrayıverdi.

Leydi Lucinda hafifçe bir iç geçirdi. "Bilmelisiniz ki o bir başkasına âşık."

Gregory bakışlarını dikkatini vermesi gereken kadına yöneltti. "Affedersiniz, anlayamadım?"

Leydi Lucinda tabağına birkaç küçük sandviç koyarken zarifçe omuzlarını silkti. "Hermione. Başka birine âşık. Bilmek istersiniz diye düşündüm."

Gregory ona bakakaldı. Ve sonra, bütün mantığının ona söylediklerine rağmen, tekrar Bayan Watson'a baktı. Bu ayan beyan ortada, zavallıca bir hareketti, ama kendine engel olamamıştı. O sadece... Tanrım, o sadece ona bakmak, bakmak ve asla durmamak istiyordu. Bu aşk değilse neydi, bilemiyordu.

"Pastırmalı?"

"*Ne?*"

"Pastırmalı." Leydi Lucinda'nın elinde küçük bir sandviç ve servis maşası vardı. Yüzü rahatsızlık verecek derecede sakindi. "Bir tane alır mıydınız?" diye sordu.

Gregory homurdanarak tabağını uzattı. Ve sonra, konuyu kaldığı yerde bırakamayacağından, katı bir şekilde, "Beni ilgilendirmiyor," dedi.

"Sandviç mi?"

"Bayan Watson'ın durumu," dedi dişlerinin arasından.

Yine de elbette, böyle düşünmüyordu. Ona göre, Hermi-

one Watson onu oldukça ilgilendiriyordu. En azından ilgilendirecekti. Çok yakında.

Gregory'nin üzerine düşen aşk yıldırımının Hermione'nin yakınından bile geçmemiş olması nedense tedirgin ediciydi. Âşık olduğunda, âşık olduğu kişinin de onunla aynı şeyi, hatta aynı şeyi aynı şiddetle hissetmeyebileceği aklına gelmemişti hiç. Ama en azından şu açıklama –yani Hermione'nin başka birine âşık olduğunu düşünmesi– kırılan gururunu tamir etmişti. Onun başka birine âşık olduğunu düşünmek, Gregory'ye tamamen ilgisiz olmasından çok daha yenilir yutulur bir şeydi.

Şimdi yapılması gereken tek şey, her kime âşıksa, Hermione'nin onun doğru kişi olmadığını anlamasını sağlamaktı.

Gregory göz koyduğu her kadını elde edebileceğini düşünecek kadar kibirli değildi, ama kesinlikle daha önce cinsi latifle ilgili hiçbir *zorlukla* karşılaşmamıştı. Bayan Watson'la olan durumu düşünülürse, hislerinin uzun bir süre karşılık göremeyebilecek olması resmen akıl almaz bir şeydi. Genç kadının kalbini kazanmak ve elini tutabilmek için çok çabalaması gerekecekse de bu sadece zaferini daha tatlı kılacaktı.

Ya da o öyle düşünüyordu. İşin doğrusu, her iki tarafın üzerine de aşk yıldırımı düşmüş olsaydı, her şey çok daha rahat olurdu.

"Kendinizi kötü hissetmeyin," dedi Lucinda, boynunu hafifçe uzatarak sandviçlere göz gezdirirken. Herhalde domuz etinden daha egzotik bir şeyler arıyordu.

"Hissetmiyorum," dedi Gregory bir yandan sandviçini ısırırken. Sonra Lucy'nin dikkatini gerçekten ona vermesi için bekledi. Yapmayınca, tekrar konuştu: "Hissetmiyorum."

Lucy döndü, ona dürüstçe bakıp göz kırptı. "Pekâlâ. Bunu duymanın iç rahatlatıcı olduğunu söylemeliyim. Çoğu erkek mahvolur."

Gregory kaşlarını çattı. "Çoğu erkek mahvolur derken ne demek istiyorsunuz?"

"Tam olarak ne dediysem, onu," diye yanıtladı Lucinda ona sabırsız bir bakış atarak. "Mahvolmuyorlarsa da anlaşılması güç bir şekilde öfkeleniyorlar." Kadınsı bir havayla burnundan soluyarak, "Sanki tüm bunlar onun suçuymuş gibi," diye ekledi.

"Suç?" diye yineledi Gregory. Çünkü açıkçası Lucinda'nın ne demek istediğini anlamakta zorluk çekiyordu.

"Hermione'ye âşık olduğunu sanan ilk erkek değilsiniz," dedi Leydi Lucinda ruhsuz bir ifadeyle. "Her zaman olur bu."

"Ben ona âşık olduğumu sanmıyorum." *Sanmıyorum* sözcüğüne yaptığı vurgunun fark edilmemesini ümit ederek kendini durdurdu. Aman Tanrım, ona ne oluyordu böyle? Eskiden bir mizah anlayışı vardı. Kendiyle bile dalga geçebilirdi. Özellikle de kendisiyle.

"Değil misiniz?" Şaşırmış ve keyfe gelmiş gibi geliyordu Lucinda'nın sesi. "Güzel. İçim rahatladı."

"Neden?" diye sordu Gregory gözlerini kısarak. "Neden içiniz rahatladı?"

"Neden bu kadar fazla soru soruyorsunuz?" diyerek karşılık verdi Lucinda.

"Sormuyorum," diye çıkıştı Gregory öyle olduğu halde.

Lucy iç geçirdi. Sonra, "Özür dilerim," diyerek onu tamamen şaşırttı.

"Efendim?"

Leydi Lucinda tabağındaki yumurtalı salataya baktı, sonra tekrar ona döndü. Ondan önce tabağa bakmasını pek de göğüs kabartıcı bulmadı Gregory. Genelde yumurtalı salatadan önce gelirdi. "Hermione'den bahsetmemi istediğinizi sandım," dedi Lucinda. "Yanılıyorsam bağışlayın."

Bu Gregory'yi bir hayli ikileme düşürdü. Bayan Watson'a böyle damdan düşer gibi âşık olduğunu itiraf edebilirdi, gerçi bu onun gibi bir romantik için bile epey küçük düşürücüydü. Ya da her şeyi inkâr edebilirdi ki buna da Lucinda inanmazdı. Ya da uzlaşma yoluna gidebilir ve hafif bir etkilenme yaşadı-

ğını söyleyebilirdi. Normalde bunun en iyi çözüm olduğunu düşünürdü, ama şimdi böyle bir şey söylese bu Leydi Lucinda'ya hakaret olurdu sadece.

İki kızla da aynı anda tanışmıştı ne de olsa. Ve damdan düşer gibi âşık olduğu kişi *Leydi Lucinda* değildi.

Ama sonra, Lucinda sanki düşüncelerini okuyormuş gibi (ki bu Gregory'yi korkutmuştu açıkçası) elini sallayarak, "Benim duygularımı önemsemeyin lütfen. Ben buna çoktan alıştım. Dediğim gibi, *her zaman* böyle olur," dedi.

Kalbini aç, kör hançeri sapla. Çevir.

"Ayrıca," diye devam etti Lucinda neşeyle, "bizzat ben de nişanlı sayılırım." Sonra yumurtalı salatadan bir lokma attı ağzına.

Gregory kendi kendine nasıl bir adam bu garip varlığa bağlanmış olabilir diye merak etti. Adama acımıyordu tam olarak, sadece... merak ediyordu işte.

Ve sonra Leydi Lucinda küçük bir "Ah!" koparttı.

Gregory'nin gözleri Lucinda'nınkileri takip etti. Bayan Watson'ın durduğu yere bakıyorlardı.

"Nereye gitti acaba?" dedi Leydi Lucinda.

Gregory hemen kapıya doğru döndü. Gözden kaybolmadan önce onu son bir kez görmeyi umuyordu, ama Bayan Watson çoktan gitmişti. Bu çok sinir bozucuydu. Delice, fena halde ve birdenbire âşık olmanın ne anlamı vardı, özellikle de bununla ilgili hiçbir şey yapamayacak olduktan sonra?

Bütün bunların tek taraflı olduğunu da unut gitsin tabii. Tanrım!

Dişlerini gıcırdatırken iç geçirmeye ne denirdi emin değildi ama yaptığı tam olarak buydu.

"Ah, Leydi Lucinda. İşte buradasınız."

Gregory başını kaldırıp bakınca yengesinin yaklaşmakta olduğunu gördü.

Ve onu tamamen unuttuğunu hatırladı. Kate alınganlık yapmazdı; olağanüstü iyi biriydi. Ama yine de Gregory ge-

nelde arasında kan bağı olmayan kadınlara karşı daha terbiyeli davranmaya çalışırdı.

Leydi Lucinda selam vermek için hafifçe eğildi. "Leydi Bridgerton."

Kate sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bayan Watson benden size iyi olmadığını ve akşam boyunca dinleneceğini iletmemi istedi."

"Öyle mi? Şeyden bahsetti mi?.. Ah, boş verin." Leydi Lucinda soğukkanlıymış, kayıtsızmış gibi elini salladı; ama Gregory genç kadının dudaklarının kenarında beliren endişenin izlerini görebiliyordu.

"Nezle olmuş sanırım," diye ekledi Kate.

Leydi Lucinda başıyla onayladı. "Evet," dedi biraz duygusuzca. "Öyle olmalı." Şartlar düşünüldüğünde, Gregory ondan daha duygulu olmasını beklerdi.

"Ve sen," diye devam etti Kate, Gregory'ye dönerek, "benimle selamlaşmadın bile. Sen nasılsın?"

Gregory yengesinin ellerini tutup özür dilercesine öptü. "Geciktim."

"Onu biliyorum." Kate'in yüzünde rahatsız olmuş bir ifade yoktu, sadece biraz kızgın gibiydi. "Onun dışında nasılsın?"

"Onun dışında iyiyim," diyerek sırıttı Gregory. "Her zamanki gibi."

"Her zamanki gibi," diye tekrarladı Kate, ona az sonra sorguya çekileceğinin haberini veren bir bakış atarak. "Leydi Lucinda," diye devam etti. Sesi nispeten daha canlıydı. "Galiba eşimin kardeşi, Bay Bridgerton'la tanıştınız."

"Evet, öyle," diye yanıtladı Leydi Lucinda. "Biz de yemeklerin tadını çıkarıyorduk. Sandviçler enfes."

"Teşekkür ederim," dedi Kate. Sonra ekledi: "Peki Gregory size dans sözü verdi mi? Profesyonelce bir müzik yok, ama konuklarımız arasından bir yaylı dörtlüsü çıkarabilmeyi başardık."

"Verdi," diye yanıtladı Leydi Lucinda. "Ama ben açlığını dindirmesi için onu bu zorunluluktan azat ettim."

"Erkek kardeşleriniz olmalı," dedi Kate gülerek.

Leydi Lucinda cevap vermeden önce hafif şaşkın bir ifadeyle Gregory'ye baktı. "Yalnız bir tane."

Gregory Kate'e döndü. "Aynı şeyi ben de gözlemledim," diye açıklama yaptı.

Kate kısa bir kahkaha patlattı. "Aklın yolu birdir!" Genç kadına dönerek, "Erkeklerin davranışlarını anlamak çok önemlidir, Leydi Lucinda. Yemeğin gücünü asla göz ardı etmemek gerek," diye ekledi.

Leydi Lucinda kocaman gözlerle baktı. "Hoş bir ruh hali için mi?"

"Evet, o da olabilir," dedi Kate neredeyse düşünmeden. "Ama yemeğin tartışma kazanmaktaki rolünü de es geçmemeli. Ya da açıkça istediğini elde etmekteki rolünü."

"Hanımefendi okulunu daha yeni bitirmiş, Kate," diye çıkıştı Gregory.

Kate ona aldırış etmedi, onun yerine Leydi Lucinda'ya kocaman gülümsedi. "İnsan hiçbir zaman, önemli hünerler edinemeyecek kadar genç değildir."

Leydi Lucinda, önce Gregory'ye sonra da Kate'e baktı. Gözleri neşeyle parlıyordu. "Birçok insan size neden saygı duyuyor anlıyorum, Leydi Bridgerton."

Kate güldü. "Çok naziksiniz, Leydi Lucinda."

"Ah, lütfen Kate," diye araya girdi Gregory. Leydi Lucinda'ya dönerek ekledi: "Ona böyle iltifatlar ederseniz bütün gece buradan ayrılmaz."

"Onu umursamayın," dedi Kate kötü kötü gülerek. "Genç ve budala biri, ayrıca ne konuştuğunu bilmiyor."

Gregory başka bir şey söylemek üzereydi ki –bunu Kate'in yanına bırakamazdı– Leydi Lucinda araya girdi.

"Size bütün akşam boyunca övgüler yağdırabilirim, Leydi Bridgerton, ama benim artık ayrılmam gerekiyor. Hermio-

ne'yi kontrol edeceğim. Bütün gün keyifsiz bir hali vardı, iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Elbette," diye yanıtladı Kate. "Lütfen ona sevgilerimi iletin. Ve sakın bir şeye ihtiyacınız olursa haber vermekten çekinmeyin. Kâhyamız kendini aktar sanıyor, sürekli ilaç karışımları yapıyor. Hatta bazısının işe yaradığı bile oluyor." Sırıttı. İfadesi öyle cana yakındı ki Gregory Kate'in Leydi Lucinda'dan hoşlandığını o an anladı. Bunun anlamı büyüktü. Kate öyle veya böyle, aptallara dayanamazdı.

"Size kapıya kadar eşlik edeyim," dedi Gregory çabucak. Ona bu nezaketi teklif etmekten başka bir şey gelmezdi elinden. Ayrıca, Bayan Watson'ın en yakın arkadaşına kaba davranmak da bir işe yaramazdı.

Vedalaşma sözcüklerinin ardından Gregory, Lucy'nin elini dirseğinin kıvrıldığı yere koydu. Konuşmadan salonun kapısına yürüdüler ve Gregory dedi ki: "Buradan kendiniz devam edebilirsiniz sanırım?"

"Tabii ki," dedi Lucy ve sonra başını kaldırıp ona baktı – gözleri maviye çalıyordu, Gregory dikkatsizce fark etti bunu– ve "Hermione'ye iletmemi istediğiniz bir mesaj var mı?" diye sordu.

Gregory'nin dudakları şaşkınlıktan aralanmıştı. "Bunu neden yapasınız ki?" dedi düzgün bir cevap düşünmeye fırsat bulamadan.

Lucy omuz silkti ve "Siz kötünün iyisisiniz, Bay Bridgerton," dedi.

Gregory umutsuzca, Lucinda'nın bununla ne demek istediğini biraz daha açıklamasını bekledi; ama soramazdı, tanışıklıkları bu kadar yeniyken olmazdı. Bunun yerine, "Ona sevgilerimi iletin, o kadar," diyerek rengini belli etmeyen bir tavır takındı.

"Gerçekten mi?"

Kahretsin, Lucinda'nın gözlerindeki o bakış can sıkıcıydı. "Gerçekten."

Genç kadın çok hafif eğilerek reverans yaptı ve gitti.

Gregory bir an kapıya bakıp onun gözden kaybolmasını izledi, sonra tekrar partiye döndü. Daha fazla konuk dans etmeye başlamıştı ve kahkahalar kesinlikle havayı dolduruyordu. Ama yine de gece sıkıcı ve ölü gibiydi.

Yemek yemeye karar verdi. O küçük sandviçlerden yirmi tane daha yiyebilir ve sonra yatmaya çekilebilirdi.

Sabah her şey düzlüğe çıkacaktı.

Lucy, Hermione'nin başının ağrımadığını ya da nezle olmadığını *biliyordu* ve onu yatağında oturmuş, oldukça sıkışık bir el yazısıyla yazılmış dört sayfalık bir mektuba gömülmüş vaziyette gördüğünde hiç şaşırmadı.

"Mektubu bir uşak getirdi," dedi Hermione kafasını bile kaldırmadan. "Bugünkü postayla geldiğini söyledi; ama daha önce getirmeyi unutmuşlar."

Lucy iç geçirdi. "Bay Edmonds'tan geliyor sanırım?"

Hermione başıyla onayladı.

Lucy, Hermione ile paylaştığı odayı geçip tuvalet masasının önündeki sandalyeye oturdu. Bu Hermione'nin Bay Edmonds'la yaptığı ilk yazışma değildi ve Lucy tecrübelerinden biliyordu ki Hermione'nin mektubu iki kez okuması gerekecekti. Ve sonra daha derin bir incelemesini yapmak için tekrar okuyacaktı. Ve mektubun başından ve sonundan çıkarılması gereken bir anlam var mı diye, son bir kez tekrar okuyacaktı.

Bu da demek oluyordu ki Lucy'nin en azından beş dakika boyunca tırnaklarını incelemekten başka yapacak hiçbir şeyi yoktu.

Öyle de yaptı. Tırnaklarıyla fevkalade ilgili olduğundan değil, bilhassa sabırlı bir insan olduğundan da değil; ama fayda etmeyecek bir durumu gördüğünde tanıdığından ve Hermione onun söyleyeceği hiçbir şeyle açıkça ilgilenmeyecekken,

Lucy'nin enerjisini Hermione'yle iletişim kurmaya harcamasının bir mantığı olmadığından.

Lakin tırnaklar bir kızı anca bir süre meşgul edebilirdi. Özellikle zaten düzgün ve bakımlılarsa. Bu yüzden Lucy ayağa kalktı ve gardıroba doğru yürüdü. Dalgın dalgın eşyalarına bakıyordu.

"Ah, kahretsin!" diye söylendi. "Böyle yapmasından nefret ediyorum." Hizmetçisi ayakkabılarından birini ters koymuştu. Sağdakini sola, soldakini sağa yerleştirmişti. Lucy bunda kıyamet kopartacak bir şey olmadığını bilse de bu durum bazı tuhaf (ve kesinlikle derli toplu) hassasiyetlerine dokunmuştu yine de. Bu yüzden ayakkabılarını düzeltti ve sonra eserini incelemek için geri çekildi. Sonra da ellerini beline koyup kendi etrafında bir tur attı. "İşin bitmedi mi?" diye sordu.

"Neredeyse bitiyor," diye karşılık verdi Hermione. Sanki bunca zaman dilinin ucunda bu laf varmış da Lucy sorduğunda onu hemen başından savabilmek için hazır bekletiyormuş gibi.

Lucy oflaya puflaya yerine oturdu. Daha önce defalarca oynadıkları bir sahneydi bu. Ya da en azından dört kez.

Evet, Lucy, Hermione'nin romantik Bay Edmonds'tan kaç tane mektup aldığını gayet iyi biliyordu. Bunu *bilmiyor* olmayı tercih ederdi. Hatta bu mektupların zihninin botaniğe ya da müziğe, hatta *DeBrett*'ten başka bir sayfaya tahsis edilebilecek değerli bir kısmını işgal etmesine de sinir oluyordu. Ama ne yazık ki gerçek şuydu ki Bay Edmonds'ın mektupları büyük *hadiseydi*. Ve Hermione için büyük bir hadiseyse, eh, Lucy için de olmak zorundaydı.

Bayan Moss'un okulunda üç yıl aynı odada kalmışlardı. Ve Lucy'nin, cemiyete takdim edilmesine yardım edecek yakın bir akrabası olmadığından Hermione'nin annesi ona destek olmayı kabul etmişti. Ve işte böylece, ikisi hâlâ beraberlerdi.

Aslında çok hoş bir şeydi bu, (en azından ruhu) her daim mevcut olan Bay Edmonds dışında tabii. Lucy onunla yalnızca bir kez karşılaşmıştı, ama sanki adam hep orada, onla-

rın etrafında dört dönüyor, Hermione'nin garip zamanlarda iç geçirmelerine ve bir sonraki cevabında yer vermek üzere hafızasına bir aşk şiiri kazıyormuşçasına gözlerini özlemle uzaklara dikmesine sebep oluyordu.

Hermione'nin mektubunu bitirdiğine dair bir işaret olmasa da Lucy, "Farkında mısın," dedi, "ailen onunla evlenmene hiçbir zaman izin vermeyecek."

Bu Hermione'nin mektubu bir kenara koyması için yeterliydi, bir süreliğine olsa dahi. "Evet," dedi sinirli bir tavırla. "O kadarını söylemiştin."

"O bir kâtip," dedi Lucy.

"Farkındayım."

"Bir kâtip," diye yineledi Lucy, bu konuşmayı daha önce defalarca yapmış olsalar da. "*Babanın* kâtibi."

Hermione Lucy'yi umursamamak için mektubu tekrar eline aldı. Ama sonunda vazgeçti ve Lucy'nin mektubu çoktan okuyup, şimdi ilk ya da muhtemelen ikinci yeniden okumasına geçtiğine dair şüphelerini doğrularcasına, tekrar yerine koydu.

"Bay Edmonds iyi ve onurlu bir adam," dedi Hermione, dudaklarını sıkarak.

"Eminim öyledir," dedi Lucy. "Ama onunla *evlenemezsin*. Senin baban bir vikont. Biricik kızının beş parasız bir kâtiple evlenmesine izin vereceğine ihtimal veriyor musun?"

"Babam beni sever," diye geveledi Hermione, ama sesi buna inanıyormuş gibi gelmiyordu.

"Seni aşk evliliği yapmaktan caydırmaya çalışmıyorum," diye başladı Lucy. "Ama..."

"Yaptığın şey tam olarak bu," diye sözünü kesti Hermione.

"Hiç de değil. Ailenin de onaylayabileceği birine âşık olmayı neden denemiyorsun, sadece bunu anlamaya çalışıyorum."

Hermione'nin biçimli ağzı öfkeden çizgi haline geldi. "Anlamıyorsun."

"Anlayacak ne var ki? Sen de daha uygun birine âşık olsan hayatının biraz daha kolay olacağını düşünmüyor musun?"

"Lucy, kime âşık olacağımızı biz seçmeyiz."

Lucy kollarını önünde kavuşturdu. "Neden olmasın?"

Hermione'nin ağzı sahiden de apaçık kaldı. "Lucy Abernathy," dedi. "Hiçbir şey anlamıyorsun."

"Evet," dedi Lucy ciddiyetle. "Daha önce de söylemiştin."

"Nasıl olur da insanın kime âşık olacağını seçebileceğini düşünebilirsin?" dedi Hermione heyecanla. Ama yatağına hafifçe yaslanıp oturmuş durumdayken ayağa kalkmak zorunda kalacak kadar büyük bir heyecanla da değil. "İnsan *seçemez*. Bu sadece insanın başına gelen bir şeydir. Birdenbire."

"İşte *buna* inanmam," dedi Lucy ve sonra dayanamadığından ekledi: "Birdenbire olamaz."

"Eh, öyle ama," diye ısrar etti Hermione. "Biliyorum, çünkü benim başıma geldi. Hem de âşık olayım diye bir düşüncem yoktu."

"Yok muydu?"

"Hayır." Hermione ateş püsküren gözlerle baktı ona. "Yoktu. Londra'dan bir koca bulmaya niyetliydim. Sahi, *Fenchley*'de biriyle tanışacağını kim beklerdi ki?"

Dedi, yalnızca *Fenchley* yerlisi birine mahsus o küçümseyici havayla.

Lucy gözlerini devirip kafasını yana eğdi ve Hermione'nin sözüne devam etmesini bekledi.

Hermione bundan hiç hoşlanmamıştı. "Bana öyle bakma," diye kesip attı.

"*Nasıl* bakmayayım?"

"Öyle bakma."

"Tekrar söylüyorum, nasıl bakmayayım?"

Hermione bütün yüzüne iğneler batırılıyormuş gibi bir ifadeye büründü. "Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

Lucy bir eliyle yüzünü kapattı. "Aman Tanrım," dedi soluyarak. "Az önce aynı annen gibi görünüyordun."

Hermione içerlemiş gibi geri çekildi. "Bu hiç de hoş olmadı."

"Annen çok hoş ama!"

"Yüzüne iğneler batıyormuş gibiyken değil ama."

"Senin annen yüzüne iğneler batıyormuş gibiyken de hoş," dedi Lucy konuya son noktayı koymaya çalışarak. "Şimdi, bana Bay Edmonds'tan bahsetmeye niyetin var mı yok mu?"

"Benimle alay etmeyi mi düşünüyorsun?"

"Tabii ki hayır."

Hermione kaşlarını kaldırdı.

"Hermione, söz veririm alay etmeyeceğim seninle."

Hermione hâlâ kuşkulu görünüyordu. Yine de dedi ki: "Pekâlâ. Ama eğer edersen..."

"*Hermione!*"

"Dediğim gibi," dedi Hermione, Lucy'ye ikaz edercesine bakarak. "Aşkı bulacağımı beklemiyordum. Babamın yeni bir kâtip tuttuğundan bile haberim yoktu. Bahçede yürüyordum sadece, masaya koymak için hangi gülleri kessek diye düşünüyordum ve sonra... *onu gördüm*."

Dedi, sahneye çıkmasını garantileyecek kadar dramatik bir performansla.

"Ah, Hermione!" dedi içini geçirerek Lucy.

"Benimle alay etmeyeceğini söylemiştin," dedi Hermione ve Lucy'ye doğru parmağını salladı. Bu pek Hermione'lik bir hareket değildi, öyle ki bunun üzerine Lucy sesini kesti.

Hermione devam etti: "İlk başta yüzünü bile görmedim. Yalnızca kafasının arkasını, saçının yakasına doğru kıvrılışını gördüm." İçini geçirdi. Sahiden de iç geçirdi gülünç bir ifadeyle Lucy'ye dönerken. "Hele o saç rengi... Gerçekten, Lucy. Sen hiç hayatında sarının bu kadar muhteşem bir tonunu gördün mü?"

Erkeklerin Hermione'nin saçıyla ilgili aynı yorumu yapmasını kaç kez dinlemek zorunda kaldığını düşününce, Lucy

şimdi bir yorum yapmaktan kaçınmanın onun adına daha iyi olacağını düşündü.

Ama Hermione bitirmemişti. Hem de hiç. "Sonra döndü," dedi. "Ve yüzünü yandan gördüm. Sana yemin ederim, o an müzik duydum."

Lucy, Watson'ların konservatuarının* gül bahçelerinin hemen yanında olduğunu söylemeyi çok isterdi, ama dilini tuttu.

"Sonra döndü," dedi Hermione gittikçe yumuşayan bir sesle ve gözleri o *aşk–şiiri–ezberliyorum* ifadesine büründü. "Ve düşünebildiğim tek şey şu oldu: *Ben mahvoldum.*"

Lucy nefesini tuttu. "Öyle deme. İma bile etme bunu."

Mahvolmak genç bir kadının öyle kolay kolay bahsedebileceği bir şey değildi.

"Sahiden mahvolmuş gibi mahvolmak değil," dedi Hermione sabırsızca. "Tanrı aşkına, Lucy. Gül bahçesindeydim, yoksa sen beni dinlemiyor musun? Ama biliyordum – *biliyordum* ki diğer bütün adamlar için ben mahvolmuştum. Kimse *onunla* kıyaslanamazdı."

"Bunların hepsini ensesini görünce mi anladın?" diye sordu Lucy.

Hermione ona son derece rahatsız olmuş bir ifadeyle baktı. "Ve profilden görünce de. Ama asıl mesele bu değil."

Lucy sabırla asıl meseleyi bekliyordu, kesinlikle kabul etmeyeceği hatta muhtemelen anlayamayacağı bir şey olduğundan emin olsa da.

"Mesele şu ki," dedi Hermione. O kadar yumuşak bir tonla konuşuyordu ki Lucy onu duyabilmek için eğilmek zorunda kalmıştı. "Mesele şu ki benim onsuz mutlu olmam mümkün değil. Mümkün değil."

"Eh," dedi Lucy yavaşça, çünkü bu lafının ardından ne söylemesi gerektiğinden emin değildi pek, "şimdilik mutlu görünüyorsun."

---

* Kelime İngilizcedeki yazılışıyla "limonluk, sera" anlamlarına gelmektedir. Lucy burada düşüncelerinde bir kelime oyunu yapıyor. –ed.n.

"Öyle, çünkü biliyorum ki beni bekliyor. Ve..." Hermione mektubu aldı. "Beni sevdiğini yazıyor."

"Aman Tanrım," dedi Lucy kendi kendine.

Hermione onu duymuş olmalıydı, çünkü ağzını büzdü, ama hiçbir şey demedi. İkisi de bir dakika boyunca kendi yerlerinde durup oturdular sadece, sonra Lucy boğazını temizledi ve dedi ki: "Şu nazik Bay Bridgerton sana abayı yakmış gibi."

Hermione omuz silkti.

"Ailenin en küçük oğlu, ama servetten iyi bir pay aldığını sanıyorum. Ve kesinlikle iyi bir aileden geliyor."

"Lucy, sana ilgilenmediğimi söylemiştim."

"Oldukça da yakışıklı," dedi Lucy belki düşündüğünden biraz daha fazla vurgu yaparak.

"O zaman sen koş onun peşinden," diyerek sertçe karşılık verdi Hermione.

Lucy şaşkınlıkla ona bakakaldı. "Yapamayacağımı biliyorsun. Lord Haselby ile nişanlı sayılırım."

"Sayılırsın," diyerek hatırlatmada bulundu Hermione.

"Resmiyete de dökülebilir." dedi Lucy. Ve doğruydu da. Amcası, konuyu Vikont Haselby'nin babası olan Davenport Kontu'yla seneler önce tartışmıştı. Haselby, Lucy'den on yaş kadar büyüktü ve hepsi Lucy'nin büyümesini bekliyordu sadece.

Lucy de öyle yaptığını sanıyordu. Muhakkak düğün çok uzak bir tarihte olmayacaktı.

Onun için uygun bir evlilik olacaktı. Haselby son derece hoş bir adamdı. Onunla salağın tekiymiş gibi konuşmuyordu, hayvanlara karşı iyi davranıyordu ve saçları biraz seyrelmeye başlamış da olsa görünümü oldukça hoştu. Lucy, müstakbel kocasıyla aslında sadece üç kez karşılaşmıştı pek tabii, ama herkes bilirdi ki ilk izlenimler son derece önemliydi ve genelde hep doğru çıkardı.

Bunun yanı sıra, on yıl önce babası öldüğünden beri amcası onun vasisi olmuştu. Ve Lucy ile ağabeyi Richard'ı sevgi

ve şefkate boğmasa da onlara karşı görevini yerine getirmiş ve onları iyi yetiştirmişti. Ve Lucy de biliyordu ki amcasının isteklerine uymak ve onun ayarladığı nişanı onurlandırmak, onun göreviydi.

Ya da hemen hemen ayarladığı...

Sahiden, pek bir şeyi değiştirmiyordu bu. Haselby ile evlenecekti. Herkes bunu biliyordu.

"Bence onu mazeret olarak öne sürüyorsun," dedi Hermione.

Lucy'nin sırtı kaskatı kesildi. "Anlayamadım?"

"Haselby'yi mazeret olarak öne sürüyorsun," diye tekrarladı Hermione. Ve suratı Lucy'nin hiç beğenmediği o gururlu ifadeye büründü. "Böylece kalbin başka biriyle meşgul olmasın diye."

"Peki, tam olarak kiminle meşgul olacakmış kalbim?" diye sordu Lucy. "Sezon daha başlamadı bile!"

"Olabilir," dedi Hermione. "Ama bir oraya bir buraya gidip duruyoruz. Annemin demesiyle, 'kendimizi cilalıyoruz' yani. Mağarada yaşamıyorsun ya, Lucy. Bir sürü erkekle tanıştın."

Hermione yanındayken o adamların hiçbirinin onu *görmediğini* söylemenin hiçbir yolu yoktu. Hermione inkâr etmeye kalkardı, ama ikisi de bilirdi ki Lucy'nin duygularını incitmemek için Hermione yalan söylüyor olurdu. Bu yüzden onun yerine Lucy kısık sesle, cevap olması gereken ama aslında cevap *olmayan* bir şeyler geveledi.

Sonra Hermione bir şey demedi; Lucy'den başka kimseye göstermediği o cilveli tavırla ona baktı ve sonunda Lucy kendini korumak zorunda kaldı.

"Mazeret filan değil," dedi, önce kollarını kavuşturarak, sonra rahat gelmediği için ellerini beline yerleştirerek. "Gerçekten, ne anlamı olurdu ki bunun? Haselby'yle evleneceğimi biliyorsun. Senelerdir ayarlanmış bir şey bu."

Yine kollarını göğsünde kavuşturdu. Sonra tekrar serbest bıraktı. Ve en sonunda oturdu.

"Kötü bir talip değil o," dedi. "Gerçekten, Georgiana Whiton'a olanlardan sonra benim dizlerimin üstüne çöküp, bu kadar makul bir evliliğe vesile olacağı için amcamın ayaklarını öpmem gerekir."

Bir an dehşet verici, neredeyse huşu dolu bir sessizlik oldu. Katolik olsalardı, hemen istavroz çıkarırlardı. "Tanrı bizi esirgesin," dedi sonunda Hermione.

Lucy başıyla onayladı. Georgiana, yetmiş yaşında, gut hastası, hırıl hırıl nefes alan bir ihtiyarla evlendirilmişti. Üstelik unvanı bile olmayan yetmişlik bir gut hastasıyla... Tanrım, bunca fedakârlık yaptığı için en azından isminin önüne bir "Leydi" unvanı kazanması gerekirdi.

"Görüyorsun ki," diye son noktayı koydu Lucy, "Haselby o kadar da kötü bir tip değil. Çoğu kişiden daha iyi hatta."

Hermione ona baktı. Yakından. "Eh, madem dileğin bu Lucy, biliyorsun ki seni kayıtsız şartsız destekleyeceğim. Ama bana gelince..." İç çekti ve yeşil gözleri erkekleri kendinden geçiren o dalgın ifadeye büründü. "Ben başka bir şey istiyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi Lucy gülümsemeye çalışarak. Fakat Hermione'nin hayallerine nasıl erişebileceğini düşünmeye bile yeltenemiyordu. Yaşadıkları dünyada vikontların kızları vikontların kâtipleriyle evlenmezdi. Ve Hermione'nin toplumsal düzeni değiştirmek yerine hayallerine çekidüzen vermesi, Lucy'ye çok daha mantıklı geliyordu. Bir de daha kolay, tabii ki.

Ama şimdi yorgundu. Ve yatağa girmek istiyordu. Hermione'yle yarın ilgilenirdi. Şu yakışıklı Bay Bridgerton'dan başlayarak... Bu adam arkadaşı için mükemmel bir seçim olurdu ve Tanrı biliyor ki adamın da gönlü vardı.

Hermione yola gelirdi. Lucy bundan emindi.

ÜÇ

Esas oğlanımız çok ama çok çabalıyor...

Ertesi gün hava açık ve pırıl pırıldı. Gregory kendisine kahvaltı tabağı hazırlarken yengesi cılız bir gülümsemeyle yanında belirdi. Bir şeyler karıştırıyor gibiydi.

"Günaydın," dedi fazlasıyla cıvıl cıvıl ve neşeli bir havayla.

Gregory kahvaltı tabağına yumurtaları yığarken başıyla selam verdi. "Kate."

"Hazır hava bu kadar güzelken, köye bir gezinti düzenleyelim diye düşünüyordum."

"Kurdele ve fiyonk satın almak için mi?"

"Aynen öyle," diye yanıtladı Kate. "Yerli esnafı desteklemek çok önemli diye düşünüyorum. Ya sen?"

"Elbette," diye mırıldandı Gregory. "Son zamanlarda kurdele ve fiyonklara ihtiyacım olduğunu hiç sanmasam da."

Gregory'nin alaycılığını fark etmemiş gibi görünüyordu Kate. "Genç hanımların hepsinin biraz cep harçlığı var ve harcayacak bir yerleri yok. Onları köye yollamazsam güllü salonda oyun salonu kuracak hale gelecekler."

Doğrusu Gregory'nin görmek isteyeceği bir şeydi *bu*.

"Ve," diye kararlı bir şekilde devam etti Kate, "onları köye yollarsam, onlara eşlik edecek birilerine de ihtiyacım olacak."

Gregory yeterince hızlı cevap vermeyince Kate tekrarladı. "Eşlik edecek birileri."

Gregory boğazını temizledi. "Öğleden sonra benim de onlarla köye gitmemi istediğini çıkarabilir miyim bundan?"

"Bu sabah," diye açıklık getirdi Kate, "*ayrıca*, herkesi eşleştirmek zorunda olduğum *ve* bir Bridgerton olman dolayısıyla centilmenler arasından favorim sen olduğun için, eşleşmek istediğin birileri var mı acaba diye bir sorayım diyorum."

Kate tam bir çöpçatandı. Ama bu seferlik Gregory onun işlere burnunu sokma huyu için minnettar olması gerektiğine karar verdi. "Aslına bakarsan," diye başladı. "Var..."

"Harika!" diye araya girdi Kate, alkışlayarak. "Lucy Abernathy, değil mi?"

Lucy Aber... "Lucy Abernathy?" diye tekrarladı Gregory aptallaşmış gibi. "Leydi Lucinda mı?"

"Evet. İkiniz dün akşam birbirinize çok yakışmış gibiydiniz. Ve Gregory, ondan çok hoşlandığımı söylemeliyim. Nişanlı sayıldığını söylüyor, ama bana sorarsan bu..."

"Leydi Lucinda ile ilgilenmiyorum," diye kesti Gregory, Kate soluklansın diye beklemenin tehlikeli olacağını düşünerek.

"İlgilenmiyor musun?"

"Hayır. İlgilenmiyorum. Ben..." Kahvaltı odasında sadece onlar vardı ama yine de eğildi. Bunu yüksek sesle söylemek garip geliyordu ve bir de tabii, utanç verici. "Hermione Watson," dedi sessizce. "Hermione Watson'la eşleştirilmek isterim."

"Gerçekten mi?" Kate hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyordu tam olarak, ama biraz içerlemiş görünüyordu. Sanki bunu daha önce duymuş gibiydi. Defalarca.

Kahretsin.

"Evet," diye yanıtladı Gregory, üzerinde gittikçe kabaran bir öfke dalgası hissetti. Öncelikle Kate'e öfkeliydi. Çünkü

Gregory umutsuzca âşık olmuştu ve Kate'in tüm yapabildiği, "Gerçekten mi?" diye sormak olmuştu. Ama sonra, Gregory sabahtan beri zaten biraz sıkıntılı gibi olduğunu fark etti. Bir önceki gece pek iyi uyuyamamıştı, Hermione'yi ve boynunun eğimini, yeşil gözlerini, sesindeki o yumuşak ritmi düşünmekten alamamıştı kendini. Daha önce bir kadına karşı hiç –hiç– böyle hissetmemişti. Ve karısı olmasını istediği kadını sonunda bulmuş olmaktan dolayı bir parça rahatlamış olsa da onun da *Gregory'ye* karşı aynı şeyleri hissetmemesi biraz can sıkıcıydı.

Tanrı biliyordu ya, bu anı düşlerinde görmüştü daha önce. Ne zaman gerçek aşkı bulduğunu düşlese, Hermione düşüncelerinde hep belli belirsiz bir şekilde var olmuştu – isimsiz ve suretsiz. Ama o da her zaman Gregory'yle aynı büyük tutkuyu hissediyor olurdu. Tanrı aşkına, onu başından savmak için en yakın arkadaşıyla dans etmeye yollamazdı!

"Hermione Watson, o zaman," dedi Kate nefesini vererek. Kadınların anadillerini kullanarak söylemeyi seçmiş olsalar bile –ki elbette öyle yapmazlardı– muhtemelen yine de anlamayacağınız bir şeyler ima etmek istediklerinde yaptıkları gibi yapmıştı bunu.

Hermione Watson'dı. Hermione Watson da olacaktı.

Yakında.

Hatta belki bu sabah.

"Kurdele ve fiyonk dışında köyde satın alacak bir şeyler var mıdır sence?" diye sordu Hermione, Lucy'ye, eldivenlerini takarlarken.

"Umarım vardır," diye cevapladı Lucy. "Bunu her ev partisinde yapıyorlar, değil mi? Cep harçlıklarımızla kurdele ve fiyonk alalım diye bizi göndermeyi... Şimdiye dek koca bir evi süsleyebilirim aldıklarımla. Ya da olmadı, küçük bir köy evini."

Hermione cesaretle güldü. "Kendiminkileri o amaç için bağış olarak verebilirim. Böylece birlikte..." Durdu, düşündü, sonra tekrar gülümseyerek, "Kocaman bir köy evi yapabiliriz!" dedi.

Lucy güldü. Hermione'nin çok vefalı bir tarafı vardı. Kimse bunu görmezdi, elbette. Kimse yüzüne bakmak dışında onunla ilgilenmezdi bile. Ama dürüst olmak gerekirse Hermione de hayranlarıyla, hoş dış görünüşünün arkasında neler olduğunu görebilmelerine yardımcı olacak bir şey paylaşmazdı neredeyse. Utangaç olduğundan değildi bu. Lucy kadar dışadönük olmasa da sebebi bu değildi tam olarak. Daha çok, mahremiyete önem verdiğindendi. Tanımadığı insanlarla fikirlerini paylaşmak istemezdi sadece.

Ve bu da erkekleri çılgına çevirirdi.

Aubrey Konağı'nın oturma odalarından birine girerlerken, Lucy pencereden dışarıya baktı. Leydi Bridgerton saat tam on birde gelmelerini söylemişti. "En azından hava yağacak gibi görünmüyor," dedi Lucy. En son süs eşyaları almak için köye gönderildiklerinde dönüş yolu boyunca yağmur çiselemişti. Ağaç gölgeleri sayesinde fazla ıslanmamışlardı ama çizmeleri neredeyse mahvolmuştu. Ve Lucy bir hafta boyunca hapşırmıştı.

"Günaydın, Leydi Lucinda, Bayan Watson."

Ev sahipleri, Leydi Bridgerton'dı bu. Kendinden emin havası ve uzun adımlarıyla odaya girdi. Koyu renk saçları düzgünce arkada toplanmıştı. Ve gözleri zekâyla parıldıyordu. "İkinizi de görmek ne güzel," dedi. "Hanımlardan en son gelenler siz oldunuz."

"Biz mi?" diye sordu Lucy, korkuyla. Geç kalmaktan *nefret ederdi*. "Çok özür dilerim. Siz saat on birde dememiş miydiniz?"

"Ah, tatlım. Seni üzmek istememiştim," dedi Leydi Bridgerton. "Evet, saat on birde demiştim sahiden de. Ama herkesi sırayla göndermek istediğim için demiştim bunu."

"Sırayla mı?" diye tekrarladı Hermione.

"Evet. Böyle daha eğlenceli, sizce de öyle değil mi? Sekiz hanım ve sekiz beyefendimiz var. Hepinizi aynı anda gön-

dersem doğru düzgün sohbet etmeniz imkânsız olur. Yolun genişliğinden bahsetmemize gerek bile yok. Birbirinizin üstüne çıkmanızı istemem."

Lucy kalabalık olmanın daha güvenli olacağından bahsedecekti ama fikirlerini kendine sakladı. Leydi Bridgerton'ın belli ki kendine göre planları vardı. Ve Lucy Vikontes'e hayran olduğuna çoktan karar verdiğinden, çıkacak sonuçları da merak ediyordu doğrusu.

"Bayan Watson, siz eşimin kardeşi ile eşleşeceksiniz. Sanıyorum dün akşam onunla tanışmıştınız?"

Hermione kibarca onayladı.

Lucy kendi kendine gülümsedi. Bay Bridgerton bu sabah birtakım faaliyetler yürütmüştü anlaşılan. Aferin ona.

"Ve siz, Leydi Lucinda," diyerek devam etti Leydi Bridgerton, "size de Bay Berbrooke eşlik edecek." Neredeyse özür diler gibi, cılız bir gülümseme belirdi yüzünde. "Bir akrabamız sayılır," diye ekledi. "Ve, şey, tabii ki çok iyi bir insandır."

"Akraba mı?" diye tekrarladı Lucy, Leydi Bridgerton'da duymaya alışık olmadığı o tereddüt dolu ses tonuna nasıl cevap vermesi gerektiğini bilmediğinden. "Sayılır?"

"Evet. Kocamın erkek kardeşinin karısının kız kardeşi, onun kardeşiyle evli."

"Haa." Lucy ifadesini nazik tutmaya çalıştı. "Yakınsınız o zaman?"

Leydi Bridgerton güldü. "Sizi seviyorum, Leydi Lucinda. Ve Neville'e gelince... şey, eminim onu eğlenceli bulacaksınız. Ah, işte geldi. Neville, Neville!"

Lucy, Leydi Bridgerton'ın Neville Berbrooke'u karşılamak için kapıya gidişini izledi. Daha önce tanışmışlardı tabii ki; ev partilerinde herkesle bir tanışma faslı olurdu. Ama Lucy, Bay Berbrooke'la henüz sohbet etmemişti, uzaktan görmek dışında suratını bile doğru düzgün görmemişti. Dost canlısı bir adam gibi görünüyordu. Pembe suratı ve çalı gibi sarı saçlarıyla, daha ziyade komik görünümlüydü.

"Merhaba Leydi Bridgerton," dedi Neville Berbrooke, odaya girer girmez nasıl olduysa masanın bacağına çarparak. "Sabah kahvaltı harikaydı. Özellikle de tütsülenmiş ringa balığı."

"Teşekkür ederim," dedi Leydi Bridgerton, masadan düşmek üzere olan Çin vazosuna tedirgin gözlerle bakarak. "Leydi Lucinda'yı hatırlıyorsunuzdur eminim."

İkili karşılıklı selamlaştılar, sonra Bay Berbrooke, "Tütsülenmiş ringa balığı sever misiniz?" diye sordu.

Lucy önce Hermione'ye, sonra yardım istercesine Leydi Bridgerton'a baktı. Ama ikisi de ondan daha çok şaşırmış görünüyordu. Bu yüzden sadece, "Eee... evet?" dedi.

"Mükemmel!" dedi Berbrooke. "Şu penceredeki sorguçlu balıkçıl mı diyorum acaba?"

Lucy gözlerini kırpıştırdı. Leydi Bridgerton'a baktı ama Vikontes onunla göz teması kurmadı. "Sorguçlu balıkçıl diyorsunuz," diye geveledi sonunda. Daha uygun bir cevap düşünememişti. Bay Berbrooke sallana sallana pencereye doğru yürüdü, Lucy de ona katıldı. Pencereden dışarı baktı. Kuş filan göremiyordu.

Bu esnada, göz ucuyla Bay Bridgerton'ın odaya girdiğini ve Hermione'yi etkilemek için elinden gelen her şeyi yaptığını gördü. Tanrım, bu adamın gülüşü ne güzeldi öyle! İnci gibi beyaz dişler, gözlerine kadar erişen yüz ifadesi; Lucy'nin tanıştığı sıkılgan genç aristokratların hiçbirinde yoktu bunlar. Bay Bridgerton samimiyetle gülümsüyordu.

Bu tabii ki mantıklıydı. Çünkü açıkça âşık olduğu Hermione'ye gülümsüyordu.

Lucy neler konuştuklarını duyamıyordu, ama Hermione'nin yüzündeki ifadeyi hemen fark etti. Kibardı, tabii ki. Hermione hiçbir zaman kaba olamazdı çünkü. Ve onu çok iyi tanıyan arkadaşı Lucy'den başka kimse göremezdi bunu ama Hermione'nin yaptığı Bay Bridgerton'a hoşgörülü davranmaktan, iltifatlarını tatlı bir gülümsemeyle kabul etmekten başka bir şey değildi. Oysa aklı çok uzaklarda, başka bir yerdeydi.

Şu lanet olasıca Bay Edmonds'ta.

Lucy, Bay Berbrooke'la birlikte pencereden –sorguçlu ya da sorguçsuz– balıkçıllara bakıyormuş gibi yaparken sinirden dişlerini sıkıyordu. Bay Edmonds'la ilgili, iyi bir adam olması dışında başka bir şey düşünmesi için hiçbir sebebi yoktu, ama gerçek şuydu ki Hermione'nin ailesi bu birlikteliğe asla destek vermeyecekti ve Hermione kâtip maaşıyla mutlu mesut yaşabileceklerini düşünse de evliliğin cicim ayları geçtiğinde, Lucy Hermione'nin mutsuz olacağından emindi.

Ve Hermione için her şey bundan daha iyi olabilirdi. İstediği herkesle evlenebilirdi, bu gayet açıktı. Herkesle. Yuva kurmak için çabalamasına gerek yoktu. İstese cemiyetin kraliçesi olabilirdi.

Lucy bir yandan tek kulağıyla ringa balıkları mevzusuna geri dönmüş Bay Berbrooke'u dinliyor ve ara sıra başıyla onaylıyor, bir yandan da Bay Bridgerton'ı süzüyordu. Bay Bridgerton mükemmeldi. Bir unvanı yoktu, ama Lucy Hermione'nin soylular soylusu bir adamla evlenmesi gerektiğini düşünecek kadar da acımasız değildi. Ama Tanrı aşkına, kendini bir kâtiple aynı kefeye de koyamazdı.

Ayrıca, Bay Bridgerton koyu kestane saçları ve ela gözleriyle son derece yakışıklıydı. Ailesi de hoş ve makul insanlara benziyordu. Lucy bunun onun adına artı puan olduğunu düşünüyordu. Bir erkekle evlendiğinizde onun ailesiyle de evlenmiş oluyordunuz.

Lucy, Hermione için daha iyi bir koca adayı düşünemiyordu. Elbette, Bay Bridgerton eğer yakında markilik gibi bir unvan edinecek olsaydı bundan şikâyetçi olunmazdı. Ama sahiden de insan her şeye sahip olamıyordu. Ve en önemlisi de bu adamın Hermione'yi mutlu edeceğinden şüphesi yoktu, Hermione henüz bunun farkına varmasa da.

"Bunun gerçek olmasını sağlayacağım," dedi Lucy kendi kendine.

"Ee..." dedi Bay Berbrooke. "Kuşu görebildiniz mi?"

"İşte orada," dedi Lucy, bir ağaca doğru işaret ederek.

Bay Berbrooke eğildi. "Sahi mi?"

"Ah, Lucy!" Hermione'nin sesiydi bu.

Lucy arkasına döndü.

"Gidelim mi? Bay Bridgerton yola çıkmak için sabırsızlanıyor."

"Hizmetinizdeyim, Bayan Watson," dedi adı geçen beyefendi. "İstediğiniz zaman yola çıkabiliriz."

Hermione Lucy'ye yola koyulmak için çok hevesli olduğunu belli eden bir bakış attı, Lucy de böylece, "Hadi o zaman gidelim," dedi ve Bay Berbrooke'un uzattığı elini tutup adamın onu ön taraftaki yoldan götürmesine izin verdi. Yürürken ayaklarını ne olduğunu bilmediği bir şeylere üç kez çarpsa da sadece bir kere bağırmayı başardı. Yine de düz ve genişçe, güzel bir çimenlikten bile geçiyor olsalar, Bay Berbrooke bir şekilde nerede ağaç kökü, kaya, yumru varsa bulmayı başarıyor ve oraya doğru yürüyorlardı.

Tanrım.

Lucy kendini zihnen başka yaralanmalara hazırlamaya karar verdi. Acı verici bir gezinti olacaktı bu. Ama verimli de olacaktı. Eve döndükleri vakit, Bay Bridgerton Hermione'nin aklını en azından azıcık karıştırmış olacaktı.

Lucy bunun olması için elinden geleni yapacaktı.

Gregory'nin Bayan Watson'la ilgili herhangi bir kuşkusu vardıysa bile, hepsi Bayan Watson'ın elini dirseğinin kıvrımına yerleştiği anda yok oldu. Çok doğru bir şeyler vardı bunda; garip, gizemli bir birbirini tamamlama hissi. Bayan Watson onu kusursuzca tamamlıyordu. Birbirlerini tamamlıyorlardı.

Ve Gregory onu istiyordu.

Arzu bile değildi bu. Tuhaftı aslında. Tensel arzu gibi bayağı bir şey değildi hissettiği. Başka bir şeydi bu. İçinde bir yerlerdeydi. Yalnızca ona sahip olmak istiyordu. Ona bakmak istiyordu ve bilmek istiyordu. Hermione'nin onun soyadını

ve çocuğunu taşıyacağını, her sabah sıcak çikolata fincanının üzerinden sevecen gözlerle ona bakacağını *bilmek* istiyordu.

Ona bunların hepsini söylemek istiyordu, bütün düşlerini paylaşmak, birlikte yaşayacakları hayatın resmini çizmek istiyordu. Ama aptal bir adam değildi; bu yüzden onu öndeki yola doğru yönlendirirken şöyle dedi: "Bugün bir başka güzel görünüyorsunuz, Bayan Watson."

"Teşekkür ederim," dedi Bayan Watson.

Sonra hiçbir şey söylemedi.

Gregory boğazını temizledi. "İyi uyuyabildiniz mi?"

"Evet, teşekkür ederim," dedi Bayan Watson.

"Burada hoş vakit geçiriyor musunuz?"

"Evet, teşekkür ederim."

Garipti, evleneceği kadınla sohbet etmek *biraz* daha kolay olur diye düşünmüştü hep.

Kendine, Hermione'nin hâlâ başka bir adama âşık olduğunu zannettiğini hatırlattı. Leydi Lucinda'nın bir önceki gece verdiği ipuçlarına bakılırsa, ona uygun olmayan biriydi bu. Peki Leydi Lucinda onun için ne demişti – kötünün iyisi mi?

İlerilere doğru göz gezdirdi. Önde Leydi Lucinda, Neville Berbrooke'un koluna girmiş tökezliyordu. Neville Berbrooke, bir hanımefendinin yürüyüşüne ayak uydurması gerektiğini hiç öğrenememişti. Leydi Lucinda iyi idare ediyor gibiydi, Gregory bir ara ufak bir acı çığlığı duyar gibi olsa da.

Kafasını hafifçe salladı. Muhtemelen bu çığlık bir kuştan geliyordu. Neville pencereden bir kuş sürüsünün geçtiğini gördüğünü söylememiş miydi zaten?

Bayan Watson'a, "Leydi Lucinda ile uzun zamandır mı dostsunuz?" diye sordu. Cevabı biliyordu elbette; bunu ona önceki gece Leydi Lucinda söylemişti. Ama soracak başka bir şey uyduramamıştı. Ayrıca Bayan Watson'ın *Evet, teşekkür ederim* ya da *Hayır, teşekkürler* ile cevaplayamayacağı bir soru sormaya da ihtiyacı vardı.

"Üç yıldır," diye cevapladı Bayan Watson. "Kendisi benim en yakın arkadaşımdır." Ve "Onlara yetişmemiz lazım," derken en sonunda yüzüne biraz hareket gelmişti.

"Bay Berbrooke ve Leydi Lucinda'ya mı?"

"Evet," dedi Bayan Watson ciddi bir ifadeyle onaylayarak. "Evet, onlara yetişmemiz lazım."

Gregory'nin istediği son şey Bayan Watson'la yalnız olacağı değerli zamanı boşa geçirmekti, ama sorumluluğunun farkında olarak Berbrooke'a beklemeleri için seslendi. Berbrooke da bekledi, o kadar ani olmuştu ki duruşu, Leydi Lucinda resmen üzerine çullanır gibi olmuştu.

Korku dolu bir çığlık koyuverdi Leydi Lucinda, ama bunun dışında yaralanmış gibi görünmüyordu.

Fakat Bayan Watson fırsattan istifade elini Gregory'nin kolundan çekip, Lucinda'ya doğru koştu. "Lucy," diye bağırdı. "Ah, Lucy, canım. Yaralandın mı?"

"Hayır, hiç de değil," diye yanıtladı Leydi Lucinda, arkadaşının aşırı endişesi onu biraz şaşırtmış gibiydi.

"Koluna girmeliyim," dedi Bayan Watson, kolunu Leydi Lucinda'nınkine dolayarak.

"Öyle mi?" diye yineledi Leydi Lucinda sıvışarak. Ya da daha ziyade, sıvışmaya çalışarak. "Hayır, gerçekten buna gerek yok."

"Israr ediyorum."

"Gerek yok," diye tekrarladı Leydi Lucinda. Gregory onun yüzünü görmek isterdi, çünkü sanki öfkeden dişlerini gıcırdatıyormuş gibi geliyordu sesi.

"Hah hah ha." Bu, Berbrooke'un sesiydi. "Ben de senin koluna gireyim, Bridgerton."

Gregory ona soğuk bir bakış attı. "*Hayır.*"

Berbrooke göz kırptı. "Şakaydı sadece, anlarsın ya."

Gregory derin bir nefes almamak için mücadele verdi ve bir şekilde, "Farkındaydım," demeyi başardı. Neville Berbrooke'u neredeyse beşikten beri tanırdı ve genelde ona karşı

daha sabırlı olmuştu. Ama şu an en çok istediği şey, susması için ağzını bağlamaktı.

Bu arada kızlar, Gregory'nin ne konuştuklarını anlayamayacağı kadar alçak bir sesle atışıyorlardı. Bağırsalar bile onların dilini anlayamazdı gerçi, belli ki şaşırtıcı derecede kadınsı bir şeydi bu. Leydi Lucinda hâlâ kolunu çekiştiriyor, Bayan Watson da bırakmayı reddediyordu.

"Lucy yaralı," dedi Hermione, arkasına dönüp gözlerini kırpıştırarak.

Gözlerini kırpıştırarak mı? Kur yapmak için *bu* anı mı seçmişti?

"Değilim," diye karşılık verdi Lucy. İki beyefendiye dönerek, "Yaralı değilim," diye tekrar etti. "Hem de hiç. Yolumuza devam etsek iyi olacak."

Gregory, kızların bu garip davranışıyla dalgaya mı alınmıştı yoksa hakarete mi uğramıştı karar veremedi. Bayan Watson'ın kendisine eşlik edilmesini istemediği apaçık ortadaydı. Bazı erkekler ulaşılmaz kadınlar için özlem duysa da Gregory kadınlarının güler yüzlü, dost canlısı ve gönüllü olmalarını tercih ederdi.

Ne var ki Bayan Watson o sırada arkasını döndü ve Gregory genç kadının ensesinin arkasını gördü (ensesinin *nesi* vardı ki böyle?). Fena olduğunu hissetti yine, bir gece önceki o delicesine âşık olma hissiydi bu. Kendi kendine cesaretini yitirmemesini söyledi. Tanışalı bir gün bile olmamıştı henüz, Bayan Watson'ın onu tanımak için zamana ihtiyacı vardı sadece. Aşk her insanı aynı hızla çarpmıyordu. Erkek kardeşi Colin mesela, birbirleri için yaratıldıklarını anlamadan önce karısını senelerdir tanıyordu.

Tabii Gregory senelerce beklemeyi planlamıyordu, ama yine de mevcut duruma daha iyi bir bakış açısı sağlamıştı bu.

Birkaç dakika sonra Bayan Watson'ın vazgeçmeyeceği anlaşılmıştı ve iki genç kadın kol kola yürümeye başladılar. Berbrooke, Leydi Lucinda'nın yanında sallana sallana yürür-

ken, Gregory, Bayan Watson'ın yanında, adımlarını ona uydurarak yürüyordu.

Leydi Lucinda öne doğru eğilip Bayan Watson'a aldırış etmeyerek, "Bu kadar geniş bir aileden gelmek nasıl bir şey, bize anlatmalısınız," dedi Gregory'ye. "Hermione ve benim yalnızca birer kardeşimiz var."

"Benim üç tane," dedi Berbrooke. "Hepimiz de erkeğiz. Ablam hariç tabii ki."

"Bu..." Gregory her zamanki gibi, bu kadar büyük bir aileye sahip olmanın çok saçma ve çılgınca olduğu, sıkıntıdan başka bir şey getirmediği yönündeki cevabını vermek üzereydi ki asıl gerçek bir anda dudaklarından dökülüverdi ve kendini, "Aslında bu, insana huzur veren bir şey," derken buldu.

"Huzur veren mi?" diye yineledi Leydi Lucinda. "Ne kadar tuhaf bir sözcük seçimi!"

Gregory, Bayan Watson'ın yanından ona baktı ve genç kadının mavi gözlerinde meraklı bakışlarla kendisini izlediğini gördü.

"Evet," dedi Gregory yavaşça. Cevap vermeden önce düşüncelerinin toparlanmasını bekledi. "Bir aileye sahip olmakta huzur var, bence. Şey hissi gibi bu... sadece *bilmek*, sanırım."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Lucy. Oldukça ilgili görünüyordu.

"Orada olduklarını biliyorum," dedi Gregory, "eğer başım belaya girerse ya da en basitinden biriyle iyice bir sohbet etmeye ihtiyaç duyarsam, her zaman onlara gidebilirim."

Ve bu doğruydu. Böyle uzun uzun düşünmemişti bunu hiç, ama doğruydu. Kardeşleriyle, onların birbiriyle olduğu kadar yakın olmamıştı hiç, ama yaş farkı düşünülecek olursa bu gayet doğaldı. Onların salon adamlığı yaptıkları dönemde, Gregory Eton'da öğrenciydi. Şimdi ise üçü de ev bark sahibi adamlar olmuşlardı.

Ama yine de biliyordu ki onlara ya da kız kardeşlerine ihtiyacı olursa, sorması yeterdi.

Tabii ki hiç sormamıştı ama. Önemli bir şey için sormamıştı. Hatta önemsiz birçok şey için bile sormamıştı. Ama sorabileceğini biliyordu. Bu dünyada birçok erkeğin sahip olduğu her şeyden, hatta sahip olabileceklerinden bile daha önemli bir şeydi bu.

"Bay Bridgerton?"

Gözlerini kırpıştırdı. Leydi Lucinda merakla ona bakıyordu.

"Affedersiniz," diye geveledi. "Biraz daldım herhalde." Leydi Lucinda'ya gülümseyip başını salladı ve şaşkınlıkla, Bayan Watson'ın da ona bakmak için döndüğünü gördü. Gözleri kocaman, berrak ve göz kamaştırıcı derecede yeşil görünüyordu; bir an Gregory sanki aralarında heyecan verici bir bağ kurulmuş gibi hissetti. Bayan Watson yakalanmanın getirdiği küçük bir mahcubiyetle hafifçe gülümsedi ve sonra gözlerini kaçırdı.

Gregory'nin kalbi hoplayıverdi.

Sonra Leydi Lucinda tekrar konuştu. "Benim de Hermione'yle ilgili *tam olarak* hissettiğim şey bu," dedi. "Benim gönlümün kız kardeşi o."

"Bayan Watson kesinlikle olağanüstü bir hanımefendi," diye geveledi Gregory. Sonra ekledi: "Sizin de olduğunuz gibi, tabii."

"Harika bir suluboya ressamıdır," dedi Leydi Lucinda.

Hermione tatlı tatlı kızardı. "*Lucy!*"

"Ama öylesin," diye ısrar etti arkadaşı.

"Ben de resim yapmayı severim," diyen Neville Berbrooke'un şen şakrak sesi duyuldu. "Her defasında gömleklerimi mahvediyorum, o ayrı."

Gregory şaşkınlıkla ona baktı. Leydi Lucinda'yla yaptıkları tuhaf sohbet ile Bayan Watson'la göz göze gelişi arasında bir yerlerde, Berbrooke'un orada olduğunu unutmuştu neredeyse.

"Hizmetçim bu duruma oldukça bozuluyor," diye devam etti Neville, bir yandan sallana sallana yürürken. "Niye yıkanınca keten kumaştan çıkacak boyalar yapmazlar, anlamıyo-

rum." Durakladı, derin derin bir şeyler düşünüyordu belli ki. "Ya da yün kumaştan."

"Siz resim yapmayı sever misiniz?" diye sordu Leydi Lucinda, Gregory'ye.

"Yeteneğim yok," diye itirafta bulundu Gregory. "Ama ağabeyim biraz ün yapmış bir sanatçıdır. İki tablosu Ulusal Galeri'de sergileniyor."

"Ah, bu harika!" diye haykırdı Leydi Lucinda. Bayan Watson'a döndü. "Bunu duydun mu, Hermione? Bay Bridgerton'dan seni ağabeyiyle tanıştırmasını istemelisin."

"Her iki Bay Bridgerton'a da zahmet vermek istemem," dedi Hermione ölçülü bir şekilde.

"Hiç de zahmet olmaz," dedi Gregory ona gülümseyerek. "Sizi tanıştırmaktan zevk duyarım. Benedict de her zaman sanat üzerine gevezelik etmeye bayılır. Ben nadiren muhabbeti takip edebilirim, ama o oldukça hevesli görünür."

"Görüyorsun ya," diye ekledi Lucy, Hermione'nin koluna dokunarak. "Bay Bridgerton'la ne kadar çok ortak yönünüz var."

Gregory bile bunun biraz zorlama olduğunu düşündü, ama yorum yapmadı.

"Kadife," diye anlatmaya koyuldu Neville birden.

Üçünün de kafası onun olduğu tarafa çevrildi. "Anlamadım?" diye mırıldandı Leydi Lucinda.

"En kötüsü," dedi Neville kafasını hızla sallayarak. "Üstünden boyayı çıkartmasını diyorum."

Hermione, "Resim yaparken kadife mi giyiyorsunuz?" dedi. Gregory yalnızca başının arkasını görebiliyordu ama genç kadının bunu söylerken gözlerini kırpıştırdığını çok iyi tahmin edebiliyordu.

"Eğer hava soğuksa."

"Ne kadar... benzersiz."

Neville'in yüzü aydınlandı. "Öyle mi dersiniz? Ben de her zaman benzersiz olmak istemişimdir."

"Öylesiniz de," dedi Hermione. Gregory, Hermione'nin sesinde güven veren bir tondan başka bir şey sezmemişti. "Kesinlikle öylesiniz, Bay Berbrooke."

Neville'in gözlerinin içi gülüyordu. "Benzersiz. Bunu sevdim. Benzersiz." Tekrar gülümsedi, sözcüğü farklı farklı şekillerde söyleyerek. "Benzersiz. *Benzersiz.* Beeeeeen-zeeeeeer-siiiiiiz."

Dörtlü, tatlı bir sessizlikle köye doğru yürümeye devam etti. Gregory ikide bir Bayan Watson'ın dikkatini çekmek için araya girip sessizliği bozuyordu. Bazen başarılı oluyordu, ama başarısızlığı daha fazlaydı. En sonunda onunla sohbet eden Leydi Lucinda oluyordu. Tabii Leydi Lucinda'nın Bayan Watson'ı konuşturmak için dürtüklemediği zamanlarda oluyordu bu.

Ve bütün bu zaman boyunca Neville gevezelik etmeye devam etti, çoğunlukla kendi kendine konuşuyordu ve bu da çoğunlukla yeni farkına vardığı benzersizliğiyle ilgili oluyordu.

Nihayet köyün bilindik binaları görünmeye başladı. Neville benzersiz bir şekilde aç olduğunu bildirdi, artık bu ne demekse. Böylece Gregory grubu Beyaz Geyik isimli basit ama lezzetli yiyecekleri olan bir hana götürdü.

"Piknik yapmalıyız," diye bir öneride bulundu Leydi Lucinda. "Harika olmaz mı bu?"

"Mükemmel fikir," diye bağırdı Neville ona tanrıçaymışçasına bakarak. Gregory adamın bu coşkun tavrına biraz şaşırmıştı, ama Leydi Lucinda buna dikkat etmiş gibi görünmüyordu.

"Siz ne düşünürsünüz, Bayan Watson?" diye sordu Gregory. Ama söz konusu hanımefendi düşüncelere dalmış gibiydi, gözleri duvardaki bir tabloya sabitlenmişken bile odaklanmıyordu.

"Bayan Watson?" diye tekrarladı ve sonunda hanımefendinin dikkatini çekmeyi başarınca, "Piknik yapmak ister miydiniz?" diye sordu.

"Ah, evet. Çok hoş olur." Bayan Watson bunu dedikten sonra boşluğa gözünü dikmeye devam etti. Mükemmel dudakları, hüzünlü, hatta hasret dolu bir ifadeyle kıvrılmıştı.

Gregory hayal kırıklığını bastırmaya çalışarak başıyla onayladı ve gerekli hazırlıkları yapmak üzere ayrıldı. Ailesini gayet iyi tanıyan hancı ona çimenlere sermeleri için iki tane temiz yatak örtüsü verdi ve hazır olduğunda da bir sepet dolusu yemek getireceğini söyledi.

"Harika bir iş çıkardınız, Bay Bridgerton," dedi Leydi Lucinda. "Sence de öyle değil mi, Hermione?"

"Evet, elbette."

"Umarım turta da getirir," dedi Neville, hanımlar için kapıyı açarken. "Her zaman turta yiyebilirim."

Gregory, Bayan Watson'ın kaçmasına fırsat vermeden elini alıp kendi dirseğinin kıvrımına yerleştirdi. "Türlü türlü yemek istedim," dedi ona sessizce. "Umarım iştahınıza uygun bir şeyler de vardır aralarında."

Bayan Watson yeniden ona baktı ve Gregory yine o duyguyu hissetti. Gözlerinin içinde kaybolurken vücudundan bütün hava çekilir gibi oldu. Ve bunu onun da hissettiğini anladı. Hissetmek zorundaydı. Nasıl hissedemezdi ki özellikle de Gregory sanki bacakları kendi bedeninin altında tükeniyormuş gibi hissederken?

"Eminim çok güzel olacak," dedi Bayan Watson.

"Tatlılara düşkün müsünüzdür?"

"Öyleyim," diye kabul etti Bayan Watson.

"O zaman şanslısınız," dedi Gregory. "Bay Gladdish, karısının buralarda epey meşhur olan üzümlü turtasından getireceğine söz verdi."

"Turta mı?" Neville birden canlandı. Leydi Lucinda'ya döndü. "Turta yiyeceğimizi mi söyledi?"

"Galiba öyle dedi," diye yanıtladı Leydi Lucinda.

Neville keyifle iç geçirdi. "Turta sever misiniz, Leydi Lucinda?"

"Ne tür turtadan bahsediyorsunuz, Bay Brooke?" Bunu söylerken Leydi Lucinda'nın çileden çıktığı yüzünden okunuyordu.

"Ah, her türlüsü. Tatlı, tuzlu, meyveli, etli."

"Öyleyse..." Leydi Lucinda boğazını temizledi, sanki etrafındaki yapılar ve ağaçlar ona yardım edebilirmiş gibi bakındı. "Ben... Ee... Ben sanırım her türlü turtayı severim."

Ve tam o dakikada Gregory, Neville'in Leydi Lucinda'ya âşık olduğundan emin oldu.

Zavallı Leydi Lucinda.

Anayoldan çimenlik bir alana doğru geçtiler. Gregory örtüleri açtı, düz bir şekilde yere serdi. Leydi Lucinda önce oturup, Neville için yer açtı. Böylece Gregory ve Bayan Watson'ın örtünün öbür tarafını birlikte paylaşmak zorunda kalmalarını garantileyecekti. Akıllı kızdı Leydi Lucinda.

Ve sonra, Gregory, Bayan Watson'ın kalbini çalma çalışmalarına başladı.

DÖRT

Esas kızımız tavsiye veriyor, esas oğlanımız buna uyuyor ve herkes çok fazla turta yiyor...

Bay Bridgerton her şeyi yanlış yapıyordu.

Lucy, kaşlarını çatmamaya çalışarak Bay Berbrooke'un omzunun üzerinden ona doğru baktı. Bay Bridgerton, Hermione'nin beğenisini kazanmak için cesurca teşebbüslerde bulunuyordu. Lucy itiraf etmeliydi ki normal koşullar altında, bir başka kadın söz konusu olsaydı, kolayca başarılı olabilirdi Bay Bridgerton. Okuldan tanıdığı birçok kadını düşündü, herhangi biri şimdiye kadar ona çoktan sırılsıklam âşık olmuştu bile. Aslına bakarsanız, *hepsi* de.

Ama Hermione değil.

Bay Bridgerton çok çabalıyordu. Çok fazla ilgili davranıyordu, çok fazla odaklanmıştı, çok... çok... Doğrusunu söylemek gerekirse çok âşıktı ya da en azından fena abayı yakmıştı.

Cazibeli, yakışıklı ve besbelli akıllıydı da. Ama Hermione bunların hepsini görmüştü daha önce. Lucy de aynı şekilde arkadaşının peşine düşmüş erkeklerin sayısını hesaplayamazdı bile. Bazısı zekiydi, bazısı azimliydi. Çiçekler vermişler, şiirler yazmışlar, şekerler getirmişlerdi; hatta birisi Hermione'ye bir

köpek yavrusu bile vermişti (ki bu hediye, Hermione'nin annesi tarafından zavallı beyefendiye köpek yavrularının doğal ortamında Aubusson halıları, Doğu porselenleri ya da bizzat kendisinin bulunmadığı belirtilerek, anında reddedilmişti).

Ama özünde hepsi aynıydı. Hermione'nin her sözüne tutunuyorlar, ona sanki gökten yere inmiş bir Yunan Tanrıçasıymışçasına bakıyorlar ve ona güzel kulaklarının duyup duyabileceği en zekice, en romantik iltifatları etmek için birbirleriyle yarışıyorlardı. Yaratıcılıktan ne kadar yoksun olduklarının farkında değil gibiydiler.

Eğer Bay Bridgerton gerçekten Hermione'nin ilgisini çekmek istiyorsa, bambaşka bir şey yapması gerekecekti.

"Biraz daha turta ister misiniz, Leydi Lucinda?" diye sordu Bay Berbrooke.

"Evet, lütfen," diye mırıldandı Lucy, sırf onu turtayı dilimlemekle meşgul edip, bu arada kendisi bir sonraki adımda ne yapılacağını düşünebilsin diye. Hermione'nin hayatını Bay Edmonds'un uğrunda ziyan etmesini istemiyordu sahiden. Ve sahiden de Bay Bridgerton mükemmeldi. Yalnızca biraz yardıma ihtiyacı vardı.

"Ah, bakın!" dedi Lucy yüksek sesle. "Hermione hiç turta almamış."

"Hiç turta almamış mı?"

Leydi Lucinda, Neville Berbrooke'a göz kırptı. Sık yaptığı ya da pek de hünerli olduğu bir alışkanlığı değildi bu. "Rica etsem Hermione'ye turta ikram eder misiniz?"

Bay Berbrooke başıyla onaylarken Lucy ayağa kalktı. "Sanırım biraz bacaklarımı esneteceğim," diye haber verdi. "Tarlanın öte taraflarında çok güzel çiçekler var. Bay Bridgerton, bu bölgenin bitki örtüsü hakkında bilginiz var mı?"

Bay Bridgerton kafasını kaldırdı, Lucy'nin sorusuna çok şaşırmıştı. "Biraz." Ama kımıldamadı.

Hermione, Bay Berbrooke'u üzümlü turtaya bayıldığı konusunda temin etmekle meşguldü. Böylece fırsattan istifade

eden Lucy, başıyla çiçeklerin olduğu tarafa işaret ederek Bay Bridgerton'a, "*Şimdi benimle gel*" anlamına gelen ısrarcı bir bakış attı.

Bir anlığına Bay Bridgerton kafası karışmış gibi göründü, ama kısa sürede kendine geldi ve ayağa kalktı. "Size bu çevreyle ilgili bir şeyler anlatmama izin verir misiniz, Leydi Lucinda?"

"Bu harika olur," dedi Leydi Lucinda; belki biraz fazla coşkunluk göstererek. Hermione apaçık bir şüpheyle ona bakakalmıştı. Fakat Lucy, Hermione'nin onlara katılmayı teklif etmeyeceğini biliyordu; öyle yapacak olsa bu Bay Bridgerton'ın, Hermione'nin onun arkadaşlığını arzu ettiğini sanmasına yol açardı.

Yani Hermione, Bay Berbrooke ve turtayla baş başa kalacaktı. Lucy omuz silkti. Bu gayet adildi.

"Şu, sanırım, bir papatya," dedi Bay Bridgerton, tarladan geçer geçmez. "Ve şu saplı, mavi olan ise... Aslında, ne olduğunu bilmiyorum."

"Saray çiçeği," dedi Lucy çabucak, "ve bilmelisiniz ki sizi buraya çiçeklerden konuşmak için getirmedim."

"Bir şeyler sezmiştim ben de."

Lucy, Bay Bridgerton'ın bu ses tonunu umursamamaya karar verdi. "Size biraz tavsiye vermek istedim."

"Öyle mi," dedi Bay Bridgerton ağır ağır. Bu bir soru değildi.

"Öyle."

"Peki, neymiş tavsiyeniz?"

Bunu daha hoş bir şekilde söylemenin hiçbir yolu yoktu, bu yüzden Lucy onun gözlerinin içine baktı ve dedi ki: "Tamamen yanlış yapıyorsunuz."

"Affedersiniz, anlamadım?" dedi Bay Bridgerton katı bir biçimde.

Lucy inlemesini bastırdı. Söylediği şey Bay Bridgerton'ın gururuna dokunmuştu ve kuşkusuz şimdi tahammül edilmez

olacaktı. "Hermione'nin kalbini kazanmak istiyorsanız," dedi Lucy, "başka bir şey yapmanız gerek."

Bay Bridgerton ona neredeyse küçümseme dolu bir ifadeyle bakakaldı. "Nasıl kur yapacağımı pekâlâ biliyorum."

"Eminim biliyorsunuzdur... Diğer kadınlara karşı. Ama Hermione farklıdır."

Bay Bridgerton sesini çıkarmadı, Lucy ne demek istediğini anladığını biliyordu. O da Hermione'nin farklı olduğunu düşünüyor olmalıydı, yoksa bu kadar emek sarf etmezdi.

"Sizin yaptığınızı herkes yapıyor," dedi Lucy; piknik yerine doğru bakarak Hermione'nin ya da Bay Berbrooke'un onlara katılmak için ayaklanıp ayaklanmadığını kontrol etti. "Herkes."

"Bir centilmen diğer erkek sürüleriyle mukayese edilmeye bayılır doğrusu," diye homurdandı Bay Bridgerton.

Lucy'nin *buna* verecek pek çok cevabı vardı, ama aklını asıl konuya verdi ve "Siz, diğerleri gibi davranamazsınız. Kendinizi onlardan ayırmalısınız," dedi.

"Peki bunu nasıl yapmamı önerirsiniz?"

Lucy soluk aldı. Vereceği cevap Bay Bridgerton'ın hiç hoşuna gitmeyecekti. "Ona bu kadar şey olmaktan vazgeçmelisiniz... düşkün. Ona bir prensesmişçesine davranmayın. Hatta, siz onu birkaç gün kendi haline bıraksanız iyi olur."

Bay Bridgerton inanmayan gözlerle baktı. "Ve öteki beyefendilerin hücum etmesine izin vereyim, öyle mi?"

"Onlar her halükârda hücum edecekler," dedi Lucy duygusuz bir sesle. "Bununla ilgili yapabileceğiniz hiçbir şey yok."

"Çok güzel."

Lucy yavaş yavaş yürüyerek devam etti. "Siz geri çekilirseniz, Hermione nedenini merak edecektir."

Bay Bridgerton şüphe eder gibi görünüyordu. Lucy de "Endişelenmeyin, ona ilginizin olduğunu bilecektir. Tanrım, hele bugünden sonra öyle olduğunu düşünmemesi için aptal olması gerekir," diye devam etti.

Bu lafın üzerine Bay Bridgerton kaşlarını çattı. Lucy de bu kadar az tanıdığı bir erkekle bu kadar açıkça konuştuğuna inanamıyordu. Fakat durum çaresizse, çözümü için de her şeyi göze almak lazımdı... ya da konuşma yapmak için.

"Bilecektir, size söz veriyorum. Hermione çok akıllıdır. Tabii kimse bunu fark etmez. Çoğu erkek onun güzel yüzünden ötesini göremez bile."

"Ben onun aklındakileri de bilmek isterim," dedi Bay Bridgerton usulca.

Sesinde Lucy'yi tam kalbinden vuran bir şey vardı. Lucy başını kaldırıp baktı, tam gözlerinin içine. Ve sanki ikisi de başka bir diyardaymışlar ve dünya yavaş yavaş onların etrafından çekiliyormuşçasına garip bir hisse kapıldı.

O, tanıdığı bütün adamlardan farklıydı. Nasıl olduğundan emin değildi tam olarak, ama onda bundan daha da ötesi vardı. Farklı bir şey... Derinlerde, Lucy'nin kalbini sızlatan bir şey.

Ve bir anlığına, ağlayabileceğini düşündü.

Ama ağlamadı. Çünkü, gerçekten de ağlayamazdı. Öyle bir kadın da değildi zaten. Olmak istemezdi. Ve sebebini bilmediği zamanlarda ağlamazdı kesinlikle.

"Leydi Lucinda?"

Çok uzun süre sessiz kalmıştı. Bu pek ona özgü bir davranış değildi ve... "Size izin vermek istemeyecektir," diye patladı birden. "Aklındakileri bilmenize, yani. Ama siz..." Boğazını temizledi, gözlerini kırptı, dikkatini toparladı ve sonra gözlerini güneşte parıldayan papatyalara dikti. "Ama siz onu öbür türlüsüne ikna edebilirsiniz," diye devam etti. "Bunu yapabileceğinize eminim. Eğer sabır gösterirseniz. Ve dürüst olursanız."

Bay Bridgerton hemen bir şey söylemedi. Rüzgârın belli belirsiz uğultusundan başka bir şey duyulmuyordu. Ve sonra, usulca sordu: "Neden bana yardım ediyorsunuz?"

Lucy ona döndü ve bu sefer yerin ayaklarının altından kaymayıp, sımsıkı durduğunu görünce rahatladı. Tekrar kendisi

olmuştu: hareketli, saçmalamayan ve hata yapmaya meyilli... Ve Bay Bridgerton da Hermione'nin aşkı için yarışan bir başka beyefendi.

Her şey normaldi.

"Ya siz ya Bay Edmonds," dedi Lucy.

"İsmi bu mu?" diye homurdandı Bay Bridgerton.

"Babasının kâtibi," diye açıkladı Lucy. "Kötü bir adam değil ve Hermione'nin parasının peşinde olduğunu da sanmıyorum; ama sizin onun için daha iyi bir eş olduğunuzu bir aptal bile anlayabilir."

Bay Bridgerton başını yana doğru eğdi. "Merak ediyorum da neden az önce sanki Bayan Watson'a aptal demişsiniz gibi geliyor?"

Lucy gözlerinden ateş saçarak ona döndü. "Sakın Hermione'ye olan sadakatimi sorgulayayım demeyin. Onu bundan..." Bu tarafa bakıyor mu diye çabucak Hermione'ye baktı, sonra sesini alçaltarak devam etti. "Gerçekten kız kardeşim olsaydı onu bundan daha fazla sevemezdim."

Bay Bridgerton takdiri hak eden bir davranışta bulundu ve Leydi Lucinda'ya saygıyla başını eğerek, "Size haksızlık ettim. Özür dilerim," dedi.

Lucy, Bay Bridgerton'un sözlerini kabul ederken tedirgin tedirgin yutkundu. Söylediklerinde samimi gibi görünüyordu, bu da Lucy'yi epey bir sakinleştirmişti. "Hermione benim için dünyalar kadar değerlidir," dedi. Watson ailesiyle beraber geçirdiği okul tatillerini ve kendi evine yaptığı yalnızlık içinde geçen ziyaretleri düşündü. Dönüşleri hiçbir zaman ağabeyininkilerle çakışmazdı ve Fennsworth Manastırı, amcasının arkadaşlığı dışında soğuk ve korkutucu bir yerdi.

Robert Abernathy bakmakla yükümlü olduğu iki kişiye karşı görevini her zaman yerine getirmişti, fakat biraz soğuk ve korkutucuydu da. Ev, tek başına yapılan uzun yürüyüşler, bitmek bilmeyen tek başına kitap okumalar, hatta onunla beraber yemek yemek Robert Amca'nın dikkatini hiç çekmediği için,

tek başına yenen yemekler demekti. Lucy'ye, Bayan Moss'un okuluna gideceğini haber verdiğinde Lucy'nin ilk tepkisi kendini amcasının kollarına atıp, "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!" diyerek coşkuyla dolmak olmuştu.

Tabii daha önce amcasını hiç kucaklamamıştı, amcasının onun vasisi olduğu yedi yıl boyunca hiç gerçekleşmemişti bu. Ve bunun yanı sıra, amcası çoktan masasına geçip oturmuş ve dikkatini önündeki kâğıtlara vermeye başlamıştı. Lucy ile işi çoktan bitmişti.

Lucy okula başladığında, kendini bir öğrenci olarak geçireceği yeni yaşamının kollarına atıvermişti. Ve her bir anına tapıyordu. Konuşacak birilerinin olması o kadar harikaydı ki! Ağabeyi Richard, babaları bile ölmemişken, on yaşında Eton'a gitmek üzere evden ayrılmıştı ve Lucy, Manastır'ın salonlarında neredeyse on yıl boyunca, işgüzar mürebbiyesi dışında ona arkadaşlık edecek hiç kimse olmaksızın dolanıp durmuştu.

Okulda insanlar ondan hoşlanıyordu. İşin en güzel tarafı da bu olmuştu. Evdeyken akıllara sonradan gelen bir ayrıntıdan başka bir şey değildi, ama Bayan Moss'un İstisnai Genç Hanımlar Okulu'nda diğer öğrenciler onun arkadaşlığını arıyorlardı. Ona sorular soruyorlar ve gerçekten cevap vermesi için bekliyorlardı. Lucy, okulun kraliçe arısı olmayabilirdi, ama oraya aitmiş gibi hissediyordu ve bu onun için önemliydi.

Bayan Moss'un okulundaki ilk yıllarında, Lucy ve Hermione aynı odaya verilmişlerdi ve neredeyse hemen o anda arkadaş olmuşlardı. İlk günlerinin gecesinde, ikisi sanki birbirlerini hayatları boyunca tanıyormuşçasına gülüp sohbet etmişlerdi.

Hermione onun... kendisini nedense daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Sadece arkadaşlıkları değil, arkadaş olduklarını bilmeleri de iyi hissettiriyordu. Lucy birinin en yakın arkadaşı olmayı *seviyordu*. Bir arkadaşının olmasını da seviyordu elbette, ama koca dünyada birinin en sevdiği olduğunu bilmek gerçekten hoşuna gidiyordu. Bu düşünce ona kendini rahat hissettiriyordu.

Rahat.

Bu daha çok Bay Bridgerton'un ailesiyle ilgili söyledikleri gibiydi aslında.

Hermione'ye güvenebileceğini biliyordu. Hermione de aynı şeyin kendisi için de geçerli olduğunu biliyordu. Ve Lucy, hakkında aynı şeyi söyleyebileceği biri daha var mıydı, bilmiyordu. Ağabeyi, belki. Lucy ne zaman ihtiyaç duysa, Richard ona yardıma gelirdi. Fakat bu günlerde birbirlerini çok nadir görüyorlardı. Bu gerçekten üzücüydü. Küçükken oldukça yakınlardı. Fennsworth Manastırı'yla kısıtlı kaldıklarından, birlikte oynayacakları başka kimse yoktu. Böylece birbirlerine başvurmaktan başka bir seçenekleri kalmamıştı. Neyse ki çoğunlukla iyi geçiniyorlardı.

Lucy zihnini şimdiki zamana dönmeye zorladı ve gözlerini Bay Bridgerton'a çevirdi. Bay Bridgerton sessizce duruyor, meraklı ama nazik bir ifadeyle ona bakıyordu. Lucy birden garip bir hisse kapıldı. Ona her şeyi, Hermione'yi, Richard'ı, Fennsworth Manastırı'nı ve okula gitmek için evden ayrılışını anlatsaydı...

Bay Bridgerton onu anlardı. Gerçi anlaması imkânsız görünüyordu, geniş ve birbirine düşkün olmasıyla ünlenmiş bir aileden geliyordu ne de olsa. Yalnız olmak ne demekti bilemezdi; söyleyecek bir şeyi olup da söyleyecek birinin olmaması ne demek, bilemezdi. Ama nedense... gözleri... Birden Lucy'nin fark ettiğinden daha da yeşil olmuştu ve Lucy'nin yüzüne öyle dikkatle bakıyordu ki...

Lucy yutkundu. Tanrım, ona böyle ne oluyordu ki daha kendi düşüncelerini bile tamamlayamıyordu.

"Ben sadece Hermione'nin mutlu olmasını istiyorum." Ağzından bu sözcükleri çıkarmayı başardı. "Umarım bunu fark etmişsinizdir."

Bay Bridgerton başıyla onayladı ve sonra gözleriyle piknik alanına doğru işaret ederek, "Diğerlerine katılalım mı?" diye

sordu. Üzgün bir havayla gülümsedi. "Eminim Bay Berbrooke Bayan Watson'a üç dilim turta yedirmiştir."

Lucy içinde bir kahkaha baloncuğu oluştuğunu hissetti. "Aman Tanrım."

"Hiçbir şey için olmasa da Hermione'nin sağlığı için geri dönmeliyiz." Bunu söylerken Bridgerton'ın ses tonu cezbedici bir şekilde tatlıydı.

"Size söylediklerim hakkında düşünecek misiniz?" diye sordu Lucy, Bay Bridgerton'ın elini alıp kendi koluna koymasına izin verirken.

Bay Bridgerton başıyla onayladı. "Düşüneceğim."

Lucy, Bay Bridgerton'a daha sıkı tutunduğunu hissetti. "Bu konuda haklıyım. Size yemin ederim ki haklıyım. Kimse Hermione'yi benden iyi tanıyamaz. Diğer beyefendilerin onun beğenisini kazanmak için nasıl çabaladıklarını –ve başarısız olduklarını– da benden başka kimse görmedi."

Bay Bridgerton döndü ve Lucy ile göz göze geldiler. Bir anlığına hiç kıpırdamadan durdular ve Lucy, Bay Bridgerton'ın onu incelediğini, hatta başka koşullarda olsa oldukça rahatsızlık verecek biçimde dikkatle izlediğini fark etti.

Ama nedense rahatsızlık vermiyordu. İşin garip tarafı da buydu. Bay Bridgerton sanki ruhunun derinliklerini görüyormuşçasına ona gözlerini dikerek bakıyordu ve bunda en ufak bir tuhaflık yoktu. Aslında, bu garip bir şekilde... hoştu.

"Bayan Watson'la ilgili verdiğiniz tavsiyeleri kabul etmek benim için bir onurdur," dedi, piknik alanına gidebilmek için dönerlerken. "Ve size, onun kalbini kazanmam için bana yardım teklif etmenizden ötürü teşekkür ederim."

"Te-teşekkür ederim," diye kekeledi Lucy. Çünkü gerçekten de onun niyeti de bu değil miydi zaten?

Fakat sonra fark etti ki artık kendini o kadar da iyi hissetmiyordu.

Gregory, Leydi Lucinda'nın talimatlarına harfi harfine uydu. O akşam, konukların akşam yemeğinden önce toplandığı oturma odasında Bayan Watson'ın yanına yanaşmadı. Yemek salonuna geçtiklerinde, toplumsal düzende oynamalar yapıp yerini Bayan Watson'ın yanına düşecek şekilde ayarlama girişimlerinde bulunmadı. Centilmenler şarap içmekten dönüp müzik odasındaki piyano resitali için hanımefendilere katıldığında, arkalarda bir yere oturdu. Oysaki Leydi Lucinda ve Bayan Watson bir başlarına duruyorlardı ve yanlarından geçerken durup selam vermesi çok kolay hatta ondan beklenen bir şey olurdu.

Ama hayır, kendini bu muhtemelen pek de işe yaramayacak plana adamıştı ve bu yüzden odanın arka tarafında oturuyordu. Bayan Watson kendine üç sıra önden yer bulurken onu izledi ve nihayet kendine Bayan Watson'ın ensesini izleme müsamahasını tanıyarak yerine yerleşti.

Bu onun için mükemmel derecede tatmin edici bir meşgale olabilirdi, tabii eğer Bayan Watson'ın ilgisizliğinden başka bir şey düşünebiliyor olsaydı. Ona olan ilgisizliğinden başka bir şey...

Ama gerçekten de ağzıyla kuş tutsa bile karşılığında Bayan Watson'ın herkese gösterdiği o nazik, hafif gülümsemeden başka bir şey almazdı. O da olursa tabii.

Bu, Gregory'nin kadınlardan görmeye alıştığı bir tepki değildi. Bütün dünya ona hayran olsun istemiyordu, ama sahiden de genelde bir şey için çabaladığında bundan daha iyi sonuçlar alırdı.

Aslına bakılırsa fena halde rahatsız ediciydi bu durum.

Ve böylece Gregory, arkaya dönmelerini, yerlerinden kıpırdanmalarını, onun varlığından haberdar olduklarını belirtecek bir şey yapmalarını dileyerek izledi iki kadını. Sonunda, iki konçerto ve bir füğden sonra, Leydi Lucinda oturduğu yerde yavaşça döndü.

Gregory, onun ne düşündüğünü kolayca anlayabilirdi.

Yavaşça, yavaşça sanki birisi geliyormuş gibi kapıya göz at. Gözlerini çok ama çok hafifçe Bay Bridgerton'a çevir–

Gregory kadehini kaldırarak selam verdi.

Leydi Lucinda nefesini tuttu –ya da en azından Gregory öyle olmasını ummuştu– ve hemen arkasını döndü.

Gregory gülümsedi. Lucy'nin düştüğü bu zor durumun bu kadar hoşuna gitmemesi gerekirdi muhtemelen, ama sahiden de bu akşamın şimdiye değin en parlak kısmı bu olmuştu.

Bayan Watson'a gelince... Gregory'nin bakışlarının şiddetini hissediyor olsa bile, hiç belli etmiyordu. Gregory, Bayan Watson'ın onu umursamamaya gayret ettiğini düşünmek isterdi, bu en azından bir çeşit farkındalığın işareti olurdu. Ama Bayan Watson'ın odaya şöyle bir göz gezdirmesini, ara sıra Leydi Lucinda'nın kulağına bir şey fısıldamak için başını hafifçe eğmesini izlerken, Gregory acı verici bir şekilde Bayan Watson'ın onu hiç de umursamamaya çalışmadığının farkına varmıştı. Umursamamaya çalışması, Bayan Watson'ın onun varlığını fark ettiği anlamına gelirdi.

Ki öyle olmadığı açıkça ortadaydı.

Gregory dişlerinin kenetlendiğini hissetti. Leydi Lucinda'nın tavsiyelerinin iyi niyetle verildiğinden şüphe etmese de tavsiyenin kendisinin korkunç olduğu açıktı. Ve ev partisine yalnızca beş gün kaldığını düşününce, kıymetli vaktini boşa harcamıştı.

"Sıkılmış görünüyorsun."

Döndü. Yengesi yanındaki koltuğa sokuluvermiş, gösteriyi bozmamak için alçak bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Ev sahibesi olarak yaptığım üne büyük bir darbe bu," diye ekledi donuk bir ifadeyle.

"Hiç de öyle değil," diye geveledi Gregory. "Her zamanki gibi müthişsin."

Kate önüne döndü ve birkaç saniye boyunca sessiz kaldı, sonra da "O gerçekten çok güzel," dedi.

Gregory, onun neden bahsettiğini anlamamış gibi davranmaya çalışmadı bile. Kate bunun için fazla akıllıydı. Ama tabii bu, Gregory'nin sohbetin devamı için can atması gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Öyle," dedi sadece, önüne bakmaya devam ederek.

"Benim şüphelerim," dedi Kate, "kalbinin başka birinde olduğu yönünde. Bu zamana kadar hiçbir beyefendinin ilgisini teşvik etmiş değil, hepsi sahiden çok denemiş olsa da."

Gregory çenesinin iyice kasıldığını hissetti.

"Duyduğuma göre," diye devam etti Kate, rahatsızlık verdiğinin muhakkak farkındaydı, ama bu onu durdurmazdı, "aynı şey bu bahar boyunca devam etmiş. Kız hiç de evlenmek istiyormuş gibi görünmüyor."

"Babasının kâtibine âşık," dedi Gregory. Sahiden de bunu bir sır olarak saklamanın ne anlamı vardı ki? Kate her şeyi öğrenmenin bir yolunu bulurdu. Hem belki bir yardımı dokunurdu.

"Gerçekten mi?" Kate'in sesi biraz fazla yükselmişti, bu yüzden de konuklarından alçak sesle af dilemek zorunda kaldı. "Gerçekten mi?" dedi tekrar, daha sessizce. "Nereden biliyorsun?"

Gregory cevap vermek için ağzını açtı, ama Kate kendi sorusunu kendi cevapladı. "Ah, elbette," dedi. "Leydi Lucinda. O her şeyi biliyordur."

"Her şeyi," diye onayladı Gregory donuk donuk.

Kate bunun üzerine birkaç dakika düşündü, sonra malum olanı ilan etti. "Ailesi bu durumdan memnun olmayacaktır."

"Biliyorlar mı bilmiyorum."

"Tanrım!" Kate, bu dedikodu parçasından ziyadesiyle etkilenmişe benzer bir ses çıkardı. Gregory dönüp ona baktı. Tabii ki yengesinin gözleri kocaman olmuş ve parıldıyordu.

"Rica ederim kendine hâkim olmaya çalış," dedi.

"Bütün bahar boyunca duyduğum en heyecan verici şey bu ama!"

Gregory gözünü ayırmadan Kate'in yüzüne baktı. "Senin bir hobi edinmen gerek."

"Ah, Gregory," dedi Kate dirseğiyle Gregory'yi hafifçe dürterek. "Aşkın seni böyle sıkıcı birine dönüştürmesine izin verme. Sen bunun için fazla eğlenceli birisin. Ailesi onun bir kâtiple evlenmesine izin vermeyecektir, o da âşığıyla kaçacak biri değil. Uygun olması için beklemen gerek sadece."

Gregory sinirle nefes verdi.

Kate onu rahatlatmak istercesine hafifçe omzuna vurdu. "Biliyorum, biliyorum, her şeyin bir an önce olup bitmesini istiyorsun. Senin gibiler hiç sabır gösteremezler."

"Benim gibiler?"

Kate parmağını şaklattı, belli ki unun cevap olarak yeterli olduğunu düşünüyordu. "Doğru, Gregory," dedi, "böylesi daha iyi."

"Başka birine âşık olması mı?"

"Bu kadar dramatik olma. Demek istediğim, bu sana Hermione'yle ilgili hislerinden emin olman için zaman kazandıracaktır."

Gregory, Bayan Watson'a ne zaman baksa midesine yumruk yemiş gibi olduğunu hatırladı. Yüce Tanrım, ne kadar tuhaf da olsa, o ensesi yok muydu... Zamana ihtiyacı olduğunu düşünemiyordu. Aşka dair düşündüğü her şey böyleydi. Büyük, ani ve son derece coşkulu.

Ve aynı zamanda mahvedici...

"Akşam yemeğinde onun yanında oturmayı istememene şaşırdım," diye geveledi Kate.

Gregory, Leydi Lucinda'nın başının arka tarafına öfke dolu gözlerle baktı.

"Yarın için ayarlayabilirim, eğer istersen," diye teklif etti Kate.

"Ayarla."

Kate başıyla onayladı. "Evet, Ben... Ah, işte. Müzik de bitiyor. Şimdi dikkatini topla ve nazikmişiz gibi görün."

Gregory de Kate gibi alkışlamak için ayağa kalktı. "Bir müzik resitali boyunca gevezelik *etmediğin* oldu mu hiç?" diye sordu, önüne bakmaya devam ederek.

"Resitallerden ilginç bir biçimde tiksinirim," dedi Kate. Ve sonra dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Nostaljik bir düşkünlüğüm de vardır aynı zamanda."

"Gerçekten mi?" İşte şimdi Gregory'nin ilgisini çekmişti.

"Dedikodu yapmam, elbette," diye geveledi Kate, ona bakmamaya özellikle gayret ederek. "Ama sahiden, benim hiç operaya gittiğimi gördün mü?"

Gregory kaşlarının kalktığını hissetti. Ağabeyinin geçmişinde, bir opera şarkıcısı olduğu kesindi. Bu arada, ağabeyi de nerelerdeydi? Anthony, ev partilerinin sosyal toplantılarından kaçınmak konusunda müthiş bir yetenek geliştirmişe benziyordu. Gregory, geldiği geceden sonra yalnızca iki kez görmüştü onu.

"Işık saçan Lord Bridgerton nerede?" diye sordu.

"Ah, bir yerlerdedir. Bilmiyorum. Günün sonunda birbirimizi buluruz nasılsa, önemli olan bu." Kate olağanüstü sakin bir gülümsemeyle ona döndü. Can sıkıcı bir biçimde sakin. "Şimdi biraz insanların arasına karışmalıyım," dedi, sanki dünyada tek bir derdi yokmuşçasına gülümseyerek. "Keyfine bak." Ve gitmişti.

Gregory geri çekildi. Konuklardan birkaçıyla nazikçe sohbet ederken gizliden gizliye Bayan Watson'ı izliyordu. Bayan Watson iki genç centilmen ile sohbet ediyordu –sinir bozucu muhallebi çocuklarıydı ikisi de– Leydi Lucinda ise kibarca yanında bekliyordu. Bayan Watson centilmenlerin biri ya da diğeriyle flört ediyormuş gibi görünmese de onlara Gregory'ye o akşam gösterdiğinden daha çok ilgi gösterdiği belliydi.

Ve bir de Leydi Lucinda vardı. Tatlı tatlı gülümsüyor, her şeyi olduğu gibi kabulleniyordu.

Gregory'nin gözleri kısıldı. Lucinda ona ihanet mi etmişti yoksa? Öyle yapacak birine benzemiyordu. Ama yine de

birbirlerini yalnızca yirmi dört saattir tanıyorlardı. Onu ne kadar iyi tanıyordu ki? Art niyetli *olabilirdi.* Belki de çok iyi bir oyuncuydu, altında karanlık, gizemli sırlarının yattığı...

Ah, lanet olsun. Çıldıracak gibiydi. Leydi Lucinda, hayatını kurtarmak için bile yalan söyleyemezdi, buna parasının son kuruşuna kadar bahse girerdi. Cıvıl cıvıl ve dürüst biriydi ve kesinlikle *gizemli* değildi. İyi niyetliydi, bundan emindi.

Ama verdiği tavsiye pek nahoştu.

Göz göze geldiler. Leydi Lucinda'nın yüzünden hafif bir pişmanlığın izleri okunur gibiydi. Gregory'ye sanki omuz silkiyormuş gibi geldi.

Omuz silkmek mi? Ne anlama geliyordu şimdi *bu*?

Bir adım ileri gitti.

Sonra durdu.

Sonra bir adım atmayı daha düşündü.

Hayır.

Evet.

Hayır.

Belki?

Kahretsin. Ne yapacağını bilmiyordu. Bu daha önce yaşamadığı kadar berbat bir histi.

Tekrar Leydi Lucinda'ya baktı. Kendi yüz ifadesinin sevgi dolu ve aydınlık olmadığından oldukça emindi. Çünkü gerçekten bunların hepsi Leydi Lucinda'nın suçuydu.

Ama tabii şimdi, Leydi Lucinda ona bakmıyordu.

Gregory bakışlarını kaçırmadı.

Leydi Lucinda döndü. Gözleri kocaman olmuştu, Gregory panikten öyle olmuş olmalarını umut ediyordu.

Güzel. İşte şimdi bir yere varıyorlardı. Eğer Bayan Watson'ın bakışlarına kavuşmanın mutluluğunu tadamayacaksa, o zaman Leydi Lucinda'nın da onun mutsuzluğunu hissetmesini sağlayacaktı en azından.

Sahiden de olgunluğun ve inceliğin para etmediği bazı zamanlar da geliyordu.

Odanın kenarında durmaya devam etti, sonunda eğlenmeye başlamıştı. Leydi Lucinda'yı zamansız ölümünün ne zaman geleceğinden, hatta gelip gelmeyeceğinden emin olamayan küçük ve savunmasız bir tavşanmış gibi düşünmenin sapıkça eğlenceli bir tarafı vardı.

Elbette. Gregory kendini avcı yerine koymamıştı. Yerlerde sürünen nişancılık yeteneği hareket eden hiçbir şeyi vuramayacağının garantisini veriyordu zaten ve kendi yiyeceğini kendisinin elde etmek zorunda olmayışı da harika bir şeydi.

Ama kendisini tilki olarak *hayal edebiliyordu*.

Güldü, gecenin ilk gerçek gülüşüydü bu.

Ve o an kaderin onun tarafında olduğunu anladı, çünkü Leydi Lucinda'nın muhtemelen ihtiyaç gidermek için, özür dileyip müzik odasından çıktığını görmüştü. Gregory arka köşede yalnız başına dikildiğinden, kimse onun da başka bir kapıdan çıktığını fark etmedi.

Ve Leydi Lucinda kütüphane kapısının önünden geçerken, Gregory hiç ses etmeden onu içeri çekmeyi başardı.

BEŞ

Esas oğlanımızla esas kızımız epey merak uyandırıcı bir sohbete girişiyor...

Bir saniye evvel Lucy koridorda yürüyor, en yakın lavabonun yerini hatırlamaya çalışırken, düşünce içinde burnunu buruşturuyordu. Bir saniye sonra ise havada savruluyor ya da en azından tökezliyordu. Ki sonunda kendini genişliği su götürmez, sıcaklığı su götürmez ve insan olduğu su götürmez bir biçime toslarken buldu.

"Sakın bağırma," diyen bir ses geldi. Tanıdığı bir sesti.

"Bay Bridgerton?" Aman Tanrım, bu sıradışı bir şeydi. Lucy korkup korkmaması gerektiğinden pek emin değildi.

"Konuşmamız gerek," dedi Bay Bridgerton, Lucy'nin kolunu serbest bırakarak. Fakat kapıyı kilitledi ve anahtarı cebine koydu.

"Şimdi mi?" diye sordu Lucy. Gözleri loş ışığa alışmıştı ve kütüphanede olduklarını anlamıştı. "Burada mı?" Ve sonra daha uygun bir soru geldi aklına: "Yalnız mı?"

Bay Bridgerton birden öfkeyle kaşlarını çattı. "Zorla size sahip olmaya çalışmayacağım, eğer bundan korkuyorsanız."

Lucy dişlerinin kenetlendiğini hissetti. Öyle bir şey yapacağını düşünmemişti zaten, ama Bay Bridgerton bu onurlu davranışını sanki hakaret ediyormuş gibi dile getirmeyebilirdi.

"Pekâlâ, o zaman. Neyin nesi bu?" diye sordu Lucy. "Burada sizin tarafınızdan tutuluyorsam, muhakkak bir bela çıkacaktır. Biliyorsunuz, neredeyse nişanlıyım."

"Biliyorum," dedi Bay Bridgerton. O tonda – yani sanki Lucy onu bu konuda defalarca, bıktırıncaya kadar bilgilendirmiş gibi. Oysa Lucy bundan birden fazla kere bahsetmediğine emindi. Ya da muhtemelen iki kere.

"Eh, öyleyim," diye homurdandı, buna verilecek en mükemmel cevabın iki saat sonra aklına geleceğini bilerek.

"Neler," diye sordu Gregory, "neler oluyor?"

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Lucy, onun neden bahsettiğini gayet iyi bilse de.

"Bayan Watson," dedi Bridgerton dişlerinin arasından.

"Hermione?" Sanki başka bir Bayan Watson varmış gibi. Ama bu Lucy'ye biraz zaman kazandırmıştı.

"Verdiğiniz tavsiye," dedi Bay Bridgerton, ikisi de gözlerini ayırmadan birbirlerine bakıyorlardı, "son derece işe yaramazdı."

Haklıydı elbette, ama Lucy bunu fark etmeyeceğini ummuştu.

"Doğru," dedi Lucy. Dikkatle karşısındaki adamı süzerken, Bay Bridgerton da kollarını önünde kavuşturdu. Çok candan bir hareket değildi bu, ama Lucy itiraf etmeliydi ki Bay Bridgerton şimdiye dek iyi idare etmişti. Lucy onun eğlenceli ve dost canlısı bir insan olarak bilindiğini duymuştu, şimdiyse ne dost canlısı ne de eğlenceli görünüyordu. Ama sonuçta... aşkına karşılık bulamamış birinin gazabından korkmak gerekirdi. Lucy, insanın aşkına karşılık bulamaması durumunda biraz hevesi kırılmış gibi hissetmesi için illa ki kadın olması gerekmediğini düşündü.

Ve tereddütle onun yakışıklı yüzüne bakarken Bay Bridgerton'ın karşılıksız aşk konusunda muhtemelen pek tecrübesi

olmadığı düşüncesi geldi aklına. Gerçekten de kim bu beyefendiye hayır *diyebilirdi* ki?

Hermione hariç. Ama o herkese hayır derdi. Bay Bridgerton'ın üstüne alınmaması gerekirdi.

"Leydi Lucinda?" dedi genç adam ağır ağır, bir cevap beklercesine.

"Tabii ki," dedi Leydi Lucinda zaman kazanmak için. Bay Bridgerton bu kapalı odada bu kadar *iri* görünmüyor olsaydı keşke, diye düşündü. "Doğru. Doğru."

Gregory tek kaşını kaldırdı. "Doğru."

Lucy yutkundu. Bay Bridgerton'ın ses tonunda babacan bir hoşgörü vardı. Sanki Lucy eğlenceli ama dikkate değmez biriymiş gibi. Lucy bu ses tonunu iyi bilirdi. Ağabeylerin kız kardeşlerine karşı kullanmayı sevdiği bir ses tonuydu bu. Ve okul tatillerinde yanlarında getirdikleri herhangi bir arkadaşlarına karşı...

Bu ses tonundan nefret ederdi.

Lucy yine de devam etti ve dedi ki: "Kabul ediyorum, planımın izlenecek en iyi yol olmadığı anlaşıldı. Ama gerçekten, yapılabilecek diğer şeyler de bir gelişme yaratmazdı."

Bu, Bay Bridgerton'ın duymak isteyeceği bir şeye benzemiyordu. Lucy boğazını temizledi. İki kez. Ve sonra tekrar. "Çok üzgünüm," diye ekledi. Çünkü kendini kötü hissediyordu. Ve tecrübelerinden de biliyordu ki ne söyleyeceğini bilmediği zamanlarda özür dilemek her zaman işe yarardı. "Ama gerçekten de sanmıştım ki..."

"Bana dediniz ki," diye sözünü kesti Gregory, "eğer Bayan Watson'ı görmezden gelirsem..."

"Onu *görmezden gelmenizi* söylemedim!"

"Kesinlikle öyle söylediniz."

"Hayır, hayır. Öyle söylemedim. Biraz geri çekilmenizi söyledim. Ona *abayı yakmışlığınızı* o kadar belli etmemenizi söyledim."

Böyle bir tabir yoktu aslında. Ama gerçekten de Lucy bunu şimdi düşünemezdi.

"Pekâlâ," diye yanıtladı Gregory. Sesi şimdi *biraz-dahaüstün-ağabey* tonundan, büsbütün tenezzül dolu bir tona geçiş yapmıştı. "Madem onu görmezden gelmemem gerekiyordu, o zaman tam olarak ne yapmam lazımdı sizce?"

"Şey..." Lucy ensesinin arkasını kaşıdı, sanki oradan arı kovanlarının en korkuncu fışkırıyordu. Ya da sadece sinirlerinin gerilmesiyle alakalıydı. Ama arı kovanının olmasını yeğlerdi neredeyse. Söyleyecek mantıklı bir şeyler düşünürken midesinde gittikçe artan bu bulantı hissini sevmiyordu.

"Benim yaptıklarımdan başka, tabii ki," diye ekledi Bay Bridgerton.

"Emin değilim," dedi Lucy dişlerinin arasından. "Böyle şeylerle ilgili *engin* bir tecrübeye sahip değilim."

"Ah, bana mı anlatıyorsunuz bunu."

"Aslında, denemeye değerdi," diye karşılık verdi Lucy hemen. "Tanrı biliyor ya, kendi yönteminizle başarılı olamadığınız ortadaydı."

Bay Bridgerton'ın ağzı öfkeden çizgi haline geldi. Lucy de onun sinirlerine dokunabildiği için dudaklarında küçük, hoşnut bir gülümsemenin belirmesine izin verdi. *Normalde*, kötü bir insan değildi, ama bu durum kendini biraz olsun tebrik etmesini gerektiriyordu.

"Pekâlâ," dedi Bay Bridgerton kendini kasarak. Lucy adamın önce özür dileyip, sonra yanıldığını ve Lucy'nin haklı olduğunu –açık açık– söylemesini tercih edecek olsa da bazı çevrelerde "pekâlâ" sözcüğünün "hatamı kabul ediyorum" anlamına gelebileceğini düşündü.

Ve Bay Bridgerton'ın suratına bakılırsa, görüp görebileceği en fazla buydu.

Lucy asilce başıyla onayladı. Yapılacak en iyi şey bu gibi görünüyordu. Bir kraliçe gibi davran, belki öyleymişsin gibi karşılık verirler.

"Başka parlak fikirlerin var mı?"

Ya da vermezler.

"Bakalım..." dedi Lucy, vereceği cevabı Bay Bridgerton'ın hakikaten umursayacağını sanıyormuş gibi yaparak. "Bence ne yapılması gerektiği, yaptıklarınızın neden işe yaramadığı kadar önemli bir mesele değil."

Bridgerton gözlerini kırpıştırdı.

"Şimdiye kadar kimse Hermione'den vazgeçmemiştir," dedi Lucy sabırsızlıkla. Söylediği şeyi insanların hemen anlayamamalarından nefret ederdi. "Hermione'nin ilgisizliği onların iki kat çabalamalarına sebep olur. Utanç verici aslında."

Bridgerton biraz gücenmiş gibiydi. "Affedersiniz, anlamadım?"

"*Siz* değil," dedi Lucy hızlıca.

"Nasıl rahatladım bilemezsiniz."

Lucy, onun bu alay dolu sözlerinden alınmalıydı, ama Bay Bridgerton'ın mizah anlayışı onunkine o kadar benziyordu ki bundan hoşlanmaktan başka bir şey gelmiyordu elinden. "Dediğim gibi," diye devam etti, zira konudan uzaklaşmamayı severdi, "şimdiye dek kimse yenilgiyi kabul edip, daha ulaşabilir bir kadın için çaba göstermeye yanaşmadı. *Diğer herkesin* onu istediğinin farkına varır varmaz, hepsi çılgına dönüyor. Sanki Hermione kazanılması gereken bir ödülmüş gibi."

"Benim için öyle değil," dedi Bridgerton usulca.

Lucy, onun yüzüne baktı ve o anda anladı ki Hermione onun için ödülden öte bir şeydi. Bay Bridgerton onu önemsiyordu. Sahiden de önemsiyordu. Lucy bunun nedenini, hatta nasılını bilmiyordu, Bay Bridgerton arkadaşıyla yeni tanışmıştı çünkü. Hermione de sohbetlerinde fazla konuşkan davranmamıştı, gerçi peşinden koşan hiçbir beyefendiye karşı pek hoşsohbet davrandığı söylenemezdi. Ama Bay Bridgerton, onun yalnızca mükemmel yüzünü değil içindeki kadını da önemsiyordu. Ya da en azından, önemsediğini düşünüyordu.

Lucy, yavaşça başıyla onayladı. Konuşulanları iyice anlamaya çalışıyordu. "Ben eğer biri çıkar da etrafında fır dönmeyi keserse, bu Hermione'nin belki ilgisini çeker diye düşünmüştüm. Gerçi," diye aceleyle ekledi Bay Bridgerton'ı temin etmeye çalışarak, "Hermione erkeklerin ona bu kadar ilgi göstermesinin hakkı olduğunu düşünmez. Tam aksine. Dürüst olmak gerekirse, çoğu zaman tamamen rahatsızlık verici bulur bunları."

"Dalkavukluğunuzun sınırı yok." Ama Bridgerton bunu söylerken gülümsüyordu –sadece birazcık da olsa.

"Dalkavukluk konusunda hiçbir zaman iyi olmadım," diye itirafta bulundu Lucy.

"Öyle görünüyor."

Lucy alaycı bir havayla güldü. Bridgerton sözleriyle hakaret etmek istememişti, Lucy de hakaret olarak algılamayacaktı. "Hermione yola gelecektir."

"Öyle mi dersiniz?"

"Evet. Gelmek zorunda kalacak. Hermione tam bir romantiktir, ama dünyanın nasıl işlediğini de gayet iyi bilir. İçten içe o da Bay Edmonds'la evlenemeyeceğini biliyor. Böyle bir şey olamaz. Ailesi onu reddeder, en olmadı reddetmekle tehdit eder. Hermione bu riski alacak biri değildir."

"Eğer birini gerçekten sevdiyse," dedi Bay Bridgerton yumuşak bir tonla, "her şeyi göze alacaktır."

Lucy dondu kaldı. Bridgerton'ın sesinde bir şey vardı. Sert bir şey, güçlü bir şey. Tenini titreten, tüylerini diken diken eden, onu tuhaf bir biçimde hareketsiz kılan bir şey.

Sormak zorundaydı. Zorundaydı. *Bilmek* zorundaydı. "Siz göze alır mıydınız?" diye fısıldadı. "Her şeyi riske atar mıydınız?"

Bridgerton kımıldamadı, ama gözleri yanıyordu. Ve tereddüt bile etmeden, "Hem de her şeyi," dedi.

Lucy'nin dudakları aralandı. Şaşkınlıktan mıydı? Saygıdan mıydı? Yoksa başka bir şeyden mi?

"Peki siz?" diye karşılık verdi Bay Bridgerton.

"Ben... Ben emin değilim." Lucy başını iki yana salladı ve artık kendisini tanıyamıyormuş gibi garip bir hisse kapıldı. Bunun kolay bir soru olması gerekirdi çünkü. Birkaç gün önce olsaydı öyle de olurdu. Mutlaka, "Elbette hayır," derdi, böyle bir saçmalığa atılmayacak kadar gerçekçi biri olduğunu söylerdi.

Ve her şeyden önce, böyle aşkların zaten var olmadığını söylerdi.

Ama bir şeyler değişmişti ve Lucy nelerin değiştiğini bilmiyordu. İçinde bir şeyler değişmiş, onun bütün dengesini altüst etmişti.

Artık emin değildi.

"Bilmiyorum," dedi tekrar. "Sanırım duruma göre değişir."

"Nasıl bir duruma göre?" Bay Bridgerton'ın sesi daha da yumuşamıştı. İmkânsız derecede yumuşaktı, yine de her kelimesini anlayabiliyordu Lucy.

"Şeye göre..." Bilmiyordu. Neye göre değişeceğini nasıl bilemezdi? Kendini kaybolmuş gibi hissediyordu, köksüz ve... ve... ve işte doğru sözcükler zihninde beliriverdi. Dudaklarından yavaşça kayarak. "Aşka göre, sanırım."

"Aşka göre."

"Evet." Tanrım, daha önce hiç böyle bir konuda sohbet etmiş miydi? İnsanlar gerçekten böyle şeylerden konuşuyorlar mıydı? Bunların bir cevabı var mıydı hatta?

Ya da dünyada bunu anlamayan tek insan o muydu?

Boğazında bir şey düğümlenince Lucy cehaletinde yalnız olduğunu hissetti bir anda. Bay Bridgerton biliyordu, Hermione de biliyordu, şairler de bildiklerini iddia ediyorlardı. Tek kayıp ruh Lucy'ymiş gibiydi sanki. Aşkın ne olduğunu anlamayan, gerçekten var olup olmadığından bile emin olmayan ya da gerçekten varsa bile, onun için var mıydı bilemeyen tek kişiydi.

"Aşkın nasıl olduğuna göre değişir," dedi sonunda, başka ne diyeceğini bilmiyordu çünkü. "Aşkın nasıl bir şey olduğuna göre değişir."

Bay Bridgerton'ın gözleri Lucy'nin gözleriyle kesişti. "Sizce bu değişir mi?"

Lucy başka bir soru daha sorulacağını beklememişti. Hâlâ sonuncusunun etkisinden başı dönüyordu.

"Aşkın hissettirdikleri yani," diye açıklık getirdi Bay Bridgerton. "Aşkın farklı insanlar için farklı olacağını mı düşünüyorsunuz? Birini sevseniz, gerçekten ve derinden sevseniz, size şeymiş gibi gelmez mi... *her şeymiş* gibi?"

Ne diyeceğini bilmiyordu Lucy.

Bay Bridgerton döndü ve pencereye doğru birkaç adım attı. "Sizi tüketir," dedi. "Nasıl tüketmesin?"

Lucy, onun sırtını izliyordu, oldukça hoş kesimli ceketinin omuzlarına oturuşu onu büyülemişti. Çok garip bir şeydi bu, ama bakışlarını Bridgerton'ın saçlarının yakasına değdiği yerden alamıyor gibiydi.

Genç adam arkasını döndüğünde Lucy neredeyse yerinden hopladı. "Hiç şüpheniz kalmaz," dedi Bay Bridgerton, sesi aşka gerçekten inanan birinin derinliğiyle kısılmıştı. "Yalnızca bilirsin. Bu zamana kadar hayal ettiğin her şey oymuş gibi gelir. Ve sonra daha fazlasıymış gibi."

Lucy'ye doğru adım attı. Bir kez. Sonra yine. Ve sonra dedi ki: "Sanırım aşk böyle bir şey işte."

O an Lucy, kaderinde böyle hislere yer olmadığını anladı. Eğer aşk gerçekten varsa –eğer aşk Bay Bridgerton'un tarif ettiği gibiyse– Lucy'yi beklemiyordu. Böyle bir duygu girdabını hayal bile edemiyordu. Zaten bundan hoşlanmazdı da. Bu kadarını biliyordu. Kendini bir girdaba kaptırıp kaybolmak istemezdi, kontrol edemeyeceği bir şeyin insafına kalmak istemezdi.

Mutsuzluğu istemezdi. Umutsuzluğu istemezdi. Bu aynı zamanda mutluluktan ve büyük sevinçlerden de vazgeçmesi anlamına gelecekse, varsın öyle olsundu.

Gözlerini Bridgerton'ınkilere doğru kaldırdı, kendiyle ilgili açığa çıkan gerçeklerin ağırlığından nefessiz kalmıştı. Ağ-

zından, "Çok fazla bu," sözcüklerinin döküldüğünü duydu. "Çok fazla gelir. Ben yapamazdım... yapamazdım..."

Bridgerton yavaşça başını iki yana salladı. "Hiçbir seçeneğiniz olmazdı. Sizin kontrolünüzün ötesinde olurdu. Bu sadece... oluverir."

Lucy'nin ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. "O da böyle demişti."

"Kim?"

Cevap verdiğinde, sesi garip bir biçimde uzaklardan geliyor gibiydi. Sanki sözcükler doğrudan hafızasından çekiliyordu. "Hermione," dedi. "Hermione de Bay Edmonds hakkında bunları demişti."

Gregory'nin dudaklarının kenarları gerildi. "Öyle mi?"

Lucy yavaşça, başıyla onayladı. "Hemen hemen aynı şeyleri. Sadece oluverdiğini söylemişti. Bir anda."

"Böyle mi dedi?" Sözcükler kulağına yankı gibi geliyordu ve sahiden de yapabildiği tek şey buydu – aptalca sorular fısıldamak, onay beklemek, yanlış duymuş olabileceğini ve Lucy'nin de tamamen farklı bir cevapla karşılık vereceğini ümit etmek.

Ama elbette öyle olmamıştı. Aslında, korktuğundan daha da kötüsüydü. Lucy dedi ki: "Bahçedeymiş, öyle dedi, güllere bakıyormuş, sonra onu görmüş. Ve anlamış."

Gregory ona bakakaldı. Göğsünde bir boşluk vardı sanki, boğazı düğümlenmişti. Duymak istediği şey değildi bu. *Kahretsin*, duymak istemeyeceği tek şey buydu.

Sonra Lucy ona tekrar baktı, gecenin loşluğunda gri görünen gözleri, oldukça mahrem bir eda ile onunkileri buldu. Sanki Gregory onu tanıyor, ne diyeceğini ve konuşurken yüzünün nasıl görüneceğini biliyor gibiydi. Garipti ve korkutucuydu, çünkü karşısındaki kişi Saygıdeğer Bayan Watson değildi.

Bu Leydi Lucinda Abernathy'ydi, hayatının geri kalanını geçirmek istediği kadın değildi.

Oldukça hoştu, akıllıydı ve yalnızca çekici olmaktan öteydi kesinlikle. Ama Lucy Abernathy ona göre değildi. Gregory

neredeyse gülecekti, çünkü kalbi küt küt atmaya *onu* görür görmez başlasaydı, her şey çok daha kolay olurdu. Lucy neredeyse nişanlı olabilirdi, ama âşık değildi. Gregory bundan emindi.

Fakat Hermione Watson...

"Ne demişti?" diye fısıldadı, Lucy'nin vereceği cevaptan korkarak.

Leydi Lucinda, başını yana eğdi. Şaşkınlıktan dilini yutmuş gibi görünüyordu. "Yüzünü bile görmediğini söyledi. Sadece başının arkasını..."

Sadece boynunun arkasını.

"...ve sonra Bay Edmonds arkasını dönmüş ve Hermione sanki müzik duyar gibi olmuş ve düşünebildiği tek şey..."

Ben bittim.

"...'ben mahvoldum' olmuş. Bana söylediği buydu." Lucy, Gregory'ye doğru baktı, başı hâlâ yana doğru eğikti. "Düşünebiliyor musunuz? Mahvolmuş? Başka sözcük yokmuş gibi... Pek anlam verememiştim."

Ama Gregory anlıyordu. Anlıyordu.

Tamamen.

Leydi Lucinda'ya baktı ve onun yüzünü izlediğini gördü. Hâlâ şaşırmış gibi görünüyordu genç kadın. Ve de endişeli. "Siz de bunu tuhaf bulmuyor musunuz?" diye sorarken kafası karışmış gibiydi.

"Evet." Yalnızca tek bir kelimeydi, ama bütün kalbi bu sözcüğün etrafına sarılıydı sanki. Çünkü tuhaftı. Bıçak kesiği gibiydi. Hermione'nin başka biriyle ilgili böyle hissetmemesi gerekiyordu.

Olması gereken bu değildi.

Sonra, sanki bir büyü bozulmuşçasına, Leydi Lucinda arkasını döndü ve sağ tarafa doğru birkaç adım attı. Kitap raflarına göz attı –bu ışıkta hiçbirinin adını seçecek hali yoktu elbette– sonra parmaklarını kitap sırtlarında gezdirdi.

Gregory onun elini izledi, neden bilmiyordu. Hareket ettikçe elini izlemeye devam etti. Oldukça zarif olduğunu fark

etti. Başta dikkat çekmiyordu, çünkü görünüşü çok sağlıklı ve gelenekseldi. İnsan zarafetin ipek gibi parıldamasını, ışıldamasını, hayretlere sevk etmesini beklerdi. Zarafet bir orkideydi, sıradan bir papatya değil.

Ama Leydi Lucinda hareket ettiğinde farklı görünüyordu. Sanki... akıp gidiyor gibiydi.

İyi bir dansçı olabilirdi. Gregory bundan emindi.

Gerçi bunun neden önemli olduğunu bilmiyordu.

"Üzgünüm," dedi Leydi Lucinda, birden arkasına dönerek.

"Bayan Watson'la ilgili mi?"

"Evet. Hislerinizi incitmek istememiştim."

"İncitmediniz de," dedi Gregory, biraz ani bir şekilde belki de.

"Ya." Leydi Lucinda gözlerini kırpıştırdı, belki şaşkınlıkla. "Buna memnun oldum. Öyle bir niyetim yoktu."

Öyle bir niyeti olamazdı zaten, Gregory bunu fark etmişti. Leydi Lucinda öyle biri değildi.

Lucy dudaklarını araladı, ama hemen konuşmadı. Gözleri, Gregory'nin omuzlarının ötesinde bir yerlere sabitlenmiş gibiydi. Sanki doğru sözcükleri onun arkasında arıyordu. "Sadece şu ki... Pekâlâ, aşkla ilgili söylediğiniz şeyi söylediğinizde," diye başladı, "her şey bana çok tanıdık geldi. Ne olduğunu kavrayamadım."

"Ben de," dedi Gregory usulca.

Lucinda sessiz kaldı, tam olarak ona bakıyor denemezdi. Dudaklarını büzüştürmüştü –hafifçe– ve ara sıra gözlerini kırpıştırıyordu. Kendiliğinden kırpılmıyordu kirpikleri, bunu bilerek yapıyordu.

Gregory, genç kadının düşündüğünü fark etti. Bir şeyler hakkında *düşünen* insanlardandı o da. Muhtemelen, ona hayatında rehberlik etmekle yükümlü birinin içini bitmek tükenmez bir hüsranla doldurana dek düşünen...

"Şimdi ne yapacaksınız?" diye sordu.

"Bayan Watson'la ilgili mi?"

Leydi Lucinda başıyla onayladı.

"Ne yapmamı önerirsiniz?"

"Emin değilim," dedi Lucinda. "Sizin adınıza onunla konuşabilirim, eğer isterseniz."

"Hayır." Çocukça olan bir şeyler vardı bunda. Ve Gregory gerçek bir erkek olduğunu yeni yeni hissetmeye başlamıştı: zinde ve olgun, varlığını belli etmeye hazır bir erkek.

"O zaman bekleyebilirsiniz," dedi Leydi Lucinda, hafifçe omuz silkerek. "Ya da devam eder, onun gönlünü çalmayı deneyebilirsiniz tekrar. En azından bir ay boyunca Bay Edmonds'ı görme fırsatını bulamayacak. Ve ben derim ki... önünde sonunda... anlamaya başlayacaktır ki..."

Ama sözünü tamamlamadı. Gregory ise bilmek istiyordu. "Neyi anlamaya başlayacaktır?" diye ısrar etti.

Leydi Lucinda başını kaldırdı, sanki bir rüyadan çekilmiş gibiydi. "Neyi olacak, sizin... sizin... diğer herkesten çok daha iyi olduğunuzu. Bunu neden göremiyor, bilmiyorum. Bana göre çok açık oysa."

Başka birinden gelse, bu garip bir ifade olurdu. Fazlaca cüretkâr, belki de. Hatta belki hazır olduğunu belli eden, cilve dolu bir ima.

Ama ondan geliyorsa, hayır. Kurnazlıkla hiçbir ilgisi yoktu Lucinda'nın. Bir erkeğin güvenebileceği türden bir kızdı. Gregory'nin kız kardeşleri gibiydi biraz da sanki. Parlak bir zekâsı ve keskin bir mizah anlayışı vardı. Lucy Abernathy insanda şiir yazma isteği uyandırmazdı asla, ama ondan çok iyi bir arkadaş olurdu.

"Böyle olacak," dedi Lucy, sesi yumuşak ama emindi. "Sizi fark edecek. Siz ve Hermione... Birlikte olacaksınız. Bundan eminim."

Konuşurken onun dudaklarını izledi Gregory. Neden bilmiyordu, ama dudaklarının biçimi birden ilgisini çekmişti... hareket edişleri, harfler ağzından çıkarken aldığı şekiller. Sıradan dudaklardı. Daha önce onlarla ilgili dikkatini çeken bir şey

olmamıştı. Fakat şimdi, karanlık kütüphanede, havada onların belli belirsiz fısıltılarından başka bir ses yokken...

Onu öpmek nasıl olurdu, diye merak etti Gregory.

Geri çekildi, birden, karşı konulmaz bir biçimde *yanlış* yapıyormuş gibi hissetti.

"Geri dönmeliyiz," dedi aniden.

Lucy'nin gözleri üzüntüyle titredi. Kahretsin. Ondan kurtulmaya hevesliymiş gibi konuşmak istememişti Gregory. Bunların hiçbiri Lucy'nin hatası değildi. Gregory yorulmuştu yalnızca. Ve hüsrana uğramıştı. Ve Lucy oradaydı. Ve gece karanlıktı. Ve yalnızlardı.

Ve arzu değildi aralarındaki. Olamazdı. Hayatı boyunca bir kadına karşı, Hermione Watson'a hissettiği şekilde hissetmek için beklemişti. Böyle bir şeyden sonra, bir başka kadını arzulayamazdı. Leydi Lucinda'yı arzulayamazdı. Kimseyi arzulayamazdı.

Hiçbir şey değildi bu. O, hiçbir anlama gelmiyordu.

Hayır, adil değildi bu. Onun bir anlamı vardı. Oldukça anlamlıydı, aslına bakılırsa. Ama Gregory için değil.

ALTI

Esas oğlanımız gelişme kaydediyor...

Yüce Tanrım, *ne* söylemişti Lucy öyle?

Gece yatağında yatarken, Lucy'nin kafasında bir tek düşünce dolanıyordu. Yatağında bir o yana bir bu yana dönemeyecek kadar korkup sinmişti. Sırtüstü yatıyordu, tavana bakıyordu, son derece sessizdi, son derece mahcuptu.

Ertesi sabah, aynaya bakıp yorgunluktan gözlerinin altında oluşan morluklara iç geçirirken, yine aklına geldi...

Ah, Bay Bridgerton, siz diğer herkesten çok daha iyisiniz.

Bu sahneyi tekrar tekrar yaşadığı her an, kafasındaki ses daha da gürleşiyor, kulağa daha da aptalca geliyordu, ta ki Lucy şu berbat yaratıklardan birine dönüşene dek: Ne zaman birinin ağabeyi okula ziyarete gelecek olsa yüreği pır pır olup, kendinden geçen kızlardan birine.

Sessiz sessiz, "Lucy Abernathy," diye mırıldandı, "seni aptal inek!"

"Bir şey mi dedin?" dedi Hermione, yatağın yanındaki yerinden başını kaldırıp ona bakarak. Lucy'nin eli çoktan kapının topuzuna gitmişti, kahvaltıya inmeye hazırdı.

"Kafamda birtakım hesaplar yapıyordum sadece," diye yalan söyledi Lucy.

Hermione ayakkabılarını giymeye kaldığı yerden devam etti. "Tanrı aşkına, *neden?*" dedi, daha çok kendi kendine konuşur gibi.

Hermione ona bakmıyor olsa da Lucy omuz silkti. Hermione ne zaman onu kendi kendine konuşurken yakalasa, hep hesap yaptığını söylerdi. Hermione ona neden inanırdı, hiçbir fikri yoktu. Lucy hesap yapmaktan nefret ederdi, kesirli sayılardan ve çarpım tablosundan ettiği kadar neredeyse. Ancak becerikli biri olduğu için, onun yapabileceği bir şeymiş gibiydi bu. Hermione de bu zamana kadar hiç sorgulamamıştı zaten.

Lucy, daha da inandırıcı olmak için arada sırada sayılar mırıldanıyordu.

"Aşağı inmeye hazır mısın?" diye sordu Lucy, kapının topuzunu çevirerek. *Kendisi* hazır olduğundan değil tabii. İstediği en son şey, aşağı inip şu ya da bu kişiyi görmekti. Özellikle de Bay Bridgerton'ı elbette, ama bütün dünyayla yüz yüze geleceği düşüncesi de korkutucuydu.

Fakat acıkmıştı. Önünde sonunda kendini göstermek zorunda kalacaktı. Ve madem mutsuzluk içinde debelenecekti, bari boş mideyle olmasındı bu.

Kahvaltıya inerlerken, Hermione merakla Lucy'ye baktı. "Sen iyi misin Lucy?" diye sordu. "Biraz tuhaf görünüyorsun."

Lucy gülmemek için zor tuttu kendini. Tuhaftı sahiden de. Budalanın tekiydi, insanların arasına salınmaması gerekiyordu muhtemelen.

Tanrım, sahiden de Bay Bridgerton'a diğerlerinden daha iyi olduğunu söylemiş miydi?

Ölmek istiyordu. Ya da en azından bir yatağın altında saklanmak.

Ama hayır, hasta numarası yapıp bir güzel istirahat bile edemezdi. Bunu denemek bile gelmemişti aklına. Onunla ilgili her şey o kadar gülünç derecede normal ve rutindi ki

doğru düzgün ve mantıklı bir şeyler düşünmesine bile kalmadan kalkmış ve kahvaltıya inmek için hazırlanmıştı işte.

Alenen çıldırdığını düşünmesi dışında, tabii ki. İşte buna odaklanmak konusunda hiç sıkıntısı yoktu.

"Yine de çok güzel görünüyorsun," dedi Hermione merdivenlerin başına geldiklerinde. "Yeşil kurdeleni mavi elbisenle kullanman hoşuma gitti. Benim aklıma gelmezdi, ama çok şık durmuş. Gözlerinle de hoş bir uyumu var."

Lucy kıyafetine baktı. Giyindiğini bile hatırlamıyordu. Çingene sirkinden kaçmış gibi görünmüyor olması bir mucizeydi.

Fakat yine de...

Hafifçe iç geçirdi. Çingenelerle birlikte kaçmak o an için ilginç bir fikir gibi gelmişti, hatta artık yüzünü kibar çevrelere göstermemesi gerektiğine emin olduğunu düşününce, mantıklı da geliyordu. Lucy'de beyniyle ağzını birbirine bağlayan önemli bir bağlantı damarı filan eksikti belli ki ağzından bir dahakine neler çıkacağını ancak Tanrı bilirdi.

Ulu Tanrım, Bay Bridgerton'a onun bir tanrı olduğunu düşündüğünü söylese de olurdu yani.

Ama dememişti tabii. Hem de hiç. Hermione için uygun biri olduğunu düşünmüştü altı üstü. Ona da aynen böyle demişti. Dememiş miydi?

Ne demişti? Tam olarak, ne demişti?

"Lucy?"

Demişti ki... Demişti ki...

Aniden durdu.

Yüce Tanrım. Gregory, *Lucy'nin* onu istediğini düşünecekti.

Hermione yürümeye devam ediyordu ki Lucy'nin artık yanında olmadığını fark etti. "Lucy?"

"Biliyor musun," dedi Lucy, sesi biraz tiz çıkmıştı. "Sanırım ben pek aç değilim."

Hermione ona inanmayan gözlerle baktı. "Kahvaltı edesin yok yani?"

Biraz alakasız olmuştu. Lucy kahvaltıda bir denizci gibi yerdi genelde.

"Ben... Ee... Dün gece bir şeyler mideme dokundu sanırım. Somon balığı olabilir." Daha etkili olsun diye elini karnına götürdü. "Biraz uzansam iyi olur."

Ve hiç kalkmasam...

"Biraz rengin atmış gibi," dedi Hermione.

Lucy üzgün üzgün gülümsedi. Ufak iyilikler için şükretmek konusunda bilinçli bir karar verdi.

"Sana bir şey getirmemi ister misin?" diye sordu Hermione.

"Evet," dedi Lucy hevesle, karnının guruldamasını Hermione'nin duymamış olduğunu ümit ederek.

"Ah, ama getirmemem lazım," dedi Hermione, parmağını düşünceyle dudağına götürerek. "Miden bulanıyorsa bir şey yememen daha iyi olur. Yediklerinin hepsini tekrar çıkarmak, isteyeceğin son şey olacaktır."

"Midem bulanmıyor, aslında," diye uydurdu Lucy hemen.

"Bulanmıyor mu?"

"Bunu... Ee... Açıklaması biraz güç aslında. Ben..."

Lucy duvarın dibinde iki büklüm oldu. Bu kadar iyi bir oyunculuk sergileyeceği kimin aklına gelirdi ki?

Hermione hemen yanına koştu, endişeden kaşları çatılmıştı. "Ah canım," dedi. Lucy'nin kolunu omzuna aldı. "Çok kötü görünüyorsun."

Lucy gözlerini kırpıştırdı. Belki de sahiden hastalanıyordu. Bu daha bile iyiydi. Bu onu günler boyunca insanlardan uzak tutardı.

"Seni yatağına götüreceğim," dedi Hermione, itiraz kabul etmeyen bir ses tonuyla. "Sonra da annemi getireceğim. O ne yapılması gerektiğini bilir."

Lucy, içi rahatlamış bir şekilde başıyla onayladı. Leydi Watson'ın her türlü hastalık için reçetesi çikolata ve bisküviydi. Sıradışıydı muhakkak, ama Hermione'nin annesi ne zaman

hastayım dese bu reçeteyi kullanırdı, bu yüzden başkalarında işe yaramadığını söylemesi pek mümkün değildi.

Hermione, Lucy'yi yatak odalarına götürdü, hatta yatağa girmeden evvel Lucy'nin terliklerini bile çıkardı. "Seni bu kadar iyi tanımasam," dedi, terlikleri rastgele gardıroba fırlatarak, "numara yaptığını düşünürdüm."

"Asla öyle bir şey yapmam."

"Ah, yaparsın," dedi Hermione. "Öyle bir yaparsın ki. Ama devam ettiremezsin. Bunun için fazla gelenekselsin."

Geleneksel mi? Bunun geleneksellikle ne alakası vardı?

Hermione ofladı. "Şimdi kahvaltıda şu usandırıcı Bay Bridgerton'ın yanında oturmak zorunda kalacağım herhalde."

"O kadar da korkunç biri değil o!" dedi Lucy, midesi bozuk somon balığıyla dolu birinden beklenmeyecek kadar canlı bir sesle.

"Öyle olduğunu sanmıyorum," diye katıldı Hermione de. "Çoğu kişiden daha bile iyi diyebilirim."

Lucy kendi sözlerinin benzerlerini duyunca gülümsedi. *Diğerlerinden çok daha iyi. Diğerlerinden çok daha iyi.*

Muhtemelen dudaklarından çıkan en şoke edici şeydi bu.

"Ama bana göre biri değil," diye devam etti Hermione, Lucy'nin müşkül durumunu fark etmeden. "Bunu yakında o da görecek. Sonra bir başkasıyla devam edecektir."

Lucy bundan kuşkuluydu, ama bir şey demedi. Ne çemberdi ama! Hermione, Bay Edmonds'a âşıktı; Bay Bridgerton, Hermione'ye âşıktı ve Lucy, Bay Bridgerton'a âşık *değildi.*

Ama Bay Bridgerton öyle olduğunu düşünüyordu.

Bu da saçmalığın daniskasıydı tabii ki. Lucy bunun olmasına asla izin vermezdi, neredeyse Lord Haselby ile nişanlıydı ne de olsa.

Haselby. Sızlanacaktı neredeyse. Adamın yüzünü hatırlayabilseydi her şey çok daha kolay olurdu.

"Belki de kahvaltı zilini çalabilirim," dedi Hermione. Sanki yeni bir kıta keşfetmiş gibi aydınlanmıştı yüzü. "Sence buraya bir tepsi yollarlar mı?"

Ah, kahretsin. Bütün planları altüst olmuştu şimdi. Hermione'nin bütün gün odada kalması için bir mazereti olmuştu. Eğer Lucy hasta numarası yapmaya devam ederse, bir sonraki gün için de.

"Bunu daha önce neden düşünemedim bilmem," dedi Hermione zili çalmaya giderken. "Burada seninle kalmayı tercih ederim."

"Yapma," diye bağırdı Lucy, başı delicesine dönüyordu.

"Neden?"

Doğru. Lucy çabucak düşündü. "Tepsi getirtirsen, istediğin şeyleri bulamayabilirsin."

"Ama ne istediğimi biliyorum ben. Az pişmiş yumurta ve kızarmış ekmek. Bunu halledebilirler herhalde."

"Ama *ben* az pişmiş yumurta ve kızarmış ekmek istemiyorum." Lucy yüzünü elinden geldiğince acınası ve zavallı bir ifadeye büründürdü. "Benim damak zevkimi bilirsin. Kahvaltı odasına gidersen, eminim bana doğru düzgün bir şeyler getirebilirsin."

"Ama yemek yemeyeceğini sanıyordum."

Lucy elini karnına geri götürdü. "Şey, belki biraz yemek istiyor olabilirim."

"Ah, peki," dedi Hermione. Sabrı tükenmiş gibiydi. "Ne istiyorsun?"

"Ee, belki biraz pastırma?"

"Miden balıktan bozulmuşken mi?"

"Balıktan mıydı pek emin değilim."

Uzunca bir süre Hermione oracıkta durdu ve ona baktı. "Sadece pastırma o halde?" diye sordu sonunda.

"Ee, evet ve tabii benim hoşuma gideceğini düşündüğün bir şeyler daha olabilir," dedi Lucy, çünkü zili çalıp pastırma getirmelerini istemek kolay olurdu.

Hermione tuttuğu nefesini geri verdi. "En kısa zamanda dönerim." Lucy'ye biraz şüpheyle baktı. "Kendini fazla yoracak bir şey yapma."

"Yapmam," diye söz verdi Lucy. Hermione'nin ardından kapanan kapıya doğru gülümsedi. Ona kadar saydı, sonra yataktan zıpladı ve gardıroba koşarak terliklerini düzeltti. Bu işi hallettikten sonra, bir kitap kaptı ve yatağına kıvrılıp okumaya koyuldu.

Genel olarak bakıldığında, güzel bir sabah olacağa benziyordu.

Gregory kahvaltı odasına girdiğinde kendini daha iyi hissediyordu. Bir önceki gece olanlar – hiçbir şeydi. Çoktan unutulmuştu.

Leydi Lucinda'yı öpmek istemiş falan değildi. Sadece nasıl olurdu, diye merak etmişti. İkisi apayrı şeylerdi.

Sonuçta o da bir erkekti. Yüzlerce kadınla ilgili merak ettikleri vardı ve çoğu zaman onlarla konuşmaya bile niyeti olmazdı. Herkes merak ederdi böyle şeyleri. Aradaki fark, kişinin harekete geçip geçmemesiydi.

Ağabeyleri –mutlu evlilikleri olan ağabeyleri, diye de eklemek lazım– ne demişti bir zamanlar? Evliler diye *kör* olmamışlardı. Başka kadınların peşinde olmayabilirlerdi, ama bu, kadınlar tam önlerinde dururken onlara bakmamak anlamına da gelmezdi. İster son derece geniş göğüslü bir kadın barmen, isterse de –eh, bir çift dudağa sahip– sıradan bir genç kız olsun fark etmezdi, insan söz konusu uzuvları görmemezlik edemezdi.

Görürse de o zaman merak ederdi tabii ve...

Ve hiçbir şey. Sonu hiçbir yere varmazdı.

Bu da Gregory'nin kafası rahat bir şekilde kahvaltısını edebileceği anlamına geliyordu.

Yumurtaların insana iyi geldiğine karar verdi. Pastırmanın da öyle.

Kahvaltı odasında ondan başka, ellili yaşlarında, soğuk nevalenin teki olan Bay Snowe vardı. Neyse ki sohbet etmektense gazetesiyle ilgileniyordu. Mecburi selamlaşma faslından sonra Gregory masanın öteki ucuna oturdu ve yemeye başladı.

Bu sabah sosisler mükemmeldi. Kızarmış ekmek de harikaydı. Tereyağı tam kıvamındaydı. Yumurtalara biraz tuz gerekiyordu, ama bunun dışında gayet lezizdiler.

Tuzlanmış morinayı denedi. Fena değil. Hiç fena değil.

Bir lokma daha aldı. Çiğnedi. Hoşuna gitti. Politika ve tarım hakkında birtakım ciddi düşüncelere girdi.

Sonra azimle Newton fiziğiyle ilgili konulara geçti. Eton'dayken daha fazla ilgi göstermesi gerekirdi, kuvvet ile iş arasındaki farkı pek anımsayamıyordu çünkü.

Nasıldı bir bakalım... İşle kuvvet farklı birimlerle ifade ediliyordu...

Merak bile değildi bu aslında. Doğrusu, bütün suç ışığın oyununa atılabilirdi. Ve Gregory'nin ruh haline. Biraz keyifsiz hissediyordu kendini. Lucy'nin dudaklarına bakmıştı, çünkü Tanrı aşkına, kız konuşuyordu! Başka nereye bakacaktı ki?

Tazelenmiş bir güçle çatalını eline aldı. Tekrar morinaya döndü. Ve çayına. Hiçbir şey çay kadar alıp götüremiyordu her şeyi.

Büyük bir yudum aldı fincanından, salondan birilerinin geldiğini duyunca fincanının üzerinden o tarafa baktı.

Kapıdan *o* geçiyordu işte. Yani Hermione.

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı, sonra Hermione'nin arkasına baktı çabucak. Peşine kimseyi takmadan gelmişti.

Gregory birden hatırlayıverdi, Bayan Watson'ı yanında Leydi Lucinda yokken görmemişti hiç.

"Günaydın," dedi yüksek sesle, tam olarak doğru bir ses tonuyla. Sıkıldığını belli etmeyecek kadar candan, ama çok da cana yakın değil. Bir erkek umutsuz olduğunu asla belli etmek istemezdi.

Gregory ayağa kalkarken, Bayan Watson ona doğru baktı, ama yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu. Ne mutluluk, ne hiddet; belli belirsiz bir farkındalıktan başka bir şey yoktu. Çok etkileyiciydi gerçekten de.

"Günaydın," diye geveledi.

Peki o zaman, neden olmasın. "Bana katılır mıydınız?" diye sordu Gregory.

Bayan Watson'ın dudakları aralandı ve duraksadı, ne yapmak istediğini bilmiyor gibiydi. Ve tam o sırada Gregory, sanki gerçekten de aralarında bir çeşit bağ olduğunu kanıtlamak için sapkınca bir şey yapmak istermiş gibi, Bayan Watson'ın aklını okudu.

Gerçekten. Bayan Watson'ın ne düşündüğünü tam olarak biliyordu.

Ah, pekâlâ. Sanırım öyle ya da böyle kahvaltı yapmam gerekiyor zaten.

İnsanın ruhunu ısıtıyordu gerçekten de.

"Çok fazla kalamam," dedi Bayan Watson. "Lucy iyi değil ve ben ona kahvaltı tepsisi götüreceğime söz verdim."

Gregory nedenini bilmese de boyun eğmez Leydi Lucinda'nın hastalandığını düşünmek güçtü. Onu tanıdığı için değil elbette. Şurada burada sohbet etmişlerdi sadece. O da bir şey sayılırsa. "Eminim ciddi bir şey değildir," diye geveledi.

"Sanmam," diye yanıtladı Bayan Watson, kendine bir tabak alırken. O muazzam yeşil gözlerini kırpıştırarak Gregory'ye baktı. "Balık yediniz mi?"

Gregory önündeki morinaya baktı. "Şimdi mi?"

"Hayır, dün gece."

"Galiba yemiştim. Genelde her şeyden yerim de."

Dudakları bir an büzüşen Bayan Watson daha sonra mırıldanarak, "Ben de yedim," dedi.

Gregory daha fazla açıklama için bekledi, ama Bayan Watson bunu yapacak gibi durmuyordu. Bu yüzden Bayan Watson tabağına narin narin yumurtaları ve pastırmayı koyarken,

o da olduğu yerde kaldı. Sonra, Bayan Watson bir dakikalık bir iç hesaplaşmanın–

Gerçekten aç mıyım? Çünkü tabağıma ne kadar çok yemek koyarsam, bitirmesi o kadar uzun sürecek. Burada. Kahvaltı odasında. Onunla birlikte.

...ardından bir parça kızarmış ekmek aldı.

Hımmm. Evet, açım.

Gregory, Bayan Watson'ın gelip tam karşısındaki yere oturmasına kadar bekledi ve sonra kendi de oturdu. Bayan Watson hafifçe gülümsedi –dudakları şöyle bir oynatmaktan ibaret olan bir gülümsemeydi– ve sonra yumurtalarını yemeye koyuldu.

"İyi uyudunuz mu?" diye sordu Gregory.

Bayan Watson peçeteyle ağzına şöyle bir dokundu. "Çok iyi uyudum, teşekkürler."

"Ben uyuyamadım," diye açıkladı Gregory. Kahretsin, onunla kibar kibar konuşmak hiçbir işe yaramadıysa, belki de onu şaşırtmayı denemeliydi.

Bayan Watson ona baktı. "Çok üzgünüm." Sonra tekrar indirdi bakışlarını. Ve yemeğini yedi.

"Korkunç rüyalar gördüm," dedi Gregory. "Kâbus hatta. Korkunçtu."

Eline bir bıçak alıp pastırmasını kesti Bayan Watson. "Çok üzgünüm," dedi, birkaç saniye önce de tıpatıp aynı sözcükleri kullandığının farkında değil gibi görünüyordu.

"Ne olduğunu tam olarak hatırlayamıyorum," dedi Gregory yavaşça ve düşünerek. Hepsini uyduruyordu elbette. İyi uyuyamamıştı, ama kâbus gördüğünden değildi. Ama ya Bayan Watson'ın onunla sohbet etmesini sağlayacaktı ya da bu yolda ölecekti. "Siz rüyalarınızı hatırlar mısınız?"

Bayan Watson çatalı ağzına götürürken yarı yolda durdu – işte yine o zihinler arasındaki harika bağı kurmuşlardı.

Tanrı aşkına, bunu bana neden soruyor?

Pekâlâ, belki Tanrı aşkına diye düşünmemişti. Bunun için

Bayan Watson'ın şimdikinden daha fazla duygu gösteriyor olması gerekirdi. En azından ona karşı.

"Ee, hayır," dedi. "Genelde hatırlamam."

"Gerçekten mi? Ne kadar enteresan. Ben neredeyse yarısını hatırlarım diyebilirim."

Başıyla onayladı Bayan Watson.

Başımla onaylarsam, söyleyecek bir şey bulmama gerek kalmaz.

Gregory devam etti. "Dün geceki rüyam oldukça canlıydı. Yağmurluydu ve fırtına vardı. Gök gürültüsü ve şimşek. Çok dramatik."

Bayan Watson yavaşça boynunu döndürdü ve sonra omzunun üzerinden arkasına doğru baktı.

"Bayan Watson?"

Genç kadın yüzünü döndü. "Birini duydum sandım."

Umarım birini duymuşumdur.

Sahiden de bu akıl okuma yeteneği sıkıcı olmaya başlamıştı.

"Peki," dedi Gregory. "Evet, nerede kalmıştım?"

Bayan Watson hızla yemek yemeye başladı.

Gregory öne eğildi. Bu kadar kolay kaçmasına izin vermeyecekti. "Ah, evet. Yağmur yağıyordu," dedi. "Bardaktan boşalırcasına yağıyordu. Tam bir tufan. Ve sonra yer, ayaklarımın altında erimeye başladı. Beni aşağıya çekti."

Bilerek durdu ve sonra, Bayan Watson'a kendini bir şey söylemek zorunda hissettirinceye kadar genç kadının yüzüne baktı.

Birkaç saniyelik son derece gergin bir sessizliğin ardından, nihayet Bayan Watson bakışlarını yemeğinden Gregory'nin yüzüne çevirdi. Çatalının ucunda ufak bir yumurta parçası sallanıyordu.

"Toprak eriyordu," dedi Gregory. Neredeyse gülecekti.

"Ne kadar... nahoş."

"Öyleydi," dedi Gregory canlanarak. "Beni baştan aşağı yutacak sandım. Hiç böyle hissettiniz mi, Bayan Watson?"

Sessizlik. Ve sonra... "Hayır. Hayır, hissettiğimi söyleyemem."

Gregory tembel tembel kulak memesine dokundu, sonra düşünmeden, "Pek hoşuma gitmedi," dedi.

Bayan Watson'ın bir an çayını püskürteceğini sandı.

"Yani, zaten," diye devam etti. "Kimin hoşuna giderdi ki?"

Ve tanıştıkları andan itibaren ilk kez, Bayan Watson oldukça samimiyetle, "Hiçbir fikrim yok," derken, ilgisizlik maskesinin yüzünden indiğini gördüğünü sandı.

Bayan Watson başını bile sallamıştı. Aynı anda üç şey! Tam bir cümle, bir duygu emaresi *ve* başını sallaması. Azizler aşkına, anlaşıyor bile olabilirlerdi.

"Daha sonra ne oldu, Bay Bridgerton?"

Yüce Tanrım, Bayan Watson ona bir soru sormuştu. Sandalyesinden düşebilirdi. "Aslında," dedi. "Uyandım."

"Çok şükür."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Derler ki eğer rüyanda ölürsen, ölümün uykunda olurmuş."

Bayan Watson gözlerini kocaman açtı. "Öyle mi derler?"

"Onlar dediğim ağabeylerim oluyor," diye açıkladı Gregory. "Bilgiyi kaynağında incelemekte özgürsünüz."

"Benim de bir erkek kardeşim var," dedi Bayan Watson. "Bana işkence etmeye bayılır."

Gregory başıyla acı acı onayladı. "Erkek kardeşler bu işe yararlar zaten."

"Siz kız kardeşlerinize işkence eder misiniz?"

"Çoğunlukla küçük olanına."

"Daha ufak tefek olduğu için."

"Hayır, hak ettiği için."

Bayan Watson güldü. "Bay Bridgerton, siz korkunçsunuz."

Gregory yavaşça gülümsedi. "Hyacinth ile tanışmadınız henüz."

"Sizi ona işkence ettirecek kadar rahatsız edebiliyorsa, ona hayran olurdum eminim."

Bu hafiflemişlik hissinin tadını çıkarırcasına arkasına yaslandı Gregory. Fazla çabalamak zorunda olmamak çok hoş bir duyguydu. "Erkek kardeşiniz sizden büyük o halde?"

Bayan Watson başıyla onayladı. "Bana işkence *ediyor* çünkü ben daha ufak tefeğim."

"Hak etmediğinizi mi söylemek istiyorsunuz?"

"Elbette."

Gregory, Bayan Watson'ın nerede alaycı davranıp nerede davranmadığını anlayamıyordu pek. "Ağabeyiniz nerede şimdi?"

"Trinity Kolej'de." Bayan Watson yumurtasının son lokmasını da attı ağzına. "Cambridge. Lucy'nin ağabeyi de oradaydı. Mezun olalı bir yıl oluyor."

Gregory, onun bunu neden anlattığını anlamıyordu. Sonuçta Lucinda Abernathy'nin ağabeyiyle ilgilenmiyordu.

Bayan Watson bıçağıyla bir parça daha pastırma kesti ve çatalını ağzına götürdü. Gregory de yemeğini yiyor, yemeğini çiğnerken de arada Bayan Watson'a bakıyordu. Tanrım, ne kadar güzeldi böyle. Onunki gibi ten rengine sahip hiçbir kadına rastlamamıştı daha önce. Asıl olay ten rengindeydi. Çoğu erkek güzelliğin saçlardan ve gözlerden kaynaklandığını düşünürdü herhalde ve en başta erkekleri çarpan özellikler bunlardı gerçekten de. Ama Bayan Watson'ın teni gül yaprağına serilmiş kaymaktaşı gibiydi.

Lokmasını çiğnerken durdu. Bu kadar şairane olduğunu bilmezdi.

Bayan Watson çatalını yerine koydu. "Pekâlâ," dedi, hafif hafif iç geçirerek. "Şimdi Lucy için bir tabak hazırlasam iyi olur herhalde."

Gregory ona yardımcı olmak için hemen ayağa kalktı. Tanrım, ama sahiden de sanki gitmek istemiyormuş gibi geliyordu Bayan Watson'ın sesi! Gregory kendini bu son derece verimli kahvaltıdan dolayı tebrik etti.

"Tepsiyi taşıması için size birini bulayım," dedi Gregory, uşaklardan birine işaret ederek.

"Ah, çok iyi olur." Minnettarlıkla gülümsedi Bayan Watson. Gregory'nin kalbi heyecandan deli gibi atıyordu. Bunun yalnızca bir mecaz olduğunu sanırdı, ama şimdi gerçek olduğunu öğrenmişti. Aşk gerçekten de insanın iç organlarını etkiliyordu demek ki.

"Lütfen Leydi Lucinda'ya iyi dileklerimi iletin," dedi, tabağa beş parça et koyan Bayan Watson'ı merakla izlerken.

"Lucy pastırmayı sever de," dedi Bayan Watson.

"Evet, bunu görebiliyorum."

Ve sonra Bayan Watson, kaşıkla yumurtaları, morinayı, patatesleri ve domatesleri yığdı tabağa; çörek ve kızarmış ekmekleri de ayrı bir tabağa koydu.

"Kahvaltı Lucy'nin en sevdiği öğündür de," dedi.

"Benim de öyle."

"Bunu ona söylerim."

"İlgileneceğini zannetmiyorum."

Elinde tepsiyle bir hizmetçi girdi odaya, Bayan Watson da elindeki yığınları tepsinin üstüne yerleştirdi. "Ah, ilgilenecektir," dedi soğuk soğuk. "Lucy her şeye ilgi duyar. Kafasında hesap bile yapar. Eğlence olsun diye."

"Şaka yapıyorsunuz." Gregory, insanın kendini oyalaması için bundan daha kötü bir yol düşünemezdi.

Bayan Watson elini kalbine götürdü. "Size yemin ederim. Sanırım zihnini geliştirmeye çalışıyor, çünkü hiçbir zaman matematikte iyi olmamıştır." Kapıya doğru yürüdü, sonra yüzünü ona dönerek, "Kahvaltı bir harikaydı, Bay Bridgerton," dedi. "Arkadaşlığınız ve sohbetiniz için teşekkür ederim."

Gregory başını eğdi. "O zevk bana ait."

Aslında tam olarak öyle değildi tabii. Bayan Watson da birlikte vakit geçirmekten hoşlanmıştı. Bunu gülüşünden anlayabiliyordu. Ve gözlerinden.

Gregory kendini bir kral gibi hissediyordu.

"Rüyanda ölürsen, ölümünün uykuda olacağını biliyor muydun?"

Lucy, pastırmasını kesmeyi bırakmamıştı bile. "Saçmalık," dedi. "Kim söyledi sana bunu?"

Hermione yatağın kenarına tünedi. "Bay Bridgerton."

İşte *bu*, pastırmadan önce gelirdi. Lucy başını kaldırdı hemen. "Kahvaltıda onu gördün yani?"

Hermione başıyla onayladı. "Karşılıklı oturduk. Tepsiyi ayarlamama yardımcı oldu."

Lucy devasa kahvaltısına kederle baktı. Genelde, doymak bilmez iştahını kahvaltı masasında oyalanarak saklamayı becerirdi, ilk parti dağılır dağılmaz da bir servis daha alırdı.

Her neyse. Yapacak hiçbir şey yoktu. Gregory Bridgerton zaten onun bir yaban ördeği olduğunu düşünüyordu – yıl sonunda doksan kilo gelecek bir yaban ördeği olduğunu düşünse de olurdu.

"Oldukça komik biri, aslında," dedi Hermione dalgın dalgın saçını eline dolayarak.

"Hoş biri olduğunu duymuştum."

"Hımmmm."

Lucy arkadaşını dikkatle izledi. Hermione pencereden dışarıyı izliyordu ve yüzünde o saçma sapan *aşk-şiiri-ezberliyorum* bakışı olmasa da en azından birkaç mısrasını aklına kazımış gibiydi.

"Son derece yakışıklı biri," dedi Lucy. Bunu itiraf etmekte bir sakınca yoktu. Kapağı ona atmayı planlıyor değildi ne de olsa, hem adamın görünüşü de bunun kişisel bir yorum olarak değil, gerçeğin ifadesi olarak algılanmasını sağlayacak kadar iyiydi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Hermione. Tekrar Lucy'ye döndü, başını düşünceli düşünceli yana eğmişti.

"Ah, evet," diye yanıtladı Lucy. "Özellikle de gözleri. Ela gözlere karşı zaafım var. Her zaman vardı."

Aslında, bunun öyle olup olmadığını düşünmemişti hiç. Ama şimdi düşününce, ela gözler oldukça güzeldi. Biraz kahverengi, biraz yeşil. Her iki tarafın en iyi kısımları.

Hermione merakla ona baktı. "Bunu bilmiyordum."

Lucy omuz silkti. "Sana her şeyi anlatmıyorum."

Bir başka yalan daha. Hermione, Lucy'nin hayatından en sıkıcı detayına kadar haberdardı, hem de üç senedir. Hermione'yi Bay Bridgerton'la baş göz etme planları hariç, tabii ki.

Bay Bridgerton. Evet. Lafı *ona* getirmek gerekirdi.

"Ama kabul etmelisin ki," dedi çok ölçüp biçen bir sesle, "*aşırı* yakışıklı da değil. Bu iyi bir şey, aslında."

"Bay Bridgerton mı?"

"Evet. Çok karakterli ve büyük bir burnu var, sence de öyle değil mi? Kaşları da pek düzgün değil." Lucy yüzünü buruşturdu. Gregory Bridgerton'ın suratına bu kadar aşina olduğunu fark etmemişti.

Hermione başıyla onaylamaktan başka bir şey yapmadı. Bu yüzden Lucy de devam etti. "Fazlasıyla yakışıklı biriyle evlenmek isteyeceğimi zannetmiyorum. İnsanın gözünü korkutan bir şey olmalı bu. Ağzımı her açışımda kendimi bir ördek gibi hissederdim herhalde."

Hermione bu lafın üzerine kıkırdadı. "Ördek mi?"

Lucy başıyla onayladı ve vakvaklamamaya karar verdi. Hermione'yle flört eden erkeklerin de böyle bir şeyden endişe duyup duymadıklarını merak etti.

"Çok esmer," dedi Hermione.

"O kadar esmer değil." Lucy, genç adamın saçlarının orta-kahverengi olduğunu düşündü.

"Evet, ama Bay Edmonds çok açık tenli."

Bay Edmonds'ın hoş, sarı saçları vardı, bu yüzden Lucy yorum yapmamayı tercih etti. Ve bu konuda çok dikkatli olması gerektiğini de biliyordu. Onu Bay Bridgerton'a doğru çok fazla iterse, Hermione tamamen cayar ve Bay Edmonds'a âşık olmaya devam ederdi. Bu da tam bir felaket olurdu elbette.

Hayır, Lucy'nin daha kurnaz olması lazımdı. Eğer Hermione'nin ilgisi Bay Bridgerton'a çevrilecekse, Hermione'nin bunu kendi kendine anlaması gerekiyordu. Ya da öyle olduğunu zannetmesi.

"Ailesi de çok hoş," diye geveledi Hermione.

"Bay Edmonds'ın mı?" diye sordu Lucy. Bilerek yanlış anlamış gibi yapmıştı.

"Hayır, Bay Bridgerton'ın elbette. Onlar hakkında çok ilginç şeyler duydum."

"Ah, evet," dedi Lucy. "Ben de duydum. Leydi Bridgerton'a hayranım. Mükemmel bir ev sahibesi oldu."

Hermione de ona katıldığını belirtti başıyla. "Benden ziyade seni tercih ediyor bence."

"Saçmalama."

"Umurumda değil," dedi Hermione omuz silkerek. "Benden *hoşlanmıyor* da değil. Sadece senden daha fazla hoşlandı. Kadınlar her zaman seni daha çok sever."

Lucy karşı çıkmak için ağzını açtı, ama sonra doğru olduğunu anlayarak durdu. Buna daha önce hiç dikkat etmemiş olması ne garipti. "Sen de onunla evlenecek değilsin zaten," dedi.

Hermione ona kızgın kızgın baktı. "Bay Bridgerton'la evlenmek istediğimi söylememiştim."

"Hayır, elbette hayır," dedi Lucy, kafasını duvarlara vurmak istiyordu. Sözleri ağzından çıkar çıkmaz bir hata olduklarını biliyordu.

"Ama..." Hermione içini çekti ve uzaklara dalmaya devam etti.

Lucy öne eğildi. Demek bir söze takılı kalmak dedikleri böyle bir şeydi.

Ve öylece takılı kaldı, kaldı... en sonunda buna dayanamayacak hale gelene kadar. "Hermione?" diye sordu en sonunda.

Hermione tekrar yatağa uzandı. "Ah, Lucy," diye sızladı Covent Garden'a yaraşır bir sesle. "Aklım çok karışık."

"Karışık mı?" Lucy gülümsedi. İyi bir şey olmalıydı bu.

"Evet," diye yanıtladı Hermione yatağının başındaki son derece uygunsuz yerinden. "Bay Bridgerton'la masada otururken –şey, aslında en başta onun deli olduğunu düşünmüştüm– ama sonra fark ettim ki gayet eğleniyordum. Aslında çok komik biriydi ve beni güldürüyordu."

Lucy konuşmadı, Hermione'nin düşüncelerini toparlamasını bekledi.

Hermione hafif bir ses çıkardı: yarı iç geçirme, yarı inleme. Bütünüyle sıkıntılıydı. "Ve bunu fark eder etmez, ona baktım ve birden..." Öbür yanına yuvarlandı, dirseğine yaslanmış, eliyle başını destekliyordu. "Birden *kıpır kıpır* oldu."

Lucy hâlâ bu çılgın yorumu sindirmeye çalışıyordu. "Kıpır kıpır mı oldu?" diye tekrarladı. "*Kıpır kıpır* olan ne?"

"İçim. Kalbim. Bir... bir şeyim işte. Ne olduğunu bilmiyorum."

"Bay Edmonds'ı ilk gördüğünde olduğu gibi mi?"

"Hayır. *Hayır*. Hayır." Her hayır farklı bir vurguyla söylenmişti ve Lucy, Hermione'nin kendini buna ikna etmeye çalıştığını sezmişti.

"Hiç de aynı değildi," dedi Hermione. "Ama... birazcık aynıydı. Çok daha az şiddetlisi."

"Anlıyorum," dedi Lucy, hiç de anlamadığı göz önünde bulundurulursa, takdir edilesi bir ciddiyetle. Ama zaten, o bu tarz şeyleri hiç anlamazdı. Ve Bay Bridgerton'la dün gece yaptığı garip konuşmadan sonra, bundan sonra da hiç anlamayacağına ikna olmuştu.

"Sen ne dersin? Eğer Bay Edmonds'a ümitsizce âşıksam, kalbim başkası için asla kıpır kıpır olmazdı, sence de öyle değil mi?"

Lucy bunu düşündü. Ve sonra dedi ki: "Aşk neden illa ümitsiz olacakmış, anlamıyorum."

Hermione dirseklerinin üzerinde durarak merakla Lucy'ye baktı. "Benim sorum bu değildi."

Değil miydi? Öyle olması gerekmez miydi?

"Pekâlâ," dedi Lucy, sözcüklerini dikkatle seçerek, "belki de şey anlamına geliyordur..."

"Ne diyeceğini biliyorum," diye araya girdi Hermione. "Diyeceksin ki bu muhtemelen Bay Edmonds'a düşündüğüm kadar âşık olmadığım anlamına geliyor. Sonra da Bay Bridgerton'a bir şans vermem gerektiğini söyleyeceksin. Ve ondan sonra da bana diğer beyefendilere de bir şans vermemin iyi olacağını söyleyeceksin."

"*Hepsine* de değil elbette," dedi Lucy. Ama geri kalanı onun söyleyeceklerine benziyordu epey.

"Bunları düşünmediğimi mi sanıyorsun? Bütün bunların bana ne kadar sıkıntı verdiğinin farkında değil misin? Kendimden böylesine şüphe duymanın? Tanrım, Lucy, ya bu sonuncusu değilse? Ya aynısı yine olursa? Bir başkasıyla?"

Lucy, karşılık vermemesi gerekiyormuş gibi hissetti ama yine de konuştu. "Kendinden şüphe etmende yanlış bir şey yok, Hermione. Evlilik kolay bir şey değil. Hayatında yapacağın en büyük seçim. Bir kere yaptın mı, fikrini değiştiremezsin artık."

Lucy pastırmasından bir lokma daha alırken, Haselby'nin ona göre biri olmasından ne kadar minnettar olduğunu hatırlattı kendine. Durumu çok daha kötü olabilirdi. Pastırmasını çiğnedi, yuttu ve dedi ki: "Kendine yalnızca biraz zaman tanımaya ihtiyacın var, Hermione. Tanımalısın da. Evliliği aceleye getirmen için hiçbir sebep yok."

Hermione cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oluştu. "Haklısın galiba."

"Kaderinde Bay Edmonds'la birlikte olmak varsa, o seni bekleyecektir." Ah, aman Tanrım. Lucy bunu söylediğine *inanamıyordu*.

Hermione yataktan fırlayıp Lucy'ye doğru koştu ve sarıp sarmaladı onu. "Ah, Lucy. Bu zamana kadar bana söylediğin en güzel şeydi bu. Onu onaylamadığını biliyorum."

"Şey..." Lucy boğazını temizledi, uygun bir cevap düşü-

nüyordu. Aslında öyle demek istemediğinden dolayı, o kadar da suçluluk duymamasını sağlayacak bir şeyler. "Aslında..."

Biri kapıya vurdu.

Ah, Tanrıya şükür.

"Girin," diye bağırdılar aynı anda.

İçeri bir hizmetçi girdi ve çabucak reverans yaptı. "Hanımım..." dedi Lucy'ye bakarak. "Lord Fennsworth sizi görmeye geldi."

Lucy bakakaldı. "*Ağabeyim* mi?"

"Güllü salonda bekliyor, hanımım. Ona hemen geleceğinizi söyleyeyim mi?"

"Evet. Evet, tabii ki."

"Başka bir şey var mıydı?"

Lucy yavaşça hayır anlamında başını salladı. "Hayır, teşekkür ederim. Hepsi bu kadar."

Hizmetçi ayrıldı, Lucy ve Hermione şok içinde birbirlerine bakakalmışlardı.

"Sence Richard neden burada?" diye sordu Hermione, gözleri meraktan kocamandı. Lucy'nin ağabeyiyle birçok kez karşılaşmıştı ve hep iyi anlaşmışlardı.

"Bilmiyorum," dedi Lucy, çabucak yatağından çıkarak. Mide bulantısı numaralarını çoktan unutmuştu. "Umarım her şey yolundadır."

Hermione başıyla onayladı ve Lucy gardıroba doğru giderken onun peşinden yürüdü. "Amcanın sağlığı kötü müydü?"

"Bildiğim kadarıyla hayır." Lucy terliklerini bulup çıkardı ve yatağının kenarına oturup ayaklarına geçirmeye koyuldu. "En iyisi ağabeyimi görmeye inmek. Eğer buradaysa, önemli bir şey içindir."

Hermione bir anlığına ona baktı, sonra sordu: "Sana eşlik etmemi ister misin? Konuşmanıza dahil olmam elbette. Ama istersen seninle aşağıya kadar gelebilirim, istersen tabii."

Lucy başıyla onayladı, sonra birlikte güllü salona inmek için ayrıldılar.

YEDİ

Beklenmedik misafirimiz endişe verici haberler getiriyor...

Uşak beklenmedik misafirlerinin haberini getirdiğinde, Gregory kahvaltı odasında yengesi ile sohbet ediyordu. Dolayısıyla, güllü salonda Leydi Lucinda'nın ağabeyi Lord Fennsworth'ü karşılamak üzere o da yengesine eşlik etmeye karar verdi. Yapacak daha iyi bir şeyi yoktu, hem Bayan Watson'ın henüz on beş dakika evvel Lord Fennsworth'ten bahsettiğini de hesaba katınca, gidip genç Kont'la tanışmasının iyi olacağını düşündü. Gregory onu ismen tanıyordu yalnızca, aralarında dört yıllık yaş farkı üniversitede yollarının kesişmemesini beraberinde getirmişti ve Fennsworth de henüz Londra cemiyet hayatında yer almayı seçmemişti.

Gregory, çalışkan, kitap kurdu bir tip bekliyordu; okul tatile girmişken bile Cambridge'te kalmayı seçtiğini duymuştu onun. Gerçekten de güllü salonun penceresinin önünde bekleyen beyefendide onu yaşından daha olgun gösteren vakur bir hava vardı. Lord Fennsworth uzun boyluydu ayrıca ve biraz utangaçlık emareleri gösterse de soyluluk unvanından daha esaslıca bir şeyden kaynaklanan bir ağırbaşlılık vardı üzerinde.

Leydi Lucinda'nın ağabeyi, yalnızca doğuştan gelen unvanını değil, kim olduğunu da biliyordu. Gregory görür görmez hoşlandı ondan.

Onun da erkek cinsinin geri kalanı gibi, Hermione Watson'a âşık olduğunu anlayana kadar tabii.

Gizemli olan tek şey, Gregory'nin buna neden şaşırdığıydı.

Gregory onu tebrik etmeliydi – Fennsworth bir dakika boyunca kız kardeşinin nasıl olduğuyla ilgili sorular sorarak kendini tutmayı başarabilmiş ve sonra eklemişti: "Peki Bayan Watson? O da bize katılıyor olacak mı?"

Sözlerinden çok sesi ele veriyordu onu; hatta sesi bile gözlerindeki ışıltı kadar, o heves ve beklenti kıvılcımları kadar ele vermiyordu.

Doğruya doğru şimdi. Ümitsizce bir özlem vardı Lord Fennsworth'te: saf ve yalın. Gregory'nin tahmin etmesi gerekirdi; geride kalan birkaç gün boyunca kendi gözlerinde de aynı duygular parlamıştı ne de olsa.

Ulu Tanrım.

Gregory, Fennsworth'ün hâlâ iyi biri olduğunu düşünüyordu, ama bu durum gitgide can sıkıcı olmaya başlamıştı yine de.

"Sizi Aubrey Konağı'nda ağırlamaktan çok memnunuz, Lord Fennsworth," dedi Kate, Bayan Watson'ın güllü salonda kız kardeşine eşlik edip etmeyeceğini bilmediğini söyler söylemez. "Umarım gelişiniz, evde acil bir durum olduğunun nahoş bir belirtisi değildir."

"Hayır, hiç de öyle değil," diye yanıtladı Fennsworth. "Fakat amcam, Lucy'yi alıp eve götürmemi rica etti. Onunla önemli bir mesele hakkında konuşmak istiyor."

Gregory dudağının bir köşesinin yukarıya doğru kıpırdandığını hissetti. "Kız kardeşinize düşkün olmalısınız," dedi. "Bunca yolu bir başınıza geldiğinize göre. Yalnızca bir araba gönderebilirdiniz."

Lucy'nin ağabeyi bu soru karşısında bocalamamıştı, bu

takdir edilesi bir tepkiydi. Fakat aynı zamanda, hemen cevap verememişti de. "Ah, hayır," dedi; yaşanan uzun duraksamadan sonra sözcükler ağzından biraz çabuk çıkıvermişti. "Bu yolculuğu yaptığıma sevindim bile. Lucy iyi bir yol arkadaşıdır, uzun zamandır da görüşememiştik zaten."

"Hemen ayrılmanız mı gerekiyor?" diye sordu Kate. "Kardeşinizin ziyaretinden ziyadesiyle memnunum. Ve sizi de konuklarımız arasında görmekten onur duyarım."

Gregory, Kate'in ne işler peşinde olduğunu merak etti. Eğer Fennsworth de aralarına katılacaksa, Kate'in sayıyı eşitlemek için bir kadın daha bulması gerekecekti. Leydi Lucinda ayrılırsa da aynı şeyi yapmak zorunda kalacaktı gerçi.

Genç Kont tereddüt edince Kate de fırsattan istifade ederek, "Ah, kalacağınızı söyleyin lütfen," diye atıldı. "Parti boyunca olmasa da kalın."

"Şey..." dedi Fennsworh, daveti düşünürken bir yandan gözlerini kırpıştırıyordu. Kalmak istiyordu, gayet açıktı bu (ve Gregory de nedenini bildiğinden emindi). Ama soylu olsun ya da olmasın, hâlâ oldukça gençti ve Gregory onun ailesiyle ilgili her konuda amcasına hesap verdiğini zannediyordu.

Ve söz konusu amca belli ki Lucy'nin bir an önce eve dönmesini istiyordu.

"Bir gün daha kalmamızda bir sakınca yoktur herhalde," dedi Fennsworth.

Ah, harika. Bayan Watson'la daha fazla vakit geçirmek için amcasının isteklerine karşı gelmeye razıydı belli ki. Ve Leydi Lucinda'nın ağabeyi olarak, Hermione'nin o her zamanki kibar sıkıcılığıyla geçiştiremeyeceği tek erkekti. Gregory sıkı rekabetle geçecek bir güne daha hazırladı kendini.

"Lütfen cumaya kadar kalacağınızı söyleyin," dedi Kate. "Perşembe gecesi bir maskeli balo düzenliyoruz, bunu kaçırmanız hiç hoşuma gitmez."

Gregory aklına yazdı: Gelecek doğum gününde Kate'e son derece alelade bir hediye verecekti. Taş, mesela.

"Sadece bir gün daha," dedi Kate akıl çelen gülümsemesiyle.

Tam bu esnada Leydi Lucinda ve Bayan Watson odaya girdiler. İlki açık mavi bir sabahlıkla, diğeri kahvaltıda giydiği yeşil elbisesiyle. Lord Fennsworth ikiliye bir göz attı (birine ötekinden daha fazla bakmıştı ve kan bağının karşılıksız aşktan daha kuvvetli olmadığını söylemeye gerek yoktu herhalde) ve "Cuma olsun o halde," dedi.

"Harika," dedi Kate, ellerini çırparak. "Sizin için hemen bir oda hazırlatıyorum."

"Richard?" dedi Leydi Lucinda. "Neden buradasın?" Kapının girişinde durdu ve teker teker odadakilere baktı. Kate ve Gregory'nin orada olmalarına şaşırmış gibiydi.

"Lucy," dedi ağabeyi de. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Dört ay," dedi Lucy neredeyse düşünmeden. Hiçbir önemi olmadığı durumlarda bile, beyninin bir tarafı mutlak kesinlik istiyormuş gibiydi sanki.

"Tanrım, çok uzun bir zaman bu," dedi Kate. "Şimdi size müsaade edeceğiz, Lord Fennsworth. Eminim siz ve kardeşiniz biraz yalnız kalmak istersiniz."

"Acelesi yok," dedi Fennsworth, gözleri kısa bir süreliğine Bayan Watson'a kaydı. "Kaba davranmak istemem, henüz konukseverliğiniz için size teşekkür etme fırsatım bile olmadı."

"Hiç de kaba davranmış olmazsınız," diye karşılık verdi Gregory, kolunda Bayan Watson'la oradan çabucak ayrılmayı bekliyordu.

Lord Fennsworth döndü ve sanki Gregory'nin varlığını unutmuşçasına, gözlerini kırpıştırdı. Bu hiç de şaşırtıcı değildi, zira Gregory konuşmaları boyunca kendisinden beklenmeyecek biçimde sessiz kalmıştı.

"Lütfen zahmet etmeyin," dedi Kont. "Lucy'yle ben daha sonra sohbet edebiliriz."

"Richard," dedi Lucy, endişeli görünüyordu. "Emin misin? Seni beklemiyordum, bir terslik varsa..."

Ama ağabeyi başını iki yana salladı. "Bekleyemeyecek bir şey değil. Robert Amca seninle konuşmak istiyor. Seni eve getirmemi istedi benden."

"Şimdi mi?"

"Özellikle belirtmedi," diye yanıtladı Fennsworth, "ama Leydi Bridgerton incelik göstererek cumaya kadar kalmamızı rica etti, ben de kabul ettim. Tabii senin de," –boğazını temizledi– "kalmak istediğini varsayarak."

Lucy, "Elbette," dedi, kafası karışmış ve dalgın görünüyordu. "Ama ben... yani... Robert Amca..."

"Gitmeliyiz," dedi Bayan Watson ciddiyetle. "Lucy, senin ağabeyinle yalnız kalman lazım."

Lucy ağabeyine baktı. Ağabeyi Bayan Watson'ın sohbete dahil olmasından cesaretle *ona* bakıyordu ve dedi ki: "Peki sen nasılsın, Hermione? Çok uzun zaman oldu."

"Dört ay," dedi Lucy.

Bayan Watson bir kahkaha koyuverdi ve Kont'a samimiyetle gülümsedi. "İyiyim, teşekkür ederim. Ve Lucy de her zamanki gibi haklı. En son ocak ayında görüşmüştük, bizi okulda ziyaret ettiğinizde."

Fennsworth onaylarcasına çenesini salladı. "Nasıl unuturum? Çok güzel birkaç gün geçirmiştim."

Gregory sağ kolu üzerine bahse girerdi ki Fennsworth ne kadar zamandır Bayan Watson'a göz koyduğunu dakikası dakikasına biliyordu. Ama söz konusu hanımefendinin bu sevdadan haberi yok gibiydi, çünkü yalnızca gülümsedi ve dedi ki: "Öyleydi, değil mi? Bizi buzda kaymaya götürmeniz ne kadar hoştu. Her zaman çok iyi bir arkadaş olmuşsunuzdur."

Yüce Tanrım, nasıl bu kadar kör olabilirdi? Kont'un duygularının farkında olsaydı, imkânı yok bu kadar yüreklendirici olmazdı. Gregory bundan emindi.

Ama Bayan Watson'ın, Lord Fennsworth'e düşkün olduğu ortada olsa da ona karşı romantik hisler içinde olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Gregory, ikilinin birbirlerini yıllar-

dır çok iyi tanıdığını ve Bayan Watson'ın, Leydi Lucinda ile ne kadar yakın oldukları hesaba katılacak olursa, doğal olarak Fennsworth'e de samimi davranacağını düşünerek kendini teselli etti.

Neredeyse ağabey-kardeş gibilerdi aslında.

Ve Leydi Lucinda demişken, Gregory ondan tarafa döndü ve suratının asıldığını görünce hiç şaşırmadı. Ona ulaşmak için en az bir gün boyunca yolculuk etmiş olan ağabeyi, şimdi onunla konuşmak için hiç de acele eder gibi görünmüyordu.

Gerçekten de odadaki herkes sessizliğe bürünmüştü. Gregory bu garip tabloyu ilgiyle izliyordu. Herkes önce kim konuşacak diye bekleyerek, etrafına bakınıyordu. Hatta kimsenin çekingen diyemeyeceği Leydi Lucinda bile ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

Neyse ki sessizliği bozarak, "Lord Fennsworth," dedi Kate. "Açlıktan ölüyor olmalısınız. Biraz kahvaltı eder miydiniz?"

"Müteşekkir kalırım, Leydi Bridgerton."

Kate, Leydi Lucinda'ya dönerek, "Sizi de görmedim kahvaltıda. Şimdi bir şey alır mıydınız?" dedi.

Gregory, Bayan Watson'ın Leydi Lucinda için hazırladığı devasa tepsiyi düşündü ve aşağıya, ağabeyini karşılamaya gelmeden evvel ne kadarını mideye indirebildiğini merak etti.

"Elbette," diye geveledi Leydi Lucinda. "Her halükârda Richard'a eşlik etmek isterim."

"Bayan Watson," diye araya girdi Gregory rahat bir tavırla, "bahçeleri gezmeye ne dersiniz? Tam da şakayıkların çiçek açma zamanı. Ve şu saplı, mavi şeylerin de... Adlarını hep unuturum onların."

"Saray çiçeği." Elbette bunu söyleyen Leydi Lucinda'ydı. Kendini tutamayacağını biliyordu Gregory. Leydi Lucinda hemen sonra Gregory'ye dönüp baktı, gözleri hafifçe kısılmıştı. "Daha dün söylemiştim size."

"Evet, söylemiştiniz," diye geveledi Gregory. "Ayrıntıları pek aklımda tutamam da."

"Ah, Lucinda her şeyi hatırlar," dedi Bayan Watson soğuk soğuk. "Ben de sizinle bahçelere bir göz atmayı çok isterim. Tabii, Lucy ve Richard için bir sakıncası yoksa."

Gregory, Fennsworth'ün gözlerinde hayal kırıklığı ve –tabiri caizse– tedirginlik görmüş olsa da ikisi de onlardan yana bir sorun olmadığını söyledi.

Gregory gülümsedi.

"Seninle odamızda görüşürüz?" dedi Bayan Watson, Lucy'ye.

Lucy başıyla onayladı ve Gregory zafer kazanmış gibi hissederek –yarışta öne geçmek gibisi yoktu doğrusu– Bayan Watson'ın elini dirseğinin kıvrımına yerleştirdi ve birlikte odadan çıktılar.

Sonuçta, mükemmel bir sabah olacaktı bu.

Lucy, ağabeyi ve Leydi Bridgerton'ın peşinden kahvaltı odasına doğru yürüdü; Hermione'nin biraz önce ona getirdiklerinden pek fazla bir şey yemeye fırsat bulamadığı için, bu durumdan hiç de hoşnutsuz sayılmazdı. Ama bu, beklenmedik bir zamanda eve çağrılmasına ne gibi bir felaketin yol açmış olabileceğini düşünüp dururken, otuz dakikalık anlamsız bir sohbete katlanmak zorunda kalması anlamına da geliyordu.

Leydi Bridgerton ve ev ahalisinin yarısı az pişmiş yumurta ve yağmur yağışı üzerine boş boş konuşurken Richard, Lucy ile pek konuşma imkânı bulamamıştı. Böylece Lucy şikâyet etmeden Richard yemeğini bitirene kadar bekledi (Richard her zaman can sıkıcı derecede yavaş yerdi yemeğini) ve sonra birlikte yan taraftaki çimenliğe doğru yürürlerken sabrını yitirmemek için elinden geleni yaptı. Richard önce Lucy'ye okulla ilgili sorular soruyor, sonra lafı Hermione'ye, Hermione'nin annesine getiriyordu. Sonra Lucy'nin yaklaşan takdim törenine, sonra Hermione'nin Cambridge'de karşılaştığı

erkek kardeşine de değinerek, yine Hermione'ye getiriyordu. Sonra yine takdim törenine ve Lucy'nin bunun ne kadarını Hermione'yle beraber yapacağına...

En sonunda Lucy takip etmeyi bıraktı, ellerini beline götürdü ve ondan, neden buraya geldiğini anlatmasını istedi.

"Sana söyledim ya," dedi Richard gözlerini kaçırarak. "Robert Amca seninle konuşmak istiyor."

"Ama *niçin*?" Açık bir cevabı olan bir soru değildi bu. Geride kalan on yıl boyunca Robert Amca birkaç kere dışında onunla konuşmaya tenezzül bile etmemişti. Şimdi başlamayı düşünüyorsa, bunun bir sebebi olmalıydı.

Richard defalarca boğazını temizledi ve en sonunda, "Pekâlâ, Luce, sanırım seni evlendirmeyi planlıyor," dedi.

"Hemen mi?" diye fısıldadı Lucy, neden bu kadar şaşırdığını o da bilmiyordu. Bunun geleceğini biliyordu; neredeyse nişanlıydı senelerdir. Ve Hermione'ye de pek çok kez söylemişti, cemiyete takdim edilmesi epey saçma olurdu; en sonunda Haselby'yle evlenecekse, neden o kadar masrafa girilsindi ki? Ama şimdi... birdenbire... bunu yapmak istemiyordu. En azından bu kadar erken değil... Arada başka hiçbir şey olmadan, okullu kızdan eşe dönüşmek istemiyordu. Macera aramıyordu –macera istemiyordu bile– öyle bir tip değildi zaten.

Çok fazla şey istemiyordu – yalnızca birkaç aylık özgürlük, eğlence.

Nefessiz kalana kadar dans ettiği, mumların alevi ışıktan uzun zincirler gibi görünene kadar hızla kendi etrafında döndüğü birkaç ay.

Evet, belki son derece mantıklı bir insandı. Birçoklarının onu Bayan Moss'un okulunda çağırdıkları gibi, belki de "şu bizim Lucy" idi. Ama dans etmeyi seviyordu. Ve dans etmek istiyordu. Şimdi. Yaşlanmadan önce. Haselby'nin karısı olmadan önce.

"Ne zaman bilmiyorum," dedi Richard, ona şeyle bakarak... üzüntüyle mi?

Neden üzüntü olsundu ki?

"Yakın zamanda, sanırım," dedi. "Robert Amca nedense bir an önce bu iş bitsin istiyor."

Lucy ona bakakaldı; neden dans etmekten aklını alamadığını merak ediyor, kendini kurşuni mavi bir elbisenin içinde hayal ediyordu. Büyüleyiciydi ve parıl parıl parlıyordu, kollarında olduğu kişi ise...

"Ah..." Elini ağzına götürdü, sanki bu yaptığı düşüncelerini susturacakmış gibi.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedi kafasını sallayarak. Düşlerinde bir yüz yoktu. Olamazdı. Sonra tekrar konuştu, bu sefer daha ciddiyetle. "Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey."

Ağabeyi, Aubrey Konağı'nın bahçıvanlarının dikkatli gözlerinden nasıl olduysa kaçan yabani bir kır çiçeğini incelemek için eğildi. Ufacıktı, maviydi ve yeni yeni açılmaya başlamıştı.

"Ne güzel, değil mi?" diye geveledi Richard.

Lucy başıyla onayladı. Richard çiçeklere düşkündü. Özellikle de kır çiçeklerine. Bu açıdan farklı olduklarını fark etti Lucy. O her zaman her çiçeğin yerli yerinde olduğu, yapılan tüm düzenlemelerin özenle ve sevgiyle korunduğu, düzgün bir şekilde bir araya getirilmiş çiçek tarhlarını tercih ederdi.

Ama şimdi...

O ufak tefek çiçeğe baktı, küçüktü ve narindi; ait olmadığı bir yerde asice filizleniyordu.

Ve sonra, kır çiçeklerini de sevdiğine karar verdi.

"Cemiyete takdim edilmen gerekiyordu, biliyorum," dedi Richard özür dilercesine. "Ama hakikaten, çok mu korkutucu? Zaten istemiyordun bile, değil mi?"

Lucy yutkundu. "Evet," dedi, çünkü Richard'ın bunu duymak istediğini biliyordu ve onu zaten hissettiğinden daha da kötü hissettirmek istemiyordu. Üstelik Londra'nın cemiyet hayatında şu veya bu şekilde zaman geçirmeyi aslında pek arzulamamıştı. En azından bir süre öncesine kadar...

Richard, küçük, mavi kır çiçeğini köklerinden kopardı, ona şaşkınca baktı ve durdu. "Neşelen, Luce," dedi Lucy'nin çenesini okşayarak. "Haselby fena bir adam değil. Onunla evlenmek sorun olmaz senin için."

"Biliyorum," dedi Lucy usulca.

"Seni incitmeyecektir," diye ekledi Richard ve sahte bir edayla güldü. Rahatlatıcı olması gerekirken hiç de başarılı olamayan cinsten bir gülümsemeydi.

"İnciteceğini de düşünmedim zaten," dedi Lucy. Ses tonunda bir şeyin... *bir şeyin* izi belirmişti. "Niçin böyle bir şeyden bahsediyorsun ki?"

"Bir sebebi yok," dedi Richard çabucak. "Ama biliyorum ki birçok kadın bunun için endişelenir. Bütün erkekler eşlerine Haselby'nin sana davranacağı gibi saygılı olmazlar."

Lucy başıyla onayladı. Elbette. Doğruydu bu. Bazı hikâyeler duymuştu. Hepsi o hikâyeleri duymuştu.

"Çok da kötü olmayacak," dedi Richard. "Muhtemelen ondan hoşlanacaksın bile. Oldukça hoş biridir."

Hoş. Bu iyi bir şeydi. Huysuz olmasından iyidir.

"Günün birinde Davenport Kontu olacak," diye ekledi Richard, Lucy bunu biliyor olsa da. "Sen de kontes olacaksın. Oldukça göze çarpan bir kontes hem de."

Bir de bu vardı. Okuldaki arkadaşları her zaman geleceğinin şimdiden belli olduğu ve gayet yükseklerde olacağı için çok şanslı olduğunu söylerlerdi. Bir kontun kızıydı ve yine bir kontun kız kardeşiydi. Elbette bir kontun da karısı olacaktı. Şikâyet edecek hiçbir şeyi yoktu. Hiçbir şey.

Ama o kendini çok boş hissediyordu.

Tam olarak kötü bir his sayılmazdı bu. Ama dikkatini dağıtıyordu. Ve ona yabancıydı. Köksüz hissediyordu kendini. Akıntıya kapılmış gibi hissediyordu.

Kendi gibi değildi sanki. En kötüsü de buydu.

"Şaşırmadın, değil mi, Luce?" diye sordu Richard. "Bunun olacağını biliyordun. Hepimiz biliyorduk."

Lucy başıyla onayladı. "Önemli bir şey yok," dedi, her zamanki gerçekçi havasına bürünerek. "Bu kadar çabuk olacakmış gibi gelmiyordu sadece."

"Elbette," dedi Richard. "Sürpriz oldu, o kadar. Bu fikre alışır alışmaz her şey çok daha iyi görünecek. Hatta, normal görünecek. Sonuçta, Haselby'nin karısı olacağını hep biliyordun. Düğünü planlarken ne kadar eğleneceğini düşün bir de! Robert Amca, çok şaşaalı bir olay olacağını söylüyor. Londra'da olacak sanırım. Davenport bu konuda ısrar ediyor."

Lucy başıyla onayladığını hissetti. Planlama yapmaktan oldukça hoşlanırdı. Bununla beraber gelen, bir şeylerin sorumlusu olma duygusu çok hoş bir histi.

"Hermione de sana yardımcı olabilir pekâlâ," diye ekledi Richard.

"Tabii ki," diye geveledi Lucy. Çünkü sahiden de başka kimi seçebilirdi ki?

"Ona yakışmayan bir renk var mı?" diye sordu Richard kaşlarını çatarak. "Çünkü gelin sen olacaksın. Onun gölgesinde kalmak istemezsin."

Lucy gözlerini devirdi. Ağabey olacaktı bir de.

Buna rağmen Richard, ona hakaret ettiğinin farkına varmış gibi durmuyordu; Lucy de şaşırmamam gerek herhalde, diye düşündü. Hermione'nin güzelliği o kadar efsaneviydi ki insan böyle manasız bir karşılaştırmadan alınmazdı. Aksini düşünmesi için insanın hayal âleminde yaşıyor olması gerekirdi.

"Onu siyahlara da büründüremem," dedi Lucy. Hermione'yi biraz solgun gösteren tek renk buydu.

"Evet, evet, büründüremezsin elbette." Richard duraksadı, belli ki bunun üzerine düşünüyordu. Lucy hayretle ona baktı. Sürekli neyin modaya uygun olup neyin olmadığı konusunda bilgilendirilmesi gereken ağabeyi, Hermione'nin nedime kıyafetinin rengiyle *ilgileniyordu*.

"Hermione hangi rengi giymek istiyorsa giyebilir," dedi en sonunda Lucy. Neden olmasındı ki? Ona nedimelik yapa-

bilecek onca insan arasında, en yakın arkadaşından başka hiç kimse onun için bu kadar anlam ifade etmiyordu.

"Çok iyisin," dedi Richard. Sonra da düşünceli düşünceli Lucy'ye baktı. "Sen iyi bir arkadaşsın, Lucy."

Lucy, kendisine iltifatta bulunulmuş gibi hissetmesi gerektiğini biliyordu, ama onun yerine bunca zaman Richard bunu niye anlamadı, diye merak etti yalnızca.

Richard ona gülümsedi, sonra hâlâ ellerinde olan çiçeğe baktı. Çiçeği yukarı kaldırdı, elinde birkaç kez döndürdü. Sapı, başparmağıyla işaretparmağı arasında gidip geliyordu. Gözlerini kırpıştırdı, hafifçe alnını kırıştırdı ve sonra çiçeği Lucy'nin elbisesine taktı. Elbiseyle çiçek aynı maviydi – biraz mora, birazcık da griye çalan bir mavi.

"Bu renkten bir elbise giymelisin," dedi. "Şu an çok güzel görünüyorsun."

Biraz şaşırmış gibi görünüyordu. Lucy de böylece Richard'ın bunu laf olsun diye söylemediğini anladı. "Teşekkür ederim," dedi. Lucy her zaman bu rengin gözlerini daha da parlak gösterdiğini düşünürdü. Hermione dışında bu konuda bir şey söyleyen tek kişi Richard olmuştu. "Giyerim belki."

"Eve geri yürüsek mi?" diye sordu Richard. "Eminim Hermione'ye her şeyi anlatmak istiyorsundur."

Lucy durdu, sonra başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkür ederim. Sanırım kısa bir süre daha dışarıda kalacağım." Göle doğru giden patikanın yakınlarındaki bir yere doğru yürümeye başladı. "Yakınlarda bir bank var. Güneş de yüzüme epey iyi geliyor."

"Emin misin?" Richard gözlerini kırpıştırarak gökyüzüne baktı. "Her zaman çillenmek istemediğini söylersin."

"Zaten çillerim var, Richard. Gecikmem zaten." Ağabeyini karşılamak için aşağı indiğinde dışarı çıkacağını düşünmemişti, bu yüzden yanında şapkası yoktu. Ama henüz günün erken vakitleriydi. Birkaç dakikalık güneş cildini mahvetmezdi ya.

Bunun yanı sıra, istiyordu da. Ondan beklendiği için değil de sırf kendisi yapmak istediği için bir şeyler yapsa hoş olmaz mıydı?

Richard başıyla onayladı. "Yemekte görüşürüz o zaman?"

"Bir buçukta hazır oluyor sanırım."

Richard sırıttı. "Bilirsin sen."

"İnsanın ağabeyi gibisi yok," diye mırıldandı Lucy.

"İnsanın kız kardeşi gibisi de yok." Richard eğildi ve onu tamamen gafil avlayarak alnından öptü.

"Ah, Richard," dedi Lucy usul usul, bu sulugöz tepkisine kendi de şaşırarak. Hiç ağlamazdı. Hatta, hiç ağlamaması ile bilinirdi.

"Hadi git," dedi Richard, Lucy'nin yanaklarından bir damla yaş süzülmesine neden olacak kadar şefkatle. Lucy gözyaşını sildi. Richard'ın bunu görmesinden utanmıştı, ağladığı için de öyle.

Richard, onun elini sıktı ve başıyla güneydeki çimenliğe işaret etti. "Git ağaçları izle ve ne yapman gerekiyorsa onu yap. Kendi başına birkaç dakika geçirdikten sonra kendini daha iyi hissedeceksindir."

"Kendimi kötü hissetmiyorum," dedi Lucy hızlı hızlı. "*Daha iyi* hissetmeye ihtiyacım yok."

"Elbette yok. Sen yalnızca biraz şaşkınsın."

"Aynen öyle."

Aynen öyle. Aynen öyle. Gerçekten sevinç içindeydi, gerçekten. Yıllardır bu anı bekliyordu. Her şey yerli yerinde olsa güzel olmaz mıydı? Düzeni severdi. Yerini yurdunu bilmeyi severdi

Yalnızca şaşkınlıktı bu. Bu kadar. Tıpkı beklenmedik bir yerde bir arkadaşla karşılaşıp, en başta neredeyse onu tanıyamamak gibi. Evleneceği haberini şimdi almayı beklemiyordu sadece. Burada, Bridgerton'ların ev partisinde. Kendisini bu kadar garip hissetmesinin tek nedeni de buydu.

Gerçekten.

SEKİZ

Esas kızımız ağabeyiyle ilgili bir gerçeği öğreniyor (ama buna inanmıyor), esas oğlanımız Bayan Watson'la ilgili bir sırrı öğreniyor (ama bunu umursamıyor) ve her ikisi de kendileri hakkında bir gerçeği öğreniyor (ama bunun farkına varmıyorlar)...

Bir saat sonra, Gregory, Bayan Watson'la dışarı çıkmasını sağlayan ustaca kotardığı taktik ve zamanlama başarısından ötürü hâlâ kendini kutluyordu. Birlikte harika zaman geçirmişlerdi ve Lord Fennsworth de... Eh, Fennsworth de harika vakit geçirmiş olabilirdi, ama öyle olsa bile, bu, güzel Hermione Watson'la değil de kız kardeşi eşliğinde olmuştu.

Zafer gerçekten de tatlıydı.

Gregory söz verdiği gibi Bayan Watson'ı Aubrey Konağı'nın bahçelerine doğru bir gezintiye çıkarmış, bahçeciliğe ilişkin altı ayrı bitki ismini muazzam bir şekilde hatırlamasıyla hem Bayan Watson'ı hem de kendini etkilemişti. Hatta saray çiçeğini bile hatırlamıştı, bu aslında Leydi Lucinda'nın marifeti olsa da.

Haklarını yememek lazım, ötekiler de şöyleydi: gül, papatya, şakayık, sümbül ve çimen. Sonuçta gayet iyi idare ettiğini

düşünüyordu Gregory. Ayrıntılar uzmanlık alanı olmamıştı hiçbir zaman. Ve gerçekten de o ana kadar çocuk oyuncağı gibi gelmişti her şey.

Bayan Watson da onun arkadaşlığına ısınır gibiydi. İç geçirip cilveyle gözlerini kırpıştırmıyor olabilirdi, ama o kibar ilgisizlik örtüsü gitmiş gibiydi. Hatta Gregory onu iki kez güldürmeyi bile başarabilmişti.

Bayan Watson onu güldürmemişti hiç, ama Gregory zaten denediğinden de emin değildi. Ayrıca, kesinlikle gülümsediği olmuştu Gregory'nin. Hatta bir kereden fazla.

Bu da iyi bir şeydi. Gerçekten. Eski neşesine tekrar kavuşması güzeldi. *Midesine-yumruk-yemiş* gibi hissetmiyordu artık ve bunun da soluk alış verişlerini epey kolaylaştırdığı söylenebilirdi. Nefes almaktan hoşlandığını keşfediyordu, Bayan Watson'ın ensesini izlerken bunu yapmak çok zor gelirdi oysa.

Gregory kaşlarını çatarak, göle doğru yaptığı yalnız gezintisine ara verdi. Biraz garip bir tepkiydi bu. Bu sabah da Bayan Watson'ın ensesini görmüştü kesinlikle. Çiçek koklamak için koşmamış mıydı?

Hımmm. Belki de öyle değildi. Pek hatırlayamıyordu.

"İyi günler, Bay Bridgerton."

Döndü, Leydi Lucinda'yı yalnız başına taş bir bankta otururken gördüğüne şaşırmıştı. Burası bir bank için garip bir yer, diye düşünmüştü hep. Bir sürü ağaçtan başka bir şeye bakmazdı. Ama belki de önemli olan da buydu. Sırtını eve ve evde yaşayan insanlara dönmek. Ablası Francesca her zaman, Bridgerton ailesinin tüm fertleriyle geçirilen bir ya da iki günden sonra, ağaçlar gerçekten iyi arkadaşlar olabiliyor, derdi.

Leydi Lucinda selam niyetine belli belirsiz gülümsedi. Gregory'ye pek kendinde değilmiş gibi geldi. Gözleri yorgun görünüyordu, pek de dik durmuyordu.

Savunmasız görünüyor, diye düşündü, beklenmedik bir şekilde. Ağabeyi kötü haberler getirmişti herhalde.

"Karamsar bir havanız var," dedi Gregory kibarca onun yanına doğru yürüyerek. "Size katılabilir miyim?"

Leydi Lucinda hafifçe gülümseyerek, başıyla onayladı. Ama bu bir gülümseme değildi. Pek öyle sayılmazdı.

Gregory gidip onun yanına oturdu. "Ağabeyinizle görüşme imkânınız oldu mu?"

Lucinda başıyla onayladı. "Ailemizle ilgili birkaç haber verdi. Pek... pek önemli değil."

Gregory ona bakarken başını hafifçe eğdi. Leydi Lucinda yalan söylüyordu, apaçıktı. Ama daha fazla ısrar etmedi. Paylaşmak isteseydi, paylaşırdı. Zaten onu ilgilendirmezdi de.

Yine de meraklanmıştı.

Leydi Lucinda uzaklara daldı, muhtemelen bir ağaca... "Burası oldukça hoş bir yer."

Leydi Lucinda'ya göre garip bir şekilde yavan bir laftı bu.

"Evet," dedi Gregory. "Göl şu ağaçların arkasında, azıcık bir yürüyüş mesafesinde. Düşünmek istediğimde hep bu tarafa gelirim."

Lucy birden döndü. "Öyle mi?"

"Neden bu kadar çok şaşırdınız?"

"Ben... bilmiyorum." Leydi Lucinda omuzlarını silkti. "O tip birine benzemiyorsunuz sanırım."

"Düşünen birine mi?" Evet, sahiden de.

"Elbette hayır," dedi Leydi Lucinda ona huysuz gözlerle bakarak. "Düşünmek için uzaklaşmaya ihtiyacı olan birine, demek istemiştim."

"Varsayımımı bağışlayın ama siz de öyle birine benzemiyorsunuz."

Bir süre bunun üzerine düşündü Leydi Lucinda. "Değilim."

Gregory gizli gizli güldü buna. "Ağabeyinizle önemli bir konuşma yapmış olmalısınız."

Lucinda şaşkınla gözlerini kırpıştırdı. Ama fazla ayrıntı vermedi. Mesela bu da onun yapacağı bir şey değildi. "Siz neyi düşünmek için buradasınız?"

Gregory, cevap vermek için ağzını açtı, ama daha tek kelime edemeden, Leydi Lucinda, "Hermione, galiba," dedi.

İnkâr etmenin anlamı yoktu. "Ağabeyiniz ona âşık."

Bu, Leydi Lucinda'yı dalgınlığından uyandırmış gibiydi. "*Richard mı?* Saçmalamayın."

Gregory hayretle ona baktı. "Bunu anlamadığınıza inanamıyorum."

"Ben de sizin *anladığınıza* inanamıyorum. Tanrı aşkına, Hermione onu ağabeyi gibi görüyor."

"Bu doğru olabilir, ama Richard aynı şeyi düşünmüyor."

"Bay Br..."

Ama Gregory elini kaldırarak durdurdu onu. "Bakın, Leydi Lucinda. Korkarım ki ben sizden daha fazla aptal âşık tanıdım..."

Leydi Lucinda, kelimenin tam anlamıyla bir kahkaha patlattı. "Bay Bridgerton..." dedi kendini toparlar toparlamaz. "Geçtiğimiz üç yıl boyunca Hermione Watson'ın sürekli yanındaydım. *Hermione Watson'ın*," diye ekledi, ne olur ne olmaz, belki Gregory ne dediğini anlamamıştır diye. "Size, benden daha fazla aptal âşık görmüş biri yoktur dersem, lafıma güvenin."

Bir an, Gregory nasıl karşılık vereceğini bilemedi. Leydi Lucinda dediğinde haklıydı.

"Richard, Hermione'ye âşık değil," dedi Leydi Lucinda başını umursamazcasına sallayarak. Ve burnunu çekerek gülmüştü. Bir leydiye yaraşır biçimdeydi. Ama yine de ona burnunu çekerek gülmüştü.

"Size katılmıyorum," dedi Gregory. Çünkü yedi kardeşi vardı ve gerçekten de bir tartışmadan nezaketle çekilmesini bilmezdi.

"Richard ona âşık olamaz," dedi Leydi Lucinda, söylediğinden oldukça emin bir havayla. "Başka biri var çünkü."

"Ah, gerçekten mi?" Gregory umutlarını yeşertme zahmetine bile girmedi.

"Evet. Bir arkadaşı aracılığıyla tanıştığı bir kızdan bahsedip duruyor," dedi Leydi Lucinda. "Birinin kız kardeşiydi sanırım. İsmini hatırlayamıyorum. Mary olabilir."

Mary. Hımmm. Fennsworth'te hayal gücü namına bir şey yoktu belli ki.

"Yani," diye devam etti Leydi Lucinda, "Hermione'ye âşık değil."

En azından şimdi Leydi Lucinda daha çok kendisi gibi görünüyordu. Dünya, bir teriyer gibi havlayıp duran Lucy Abernathy ile daha istikrarlı görünüyordu artık. Genç kadın gözlerini kasvetle ağaçlara dikmişken, Gregory dengesini yitirmiş gibi hissetmişti.

"Neye inanırsanız inanın..." dedi Gregory, bilmiş bilmiş iç geçirerek. "Ama şunu bilin: Ağabeyiniz çok geçmeden kırık kalbini iyileştirmeye çalışıyor olacak."

"Ah, sahi mi?" diyerek alayla güldü Leydi Lucinda. "Kendi başarınızdan bu kadar emin olduğunuz için mi yoksa?"

"Onun başaramayacağından emin olduğum için."

"Onu tanımıyorsunuz bile."

"Şimdi de onu mu savunuyorsunuz? Daha bir dakika önce Bayan Watson'a ilgisi olmadığını söylemiştiniz."

"Değil de." Leydi Lucinda dudağını ısırdı. "Ama o benim ağabeyim. Ve ilgisi *olsaydı* eğer, onu desteklemem gerekirdi, öyle değil mi sizce de?"

Gregory tek kaşını kaldırdı. "Tanrım, sadakatiniz ne kadar da çabuk saf değiştiriyor."

Leydi Lucinda neredeyse özür dilercesine baktı. "O bir *kont* ve siz... değilsiniz."

"Sizden de iyi cemiyet annesi olurdu."

Leydi Lucinda'nın sırtı kaskatı kesildi. "Affedersiniz, anlamadım?"

"Arkadaşınızı açık artırmayla en yüksek teklifi verene satıyorsunuz. Bir kızınız olana kadar pratiğinizi bayağı geliştirmiş olursunuz."

Leydi Lucinda ayağa fırladı, gözleri alev saçıyordu. "Bu söylediğiniz korkunç bir şey. Ben her zaman Hermione'nin mutluluğunu gözetmişimdir. Ve eğer bir kont tarafından mutlu edilecekse... ki bu da *ağabeyim* olacaksa..."

Ah, harika. Şimdi de Lucinda, Hermione'yle Fennsworth'ün arasını yapmaya çalışacaktı. Bravo, Gregory. Bravo gerçekten de.

"Onu ben mutlu edebilirim," dedi, ayağa kalkarak. Doğruydu da. Bu sabah onu iki kez güldürmüştü, her ne kadar Bayan Watson aynı şeyi Gregory için yapmamış olsa da.

"Elbette edebilirsiniz," dedi Leydi Lucinda. "Tanrım, eğer elinize yüzünüze bulaştırmazsanız muhtemelen edeceksiniz de. Richard evlenmek için henüz çok genç zaten. Yalnızca yirmi iki yaşında."

Gregory onu merakla süzdü. Şimdi, en iyi aday olarak yine ona dönmüş gibiydi Leydi Lucinda. Ne işler karıştırıyordu acaba?

"Ayrıca," diye ekledi Leydi Lucinda, rüzgârın yüzüne savurduğu koyu sarı saçlarından bir bukleyi sabırsızca kulağının arkasına atarak. "Richard ona âşık *değil*. Bundan eminim."

İkisinin de buna diyecek bir şeyi yok gibiydi, bu yüzden hazır ikisi de ayaktayken Gregory evi işaret etti. "Dönelim mi?"

Başıyla onayladı Leydi Lucinda ve acele etmeden, sakin sakin yürümeye başladılar.

"Bu yine de Bay Edmonds problemini çözmüyor," diye belirtti Gregory.

Leydi Lucinda ona garip bir bakış attı.

"Bu ne içindi şimdi?" diye sordu Gregory.

Leydi Lucinda resmen kıkırdadı. Pekâlâ, aslında tam olarak kıkırdama sayılmazdı, ama insanların eğlendiğinde burunlarıyla yaptığı şu nefesli şeyi yapmamıştı. "Bir şey değildi," dedi, hâlâ gülümsüyordu. "Onun adını hatırlamıyormuş gibi yapmamanızdan oldukça etkilendim hatta."

"Ne yani, ona Bay Edwards mı demeliydim, sonra Bay Ellington ve sonra da Bay Edifice ve..."

Lucy ona kınayan gözlerle baktı. "Sizi temin ederim, öyle bir şey yapmış olsanız size olan bütün saygımı yitirirdiniz."

"Korktum. Aman, ne korktum!" dedi Gregory bir elini kalbine götürerek.

Lucy omzunun üzerinden muzır bir gülümsemeyle ona baktı. "Kıl payı atlattınız."

Bay Bridgerton umursamaz görünüyordu. "Ben korkunç bir nişancıyımdır, ama kurşundan kaçmasını iyi bilirim."

İşte *bu* Lucy'nin ilgisini çekmişti. "Daha önce kötü bir nişancı olduğunu kabul eden bir erkekle tanışmamıştım."

Bridgerton omuz silkti. "İnsanın kaçınamayacağı bazı şeyler var. Ben her zaman yakın menzilde kız kardeşi tarafından mağlup edilen Bridgerton olarak kalacağım."

"Bana bahsettiğiniz kız kardeşiniz tarafından mı?"

"Hepsi."

"Ya." Lucy kaşlarını çattı. Böylesi bir durumda kullanılmak üzere bir çeşit reçete filan gibi yazılmış bir karşılık olmalıydı. Bir centilmen kusurunu itiraf ettiğinde ne derdi ki insan? Daha önce hiç kimseden böyle bir şey duyduğunu bile anımsamıyordu; ama elbette, tarihin bir döneminde bazı centilmenler yapmış olmalıydı. Ve birileri de cevap vermek zorunda kalmış olmalıydı.

Aklına anlamlı bir şeylerin gelmesini beklercesine gözlerini kırpıştırdı. Hiçbir şey gelmedi.

Ama sonra...

"Hermione de dans edemez mesela." Gideceği yeri bilemeden laf ağzından fırlayıvermişti birden.

Yüce Tanrım, bu söylediği anlamlı mıydı şimdi?

Bay Bridgerton durdu, meraklı bir ifadeyle ona baktı. Ya da daha çok şaşırmıştı. Muhtemelen ikisi birdendi. Ve insanın böyle bir durumda *söyleyebileceği* tek şeyi söyledi:

"Affedersiniz, anlamadım?"

Lucy tekrarladı, geri alamazdı ne de olsa. "Dans edemez. Bu yüzden dans etmez. Çünkü edemiyor."

Sonra yer yarılsa da içine girsem, diye bekledi. Bay Bridgerton'ın ona hafiften kafayı sıyırmış gibi bakması da pek yardımcı olmuyordu.

Cılızca gülümsemeyi başardı. Bay Bridgerton en sonunda konuşana kadarki inanılmaz uzun zamanı anca bununla doldurabilmişti. "Bunu bana söylemenizin bir sebebi olmalı."

Lucy gergin gergin nefes verdi. Bridgerton'ın sesi sinirli gelmiyordu; işin ilginç tarafı da buydu. Hermione'nin itibarını zedelemek istememişti. Ama o iyi bir nişancı olmadığını söylediğinde, Hermione'nin de dans edemediğini söylemek garip bir biçimde anlamlı gelmişti. Alakalıydı da aslında. Erkeklerden ateş etmeleri, kadınlardan da dans etmeleri beklenirdi. Ve güvenilir yakın arkadaşlardan da o sersem çenelerini kapalı tutmaları.

Belli ki üçünün de biraz eğitime ihtiyacı vardı.

"Kendinizi daha iyi hissettireceğini düşündüm," dedi Lucy sonunda. "Çünkü ateş edemiyormuşsunuz."

"Ah, *ateş edebiliyorum*," dedi Bay Bridgerton. "Bu kolay tarafı. Ben sadece düzgün nişan alamıyorum."

Lucy sırıttı. Kendini durduramamıştı. "Ben size gösterebilirim."

Bay Bridgerton'ın başı savruldu. "Ah, *Tanrım*. Ateş etmeyi bildiğinizi söylemeyin bana."

Lucy birden canlandı. "Hem de epey iyi bilirim aslına bakarsanız."

Bridgerton başını iki yana salladı. "Bir bu eksikti bugün, şimdi tam oldu."

"Hayranlık uyandırıcı bir yetenektir," diye karşı çıktı Lucy.

"Eminim öyledir, ama hayatımda zaten beni geçen dört tane kadın var. Ah, Tanrım, yine. Lütfen bana Bayan Watson'ın da becerikli bir nişancı olduğunu söylemeyin."

Lucy gözlerini kırpıştırdı. "Biliyor musunuz, emin değilim."

"Eh, en azından bunda biraz umut var o zaman."

"Sizce de tuhaf değil mi?" diye mırıldadı Lucy.

Bridgerton ona ruhsuz gözlerle baktı. "Umutlu olmam mı?"

"Hayır, şey..." Lucy söyleyemedi. Tanrım, ona bile aptalca geliyordu bu.

"Ah, o zaman Bayan Watson'ın ateş edebiliyor olup olmadığını bilmemenize tuhaf diyorsunuz."

İşte söylenmişti. Bay Bridgerton tahmin etmişti zaten. "Evet," diye onayladı Lucy. "Ama zaten, neden bileyim ki? Nişancılık, Bayan Moss'un okulunda ders programının bir parçası değildi."

"Dünyanın bütün beyefendilerinin yüreğine su serpildi, emin olun." Bay Bridgerton ona çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Size kim öğretti?"

"Babam," dedi Lucy. Garipti, çünkü cevap vermeden önce dudakları aralanmıştı. Bir anlığına soruya şaşırdığını düşündü, ama öyle olmamıştı.

Kendi cevabına şaşırmıştı.

"Ulu Tanrım," diye karşılık verdi Gregory, "yürümeyi öğrenmiş miydiniz bari o zaman?"

"Henüz öğrenmiştim," dedi Lucy, hâlâ verdiği garip tepkiyi düşünüyordu. Muhtemelen babasını pek düşünmediği için böyle olmuştu. Babası göçüp gideli o kadar zaman olmuştu ki cevabı, "Merhum Fennsworth Kontu" olan çok fazla soru yoktu.

"Babam bunun önemli bir beceri olduğunu düşünürdü," diye devam etti. "Kızlar için bile. Evimiz Dover kıyılarının yakınındadır, orada her zaman kaçakçılar olurdu. Çoğu zararsız insanlardı, herkes kim olduklarını bilirdi onların, yargıç bile."

"Fransız kanyağını seviyordu herhalde," diye geveledi Bay Bridgerton.

Lucy bir şeyler hatırlar gibi gülümsedi. "Babam da severdi. Bütün kaçakçıları tanımazdık ama. Bazısı, eminim, oldukça

tehlikeliydi. Ve..." Bridgerton'a doğru eğildi. İnsan böyle bir şeyi eğilmeden söyleyemezdi. İşin eğlencesi nerede kalırdı o zaman?

"Ve...?" diye üsteledi Bridgerton.

Lucy sesini alçalttı. "Sanırım casuslar da vardı."

"Dover'da mı? On yıl önce mi? Mutlaka casuslar olmuştur. Yine de bebek nüfusunun silahlandırılmasının tavsiye edilmesine şaşırıyorum."

Lucy kahkaha attı. "*O kadardan* biraz daha büyüktüm. Sanırım ben yedi yaşındayken başlamıştık. Babam ölünce derslere Richard devam etmişti."

"O da mükemmel bir atışçıdır, herhalde."

Acı acı başını salladı Lucy. "Üzgünüm."

Eve doğru yürümeye devam ettiler. "Onu bir düelloya davet etmeyeceğim o halde," dedi Bridgerton, nasılsa düşünmeden.

"Etmemenizi tercih ederim."

Bridgerton döndü ve sinsi bir ifadeyle ona baktı. "Şu işe bakın, Leydi Lucinda, az önce bana olan ilginizi ilan ettiniz sanırım."

Lucy'nin ağzı dilini yutmuş bir balık gibi açık kaldı. "Ben, hayır... sizi böyle düşünmeye iten sebep nedir?" Ve *neden* yanakları birdenbire alev alev olmuştu?

"Uygun bir düello olmazdı asla," dedi Bridgerton, kusurları konusunda gayet rahatmış gibi geliyordu sesi. "Gerçi doğruyu söylemek gerekirse, Britanya'da düello yapmamın uygun olacağı bir adam var mıdır, onu bile bilmiyorum."

Lucy, hâlâ az önceki şaşkınlığından dolayı kendini sersemlemiş gibi hissediyordu nedense. Ama yine de "Eminim abartıyorsunuzdur," demeyi başardı.

"Hayır," dedi Bridgerton neşeli bir sesle. "Ağabeyiniz eminim omzuma bir kurşun kondururdu." Bunu düşünmek için duraksadı. "Tabii, kalbime kondurmak gibi bir niyeti olmadığını varsayarak konuşuyorum."

"Ah, saçmalamayın."

Bridgerton omuz silkti. "Yine de can sağlığımla sandığınızdan daha fazla ilgileniyor olmalısınız."

"Ben herkesin can sağlığıyla ilgilenirim," diye geveledi Lucy.

"Evet," diye mırıldandı Bridgerton, "öyle olmalı."

Lucy geri çekildi. "Neden bu sanki bir hakaretmiş gibi geliyor bana?"

"Öyle mi geldi? Sizi temin ederim o niyetle söylemedim."

Lucy ona şüpheyle o kadar uzun süre baktı ki Bridgerton en sonunda teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Size yemin ederim bir iltifattı bu."

"Gönülsüzce edilmiş bir iltifat."

"Hiç de değil!" Bridgerton Lucy'ye bakıp duruyordu, belli ki gülümsemesini bastıramıyordu.

"Bana gülüyorsunuz."

"Hayır," diye ısrar etti Bay Bridgerton, sonra tabii ki yine güldü. "Bağışlayın. Şimdi gülüyorum."

"En azından nazik davranıp benimle *beraber* gülüyor olduğunuzu söyleyebilirdiniz."

"Söyleyebilirdim." Bridgerton sırıttı ve gözleri gerçek anlamda şeytani bir havaya büründü. "Ama bu bir yalan olurdu."

Lucy neredeyse adamın omzuna bir tane patlatacaktı. "Ah, siz korkunçsunuz."

"Ağabeylerimin baş belasıyımdır, bundan emin olabilirsiniz."

"Gerçekten mi?" Lucy kimsenin başının belası olmamıştı. O anda çok çekici gelmişti bu. "Nasıl oluyor peki?"

"Ah, her zamanki gibi. Artık durulmam, hayatta bir amaca sahip olmam ve kendimi bir şeylere vermem gerekmiş."

"Evlenmek?"

"O da var."

"Bu yüzden mi Hermione'ye sırılsıklam âşıksınız?"

Bridgerton duraksadı – yalnızca bir anlığına. Ama bir şeyler vardı bunda. Lucy hissetmişti.

"Hayır," dedi genç adam. "O tamamen başka bir şey."

"Tabii ki," diye karşılık verdi Lucy çabucak, sorduğu için kendini aptal gibi hissediyordu. Önceki gece Bay Bridgerton ona her şeyi anlatmıştı – bir anda geliveren aşkı, bu konuda seçme şansının olmayışını. Hermione'yi ağabeyi memnun olsun diye istemiyordu; Hermione'yi isteyememezlik edemediğinden istiyordu.

Ve bu Lucy'ye kendini biraz daha yalnız hissettirdi.

"İşte geldik," dedi Bridgerton, oturma odasının kapısına işaret ederek. Lucy geldiklerini fark etmemişti bile.

"Evet, tabii." Kapıya baktı, sonra Gregory'ye baktı, sonra birbirlerine veda edecek oluşlarının niye bu kadar tuhaf geldiğini merak etti. "Arkadaşlık ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Benim için bir zevkti."

Lucy, kapıya doğru bir adım attı, sonra hafifçe, "Ah," diyerek ona döndü.

Bridgerton kaşlarını kaldırmıştı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır. Ama sizden af dilemeliyim... Sizi yolunuzdan ettim. O tarafa... gölün aşağısına doğru gitmek istediğinizi söylemiştiniz. Ve gidemediniz."

Bridgerton ilgiyle ona baktı, başını çok hafif yana eğmişti. Ve gözleri... Ah, orada neler gördüğünü tarif edebilmek isterdi Lucy. Çünkü anlayamıyordu; başının nasıl olup da Bridgerton'ınkiyle uyum içinde yana eğildiğine, bu anın nasıl olup da ona uzayıp gidiyor... gidiyor... gidiyormuş gibi geldiğine akıl sır erdiremiyordu. Sanki bir ömür boyu sürebilirmiş gibi.

"Kendinizle baş başa kalacağınız bir zaman istemiyor muydunuz?" diye sordu usulca... o kadar usulcaydı ki neredeyse bir fısıltı gibi çıkmıştı sesi.

Yavaşça başını iki yana salladı Bay Bridgerton, "İstiyordum," dedi. Sesi, sanki ağzından çıkan kelimeler aklına henüz o an geliyormuş, düşüncenin kendisi çok yeniymiş ve pek de beklediği şey değilmiş gibi geliyordu.

"İstiyordum," dedi tekrar, "ama artık istemiyorum."

Birbirlerine baktılar. Ve birdenbire Lucy'nin aklında bir düşünce beliriverdi...

Bridgerton bunun nedenini bilmiyor.

Artık neden kendiyle baş başa kalmak istemediğini bilmiyordu Bridgerton.

Ve Lucy de bunun neden anlamlı olduğunu.

DOKUZ

Hikâyemiz yön değiştiriyor...

Ertesi gece maskeli balo vardı. İhtişamlı bir organizasyon olması bekleniyordu, tabii *çok da* ihtişamlı değil – Gregory'nin ağabeyi Anthony, kırdaki rahat hayatının bu kadar sekteye uğratılmasına dayanamazdı. Ne var ki ev partisi etkinliklerinin doruk noktası olacaktı bu. Kimisi Londra'dan, kimisi kırdaki evlerinden gelecek olan yüz civarı fazladan katılımcıyla beraber, bütün konuklar da orada olacaktı. Bütün yatak odaları havalandırılmış ve konuklar için hazırlanmıştı. Bununla beraber parti için gelen epey bir insan komşuların evinde, biraz daha az şanslı olanları da civardaki hanlarda kalıyordu.

Kate'in en baştaki niyeti kıyafet balosu düzenlemekti –Medusa kılığına girmeyi çok istiyordu (kimse şaşırmazdı buna)– fakat sonra Anthony ona, eğer Kate kendi istediğini yapacaksa Anthony'nin de kendi kostümünü seçmekte serbest olduğunu söyleyince, Kate bu fikirden caymıştı.

Anthony'nin ona bakışı, Kate'in hemen geri çekilmesine yetmişti anlaşılan.

Kate sonradan Gregory'ye, Anhony'yi geçen seneki Billin-

gton'ların kostümlü partisinde Aşk Meleği kılığına soktuğu için Anthony'nin onu hâlâ affetmediğini söyledi.

"Çok meleksi bir kostüm müydü?"

"Ama iyi tarafından bakarsan," diye cevapladı Kate, "artık onun bebekken tam olarak nasıl göründüğünü biliyorum. Çok tatlıymış."

"Şu dakikaya kadar..." dedi Gregory irkilmiş gibi bakarak. "Ağabeyimin seni ne kadar sevdiğini tam olarak anlamamışım sanırım."

"Epey seviyor," diyerek gülümseyen Kate başını salladı. "Epey seviyor gerçekten."

Böylece uzlaşma sağlanmıştı. Kostüm yoktu, yalnızca maske olacaktı. Anthony bunu hiç umursamıyordu, zira ona istediği takdirde ev sahibi olarak sahip olduğu sorumluluklardan tamamen kaçınabilme imkânı verecekti (Anthony'nin yokluğunu kim fark ederdi ki zaten?). Kate de böylece her tarafından Medusavari yılanlar çıkan bir maske tasarlamak üzere işe koyulmuştu. (Bunda da başarısız olmuştu.)

Kate'in ısrarları üzerine, Gregory balo salonuna tam sekiz buçukta, balonun başlama saatinde geldi. Bu da tabii ki hazır olan tek konuğun o, ağabeyi ve Kate olması demekti. Ama etrafta salonun boş görünmemesini sağlayacak kadar garson dolanıyordu. Anthony de bu topluluktan bir hayli memnun olduğunu belirtti.

"Etrafta sıkış tepiş bir kalabalık yokken parti çok daha iyi," dedi mutlu mutlu.

"Sosyal etkinliklere ne ara bu kadar karşı olmaya başladın?" diye sordu Gregory, garsonun uzattığı tepsiden bir şampanya kadehi alarak.

"Öyle bir şey değil," dedi Anthony omuz silkerek. "Her çeşit aptallığa karşı sabrımı yitirdim, o kadar."

"Yaşlılık yaramadı," diye onayladı karısı.

Anthony, Kate'in yorumundan alındıysa bile, bunu hiç belli etmedi. "Ahmaklarla uğraşmayı reddediyorum, yalnızca

bu," dedi Gregory'ye. Yüzü aydınlanmıştı. "Böylece sosyal yükümlülüklerim yarıya indi."

"İnsan kendi davetlerini geri çeviremeyecekse, bir unvana sahip olmanın ne anlamı var?" diye mırıldandı Gregory alaycı bir tavırla.

Anthony'nin cevabı, "Çok doğru," oldu. "Çok doğru."

Gregory, Kate'e döndü. "Buna vereceğin bir karşılık yok mu?"

"Ah, pek çok şeyle karşılık verebilirim," diye yanıtladı Kate. Boynunu eğmiş, bir son dakika felaketi var mı yok mu diye salonu yokluyordu. "Benim her zaman verecek bir karşılığım vardır."

"Doğru," dedi Anthony. "Ama ne zaman kazanamayacağını da bilir."

Kate, sözleri besbelli kocasına yönelik olsa da Gregory'ye döndü. "Ben savaşlarımı nasıl seçeceğimi biliyorum."

"Ona aldırış etme," dedi Anthony. "Onun yenilgiyi itiraf etme tarzı budur."

"Hâlâ devam ediyor," dedi Kate, özellikle birini kastetmeyerek, "benim daima en sonunda kazanacağımı bilse de."

Anthony omuz silkti ve pek ona özgü olmayan bir şey yapıp, mahcup mahcup sırıttı kardeşine. "Haklı elbette." İçkisini bitirdi. "Ama savaşmadan teslim olmanın da anlamı yok."

Gregory gülümseyebildi yalnızca. Henüz onlardan daha aptal iki âşık doğmamıştı. Gregory'ye ufak bir kıskançlık krizi verse de onları izlemesi eğlenceliydi.

Kate, Gregory'ye, "Kurlaşman nasıl gidiyor?" diye sordu.

Anthony kulak kesildi. "Kurlaşman mı?" diye yineledi, yüzü yine o *bana-itaat-et-ben-vikontum* ifadesine bürünmüştü. "Kim bu?"

Gregory hiddet dolu bir bakış attı Kate'e. Hislerini ağabeyiyle paylaşmamıştı. Neden bilmiyordu; kısmen son günlerde Anthony'yi pek *görmediği* içindi muhakkak. Ama daha fazlası da vardı. İnsanın ağabeyiyle paylaşmak isteyeceği türden bir şey değildi bu. Hele bu ağabey, ağabeyden çok baba gibiyse.

Tabii... Gregory bu işi başaramadığı takdirde...

Eh, ailesinin haberi olsun istemiyordu pek.

Ama *başaracaktı*. Neden kendinden kuşku duyuyordu ki?

Önceden, Bayan Watson ona dikkate değmeyecek bir baş belası gibi davranırken bile, gelecek sonuçtan emindi. Şimdi, arkadaşlıkları gelişirken, birdenbire kendinden kuşku duyması anlamlı gelmiyordu.

Kate, tahmin edileceği üzere, Gregory'nin rahatsız olmasını umursamamıştı. "Bazen bir şeyi bilmiyorsun ya, öyle olmasına bayılıyorum," dedi kocasına. "Hele ben biliyorsam."

Anthony, Gregory'ye döndü. "Bunlardan biriyle evlenmek istediğine emin misin?"

"Tam olarak öylesiyle değil," diye yanıtladı Gregory, "ama ona benzer bir şeyle."

Kendisinden "şey" diye bahsedilince Kate'in yüzü düşer gibi oldu, ama kendini çabucak toparlayarak Anthony'ye döndü ve dedi ki: "Aşkını ilan etti... kime biliyor musun..." Sanki saçma bir fikri kafasından kovarcasına tek elini havada salladı. "Ah, boş ver. Bunu sana söylemeyeceğim sanırım."

Cümleleri biraz şüphe uyandırıyordu. Kate en başından beri bunu kocasından saklamayı düşünmüştü galiba. Gregory hangisinden daha memnun olsun, bilemedi – Kate'in sırrına değer vermesinden mi, yoksa Anthony'nin neye uğradığını şaşırmasından mı.

"Bakalım tahmin edebilecek misin?" dedi Kate, Anthony'ye bilmiş bilmiş bakarak. "Gecene bir amaç katar."

Anthony sakin sakin Gregory'ye baktı. "Kim bu?"

Gregory omuz silkti. İşin içinde Anthony'ye köstek olmak varsa her zaman Kate'in yanında olurdu. "Seni amacından mahrum bırakmak bana düşmez."

Anthony, "Küstah şey," diye homurdandı. Gregory akşamın çok iyi geçeceğini anlamıştı.

Konuklar birer ikişer gelmeye başlamıştı. Ve bir saat sonra salon sohbet ve kahkaha gürültüleriyle dolmuştu. Herkes su-

ratında maskeleriyle daha bir maceraperest duruyordu. Kısa bir süre sonra sohbetler daha müstehcen, şakalar daha muzırlaşmıştı.

Ve kahkahalar... Doğru kelimeyi kullanmak zordu, ama kahkahalar da bir değişikti. Havada neşeden daha fazlası vardı. Heyecana yakınsayan bir şeyler vardı, sanki parti katılımcıları bir şekilde bu gecenin gözü pek olma gecesi olduğunu biliyorlardı.

Zincirlerini kırma gecesi olduğunu...

Çünkü sabah olunca kimse hiçbir şey bilmeyecekti.

Neticede, Gregory böyle geceleri severdi.

Ne var ki saat dokuz buçuğu vurduğunda, hayal kırıklığı gitgide artıyordu. Kesin değildi, ama Bayan Watson'ın henüz ortalarda görünmediğinden emindi neredeyse. Bayan Watson'ın maskeyle bile kim olduğunu saklaması imkânsız olurdu. Saçları fazlasıyla göz kamaştırıcıydı, mum ışığında herhangi biriymiş gibi düşünülemeyecek kadar bu dünyaya ait değilmiş gibi görünüyordu.

Öte yandan, Leydi Lucinda... O insanların arasına karışmakta sorun yaşamazdı. Saçları bal sarısının hoş bir tonuydu kesinlikle, ama şaşırtıcı ya da eşsiz bir tarafı yoktu. Yüz kadından yarısının saçı bu renkti.

Balo salonuna şöyle bir baktı. Pekâlâ, yarısı olmayabilir. Hatta çeyreği bile. Ama arkadaşınınki gibi ay ışığında parlayan tel tel saçlara sahip değildi.

Somurttu. Bayan Watson'ın o zamana kadar gelmiş olması gerekiyordu. Ev ahalisinin bir parçası olarak, çamurlu yollarla ya da topal atlarla, hatta konukları taşıyan araçların kapının önünde oluşturduğu uzun kuyrukla uğraşmasına gerek yoktu. Gregory, Bayan Watson'ın onun kadar erken bir saatte gelmeyi istediğinden kuşku duysa bile, yine de genç kadının bir saat gecikmemesi gerekirdi.

En azından, Leydi Lucinda buna müsamaha göstermezdi. Zira belli ki çok dakik bir insandı.

İyi anlamda.

Çekilmez, dırdırcı biri anlamında değil.

Kendi kendine güldü Gregory. Leydi Lucinda öyle biri değildi.

Leydi Lucinda daha ziyade Kate gibiydi ya da biraz yaşını alır almaz öyle olacaktı. Zeki, mantıklı, yalnız biraz kurnaz.

Eğlenceli biriydi hatta. Şakayı kaldırabilen biriydi, Leydi Lucinda.

Ama Gregory onu da konuklar arasında görememişti. Ya da en azından, gördüğünü sanmıyordu. Pek emin olamıyordu. Saçları tam onun renginde bir sürü hanımefendi görmüştü, ama hiçbiri oymuş gibi görünmüyordu. Biri düzgün hareket edemiyordu, fazla ağırdı, hatta belki biraz hantaldı da. Bir diğerinin de boyu uymuyordu. Çok da farklı değildi aslında, birkaç santim vardı anca. Ama aradaki farkı anlayabiliyordu Gregory.

O değildi.

Muhtemelen Bayan Watson neredeyse, o da oradaydı. Gregory bunu bir şekilde iç rahatlatıcı buldu. Leydi Lucinda yanındayken, Bayan Watson'ın başı dertte olamazdı.

Karnı guruldadı, şimdilik aramasına bir son verip, onun yerine yiyecek bir şeyler bakınmaya karar verdi. Kate, gece boyunca konukları atıştırsın diye devasa bir yemek seçkisi hazırlamıştı elbette. Doğruca sandviç tabaklarına doğru gitti. Buraya vardığı gece Kate'in konukları için hazırlattığı sandviçlere benziyorlardı biraz ve Gregory'nin de epey hoşuna gitmişlerdi. On tanesi işini görürdü.

Hımmm. Salatalıklısı vardı – ekmek israfıydı salatalıklısı. Peynirli – hayır, istediği şey bu değildi. Belki...

"Bay Bridgerton?"

Leydi Lucinda. Bu sesi nerede olsa tanırdı.

Arkasını döndü. İşte oradaydı. Kendini tebrik etti. O bal rengi saçlı diğer maskeli kadınlar hakkında yanılmamıştı. Bu gece ona kesinlikle rastlamamıştı.

Leydi Lucinda'nın gözleri kocaman oldu. Ve Gregory, koyu mavi keçeyle kaplı maskesinin, gözleriyle aynı renk olduğunu fark etti. Bayan Watson'da da aynısından yeşil bir tane var mıdır, diye merak etti.

"Sizsiniz, değil mi?"

"Nereden anladınız?" diye karşılık verdi Gregory.

Leydi Lucinda gözlerini kırpıştırdı. "Bilmem. Anladım işte." Sonra dudakları aralandı – yalnızca beyaz dişlerinin ufacık bir parıltısını açığa çıkartacak kadar ve sonra dedi ki: "Benim, Lucy. Leydi Lucinda."

"Biliyorum," diye mırıldandı Gregory, hâlâ genç kadının dudaklarına bakıyordu. Maskelerin nesi vardı öyle? Sanki üst tarafı kapatınca, aşağı tarafı daha ilgi çekici kılıyordu.

Neredeyse hipnotize edici.

Leydi Lucinda'nın dudaklarının köşelerden hafifçe yukarı kıvrımlı olduğunu şimdiye kadar fark etmemesine ne demeliydi? Ya da burnunun üstündeki çilleri fark etmemesine? Yedi tane vardı. Tamı tamına yedi; İrlanda gibi görünen sonuncusu hariç, hepsi ovaldi.

"Acıkmış mıydınız?"

Gregory gözlerini kırpıştırdı, gözlerini onunkilere dikti yine.

Leydi Lucinda sandviçlerine yöneldi. "Pastırmalısı çok güzel. Salatalıklısı da. Salatalıklı sandviçleri pek sevmem genelde –kıtır kıtır yemesini çok sevsem de iştahımı doyurmuyorlar hiç– ama bunlarda sadece yağ yerine biraz peynir de var. Güzel bir sürpriz olmuş doğrusu."

Duraksadı ve Gregory'ye baktı, cevap beklerken başını yana eğdi.

Ve Gregory gülümsedi. Engel olamamıştı. Leydi Lucinda yiyecekler hakkında gevezelik ederken sıradışı bir biçimde eğlenceli oluyordu.

Gregory uzandı ve tabağına bir tane salatalıklı sandviç koydu. "Böylesi bir tavsiyeden sonra," dedi, "nasıl reddedebilirim ki?"

"Eh, pastırmalısı da güzel, eğer sevmezseniz."

İşte yine, tam onluk bir şeydi. Herkesin mutlu olmasını istemek. *Bunu deneyin. Eğer beğenmezseniz, bunu deneyin ya da bunu ya da bunu. O da olmazsa, benimkini alın.*

Böyle bir şey dememişti hiç, tabii ki ama Gregory nasıl oluyorsa diyebileceğini biliyordu.

Leydi Lucinda, servis tabağına doğru baktı. "Keşke hepsi karışmasaymış."

Gregory ona şaşkın şaşkın baktı. "Affedersiniz, anlamadım?"

"Şey," dedi Leydi Lucinda – uzunca ve samimi bir açıklamanın habercisi olan cinsten bir şeydi bu. "Değişik türden sandviçleri ayrı ayrı koymaları daha mantıklı olmaz mıydı sizce de? Her birini kendi tabaklarına koysalar? Böylece, sevdiğiniz bir tanesini bulduğunuzda, nereden bir tane daha alabileceğinizi bilirdiniz. *Ya da,*" –bunu söylerken daha da canlandı, sanki toplumsal önemi olan bir probleme saldırıyormuş gibiydi– "bir tane daha *kalıp kalmadığını.* Düşünün bunu bir." Servis tabağına işaret etti. "Bu yığının içinde bir tane bile jambonlu sandviç kalmamış olabilir. Ararken ayıramazsınız da hepsini. Çok kaba bir hareket olur."

Gregory ona düşünceyle baktı ve sonra dedi ki: "Her şeyin düzenli olmasını istiyorsunuz, değil mi?"

"Ah, evet," dedi Leydi Lucinda heyecanla. "Gerçekten öyle."

Gregory kendi düzensizliğini düşündü. Ayakkabılarını gardıroba fırlatırdı, davetiyeleri saçar bırakırdı... Önceki sene, uşağına hasta babasını ziyaret etmesi için bir hafta izin vermiş ve zavallı adam geri döndüğünde yalnızca Gregory'nin masasındaki kargaşa canına okumuştu.

Gregory, Leydi Lucinda'nın içten ifadesine baktı ve kıkırdadı. Muhtemelen onu da bir haftada delirtirdi.

"Sandviçi sevdiniz mi?" diye sordu Leydi Lucinda, Gregory bir ısırık alır almaz. "Salatalıklı olanını?"

"Çok ilginç," diye geveledi Gregory.

"Merak ediyorum, yemek hiç ilginç olur mu?"

Gregory sandviçini bitirdi. "Emin değilim."

Leydi Lucinda dalgın dalgın başını salladı, sonra da "Pastırmalısı güzel," dedi.

Odaya göz gezdirirlerken hoş bir sessizliğe gömüldüler. Müzisyenler canlı bir vals çalıyor, hanımların etekleri dönüp daireler çizdikçe ipekten çanlar gibi havalanıp şişiyordu. Bu sahneyi izleyip de gecenin kendisi capcanlıymış, enerjiden kuduruyormuş, harekete geçmek için sabırsızlanıyormuş gibi hissetmemek imkânsızdı.

O gece bir şey olacaktı. Gregory bundan emindi. Birinin hayatı değişecekti.

Eğer şanslıysa, onunki değişirdi.

Elleri karıncalanmaya başladı. Ayakları da. Olduğu yerde durmak çok zorlaşıyordu. Hareket etmek istiyordu, bir şey *yapmak* istiyordu. Hayatını harekete geçirmek, uzanıp düşlerini yakalamak istiyordu.

Hareket etmek istiyordu. Yerinde duramıyordu. Hatta...

"Dans etmek ister misiniz?"

Sormaya niyeti yoktu aslında. Ama dönmüştü ve Lucy oracıkta, yanında duruyordu. Sözcükler birden yuvarlanıvermişti ağzından.

Leydi Lucinda'nın gözleri ışıldadı. Yüzündeki maskeyle bile, çok mutlu olduğu görülebiliyordu. "Evet," dedi. "Dans etmeyi severim," diye eklerken neredeyse inleyecekti.

Gregory, onu elinden tutup piste doğru götürdü. Vals hâlâ doludizgin devam ediyordu, kendilerini çabucak müziğe verdiler. Müzik onları göğe yükseltmiş, bir kılmıştı âdeta. Gregory'nin ellerini Leydi Lucinda'nın beline yaslaması yetmişti ve Leydi Lucinda tam da Gregory'nin umduğu gibi hareket ediyordu. Fırıl fırıl dönüyor, daireler çiziyorlardı, hava yüzlerine o kadar hızlı çarpıyordu ki kahkaha atmak zorunda kaldılar.

Mükemmeldi. Nefes kesiciydi. Sanki müzik tenlerinden içeri girmiş, her hareketlerini kontrol ediyordu.

Ve sonra sona erdi.

Çabucak. *Çok* çabuk hatta. Bir an oldukları yerde durdular, hâlâ birbirlerinin kollarında ve hâlâ müziğin anısına sarınmış halde.

"Ah, çok güzeldi bu," dedi Leydi Lucinda, gözleri parıldıyordu.

Gregory onu serbest bıraktı ve eğilerek selam verdi. "Harika bir dansçısınız, Leydi Lucinda. Böyle olacağınızı biliyordum."

"Teşekkür ederim, ben..." Lucinda'nın gözleri hızla onunkileri buldu. "Biliyor muydunuz?"

"Ben..." Neden böyle demişti ki? Öyle demek istememişti. "Oldukça zarifsiniz," dedi sonunda, Leydi Lucinda'yı dans pistinin dışına doğru götürerek. Bayan Watson'dan epey daha zarif, hatta. Gerçi, Leydi Lucinda'nın arkadaşının dans yetenekleriyle ilgili söylediklerini göz önünde bulundurunca, mantıklı geliyordu bu.

"Her şey yürüyüşünüzde gizli," diye ekledi, zira Leydi Lucinda daha ayrıntılı bir açıklama bekler gibiydi.

Bu kadarı yeterli olmalıydı, zira Gregory daha fazla irdelemek istemiyordu bu konuyu.

"Ya." Leydi Lucinda'nın dudakları kımıldadı. Sadece birazcık. Ama bu yetmişti. Ve Gregory'ye çok çarpıcı gelmişti – Leydi Lucinda mutlu görünüyordu. Ve çoğu insanın öyle olmadığını fark etti. Neşeli gibi, eğlenmiş gibi ya da hallerinden memnunmuş gibi görünüyorlardı.

Leydi Lucinda ise mutlu görünüyordu.

Gregory'nin hoşuna gitmişti bu.

"Hermione nerede acaba," diye sordu genç kadın, bir o yana bir bu yana bakarak.

"Sizinle gelmedi mi?" diye sordu Gregory, şaşırmıştı.

"Geldi. Ama sonra Richard'ı gördük. Ve Richard onu dansa kaldırdı. *Nedeni de*," diye altını çizerek ekledi Lucinda, "ona âşık olması değil. Yalnızca nezaket gereği. İnsan kız kardeşinin arkadaşı için böyle şeyler yapar."

"Benim dört tane kız kardeşim var," diye hatırlattı ona Gregory. "Biliyorum." Ama sonra Gregory'nin aklına bir şey geldi. "Bayan Watson dans etmiyor sanıyordum."

"Etmiyor. Ama Richard'ın bundan haberi yok. Kimsenin yok. Ben hariç. Ve siz." Lucinda telaşla ona baktı. "Lütfen kimseye söylemeyin. Sizden rica ediyorum. Hermione kahrolur."

"Dudaklarım mühürlü," diye söz verdi Gregory.

"Sanırım içecek bir şeyler almaya gittiler," dedi Lucy, hafifçe bir tarafına eğilmiş, limonataların olduğu masayı görmeye çalışıyordu. "Hermione çok terlediğiyle ilgili bir şeyler söylemişti. En sevdiği mazeretidir bu. Birisi ona dans etmeyi teklif ettiğinde neredeyse her zaman işe yarar."

"Onları göremiyorum," dedi Gregory, Lucy'nin bakışlarını takip ederek.

"Hayır, göremezsiniz." Lucy dönüp Gregory'ye baktı ve hafifçe başını iki yana salladı. "Niye baktım bilmiyorum. Bir süre önceydi bu dediğim."

"Bir içecekten bir yudum almak için gereken zamandan daha mı uzun bir süre önce?"

Leydi Lucinda kıkırdadı. "Hayır, Hermione istese bir bardak limonatayı bir gece boyunca içebilir. Ama sanırım o durumda Richard sabrını çoktan yitirmiş olurdu."

Gregory'ye göre, Leydi Lucinda'nın ağabeyi, Bayan Watson limonatasını içiyormuş gibi yaparken onu izleme şansını yakalamak için seve seve sağ kolunun kesilmesine razı gelirdi, ama Lucy'yi buna ikna etmeye çalışmanın bir anlamı yoktu.

"Sanırım şöyle bir gezintiye çıkmaya karar verdiler," dedi Lucy, belli ki hiç endişelenmemişti.

Ama Gregory o an bir tedirginlik hissetmeye başladı. "Dışarıda mı?"

Leydi Lucinda omuz silkti. "Herhalde. Burada, balo salonunda olmadıkları belli. Hermione kalabalıkta saklanamaz hiç. Biliyorsunuz, saçları."

"Ama sizce yalnız başlarına dışarı çıkmaları akıllıca mı?" diye üsteledi Gregory.

Leydi Lucinda, sesindeki telaşı anlayamıyormuş gibi ona baktı. "Çok büyük bir ihtimalle yalnız değillerdir," dedi. "Dışarıda en az iki düzine insan var. Fransız kapılarından dışarıya doğru baktım."

Gregory ne yapacağını düşünürken olduğu yerde öylece durdu. Geri dönüşü olmayacak bir şeye maruz kalmadan önce, hemen Bayan Watson'ı bulması gerektiği açıktı.

Geri dönüşü olmayan.

Tanrım.

Bir anda hayatlar değişebilirdi. Eğer Bayan Watson gerçekten Lucy'nin ağabeyiyle dışarıdaysa... Biri onları yakalarsa...

Garip bir sıcaklık yükseldi vücudunda; öfke ve kıskançlık karışımı nahoş bir şeydi bu. Bayan Watson tehlikede olabilirdi... ya da olmayabilirdi. Belki de Fennsworth'ün teşebbüslerini hoş karşılamıştı...

Hayır. Hayır. Karşılamamıştı. Yutkunarak bu düşünceyi kafasından çıkardı. Bayan Watson, her kimse, şu gülünç Bay Edmonds'a âşık olduğunu zannediyordu. Gregory'nin ya da Lord Fennsworth'ün teşebbüslerini hoş karşılamazdı.

Peki, Lucy'nin ağabeyi *onun* yakalayamadığı bir fırsatı mı yakalamıştı? Canı acımaya devam ediyordu, alev alev yanan bir top güllesi gibi göğsüne oturmuştu bu *düşünce*, bu his, bu berbat... bu iğrenç...

"Bay Bridgerton?"

İğrenç. Kesinlikle iğrenç.

"Bay Bridgerton, bir sorun mu var?"

Başını Leydi Lucinda'yı görecek kadar çevirdi, buna rağmen genç kadının yüzüne odaklanması birkaç saniyesini aldı.

Leydi Lucinda'nın gözleri kaygı doluydu, dudakları endişeden kenetlenmiş, ince bir çizgi olmuştu.

"Pek iyi görünmüyorsunuz," dedi Leydi Lucinda.

"İyiyim," dedi Gregory dişlerinin arasından.

"Ama..."

"İyiyim," diye atıldı Gregory.

Lucy geri çekildi. "Elbette iyisiniz."

Fennsworth nasıl yapmıştı bunu? Bayan Watson'la yalnız başına dışarı çıkmayı nasıl becermişti? Daha dünkü çocuktu, üniversiteyi yeni bitirmiş ve Londra'ya hiç gelmemişti. Gregory ise... Eh, ondan daha tecrübeliydi.

Daha çok dikkat etmesi gerekirdi.

Buna asla izin vermemesi gerekirdi.

"Hermione'ye bir baksam iyi olur," dedi Lucy, yavaşça yanından ayrılarak. "Yalnız kalmak istediğinizi anlayabiliyorum."

"Hayır," diye çıkıştı Gregory, katı bir kibarlıktan uzak bir şiddetle. "Size katılacağım. Birlikte arayalım."

"Sizce akıllıca olur mu bu?"

"Neden akıllıca olmasın ki?"

"Ben... bilmiyorum." Lucy durdu, gözlerini bile kıpırdatmadan ona bakakaldı ve en sonunda, "Akıllıca olduğunu sanmıyorum. Daha demin siz, Richard ve Hermione'nin yalnız başına çıkmalarının ne kadar akıllıca olduğunu sorgulamıştınız," dedi.

"Evi bir başınıza arayamazsınız kesinlikle."

"Elbette hayır," dedi Lucy, Gregory'nin bunu söylemesi bile aptalcaymış gibi. "Leydi Bridgerton'ı bulacaktım."

Kate'i mi? Yüce Tanrım. "Sakın *bunu* yapmayın," dedi Gregory çabucak. Öyle bir niyeti olmasa da bunu biraz küçümseyen bir ifadeyle söylemişti.

Leydi Lucinda alınmıştı belli ki zira duygusuzca ve çabucak, "Nedenmiş o?" diye sordu.

Gregory eğildi. Sesi alçak ve telaşlı çıkıyordu. "Kate onları

bulursa ve olmaları gerektiği gibi bir halde değillerse, on beş günden önce evlenmiş olurlar. Benden söylemesi."

"Komik olmayın. Elbette olması gerektiği gibi bir halde olacaklardır," diye atıldı Lucy. Gregory hayrete düşmüştü. Çünkü Leydi Lucinda'nın kendini bu kadar ateşli savunacağını düşünmemişti hiç.

"Hermione asla uygunsuz bir biçimde davranmaz," diye devam etti Lucy öfkeyle. "Ağabeyim Richard da öyle. Benim ağabeyim o. *Ağabeyim.*"

"Ama Bayan Watson'a âşık," dedi Gregory basitçe.

"Hayır. Âşık *değil.*" Yüce Tanrım, Lucy patlamaya hazır gibi görünüyordu. "Öyle olsaydı bile," diye devam etti, "ki öyle değil, asla onun itibarını zedeleyecek bir şey yapmazdı. Asla. Yapmazdı. O asla..."

"O asla ne?"

Leydi Lucinda yutkundu. "O asla bunu *bana* yapmazdı."

Gregory, onun bu naifliğine inanamıyordu. "*Sizi* düşünmüyor, Leydi Lucinda. Hatta, aklına bir kere bile gelmediğinizi söylemekte bile bir sakınca görmüyorum."

"Korkunç bir şey bu söylediğiniz."

Gregory omuz silkti. "Âşık bir adam o. Bu yüzden, aklı başında değil."

"Ah, bu işler böyle midir yani?" diye karşılık verdi Lucy. "Bu *sizin* de aklınızın başında olmadığı anlamına mı gelir?"

"Hayır," dedi Gregory kısaca. Ama sonra bunun doğru olduğunu fark etti. Bu tuhaf coşkunluğa alışmıştı çoktan. Dengesini yeniden sağlamıştı. Ve epeyce bir tecrübeye sahip bir centilmen olarak, Bayan Watson söz konusu olmadığında bile, kendini Fennsworth'ten daha kolay toparlardı.

Leydi Lucinda, küçümseyici bir sabırsızlıkla ona baktı. "Richard ona âşık değil. Bunu size daha nasıl anlatırım, bilmiyorum."

"Yanılıyorsunuz," dedi Gregory ruhsuz ruhsuz. Fennsworth'ü iki gündür izliyordu. Bayan Watson'ı izleyişini

izliyordu. Şakalarına gülerken... Ona soğuk bir içecek kapıp getirirken...

Kır çiçeği toplayıp, Bayan Watson'ın kulağının arkasına yerleştirirken...

Bu aşk değilse, o zaman Richard Fennsworth insanlık tarihindeki en ilgili, en özen gösteren ve özverili ağabeydi.

Kendi de bir ağabey olarak –kız kardeşlerinin arkadaşlarına dans ederken eşlik etme hizmetine sık sık zorlanmış bir ağabey olarak– Gregory, bu kadar düşünceli ve fedakâr bir ağabeyin var olmadığını rahatlıkla söyleyebilirdi.

İnsan kız kardeşini severdi tabii ki. Ama her anını da kız kardeşinin en iyi arkadaşı için feda etmezdi.

Tabii denklemde acınası ve karşılıksız bir aşk faktörü yoksa.

"Yanılmıyorum," dedi Leydi Lucinda. Kollarını önünde kavuşturmak istiyormuş gibi görünüyordu. "Ve şimdi Leydi Bridgerton'ı bulmaya gidiyorum."

Gregory onu bileğinden tuttu. "Bu korkunç bir hata olur."

Leydi Lucinda kolunu çekiştirdi ama Gregory bırakmadı. "Bana büyüklük taslamayın," diye atıldı Lucy.

"Taslamıyorum. Size yol gösteriyorum."

Leydi Lucinda'nın ağzı açık kaldı. Gerçekten de ağzı bir karış açık kalmıştı.

Gregory tam o anda her şeye çok sinirlenmemiş olmasaydı bu görüntünün tadını çıkarırdı.

"Siz çekilmez bir insansınız," dedi Lucy, kendini toparlar toparlamaz.

Gregory omuz silkti. "Bazen."

"*Ve* yanılgılar içindesiniz."

"Bravo, Leydi Lucinda." Sekiz kardeşten biri olarak Gregory, zekice verilmiş bir cevaba hayran olmaktan kendini alamazdı. "Ancak sizi muazzam bir aptallıktan alıkoymaya çalışmıyor olsaydım, dilsel yeteneklerinize çok daha hayran olurdum."

Kısık gözleriyle Gregory'ye baktı Leydi Lucinda. Ve sonra dedi ki: "Artık sizinle konuşmayı düşünmüyorum."

"Hiç mi?"

"Ben Leydi Bridgerton'ı bulmaya gidiyorum," diye atıldı Lucy.

"Beni mi bulmaya gidiyorsun? Mesele nedir?"

Gregory'nin duymak isteyeceği en son sesti bu.

Döndü. Kate ikisinin de önünde duruyor, tek kaşı havada, tabloyu izliyordu.

Kimse konuşmadı.

Kate, doğrudan Gregory'nin hâlâ Leydi Lucinda'nın bileğinde olan eline baktı. Gregory elini çekti, sonra da hemen geri çekildi.

"Bilmem gereken bir şey mi var?" diye sordu Kate. Ses tonunda o son derece berbat karışım; nazik soruşturma ve ahlaki otorite havası vardı. Gregory, yengesinin istediği zaman nasıl da ürkütücü olabileceğini hatırladı.

Leydi Lucinda –*elbette*– hemen konuştu. "Bay Bridgerton, Hermione'nin tehlikede olabileceğini düşünüyor."

Kate'in tutumu bir anda değişti. "Tehlike mi? Burada mı?"

"Hayır," dedi Gregory dişlerinin arasından, aslında tam olarak demek istediği şey – *seni öldüreceğim*, idi. Açık olmak gerekirse, Leydi Lucinda'yı.

"Bir süredir onu görmedim," diye devam etti sinir bozucu budala. "Buraya beraber geldik, ama bu neredeyse bir saat önceydi."

Kate etrafına bakındı ve bakışları dış kapıda son buldu nihayet. "Bahçede olamaz mı? Kalabalığın büyük kısmı dışarı çıktı zaten."

Leydi Lucinda hayır anlamında başını salladı. "Baktım ama onu göremedim."

Gregory hiçbir şey söylemedi. Sanki dünyanın gözlerinin önünde yıkılışını izliyor gibiydi. Ve sahiden de bunu durdurmak için ne söyleyebilirdi ki?

"Dışarıda değil mi?" dedi Kate.

"Ben bir sorun olduğunu düşünmüyordum," dedi Leydi Lucinda işgüzarca. "Ama Bay Bridgerton bir anda endişelendi."

"Öyle mi?" Kate hemen ona doğru çevirdi başını. "Endişelendin mi? Neden?"

"Bunu başka bir zaman konuşsak olmaz mı?" dedi Gregory dişlerinin arasından.

Kate onu es geçti ve doğruca Lucy'ye baktı.

"Niçin endişelenmişti?"

Lucy yutkundu. Ve sonra fısıldayarak, "Hermione'nin ağabeyimle olabileceğini düşünüyorum," dedi.

Kate bembeyaz kesildi. "Bu hiç iyi değil."

"Richard uygunsuz hiçbir şey yapmaz," diye üsteledi Lucy. "Size söz veriyorum."

"Ona âşık," dedi Kate.

Gregory hiçbir şey söylemedi. İntikam hiç bu kadar tatsız olmamıştı.

Lucy, önce Kate'e, sonra Gregory'ye baktı. Yüzünde neredeyse paniğe yakınsayan bir ifade vardı. "Hayır," dedi fısıltıyla. "Hayır, yanılıyorsunuz."

"Yanılmıyorum," dedi Kate ciddi bir sesle. "Ve onları bulmamız gerek. Çabucak."

Döndü ve hemen kapıya doğru seyirtti. Gregory peşinden gitti ve uzun bacakları sayesinde ona kolayca yetişti. Leydi Lucinda bir an donup kalmış gibi oldu ve sonra o da peşlerinden koşmaya başladı. "Hermione'nin rızası olmadan hiçbir şey yapmaz o," dedi telaşla. "Size söz veriyorum."

Kate durdu. Arkasına döndü. Lucy'ye baktı. Hem dürüst hem de belki biraz üzgün bir ifadesi vardı. Sanki genç kadın o anda masumiyetini yitirmek üzereymiş ve Kate de ona bu darbeyi vuracak kişi olmaktan üzüntü duyuyormuş gibiydi.

"Böyle bir şey yapmasına gerek kalmamış olabilir," dedi Kate sessizce.

Yani onu zorlamasına gerek kalmamış olabilir. Kate bunu söylemedi, ama sözcükler yine de havada asılı kalmıştı.

"Böyle bir şey yapmasına gerek kalmamış derken... Siz ne demek..."

Gregory, Lucy'nin anladığı anı gördü. Gözleri, her zaman çok değişken olan gözleri, daha önce hiç bu kadar gri görünmemişti.

Bu kadar yaralı görünmemişti...

"Onları bulmalıyız," dedi Lucy fısıltıyla.

Kate başıyla onayladı ve üçü sessizlik içinde odayı terk ettiler.

ON

Aşk galip geliyor...
Ama esas kızımız ve esas oğlanımız için değil...

Lucy, içinde gitgide büyüyen kaygıyı bastırmaya çalışarak koridora doğru giden Leydi Bridgerton ve Gregory'yi takip etti. Karnı bir tuhaftı, doğru düzgün nefes alamıyordu sanki.

Zihni de berrak değildi pek. Söz konusu meseleye odaklanması gerekiyordu. Bütün dikkatini aramaya vermesi gerektiğini biliyordu, ama sanki aklının bir köşesi sürekli ondan uzaklaşıyor gibiydi – sersemlemiş, paniklemiş ve kötü bir şeyler olacakmış hissinden kaçamıyor gibiydi.

Lucy bunu anlayamıyordu. Hermione'nin, ağabeyiyle evlenmesini istememiş miydi? Bay Bridgerton'a, bu birlikteliğin –ihtimal dahilinde olmasa bile– harika olacağını söylememiş miydi? Hermione yengesi olacaktı, Lucy bundan daha münasip bir şey daha hayal edemezdi. Ama yine, hissettiği şey...

Huzursuzluktu.

Biraz da öfkeliydi tabii.

Ve suçlu. Elbette. Çünkü öfkeli olmaya ne hakkı vardı?

"Ayrı ayrı aramalıyız," diye onları yönlendirdi Bay Bridgerton, bir sürü köşeden dönüp, balo salonundan gelen ses-

leri arkalarında bırakır bırakmaz. Maskesini çıkardı, hanımlar da onu takip ederek aynısını yaptılar ve maskeleri koridorda kuytu bir köşeye tıkıştırılmış olan küçük bir lamba masasının üzerine bıraktılar.

Leydi Bridgerton başını salladı. "Yapamayız. Onları tek başına *sen* bulamazsın," dedi Bay Bridgerton'a. "Bayan Watson'ın iki bekâr erkekle birlikte yalnız olmasının doğuracağı sonuçları düşünmek bile istemem."

Bay Bridgerton'ın vereceği tepki de cabası, diye düşündü Lucy. Bay Bridgerton, Lucy'ye sinirlerine hâkim olabilen biriymiş gibi geliyordu. Ancak Bay Bridgerton'ın ikiliyi baş başa bulursa, şerefle ve iffetine hâkim olmakla ilgili nutuk çekmeden durabileceğinden (ki bu her zaman bir felakete yol açardı) emin değildi Lucy. Gerçi Hermione'ye olan hislerinin derinliği düşünülecek olursa, Bay Bridgerton'ın vereceği tepki şeref ve iffetten ziyade, kıskanç bir öfkeyle ilgili olabilirdi.

Daha kötüsü, Bay Bridgerton ateş etme yeteneğinden yoksun olsa da Lucy'nin hiç şüphesi yoktu ki ölümcül bir hızla göz morartabilirdi.

"Ve *o da* yalnız kalamaz," diye devam etti Leydi Bridgerton, Lucy'nin olduğu yere işaret ederek. "Etraf karanlık. Ve boş. Centilmenlerin hepsi maske takıyor, Tanrı aşkına. İnsanın vicdanını rahatlatıyor bu."

"Hem tek olsam nereye bakmam gerektiğini de bilemem," diye ekledi Lucy. Büyük bir evdi. Neredeyse bir haftadır oradaydı, ama evin yarısını bile gördüğünden şüpheliydi.

"Bir arada kalacağız," dedi Leydi Bridgerton katı bir biçimde.

Bay Bridgerton karşı çıkmak istercesine baktı, öfkesini kendine sakladı ve dudaklarını ısırdı. "Peki. O zaman vaktimizi boşa harcamayalım." Yürümeye koyuldu, uzun bacakları iki kadının da yetişmekte zorlanacağı bir hız tutturmuştu.

Sertçe kapıları açıyor ve öylece aralık bırakıyordu, her şeyi bulduğu gibi bırakamayacak kadar motive olmuştu. Lucy, kori-

dorun diğer tarafındaki odalara göz atarak onun arkasından koşuşturuyordu. Leydi Bridgerton da ötede, aynı şeyi yapıyordu.

"Ah!" Lucy kapıyı çarparak geri sıçradı.

"Buldun mu onları?" diye sordu Bay Bridgerton. O da Leydi Bridgerton da hemen Lucy'nin yanına geldi.

"Hayır," dedi Lucy deli gibi kızararak. Yutkundu. "Başka biri."

Leydi Bridgerton bir oh çekti. "Yüce Tanrım. Lütfen bekâr bir hanımefendi olmadığını söyleyin."

Lucy ağzını açtı, ama en sonunda bir şey söyleyene kadar saniyeler geçti. "Bilmiyorum. Maskelilerdi, takdir edersiniz ki."

"Maske mi takıyorlardı?" diye sordu Leydi Bridgerton. "O zaman evliler. Ama birbirleriyle değil."

Lucy, onun bu sonuca nasıl vardığını sormak istiyordu, ama bir türlü dili varmadı. Ayrıca, Bay Bridgerton önüne geçip şiddetle kapıyı açınca düşünceleri dağılıverdi. Önce bir kadın çığlığı duyuldu, peşi sıra sinirli bir erkek sesi geldi, Lucy'nin tekrar etmeye cesaret edemeyeceği sözcükler çıkıyordu adamın ağzından.

"Bağışlayın," diye homurdandı Bay Bridgerton. "Siz devam edin." Kapıyı örttü. "Morley," diye bildirdi. "Ve Winstead'in karısı."

"Ah," dedi Leydi Bridgerton, şaşkınlıktan dudakları aralanmıştı. "Hiç haberim yoktu."

"Bir şey yapmalı mıyız?" diye sordu Lucy. Ulu Tanrım, iki metre ötesinde *zina* eden insanlar vardı.

"Bu Winstead'in sorunu," dedi Bay Bridgerton acı acı. "Bizim ilgilenmemiz gereken kendi meselelerimiz var."

Bay Bridgerton tekrar koridor boyunca yürümeye başlarken, Lucy'nin ayakları oracıkta çakılı kaldı. Leydi Bridgerton şöyle bir kapıya baktı, açıp da içeriyi dikizlemek istiyormuş gibi görünüyordu, ama en sonunda iç geçirdi ve kayınbiraderinin peşinden gitti.

Lucy kapıya öylece bakakaldı, kafasını bu kadar meşgul eden şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Masadaki çift –*masadaki*, Tanrı aşkına– onun için tam bir şok olmuştu, ama onu rahatsız eden başka bir şey vardı. O sahneyle ilgili yanlış bir şeyler vardı. Uygunsuzdu. Yersizdi.

Ya da ona bir şeyi hatırlatıyordu.

Neydi bu?

"Geliyor musunuz?" diye bağırdı Leydi Bridgerton.

"Evet," diye yanıtladı Lucy. Ve sonra hem masumiyetinden hem de gençliğinden yararlanarak, ekledi: "Şoke oldum, anlarsınız ya. Biraz zamana ihtiyacım var sadece."

Leydi Bridgerton, anlayışlı bir ifadeyle ona baktı ve tamam dercesine başını salladı, ama koridorun sağ tarafındaki odaları denetleyerek, kendi işine devam etti.

Ne görmüştü? Bir erkek ve kadın vardı elbette ve bir de daha önce sözü geçen masa. Pembe renkli iki sandalye. Çizgili bir kanepe. Ve bir sehpa, üzerinde de içi çiçeklerle dolu bir vazo...

Çiçekler.

Buydu işte.

Onların nerede olduklarını biliyordu.

Eğer kendisi yanılıyor da herkes haklıysa ve ağabeyi gerçekten Hermione'ye âşıksa, onu hislerine karşılık vermesine ikna etmek için götürebileceği bir tek yer vardı.

Sera. Balo salonundan uzakta, evin öteki tarafındaydı. Ve yalnızca turunç ağaçlarıyla değil, çiçeklerle de doluydu. Lord Bridgerton'a yurtdışından getirtilmesi bir servete mal olmuş olması gereken harikulade tropikal bitkiler... Zarif orkideler... Nadir güller... Hatta buraya kadar getirilip özveriyle yeniden dikilmiş mütevazı kır çiçekleri.

Ay ışığında oradan daha romantik olabilecek ve ağabeyinin kendisini daha rahat hissedeceği başka bir yer daha yoktu. Richard, çiçekleri severdi. Her zaman sevmişti ve hem bilimsel isimleri hem de halk dilindeki isimleri şaşırtıcı bir biçimde

hafızasındaydı. Bir tanesini koparır, hakkında ilginç bilgiler verirdi – *bu yalnızca ay ışığında açar, şu da Asya'dan getirilen filanca bitkinin akrabasıdır.* Lucy bunu nedense hep sıkıcı bulurdu, ama konuşan ağabeyi olmasaydı bunun ne kadar romantik olabileceğini de anlayabiliyordu.

Koridora baktı. Bridgerton'lar birbirleriyle konuşmayı kesmişlerdi ve Lucy'nin duruşlarından anladığı kadarıyla, sohbetleri epey hararetli geçmişti.

En iyisi onları Lucy'nin bulması değil miydi? Bridgerton'ların *hiçbiri* olmadan?

Eğer onları Lucy bulursa, onları uyarabilir ve bir felaket de böylece önlenmiş olurdu. Hermione ağabeyiyle evlenmek istiyorsa da... Eh, bu onun seçimi olurdu, gafil avlandı diye yapmak zorunda kalacağı bir şey değil.

Lucy, seraya nasıl gidileceğini biliyordu. Birkaç dakika içinde orada olabilirdi.

Tekrar balo salonuna doğru ihtiyatlı bir adım attı. Ne Gregory ne de Leydi Bridgerton onu fark etmiş gibi görünüyordu.

Kararını vermişti.

Dikkatle köşeye yaslanarak, altı sessiz adım attı. Ve sonra son kez salona çabucak bir göz attı ve gözden kayboldu.

Ve koştu.

Eteğini tutup rüzgâr gibi koşuyordu ya da en azından, o ağır, kadife balo elbisesiyle mümkün olduğu kadar hızla koşuyordu. Bridgerton'lar yokluğunu fark edene dek ne kadar zamanı vardı, hiçbir fikri yoktu. Nereye gittiğini de bilmediklerinden, Lucy onu bulmaya çalışacaklarından hiç şüphe etmiyordu. Lucy'nin yapması gereken tek şey, Hermione'ye ve Richard'a onlardan önce ulaşmaktı. Eğer onlara ulaşabilirse, onları uyarabilirse, Hermione'yi kapıdan yollayıp Richard'a yalnızken rastladığını iddia edebilirdi.

Fazla zamanı olmayacaktı, ama yapabilirdi. Yapabileceğini biliyordu.

Büyük salona vardı, geçerken hızını cesaret edebildiğince azalttı. Etrafta hizmetçiler ve geç gelen birkaç konuk dolanıyordu. Koşarak merak uyandırma riskini alamazdı.

Sinsi sinsi batı tarafındaki koridora girip aradan sıvıştı, kayarak döndüğü bir köşeden sonra da yine koşmaya başladı. Ciğerleri alev almaya başlamıştı, elbisesinin altında teni terden nemlenmeye başlamıştı. Ama hızını kesmedi. Yaklaşmıştı. Bunu yapabilirdi.

Yapabileceğini biliyordu.

Yapmak zorundaydı.

Sonra, hayret uyandırıcı bir şekilde, oradaydı işte, seraya açılan çifte kapıların önündeydi. Elini ağır ağır kapı topuzlarının birine götürdü ve çevirmek istedi. Ama onun yerine kendini iki büklüm olmuş, soluklanmaya çalışırken buldu.

Gözleri yanıyordu. Doğrulmaya çalıştı, ama doğrulduğunda panikten bir duvara çarpmış gibi hissetti kendini. Fiziksel bir şeydi bu, gözle görülür, elle tutulur bir şey. Ve ona öyle hızlı saldırmıştı ki destek için duvara tutunmak zorunda kalmıştı.

Yüce Tanrım, o kapıyı açmak istemiyordu. Onları görmek istemiyordu. Ne yaptıklarını, nasıl ya da niçin yaptıklarını bilmek istemiyordu. Bunu istemiyordu, hiçbirini istemiyordu. Her şeyi olduğu gibi, üç gün önceki gibi istiyordu.

Her şeyi geri alamaz mıydı? Yalnızca üç gün öncesine. Üç gün önce, Hermione hâlâ Bay Edmonds'a âşık olacaktı ve nasılsa bir sonuca varamayacağından hiç de sorun olmayacaktı bu ve Lucy de hâlâ...

Hâlâ kendisi olacaktı – mutlu, rahat ve yalnızca neredeyse nişanlı.

Neden her şey *değişmek* zorundaydı? Lucy'nin hayatı olduğu gibiyken gayet makuldü. Herkesin yeri belliydi, her şey mükemmelen yerli yerindeydi ve Lucy her şeyle ilgili bu kadar çok *düşünmek* zorunda değildi. Aşk nedir, nasıl bir şeydir, bunları umursamazdı ve ağabeyi de en yakın arkadaşı

için deli divane olmazdı; kendi düğünü gelecekte belli belirsiz bir plandan ibaretti ve mutluydu. Mutluydu.

Ve bunların hepsini geri istiyordu.

Kapı topuzunu daha sıkıca kavradı, çevirmeye çalıştı ama eli kımıldamıyordu. Hâlâ panik hâli hüküm sürüyordu; kaslarını donduruyor, göğsüne baskı uyguluyordu. Dikkatini veremiyordu. Düşünemiyordu.

Bacakları titremeye başladı.

Ah, Tanrım, düşecekti. Tam koridorun orada, hedefinden birkaç santim uzaktayken, yere kapaklanacaktı. Ve sonra...

"Lucy!"

Bay Bridgerton'dı bu ve ona doğru koşuyordu. Lucy başaramadığını anlamıştı.

Başaramamıştı.

Seraya varmıştı. Tam zamanında varmıştı, ama kapıda öylece durmuştu. Aptal gibi orada duruvermişti, elleri lanet olasıca kapı topuzunda ve...

"Aman Tanrım, Lucy. Sen ne düşünüyordun?"

Bridgerton onu omzundan tuttu ve Lucy de kendini onun kuvvetine bıraktı. Kendini ona bırakmak ve unutmak istiyordu. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Çok özür dilerim."

Neden özür dilediğini bilmiyordu, ama yine de söylemişti işte.

"Bir kadının yalnız olabileceği bir yer değil burası," dedi Bay Bridgerton, sesi değişik geliyordu. Basık ve boğuk. "Erkekler içip duruyor. Maske takmak da onlara cesaret..."

Sustu. Ve sonra, "İnsanlar kendinde değil," dedi.

Lucy başıyla onayladı ve sonunda gözlerini yerden kaldırarak onun yüzüne baktı. Ve sonra onu gördü. Öylece gördü. Yüzünü, ona artık tanıdık gelen yüzünü gördü. Yüzünün bütün hatlarını biliyordu sanki, saçının hafif kıvırcıklığından, sol kulağının yanındaki yara izine kadar.

Lucy yutkundu. Nefes aldı. Pek de alması gerektiği gibi

değildi, ama yine de aldı. Daha yavaşça, normale daha yakın bir hızla.

"Özür dilerim," dedi tekrar, çünkü başka ne diyeceğini bilmiyordu.

"Aman Tanrım," dedi Bridgerton, telaşla yüzünü incelerken. "Size ne oldu böyle? İyi misiniz? Biri size..."

Çılgınca etrafına bakınırken, Lucy'nin omzunda tuttuğu eli biraz gevşedi. "Kim yaptı bunu?" diye sordu. "Sizi böyle kim..."

"Hayır," dedi Lucy, kafasını sallayarak. "Kimse yoktu. Sadece ben vardım. Ben... ben onları bulmak istedim. Düşündüm ki eğer ben... şey, sizin onları bulmamanız için... sonra da buraya... buraya geldim ve ben..."

Gregory'nin gözleri çabucak seranın kapısına çevrildi. "İçerideler mi?"

"Bilmiyorum," dedi Lucy. "Öyle sanırım. Ben..." Panik nihayet çekiliyordu, neredeyse gitmişti, gerçekten. Ve şimdi her şey çok aptalca görünüyordu. Kendini çok aptal hissediyordu. Kapıda öylece durmuştu ve hiçbir şey yapmamıştı. Hiçbir şey.

"Kapıyı açamadım," diye fısıldadı sonunda. Çünkü ona anlatmak zorundaydı. Açıklayamıyordu –kendisi bile anlayamamıştı– ama ona neler olduğunu anlatmak zorundaydı.

Çünkü Gregory onu bulmuştu.

Bu da işleri değiştirirdi.

"Gregory!" Leydi Bridgerton hızla önlerine fırlayarak şimşek gibi girdi sahneye, belli ki onlara yetişmeye çalışmaktan nefes nefese kalmıştı. "Leydi Lucinda! Siz neden... İyi misiniz?"

Sesi öylesine endişeli geliyordu ki Lucy nasıl göründüğünü merak etti. Solgun hissediyordu kendini. Küçük hissediyordu hatta, ama Leydi Bridgerton'ın ona böylesi açık bir kaygıyla bakmasına sebep olacak ne olabilirdi ki yüzünde?

"Ben iyiyim," dedi Lucy, Leydi Bridgerton'ın onu Bay Bridgerton'ın gördüğü halde görmemesinden dolayı rahatlamıştı. "Biraz altüst oldum o kadar. Sanırım çok hızlı koştum. Benim aptallığımdı. Özür dilerim."

"Arkamızı döndüğümüzde ve gittiğinizi gördüğümüzde..." Leydi Bridgerton sert görünmeye çalışır gibiydi, ancak endişeden alnı kırışmıştı ve gözleri de çok şefkatli bakıyordu.

Lucy ağlamak istiyordu. Kimse ona böyle bakmamıştı. Hermione onu severdi ve Lucy bundan oldukça hoşnuttu, ama bu başkaydı. Leydi Bridgerton ondan o kadar da yaşlı sayılmazdı –on yaş, belki on beş– ama ona bakışı...

Neredeyse sanki bir annesi varmış gibi gelmişti Lucy'ye.

Bu sadece bir anlıktı. Birkaç saniye hatta, ama öyleymiş gibi davranabilirdi. Hatta belki umut edebilirdi. Sadece birazcık.

Leydi Bridgerton hızla Lucy'ye yaklaştı ve bir elini omzuna koyarak onu Gregory'den uzaklaştırdı, Gregory de kollarını iki yanına indirdi. "İyi olduğunuza emin misiniz?" diye sordu Leydi Bridgerton.

Lucy başıyla onayladı. "İyiyim. Artık."

Leydi Bridgerton, Gregory'ye baktı. Gregory pekâlâ anlamında başını salladı. Bir kez.

Lucy bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

"Serada olabilirler diye düşünüyorum," dedi ve sesine hangi duygunun hâkim olduğundan emin değildi – boyun eğme ya da esef.

"Pekâlâ," diyen Leydi Bridgerton kapıya doğru giderken omuzlarını dikleştirdi. "Başka bir seçeneğimiz yok, değil mi?"

Lucy başını iki yana salladı. Gregory hiçbir şey yapmadı.

Leydi Bridgerton derin bir nefes aldı ve kapıyı kendine doğru çekti. Lucy ve Gregory, hemen içeri bakmak için öne çıktılar, ama sera kapkaranlıktı, tek ışık geniş pencerelerden içeri sızan ayın parıltılarıydı.

"Lanet olsun."

Lucy'nin çenesi şaşkınlıkla çekilir gibi oldu. Daha önce bir kadının lanet okuduğunu hiç duymamıştı.

Bir an üçlü olduğu yerde kalakaldı ve sonra Leydi Bridgerton bir adım öne çıkıp bağırdı: "Lord Fennsworth! Lord Fennsworth, lütfen cevap verin. Orada mısınız?"

Lucy de Hermione'yi çağırmaya koyuldu, ama Gregory eliyle Lucy'nin ağzını kapadı.

"Yapma," diye fısıldadı kulağına. "Burada başka biri daha varsa, ikisini birden aradığımızı anlamalarını istemeyiz."

Lucy başıyla onayladı, kendini ıstırap verici bir biçimde hasta hissediyordu. Dünyayla ilgili bir şeyler bildiğini sanırdı, ama her geçen gün daha az, daha az anlıyormuş gibi geliyordu. Bay Bridgerton uzaklaştı, seranın içine doğru ilerliyordu. Elleri belinde duruyordu, serada biri var mı diye bakınırken kocaman görünüyordu.

"Lord Fennsworth!" diye bağırdı yine Leydi Bridgerton.

Bu sefer bir hışırtı duydular. Ama çok hafif. Hafif. Sanki biri varlığını gizlemeye çalışıyordu.

Lucy sese yöneldi, ama kimse öne çıkmadı. Dudağını ısırdı. Belki de sadece bir hayvandı. Aubrey Konağı'nda bir sürü kedi vardı. Mutfak kapısının yakınlarındaki küçük bir kafeste uyurlardı, belki bir tanesi yolunu kaybetmişti ve serada kapalı kalmıştı.

Bir kedi olmalıydı bu. Richard'sa eğer, adını duyduğunda öne çıkardı.

Şimdi ne yapacak diye Leydi Bridgerton'a baktı Lucy. Vikontes dikkatle kayınbiraderine bakıyor, sessizce bir şeyler söyleyip, elleriyle sesin geldiği yeri gösteriyordu.

Gregory başını salladı, sonra sessiz adımlarla öne doğru ilerledi. Uzun bacakları mekânı etkileyici bir hızla geçiyordu, ta ki...

Lucy nefesini tuttu. Gözlerini bile kırpmaya fırsatı olmadan, Gregory bir anda ileri doğru atılmıştı, boğazından garip, ilkel bir ses çıkıyordu. Sonra resmen havaya sıçrayarak patırtıyla yere indi ve "Yakaladım seni!" diye homurdandı.

"Ah, olamaz." Lucy ağzını kapatmak için elini kaldırdı. Bay Bridgerton birini yere yapıştırmıştı, elleri sıkı sıkıya tutsağının boğazındaydı.

Leydi Bridgerton onlara doğru koşturdu ve Lucy, onu görünce nihayet kendi ayaklarını da hatırladı ve olay yerine koştu. Eğer Richard'sa *–ah, lütfen Richard olmasın–* Bay Bridgerton onu öldürmeden yanına ulaşması gerekiyordu.

"*Bırak*... beni!"

"Richard!" diye bağırdı Lucy tiz bir sesle. Bu ağabeyinin sesiydi. Yanılıyor olamazdı.

Seranın zeminindeki figür döndü, Lucy artık yüzünü görebiliyordu.

"Lucy?" Ağabeyi afallamış görünüyordu.

"*Ah, Richard!*" Bu iki sözcükte dünyanın bütün hayal kırıklığı gizliydi.

"Nerede o?" diye sordu Gregory.

"Kim nerede?"

Lucy'nin midesi bulandı. Richard hiçbir şey bilmiyormuş numarası yapıyordu. Onu çok iyi tanıyordu. Yalan söylüyordu.

"Bayan Watson," dedi Gregory dişlerinin arasından.

"Neden bahsettiğini b..."

Richard'ın boğazından korkunç bir hırıltı sesi geldi.

"Gregory!" Leydi Bridgerton, Gregory'yi kolundan yakaladı. "Bırak!"

Gregory, Richard'ı tutan kolunu gevşetti biraz. Çok az.

"Belki de burada değildir," dedi Lucy. Bunun doğru olmadığını biliyordu, ama durumu kurtarmanın en iyi yolu bu gibi görünmüştü. "Richard çiçekleri sever. Hep sevmişti. Ve partilerden de hoşlanmaz."

"Doğru," dedi Richard nefes nefese.

"Gregory," dedi Leydi Bridgerton, "onu rahat bırakmalısın."

Lucy, Leydi Bridgerton'ı görebilmek için döndü ve *onu da* işte o zaman gördü. Leydi Bridgerton'ın arkasında.

Pembe. Sadece bir anlığına görünmüştü. Şerit gibi bir şeydi, bitkilerin arasında belli belirsiz görünüyordu.

Hermione pembe bir giysi giyiyordu. Aynı tondan.

Lucy'nin gözleri irileşti. Belki de sadece bir çiçekti. Yığınla pembe çiçek vardı. Richard'a döndü. Çabucak.

Çok çabuk. Bay Bridgerton, başını çevirdiğini görmüştü.

"Ne gördünüz?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

Ama Gregory ona inanmadı. Richard'ı bıraktı ve Lucy'nin baktığı yöne doğru ilerlemeye başladı, ama Richard hemen yana yuvarlanarak Gregory'nin ayak bileğini yakaladı. Gregory bağırarak tökezledi, ama çabucak karşılık verdi ve Richard'ı gömleğinden yakalayarak kafası yere sürtününceye kadar kuvvetle çekti.

"Yapmayın!" diye bağırdı Lucy öne atılarak. Ulu Tanrım, birbirlerini öldüreceklerdi. Önce Bay Bridgerton üste çıkıyordu, sonra Richard, sonra yine Bay Bridgerton. Kimin yendiğini söyleyemezdi Lucy, birbirlerini yere yapıştırıp duruyorlardı sadece.

Lucy onları ayırmak istiyordu, ama kendine bir zarar gelmeden bunu nasıl yapacaktı, bilmiyordu. İkisi de insan gibi sıradan bir şeyi fark edecek durumda değildi.

Belki Leydi Bridgerton onları durdurabilirdi. Burası onun eviydi ve konuklar da onun sorumluluğu altındaydı. Lucy'ye göre çok daha büyük bir otoriteye sahipti.

Lucy döndü. "Leydi Br..."

Sözcükler boğazında buharlaşıverdi. Leydi Bridgerton, birkaç saniye önce olduğu yerde değildi.

Ah, *olamaz*.

Lucy deli gibi döndü etrafında. "Leydi Bridgerton? Leydi Bridgerton?"

Ve işte oradaydı. Lucy'ye doğru geliyor, eli Hermione'nin bileğine sıkıca sarılmış, bitkilerin arasından geçmeye çalışıyordu. Hermione'nin saçı darmadağındı, elbisesi de kırış kırış ve kirlenmişti. Ve, aman Tanrım, sanki ağlayacakmış gibi görünüyordu.

"Hermione?" diye fısıldadı Lucy. Ne olmuştu? Richard ne yapmıştı?

Bir anlığına, Hermione hiçbir şey yapmadı. Kabahatli bir köpek yavrusu gibi olduğu yerde durdu, kolu gevşekçe önünde uzanıyordu, neredeyse Leydi Bridgerton'ın elinin hâlâ bileğinde olduğunu unutmuş gibiydi.

"Hermione, ne oldu?"

Leydi Bridgerton, onun bileğini bıraktı, Hermione sanki bir barajdan salıverilmiş su gibiydi. "Ah, Lucy," diye çığlık attı, öne doğru atılırken sesi çatlamıştı. "Çok özür dilerim."

Lucy hâlâ şok içindeydi, Hermione'ye sarılıyordu... ama pek de öyle değildi. Hermione ona çocuk gibi yapışmıştı, ama Lucy ne yapsın bilemiyordu. Kolları ona yabancı geliyordu, sanki ona bağlı değillermiş gibi. Hermione'nin omzunun üzerinden yere doğru baktı. İki erkek sonunda dövüşmeyi kesmişti, ama Lucy artık bunu umursadığından emin değildi.

"Hermione?" Lucy, Hermione'nin yüzünü görebilmek için geri çekildi. "Ne oldu?"

"Ah, Lucy," dedi Hermione. "*Kalbim küt küt etti*."

Bir saat sonra, Hermione ve Richard, evlenmek üzere nişanlanmışlardı. Leydi Lucinda partiye geri götürülmüştü. Kimsenin ne söylediğine dikkat edebilecek durumda değildi, ama Kate ısrar etmişti.

Gregory sarhoş olmuştu. Ya da en azından, oraya varmak için elinden geleni ardına koymuyordu.

Bu gecenin birkaç küçük iyiliğinin de dokunduğunu düşünüyordu Gregory. Lord Fennsworth'le Bayan Watson'ı suçüstü yakalamamıştı aslında. Her ne yapıyorduysalar –Gregory bunu hayal etmemek için muazzam bir çaba sarf ediyordu– Kate, Fennsworth'ün adını bağırdığında durmuşlardı.

Şimdi bile, her şey gülünç bir oyunmuş gibi geliyordu. Hermione özür dilemişti, sonra Lucy özür dilemişti, sonra da *Kate* özür dilemişti. Ama tabii Kate hemen ardından eklemişti: "Ne var ki bu dakikadan itibaren, nişanlısınız."

Fennsworth'ün, şu sinir bozucu aptalın, keyfi yerine gelmiş gibiydi, hatta Gregory'ye muzaffer bir edayla, pişmiş kelle gibi sırıtma terbiyesizliğini bile göstermişti.

Gregory, diziyle Fennsworth'ün hayalarına vurmuştu.

Çok da sertçe değil.

Kaza denebilirdi buna. Gerçekten. Hâlâ yerdeydiler, kıpırtısız bir halde kilitli kalmışlardı. Dizinin biraz kaymış olması gayet mantıklıydı.

Yukarı kaymış olması.

Ne olduysa artık, Fennsworth homurdanıp olduğu yerde dağılıvermişti. Gregory, Kont'un onu tutan kolu gevşer gevşemez kenara çekilmiş ve kolayca ayağa kalkmıştı.

"Çok özür dilerim," demişti hanımefendilere. "Ona ne oldu böyle, hiç bilmiyorum."

Ve her şey böylece bitivermişti. Bayan Watson ondan özür dilemişti, tabii önce Lucy'den, sonra Kate'den, sonra da Fennsworth'ten dilemişti. Fennsworth'ten niçin özür dilediğini Tanrı bilirdi. Zira gecenin galibi açıkça Fennsworth olmuştu.

"Özre gerek yok," demişti Gregory sertçe.

"Hayır, ama ben..." Bayan Watson endişeli görünüyordu, ama Gregory bunu o sırada pek umursamamıştı.

"Kahvaltıdayken sizinle harika vakit geçirdim," demişti Bayan Watson ona. "Bunu bilin istedim yalnızca."

Neden? Neden bunu söylemişti ki? Bunun ona kendini daha iyi hissettireceğini mi zannetmişti?

Gregory tek kelime etmemişti. Yalnızca bir kez başını sallamış, sonra da gitmişti. Geri kalanlar detayları kendi başlarına tartışabilirlerdi. Yeni nişanlı çiftle hiçbir bağı yoktu, onlara karşı veya görgü kurallarına karşı da herhangi bir sorumluluğu yoktu. Ailelere ne zaman ya da nasıl haber verilecek, umursamıyordu.

Bu onun derdi değildi. Hiçbiri değildi.

Böylece oradan ayrılmıştı. Bulması gereken bir şişe kanyağı vardı.

Ve işte buradaydı. Ağabeyinin çalışma odasında, ağabeyinin içkisini içiyor, tüm bunların ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordu. Bayan Watson onun için tamamen kaybolmuştu şimdi, orası açıktı. Tabii kızı kaçırmayı düşünmüyorsa.

Ki istemiyordu da. Bundan son derece emindi. Yol boyunca sürekli ciyaklardı muhtemelen. Kendini büyük ihtimalle Fennsworth'e vermiş olması da cabasıydı. Ah, bir de Gregory'nin kendi itibarını zedelemesi. Bu da vardı. İnsan iyi yetiştirilmiş bir hanımefendiyi –özellikle bir kontla nişanlı olanını– kaçırıp da adının lekelenmeden kalmasını bekleyemezdi.

Fennsworth'ün Hermione'yle yalnız kalmak için ona ne söylediğini merak etti.

Hermione'nin *kalbim küt küt etti* derken ne demek istediğini merak etti.

Onu düğüne davet edip etmeyeceklerini merak etti.

Hımmm. Muhtemelen. Lucy ısrar ederdi, değil mi? Kız kardeşi görgü meraklısının tekiydi. Paçalarından terbiye akardı.

Şimdi ne olacaktı? Bunca yıl kendini az da olsa amaçsız hissederken, hayatında taşların yerine oturmasını bekler, bekler ve beklerken, sonunda her şeyi kavradığını sanmıştı. Bayan Watson'ı bulmuştu ve harekete geçip fethetmeye hazırdı.

Dünya iyiydi, aydınlıktı ve umutla parıldıyordu.

Ah, pekâlâ, dünya *eskiden* iyiydi, son derece aydınlıktı ve umutla parıldıyordu. Hiç de mutsuz olmamıştı. Hatta beklemekten bile gocunmamıştı. Aradığı gelini bu kadar kısa sürede bulacağını bile beklemiyordu. Gerçek aşkın var olduğunu biliyor olması, onu o anda istiyor olduğu anlamına gelmezdi.

Daha önceki hayatı oldukça hoştu. Lanet olsun, çoğu erkek onun yerine geçmek için sağ kolunu feda ederdi.

Fennsworth değil, tabii ki.

Lanet olası herif tam o anda muhtemelen düğün gecesini planlıyordu, hem de en ince ayrıntısına kadar.

Ahmak p...

İçkisini kafasına dikti ve bir tane daha koydu.

Peki, ne anlama geliyordu bu? İnsana nefes almayı unutturan bir kadınla tanışıp, sonra onun başka biriyle evlenmeye kalkması ne demek oluyordu? Şimdi ne yapması gerekiyordu? Oturup bir başkasının ensesi onu kendinden geçirene kadar beklesin miydi?

İçkisinden bir yudum daha aldı. Enselere paydostu artık. Epey abartılıyorlardı.

Arkasına yaslanıp ayağını ağabeyinin masasının üstüne koydu. Anthony bundan nefret ederdi elbette, ama odada mıydı sanki? Hayır. O evlenmeyi umduğu kadını bir başkasının kollarında bulmuş muydu? Hayır. Daha da önemlisi, az önce şaşırtıcı bir biçimde zinde bir kont için yumruk torbasına dönmüş müydü yüzü?

Kesinlikle hayır.

Gregory, ihtiyatla elmacık kemiğine dokundu. Ve sağ gözüne.

Yarın çekici görünmeyecekti, bu kesindi.

Ama Fennsworth de öyle, diye düşündü mutlu mutlu.

Mutlu mutlu mu? Mutlu muydu? Kim düşünürdü bunu?

Uzunca bir iç çekerken, ayık olup olmadığını anlamaya çalıştı. Kanyaktan olmalıydı. Bu akşamın gündeminde mutlu olmak yoktu.

Yine de...

Gregory ayağa kalktı. Yalnızca denemek için. Bilimsel bir araştırma olarak. Ayakta durabiliyor muydu?

Durabiliyordu.

Yürüyebiliyor muydu?

Evet!

Ah, ama düzgün yürüyebiliyor muydu?

Hemen hemen.

Hımmm. Sandığı kadar sarhoş değildi.

Dışarı da çıkabilirdi aslında. Durup dururken ortaya çıkan iyi bir ruh halini çarçur etmenin bir anlamı yoktu.

Kapıya kadar geldi ve elini kapının topuzuna koydu. Durdu, başını düşünceyle yana eğdi.

Kanyaktan olmalıydı. Sahiden de bunun başka bir açıklaması yoktu.

ON BİR

Esas oğlanımız hiç beklenmedik bir şey yapıyor...

Akşamın ironisi, odasına geri dönmekte olan Lucy'yi etkilememiş değildi.

Odasına yalnız başına dönmekte olan Lucy'yi.

Bay Bridgerton'ın, Hermione'nin ortalıktan kayboluşu üzerine yaptığı panikten sonra... en sonunda bu kadar patırtı çıkaracak bir akşamın ortasında, bir başına koşup gittiği için Lucy iyice bir azarlandıktan sonra... bir çift nişanlanmaya zorlandıktan sonra, Tanrı aşkına – kimse Lucy'nin maskeli balodan tek başına ayrıldığını fark etmemişti.

Hâlâ Leydi Bridgerton'ın partiye dönmesi için ısrar etmiş olmasına inanamıyordu. Neredeyse yakasından tutup geri çekmişti Lucy'yi, Hermione'nin nasıl bir heyecanla karşılaşacağından –muhtemelen– haberi olmayan annesini çağırmadan önce, Lucy'yi falanca kişinin evde kalmış teyzesinin ellerine emanet etmişti.

Böylece Lucy balo salonunun kenarında aptal gibi dikilmiş, diğer konukları izlemiş ve bu akşam yaşanan olaylardan nasıl haberdar olmazlar, diye düşünüp durmuştu. Üç insanın ha-

yatı tamamen altüst olmuşken, dünyanın geri kalanı nasıl her zamanki gibi devam ederdi, akıl almaz geliyordu.

Hayır, diye düşündü, biraz da hüzünle, aslında – hayatı altüst olan insanların sayısı dörttü; Bay Bridgerton'ın da hesaba katılması gerekirdi. Akşamın başında gelecek planları son derece farklı olan Bay Bridgerton'ın.

Ama hayır, geri kalan herkes son derece normal görünüyordu. Dans ediyorlar, gülüyorlar, hâlâ acı verici bir şekilde tek bir tabakta karışmış haldeki sandviçlerden yiyorlardı.

Çok garip bir görüntüydü bu. Bir şeyler daha farklı olmamalı mıydı? Birinin Lucy'ye sorgulayıcı bakışlarla gelip, *Nasıl olduysa değişmiş görünüyorsun. Ah, biliyorum. Ağabeyin en yakın arkadaşını baştan çıkarmış olmalı*, demesi gerekmiyor muydu?

Kimse dememişti, tabii ki. Ve Lucy aynada kendi görüntüsünü yakalayıp da hiç değişmemiş olduğunu görünce hayrete düşmüştü. Belki biraz yorgun görünüyordu, belki de biraz solgun, ama bunun dışında, hâlâ eski Lucy'ydi.

Sarı saçlar, *o kadar da* sarı olmayan sarı saçlar. Mavi gözler – yine, o kadar da mavi olmayan mavi gözler. Hiçbir zaman istediği gibi durmayan tuhaf şekilli ağzı ve üzerinde o hariç kimsenin fark etmediği, gözüne yakın olan bir tanesi de dahil olmak üzere, yedi tane çili olan, aynı sıradan burnu.

İrlanda'ya benziyordu o çili. Bu neden dikkatini çekerdi bilmiyordu ama hep öyle olmuştu.

İçini çekti. Hiç İrlanda'ya gitmemişti ve muhtemelen gitmeyecekti de. Bunun bir anda onu rahatsız etmesi saçma görünüyordu, İrlanda'ya gitmek istemiyordu bile zira.

Ama eğer gitmek istese, Lord Haselby'ye sormak zorundaydı, değil mi? Robert Amca'dan (herhangi bir şey için) izin istemekten pek de farklı değildi bu, ama yine de...

Başını iki yana salladı. Yeter. Garip bir gece olmuştu ve şimdi garip bir ruh halindeydi, bütün garipliğiyle bir maskeli baloda tıkılı kalmıştı.

Yapması gereken şeyin yatağa gitmek olduğu apaçıktı.

Ve böylece, eğleniyormuş gibi görünmeye çabaladığı otuz dakikanın ardından, emanet edildiği evde kalmış teyzenin, ona verilen görevin kapsamını pek anlamadığı ortaya çıkmıştı. Bu çıkarımı yapmak çok zor değildi; Lucy onunla konuşmaya kalktığında, maskesinin arkasından gözlerini kırpıştırıp, "Çeneni kaldırsana! Seni tanıyor muyum?" diye cırlamıştı çünkü.

Lucy bunun es geçilmemesi gereken bir fırsat olduğunu düşünmüş ve öylece cevap vermişti. "Özür dilerim. Sizi başkası sandım da," demiş ve balo salonundan ayrılmıştı.

Yalnız başına.

Sahiden de neredeyse komikti her şey.

Neredeyse.

Ne var ki o aptal değildi ve konuklar balo salonunun batı ve güney taraflarına doğru dağılmış olsalar da o akşam, hiçbirinin Bridgerton ailesinin şahsi odalarının bulunduğu kuzey kanadına girme cüretini göstermediklerini bilecek kadar gezmişti evin sağını solunu. Doğrusu Lucy'nin de o tarafa gitmemesi gerekirdi, ama son birkaç saatte başına gelenlerden sonra, biraz özgürlüğü hak ettiğini düşünüyordu.

Ama kuzeye giden uzun koridora geldiğinde, kapalı bir kapı gördü. Lucy şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı; burada bir kapı olduğuna dikkat etmemişti daha önce. Bridgerton'ların normalde burayı açık bıraktığını zannediyordu. Sonra morali bozuldu. Muhakkak kapalıydı kapı; insanların içeri girmesini önlemekten başka ne amacı olabilirdi ki kapalı bir kapının?

Ama kapının topuzu rahatça dönmüştü. Lucy, dikkatle kapıyı ardından kapattı, içi ferahlamıştı. Partiye geri dönmeye katlanamazdı. Yalnızca yatağa girmek, çarşafların arasında kıvrılmak, gözlerini kapamak ve uyumak, uyumak, uyumak istiyordu.

Cennet gibi geliyordu bu fikir. Ve eğer şanslıysa, Hermione henüz dönmemiş olacaktı. Hatta daha iyisi, annesi onun geceyi kendi odasında geçirmesi için ısrar edecekti.

Evet, biraz yalnız kalmak o an çok çekici geliyordu.

Yürürken etraf karanlıktı ve sessizdi de. Birkaç dakika sonra Lucy'nin gözleri loş ışığa alışmıştı. Yolu aydınlatacak bir lamba ya da mum yoktu, ama kapılardan birkaçı açık bırakılmıştı ve ayın solgun ışıkları halıda paralelkenarlar halinde aksediyordu. Yavaşça ve tuhaf bir kararlılıkla yürüyordu, her adımı dikkatle hesaplanmış ve kendine hedef belirlemiş gibi; sanki koridorun ortasında boylu boyunca uzanan ince bir çizgide dengede durmaya çalışıyormuş gibi.

Bir, iki...

Sıradışı bir şey değildi bu. Sık sık adımlarını saydığı olurdu. Merdiven inip çıkarken ise, her zaman. Okula gidip de diğer insanların bunu yapmadığını gördüğünde çok şaşırmıştı.

...üç, dört...

Yolluk, ay ışığında tek renk gibi görünüyordu, ama Lucy biliyordu ki büyük baklava şekilleri kırmızıydı, küçükleri de altın sarısı. Yalnızca altın sarısı olanlara basmak mümkün mü, diye merak etti Lucy.

...beş, altı...

Ya da belki kırmızılara. Kırmızılar daha kolay olurdu. Bu, kendine meydan okuyacak bir gece değildi.

...yedi, sekiz, do...

"Aaaaaaah!"

Bir şeye çarpmıştı. Ya da Tanrım, *birine*. Yere doğru bakıyor, kırmızı elmasları takip ediyordu ve görmemişti... Ama diğer kişinin *onu* görmüş olması gerekmez miydi?

Güçlü eller onu kollarından kavrayıp durdurdu. Ve sonra... "Leydi Lucinda?"

Lucy donup kaldı. "Bay Bridgerton?"

Gregory'nin sesi karanlıkta alçak ve yavaştı. "İşte ben *buna* tesadüf derim."

Lucy dikkatle kendini kurtardı –Bay Bridgerton onu düşmesin diye kollarından tutmuştu– ve geri çekildi.

Koridorun dar sınırlarında kocaman görünüyordu Bay Bridgerton. "Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Lucy.

Bay Bridgerton, şüpheli şüpheli sırıttı. "*Siz* burada ne yapıyorsunuz?"

"Yatmaya gidiyordum. Bu koridor en iyi güzergâh gibi göründü," diye açıklama yapan Lucy alaylı bir ifadeyle ekledi: "Eşlik edilmemişliğimi de düşünürsek."

Bay Bridgerton başını yana eğdi. Kaşlarını çattı. Gözlerini kırpıştırdı. Ve nihayet: "Böyle bir tabir var mı? Eşlik edilmemişlik?"

Nedense bu lafı Lucy'yi güldürdü. Tam olarak dışından değil de içinden güldü, önemli olan da buydu zaten. "Sanmıyorum," diye cevap verdi, "ama yani, umurumda da değil."

Bridgerton belli belirsiz gülümsedi ve başıyla az önce çıkmış olduğu odayı gösterdi. "Ağabeyimin çalışma odasındaydım. Kafa yoruyordum."

"Kafa mı yoruyordunuz?"

"Kafa yoracak pek çok şey oldu bu akşam, sizce de öyle değil mi?"

"Evet." Lucy koridora bakındı. Kimsenin olmadığından emin olsa bile, etrafta birileri var mı diye. "Sizinle yalnız başına burada olmamam gerekiyor."

Üzüntü içinde başıyla onayladı Bay Bridgerton. "Neredeyse gerçekleşmek üzere olan nişanınızı bozmak istemem."

Lucy *bunu* düşünmemişti bile. "Demek istediğim, Hermione'ye ve şeye olanlardan sonra..." Ağabeyinin adını söylemek düşüncesizlik olurmuş gibi gelmişti. "Yani, eminim siz de farkındasınızdır."

"Çok doğru."

Lucy yutkundu ve üzülüp üzülmediğini görmek için Gregory'nin yüzüne bakmıyormuş gibi görünmeye çabaladı.

Gregory sadece gözlerini kırpıştırdı ve sonra omuz silkti. Yüz ifadesi...

Kayıtsız mıydı?

Lucy dudağını ısırdı. Hayır, bu olamazdı. İfadesini yanlış okumuş olmalıydı. Âşık bir adamdı o. Öyle söylemişti Lucy'ye.

Ama bunların hiçbiri Lucy'yi ilgilendirmezdi. Bu bir miktar (hızla büyüyen koleksiyonuna bir tabir daha eklemek gerekirse) *kendi-kendine-hatırlatmayı* gerektiriyordu, ama öyleydi işte. Onu ilgilendirmezdi. Zerre kadar bile ilgilendirmezdi.

Tabii, ağabeyi ve en yakın arkadaşıyla olan kısımları dışında. Kimse bunun onu ilgilendirmediğini söyleyemezdi. Eğer sadece Hermione olsaydı ya da sadece Richard olsaydı, burnunu bu meseleye sokmaması gerektiği söylenebilirdi, ama ikisi birlikte olunca, eh, onu da ilgilendirdiği ortadaydı.

Ne var ki Bay Bridgerton'a gelince... onu *hiç mi hiç* ilgilendirmezdi.

Lucy başını kaldırıp ona baktı. Gömleğinin yakası gevşetilmişti ve Lucy bakmaması gerektiğini bildiği bir yerde teninin bir kısmını görebiliyordu.

Hiçbiri. Hiçbiri! Onu. İlgilendirmiyordu. Hiçbiri.

"Pekâlâ," dedi Lucy, kararlı ses tonunu istemsiz bir öksürükle mahvederek. Kriz. Öksürük krizi. Belli belirsiz bir "Gitmem gerek" ile bölünmüş bir öksürük krizi...

Ama bu daha çok şeymiş gibi gelmişti... İngiliz dilinin yirmi altı harfiyle anlatılamayacağından emin olduğu bir şeymiş gibi... Kiril alfabesiyle belki olabilirdi. Ya da İbrani alfabesiyle.

"Siz iyi misiniz?" diye sordu Gregory.

"Son derece iyiyim," dedi Lucy nefes nefese. Ve tekrar, Gregory'nin boynunda bile olmayan o noktaya bakmaya devam ettiğini fark etti. Daha çok göğsündeydi, bu da kesinlikle uygunsuz bir yerinde olduğu anlamına gelirdi.

Gözlerini kaçırdı ve sonra yine öksürdü, bu sefer bilerek. Çünkü *bir şey* yapmalıydı. Başka türlü, gözleri olmaması gereken bir yerlere kayacaktı yine.

Kendine gelirken, Gregory onu –âdeta bir baykuş gibi– büyük bir ciddiyetle izledi. "Şimdi daha iyisiniz ya?"

Lucy başıyla onayladı.

"Sevindim."

Sevindim? *Sevindim mi?* Ne demekti bu?

Bridgerton omuz silkti. "Bunun olmasından nefret ederim."

Lucy, seni salak! O da sadece bir insan işte. Kaşıntılı bir boğazın neye benzediğini bilen biri işte.

Çıldırıyordu. Bundan emindi.

"Gitmeliyim," dedi pat diye.

"Gitmelisiniz."

"Gerçekten gitmeliyim."

Ama oracıkta durdu.

Gregory ona çok garip bir biçimde bakıyordu. Gözleri kısılmıştı ama insanların kızgınlıkla özdeşleştirdiği gibi kısılmamıştı, daha ziyade uzun uzun bir şeyler düşünüyormuş gibi bakıyordu.

Kafa yoruyordu. Buydu işte. Tıpkı ona söylediği gibi.

"Bay Bridgerton?" diye sordu Lucy tereddüt ederek. Gerçi onu fark ettiğinde, adama ne soracağını da biliyor değildi.

"İçki içer misiniz, Leydi Lucinda?"

İçki içmek mi? "Anlamadım?"

Bridgerton mahcup olmuş gibi yarım yarım gülümsedi. "Kanyak. Ağabeyimin zulası nerede biliyorum."

"Ah." *Tanrım.* "Hayır, elbette içmem."

"Yazık," diye homurdandı Bridgerton.

"Gerçekten içemem," diye ekledi Lucy, çünkü kendini açıklama yapmak zorundaymış gibi hissediyordu.

Tabii ki sert içkileri içmemesine rağmen.

Ve *tabii ki* Gregory'nin bunu bilmesi gerekirdi.

Gregory omuz silkti. "Neden sordum bilmiyorum."

"Gitmem gerek," dedi Lucy.

Ama Gregory kıpırdamadı.

Lucy de kıpırdamadı.

Acaba kanyak nasıl bir şeydi?

Acaba hiç öğrenebilecek miydi?

"Parti hoşunuza gitti mi?" diye sordu Gregory.

"Parti mi?"

"Geri dönmeye zorlanmamış mıydınız?"

Lucy gözlerini devirip başıyla onayladı. "Geri dönmem yolunda şiddetle tavsiyede bulunuldu diyelim."

"Ah, öyleyse Kate sizi oraya kadar sürükledi."

Lucy kıkırdadı, çok şaşırmıştı buna. "Ona yakın bir şey. Maskem de yoktu, bu da biraz göze batmama sebep oldu."

"Mantar gibi mi?"

"Ne gibi mi?"

Gregory elbisesine baktı ve rengini görünce başını salladı. "Mavi bir mantar."

Lucy önce kendine, sonra da ona baktı. "Bay Bridgerton, siz sarhoş musunuz?"

Gregory, muzip ve biraz da aptalca bir gülümsemeyle öne eğildi. Elini kaldırıp başparmağı ile işaretparmağını iki santim aralayarak, "Sadece birazcık," dedi.

Kuşkuyla ona baktı Lucy. "Sahi mi?"

Gregory alnını kırıştırarak parmaklarına baktı, sonra biraz daha aralayarak, "Şey, belki de bu kadarcık," dedi.

Lucy, erkekler ya da sert içkilerle ilgili pek fazla şey bilmezdi, ama ikisiyle de ilgili şu soruyu soracak kadar bir şeyler biliyordu: "Her zaman böyle olmaz mı zaten?"

"Hayır." Gregory kaşlarını kaldırdı ve ona dik dik bakarak, "Genelde ne kadar sarhoş olduğumu bilirim," dedi.

Lucy buna ne karşılık vereceğini bilemedi.

"Ama biliyor musunuz, bu gece pek de emin değilim," dedi Gregory. Sesi buna şaşırmış gibiydi.

"Ya." Çünkü Lucy bu akşam düşüncelerini pek kolay ifade ediyordu.

Gregory gülümsedi.

Lucy'nin midesi bir hoş olmuştu.

O da gülümsemeye çalıştı. Hakikaten gitmesi gerekiyordu.

Dolayısıyla, yerinden kımıldamadı.

Gregory başını yana doğru eğdi ve düşünceli düşünceli bir nefes verdi. Ve Lucy'ye, ona az önce söylediğinin aynısını

yapıyormuş gibi geldi o an: Kafa yoruyordu. "Düşünüyordum ki," dedi usulca, "bu akşam yaşananları göz önünde bulundurursak..."

Lucy beklentiyle öne eğildi. İnsanlar neden anlamlı bir şeyler söyleyecekken, seslerini gitgide alçaltırlardı? "Bay Bridgerton?" diyerek araya girdi, zira şimdi de duvardaki bir tabloya takılı kalmıştı Gregory'nin gözleri.

Bridgerton düşünceli düşünceli dudaklarını büktü. "Sizce de biraz daha üzgün olmam gerekmez miydi?"

Lucy'nin şaşkınlıktan dudakları aralandı. "Üzgün değil misiniz?" Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Gregory omuz silkti. "Bayan Watson'ı görür görmez kalbimin neredeyse atmayı bıraktığını düşünürsek, olmam gerektiği kadar üzgün değilim."

Lucy tereddütle gülümsedi.

Gregory başını tekrar dik tutmaya başladı ve Lucy'ye bakarak gözlerini kırpıştırdı. Son derece ayık bakıyordu, sanki az evvel aşikâr bir sonuca varmış gibi. "İşte bu yüzden kanyaktan şüpheleniyorum."

"Anlıyorum." Lucy anlamıyordu elbette, ama başka ne diyebilirdi ki? "Siz... ah... siz kesinlikle üzgün görünüyordunuz."

"Öfkelenmiştim," diye açıkladı Gregory.

"Artık değil misiniz?"

Gregory bunu bir düşündü. "Ah, hâlâ öfkeliyim."

Ve Lucy özür dileme gereği duydu. Bunun saçma olduğunu biliyordu, çünkü yaşananların hiçbiri onun hatası değildi. Ama her şey için özür dileme ihtiyacı içine öyle bir işlemişti ki. Elinde değildi. Herkesin mutlu olmasını istiyordu. Hep böyle olmuştu. Böyle daha düzgündü her şey. Daha düzenliydi.

"Ağabeyimle ilgili söylediklerinize inanmadığım için özür dilerim," dedi. "Bilmiyordum. Gerçekten, bilmiyordum."

Gregory ona baktı, gözleri çok şefkatli görünüyordu. Lucy bunun ne zaman gerçekleştiğini bilmiyordu, çünkü biraz evvel donuk ve kaygısızdı. Ama şimdi... farklıydı.

"Bilmediğinizi biliyorum," dedi Gregory. "Ve özür dilemenize de gerek yok."

"Onları bulduğumuzda ben de sizin kadar şaşırdım."

"Ben çok da şaşırmadım," dedi Gregory. Bunu nazikçe söylemişti, sanki onun hislerini incitmemeye çalışıyor gibiydi. Bu kadar bariz bir şeyi görmediği için kendini salak gibi hissetmesini istemiyor gibiydi.

Lucy başıyla onayladı. "Evet, sanırım çok şaşırmamışsınızdır. Neler olup bittiğini fark etmiştiniz siz, ben etmemiştim." Ve sahiden de kendini yarım akıllı gibi hissediyordu Lucy. Nasıl her şeyden bu kadar habersiz olabilirdi? Tanrı aşkına, Hermione ve ağabeyiydi onlar. Yeni yeni filizlenmekte olan bir aşkı ortaya çıkaracak biri olacaksa, bu o olmalıydı.

Bir sessizlik oldu –tuhaf bir sessizlik– sonra Gregory, "Kendimi toplarım," dedi.

"Ah, elbette toparlayacaksınız," dedi Lucy onu rahatlatmak istercesine. Ve sonra, kendi içi rahatlamış gibi hissetti, çünkü her şeyi yoluna koymaya çalışan insan olmak çok hoş ve normal geliyordu. Yaptığı buydu. Etrafta koşuşturup dururdu. Herkesin mutlu ve rahat olmasını sağlardı.

Bu oydu işte.

Sonra, Gregory sordu... Ah, *niye* sormuştu ki sanki... "Peki siz toparlanabilecek misiniz?"

Lucy hiçbir şey söylemedi.

"İyi olun," dedi Gregory. "İyi olacak mısınız..." Duraksadı, sonra omuz silkti. "Siz de?"

"Elbette," dedi Lucy, biraz hızlıca.

Bunun konuşmanın sonu olduğunu sanmıştı, ama sonra Gregory, "Emin misiniz? Çünkü biraz şey görünüyordunuz..." dedi.

Lucy yutkundu, gergin gergin Gregory'nin gözlemini tamamlamasını bekliyordu.

"Altüst olmuş gibi," diye tamamladı Bridgerton.

"Eh, biraz şaşırmıştım," dedi Lucy, verecek bir cevabı olmasından memnundu. "Tabii doğal olarak biraz dağılmıştım." Ama sesinde hafif bir tekleme duydu, ikna etmeye çalıştığı kişi kimdi acaba?

Gregory hiçbir şey söylemedi.

Lucy yutkundu. Hiç rahat değildi. Rahat değildi, ama yine de konuşmaya, açıklama yapmaya devam ediyordu. Sonra dedi ki: "Ne oldu tam olarak emin değilim."

Hâlâ bir şey söylemiyordu Gregory.

"Biraz şey hissettim... Tam burada..." Lucy'nin eli göğsüne, sanki felç olmuş gibi hissettiği yere gitti. Gregory'ye baktı, neredeyse bir şey söylemesi için gözleriyle yalvarıyordu ona; konuyu değiştirmesi, sohbeti bitirmesi için.

Ama Gregory bunu yapmadı. Ve sessizlik uzadıkça açıklama yapmaya devam etti Lucy.

Eğer Gregory bir soru sorsaydı, içini rahatlatacak tek bir kelime bile söyleseydi, Lucy ona anlatmazdı. Ama sessizlik fazla geliyordu. Doldurulması gerekiyordu.

"Hareket edemedim," dedi, ağzından çıkarken sözcükleri tartarak. Sanki konuşarak, olayları en sonunda teyit ediyor gibiydi. "Kapıya uzandım ve açamadım."

Başını kaldırıp yanıt beklercesine Gregory'ye baktı. Ama elbette, Gregory cevap vermedi.

"Ben... ben neden bu kadar darmaduman oldum, bilmiyorum." Sesi nefes nefese, hatta gergin geliyordu. "Yani demek istediğim... Hermione'ydi o. Ve ağabeyim. Ben... ben acınız için üzgünüm, ama bu epey derli toplu oldu. Hoş oldu. Ya da en azından, öyle olması gerekir. Hermione kardeşim olacak. Her zaman bir kız kardeşim olsun istemişimdir."

"Kız kardeşler ara sıra eğlenceli olabiliyorlar aslında." Gregory bunu yarım ağızlı bir gülümsemeyle söyledi ve Lucy'nin kendini daha iyi hissetmesini sağladı. Bu kadar iyi hissettirmesi olağanüstüydü doğrusu. Ayrıca Lucy'nin bu sefer söz-

cüklerini tereddüt etmeden, hatta kekelemeden bir çırpıda söyleyivermesine yetmişti.

"Birlikte gittiklerine inanamadım. Bir şey söylemeleri gerekirdi. Birbirlerine ilgi duyduklarını bana söylemeleri gerekirdi. Bunu bu şekilde öğrenmemeliydim. Doğru değil bu." Lucy, Gregory'yi kolundan tuttu ve ona baktı, gözleri ciddiyet ve telaş doluydu. "Bu doğru bir şey değil, Bay Bridgerton. Doğru bir şey değil bu."

Gregory başını iki yana salladı, ama yalnızca hafifçe. Çenesi belli belirsiz kımıldadı ve "Evet," derken neredeyse dudakları da kımıldamamıştı.

"Her şey değişiyor," diye fısıldadı Lucy, artık Hermione hakkında konuşmuyordu. Ama bunun bir önemi yoktu artık, artık düşünmek istemiyor oluşu dışında. O konu hakkında. Gelecek hakkında. "Her şey değişiyor," diye fısıldadı, "ve ben bunu durduramıyorum."

Gregory'nin yüzü nasılsa daha da yakınlaşmıştı, tekrar "Evet," derken.

"Çok fazla geliyor." Lucy, ona bakmaktan alıkoyamıyordu kendini, gözlerini onunkilerden ayıramıyordu ve hâlâ fısıldıyordu: "Her şey çok fazla geliyor." Aralarında artık mesafe kalmamıştı.

Ve Gregory'nin dudakları... onunkilere dokundu.

Bu bir öpücüktü.

Lucy, öpülmüştü!

O. Lucy. İlk kez onunla ilgiliydi her şey. Dünyanın merkezinde o vardı. Hayattı bu. Ve *onun* başına geliyordu.

Muhteşemdi, çünkü oldukça büyük bir şey yaşıyormuş gibi geliyordu, dönüştürücü bir şey. Ama sadece küçük bir öpücüktü – yumuşacık bir dokunuş, hatta o kadar hafifti ki neredeyse gıdıklanmıştı. Göğsünde bir esinti, bir titreme, karıncalanan bir hafiflik hissetti. Bedeni can bulmuş gibiydi, aynı zamanda da donup mekânla birleşmiş gibiydi; sanki yanlış bir hareket her şeyin uçup gitmesine sebep olacaktı.

Ama bu duygunun uçup gitmesini istemiyordu Lucy. Tanrı yardımcısı olsun, bunu istiyordu. Bu anı ve bu anıyı istiyordu.

Sadece *istiyordu.*

Her şeyi. Sahip olabileceği her şeyi.

Hissedebileceği her şeyi.

Gregory'nin kolları onu sararken Lucy de biraz daha sokuldu. Vücutları birbirlerininkine dokundukça, Gregory'nin iç çekişini ağzında hissediyordu Lucy. Buydu işte, diye düşündü hayal meyal. Müzik buydu. Bu bir senfoniydi.

Bu, kalbin küt küt etmesiydi. Hatta ondan da öteydi.

Gregory'nin dudakları daha da tutkulu olmaya başladı. Ve Lucy öpücüğünün sıcaklığının tadına vararak kendini ona açtı. Bu sıcaklık onunla konuşuyor, ruhunu çağırıyordu sanki. Gregory'nin kolları onu daha sıkı, daha sıkı tutuyordu; Lucy'nin elleri de onu sardı, en sonunda saçının yakasıyla birleştiği yerde durana dek.

Lucy, ona dokunmak istememişti, hatta bunu hiç düşünmemişti bile. Ama elleri nereye gideceğini, onu nasıl bulacağını, nasıl kendine çekeceğini biliyor gibiydi. Lucy'nin sırtı bükülürken aralarındaki ateş büyümeye devam etti.

Öpüşmeleri de öyle.

Karnında, parmak uçlarında hissediyordu bunu Lucy. Öpücük her yerdeydi sanki, teninin her yerinde, ruhunun derinliklerinde.

"Lucy," diye fısıldadı Gregory, dudakları nihayet Lucy'ninkileri bırakarak. "Tanrım, Lucy."

Lucy konuşmak istemedi. Bu anı bozacak hiçbir şey yapmak istemedi. Ona ne diyeceğini bilmiyordu, *Gregory* diyemezdi, ama *Bay Bridgerton* da doğru olmazdı artık.

O artık bundan daha fazla şey ifade ediyordu. Lucy için daha fazla şey ifade ediyordu.

Lucy haklı çıkmıştı. Her şey değişiyordu. Kendisini eskisi gibi hissetmiyordu. Şey hissediyordu...

Uyanmış.

Gregory, onun kulak memesini hafif hafif ısırırken, Lucy, boynunu arkaya doğru eğdi ve inledi; dudaklarından bir şarkıymış gibi çıkan hafif, anlamsız seslerdi bunlar. Gregory'nin içine gömülmek istiyordu. Halıyı ayaklarının altından çekmek ve onu yanında götürmek istiyordu. Ağırlığını duymak, sıcaklığını duymak ve ona *dokunmak* istiyordu – bir şey yapmak istiyordu. Harekete geçmek istiyordu. Meydan okumak istiyordu.

Elini Gregory'nin saçlarına götürdü, parmaklarını yumuşacık tutamlarının arasında gezdirdi. Gregory de hafifçe inledi, Lucy'nin kalbinin daha hızlı atmasına yetecek bir sesti bu. Boynuna muhteşem şeyler yapıyordu Gregory –dudakları, dili, dişleri– hangisi olduğunu bilmiyordu Lucy ama bunlardan biri yüzünden alev alev yanıyordu.

Gregory'nin dudakları boynundan aşağıya doğru indi, geçtiği her yere ateşten yağmurlar bırakıyordu. Ve elleri – elleri de kımıldamıştı. Lucy'yi avuçlamış, onu kendine çekiyordu ve her şey çok telaşlıydı.

Bu artık Lucy'nin istediği şey olmaktan çıkmıştı. Bu, onun ihtiyacı olan şeydi.

Hermione'ye de böyle mi olmuştu? Richard'la masum bir gezintiye çıkmış ve... *bu* mu olmuştu?

Lucy şimdi anlıyordu. Yanlış olduğunu bildiğin bir şeyi istemek, bir skandala sebep olabileceği halde bunun gerçekleşmesine izin vermek ne demekti, şimdi anlıyordu.

Ve sonra söyledi. En azından söylemeyi denedi. "Gregory," diye fısıldadı. Sanki mahremiyet dolu bir sevgi sözüymüş gibi gelmişti bu ona, sanki bütün dünyayı ve etrafındaki her şeyi tek bir sözcükle değiştirebilirmiş gibi hissediyordu.

Eğer adını söyleyebildiyse, artık Gregory onun olabilir ve Lucy de her şeyi unutabilirdi...

Haselby'yi mesela.

Yüce Tanrım, Lucy nişanlıydı. Artık sadece bir düşünce de değildi bu. Evraklar imzalanmıştı. Ve Lucy...

"Hayır," dedi, elleriyle Gregory'yi göğsünden ittirerek. "Hayır, yapamam."

Gregory, onun kendisini itmesine izin verdi. Lucy başını çevirdi, ona bakmaya korkuyordu. Biliyordu... eğer yüzünü görürse...

Zayıftı Lucy. Direnemezdi.

"Lucy," dedi Gregory ve Lucy o an yüzü kadar sesine de direnmenin güç olduğunu anladı.

"Bunu yapamam." Lucy başını salladı, hâlâ ona bakmıyordu. "Yanlış bir şey bu."

"Lucy." Ve bu sefer Gregory'nin parmaklarını çenesinde hissetti. Gregory, onu nazikçe yüzünü kendisine çevirmeye zorluyordu.

"Lütfen sana yukarıya kadar eşlik etmeme izin ver," dedi.

"Hayır!" Çok yüksek çıkmıştı sesi. Durdu, rahatsız rahatsız yutkundu. "Bunu göze alamam," dedi, nihayet gözleri Gregory'ninkilerle buluşurken.

Bu bir hataydı. Gregory'nin ona bakışı... Gözleri ciddiyet doluydu, ama bundan daha fazlası vardı. Bir parça yumuşaklık, bir parça sıcaklık. Ve merak. Sanki... sanki ne gördüğünden pek emin değilmiş gibiydi. Sanki Lucy'ye hayatında ilk kez bakıyordu.

Yüce Tanrım, işte buna dayanamazdı Lucy. Sebebinden emin değildi bile. Belki Gregory *ona* bakıyor diyeydi. Belki de yüz ifadesi çok... *kendine özgü*, diyeydi. Belki de her ikisiydi.

Belki de bunun bir önemi yoktu.

Ama Lucy'yi yine de ürkütüyordu.

"Vazgeçmeyeceğim," dedi Gregory. "Güvenliğin benim sorumluluğum altında."

Lucy, henüz birkaç dakika önce sohbet ettiği biraz sarhoş, hafif de gülünç adama ne olduğunu merak etti. Şimdi onun yerinde bambaşka bir insan vardı. Yetkiyi eline almış biri.

"Lucy," dedi Gregory. Sorudan ziyade bir hatırlatma gibiydi

bu. Bu konuda onun dediği olacaktı ve Lucy'nin bunu kabul etmesi gerekiyordu.

"Odam uzakta değil," dedi Lucy, son bir kez daha şansını deneyerek. "Gerçekten de yardımına ihtiyacım yok. Odam şu merdivenlerden çıkınca hemen."

Merdivenlerden çıkınca, koridorun sonunda, köşeyi dönünce, ama Gregory'nin bunu bilmesine gerek yoktu.

"Seninle merdivenlere kadar yürüyeceğim öyleyse."

Lucy tartışmaması gerektiğini biliyordu. Gregory fikrini değiştirmeyecekti. Sesi alçaktı, ama Lucy'nin daha önce duyduğundan pek de emin olmadığı bir öfke vardı ses tonunda.

"Ve sen odana varana kadar orada bekleyeceğim."

"Buna hiç gerek yok."

Gregory onu umursamadı. "Vardığında üç kere kapına vur."

"Öyle bir şey ya..."

"Vurduğunu duymazsam, yukarı gelip bizzat iyi olup olmadığını kontrol ederim."

Gregory kollarını önünde kavuşturdu. Ve Lucy ona bakarken, ailesinin ilk erkek çocuğu olsaydı yine böyle olur muydu acaba, diye düşündü. Beklenmedik bir buyurganlık vardı üzerinde. Ondan iyi bir vikont olurmuş, diye karar verdi Lucy, gerçi öyle olsa ondan bu kadar hoşlanır mıydı pek emin değildi. Dürüst olmak gerekirse, Lord Bridgerton onu epey korkutuyordu, gerçi karısına ve çocuklarına taptığına göre muhakkak onun da yumuşak bir tarafı olmalıydı.

Yine de...

"Lucy."

Lucy yutkundu ve dişlerini kenetledi, yalan söylediğini itiraf etmekten nefret ediyordu. "Pekâlâ," dedi gönülsüzce. "Eğer kapıyı vurduğumu duymak istiyorsan, merdivenlerin başına kadar çıksan iyi olur."

Gregory başıyla onayladı ve on yedi basamaklık merdivenin başına kadar onu takip etti.

"Yarın görüşürüz," dedi.

Lucy hiçbir şey söylemedi. Bir şey söylemek akıllıca olmazmış gibi bir hisse kapılmıştı.

"Yarın görüşürüz," diye yineledi Gregory.

Lucy başıyla onayladı, zira bunu yapması bekleniyordu galiba. Hem ondan nasıl kurtulacağını da bilmiyordu zaten.

Ayrıca o da onu görmek istiyordu. İstememesi lazımdı ve görmemesi gerektiğini de *biliyordu*, ama kendine engel olamıyordu.

"Sanırım biz yakında yola çıkacağız," dedi. "Amcamın yanına dönmek zorundayım ve Richard da... Eh, onun da halletmesi gereken meseleleri var."

Fakat Lucy'nin açıklamaları Gregory'nin ifadesini değiştirmedi. Yüzü hâlâ kararlıydı, gözleri Lucy'ninkilere öyle sabitlenmişti ki Lucy titredi.

"Sabah görüşürüz." Gregory'nin tüm söylediği bu oldu.

Lucy yine başıyla onayladı ve gitti, koşmadan, mümkün olduğunca çabuk bir şekilde. Köşeyi döndü ve yalnızca üç oda ötedeki odasını gördü.

Ama durdu, köşenin tam orada, Gregory'nin görüş alanından henüz çıkmışken.

Ve kapıya üç kez vurdu.

Sırf vurabildiği için.

ON İKİ

Hiçbir şey çözüme ulaşmıyor...

Ertesi gün, Gregory kahvaltıya indiğinde, Kate çoktan oradaydı; yüzünde zalim ve yorgun bir ifade vardı.

Gregory'nin yanına oturduğunda ağzından çıkan ilk laf, "Çok üzgünüm," oldu.

Özürlere de ne oluyor bu ara böyle, diye merak etti Gregory. Bu son birkaç günde sayıları iyiden iyiye artış göstermişti.

"Biliyorum, sen şey ummuştun..."

"Mühim değil," diye araya girdi Gregory, Kate'in iki sandalye ötede, masanın diğer tarafında bıraktığı tabağına şöyle bir bakarak.

"Ama..."

"Kate," dedi Gregory, kendi sesini kendi bile tanıyamıyordu. Daha yaşlıymış gibi geliyordu sesi, tabii eğer bu mümkünse. Daha sert.

Kate sustu, dudakları hâlâ aralıktı, sanki sözcükleri dilinde donup kalmıştı.

"Mühim değil," dedi Gregory tekrar ve yumurtalarına döndü. Bu konuyla ilgili konuşmak istemiyordu, açıklamaları dinlemek istemiyordu. Olan olmuştu ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Kendisi bütün dikkatini tabağına verirken Kate ne yapıyordu, bilmiyordu – muhtemelen odanın etrafına bakınıyor, konuklarının sohbetlerini duyup duymadığını anlamaya çalışıyordu. Gregory, Kate'in arada bir farkında olmadan bir şey söyleme beklentisiyle oturuşunu değiştirdiğini, oturduğu yerde kıpırdanıp durduğunu duyuyordu.

Yumurtasını bitirdikten sonra pastırmasına geçti.

Ve sonra başladı. Gregory onun çenesini uzun süre kapalı tutamayacağını biliyordu. "Ama sen..."

Gregory döndü. Kate'e ters ters baktı. Ve sonra tek bir kelime etti.

"*Yapma.*"

Bir anlığına boş boş baktı Kate. Sonra gözleri irileşti ve dudağının kenarı kıvrıldı. Yalnızca birazcık. "Tanıştığımızda kaç yaşındaydın?" diye sordu.

Ne yapmaya çalışıyordu böyle? "Bilmiyorum," dedi Gregory sabırsızca, Kate'in ağabeyiyle evlendiği zamanı hatırlamaya çalışarak. Bir sürü çiçek vardı. Haftalar boyunca hapşırmıştı. "On üç herhalde. Ya da on iki mi?"

İlgiyle ona baktı Kate. "Ağabeylerinden bu kadar genç olmak zor olmalı, sanıyorum."

Gregory çatalını bıraktı.

"Anthony, Benedict ve Colin... hepsi peş peşe gelmişler. Ördekler gibi, diye düşünmüşümdür hep, gerçi bunu söyleyecek kadar aptal değilim. Sonra... hımm... Colin'le senin aranda kaç yaş vardı?"

"On."

"O kadar mı?" Kate şaşırmış gibi görünüyordu, Gregory bunu pek iltifat olarak algılamadı.

"Colin'le Anthony arasında tam altı yıl var," diye devam etti Kate, sanki derin derin düşündüğünü göstermek istercesine bir parmağını çenesine dayamıştı. "Hatta ondan biraz daha fazla. Ama sanırım birbirlerinin dibinden ayrılmıyorlar, Benedict'i de aralarına alarak."

Gregory bekledi.

"Neyse, bir önemi yok," dedi Kate kestirip atarak. "Herkes hayatta kendi yolunu bulur ne de olsa. Öyleyse..."

Gregory hayretle ona bakıyordu. Konuyu nasıl değiştirmişti böyle? Ne hakkında konuştuğunu bile anlayamadan.

"Sanırım seni dün gecenin ertesinde yaşananlardan haberdar etmem gerek. Sen gittikten sonra olanlardan." Kate iç geçirdi, hatta inledi, sonra da başını salladı. "Leydi Watson, kızına daha iyi göz kulak olunmadı diye biraz sinirlendi. Öyle de olsa, kimin hatasıydı ki bu? *Sonra*, Bayan Watson'ın Londra tecrübesi yeni kıyafetlere para harcayamadan bitti diye de sinirlendi. Çünkü ne de olsa artık cemiyete takdim edilecek hali yok."

Kate, Gregory bir şey söylesin diye durdu. Gregory de hafifçe kaşlarını kaldırdı, bu konuşmaya ekleyecek hiçbir şeyi olmadığını anlatmasına yetecek kadar.

Kate onu biraz daha bekledi ve sonra devam etti: "Leydi Watson, ne kadar genç de olsa Fennsworth'ün bir kont olduğu belirtilince çabucak yumuşadı."

Kate durdu, dudakları yine kıvrılmıştı. "Epey genç, değil mi?"

"Benden çok da genç değil," dedi Gregory, bir önceki gece Fennsworth'ün bebeğin teki olduğunu düşünse de.

Kate sanki bunun hakkında biraz düşünüyormuş gibi göründü. "Hayır," dedi usul usul, "bir fark var. O şey değil... Pekâlâ, bilmiyorum. Her neyse..."

Tam da Gregory'nin duymak istediği bir şey söyleyecekken, neden konuyu değiştirip duruyordu ki?

"Söz kesildi," diye devam etti Kate hızını alarak, "ve tüm tarafların da bundan memnun olduğuna inanıyorum."

Gregory, herhangi bir tarafa dahil edilmediğini düşündü. Ama yine de öfkeli hissediyordu kendini. Yenilmeyi sevmiyordu. Hiçbir konuda.

Şey, belki atış konusu dışında. Ondan umudunu keseli uzun zaman olmuştu.

Nasıl olmuştu da bir kere bile, sonunda Bayan Watson'ı elde edemeyeceğini düşünmemişti? Bunun kolay olmayacağını kabul etmişti, ama ona göre bu işin sonunda ne olacağı belliydi. Kaderinde vardı.

Onunla epey de ilerleme kaydetmişti aslında. Bayan Watson onunla birlikte gülmüştü, Tanrım. Gülmüştü. Muhakkak önemli bir şeydi bu.

"Bugün gidiyorlar," dedi Kate. "Hepsi. Ayrı ayrı, elbette. Leydi ve Bayan Watson düğün hazırlıkları için ayrılıyorlar; Fennsworth de kız kardeşini eve götürüyor. Bunun için gelmişti ne de olsa."

Lucy. Lucy'yi görmesi gerekiyordu.

Onu düşünmemeye çalışmıştı.

Ve karmaşık sonuçlar elde etmişti.

Ama Lucy oradaydı işte. Gregory, Bayan Watson'ı yitirdiği için endişe duyarken bile, aklının bir köşesinde dolaşıp duruyordu sürekli.

Lucy. Artık onu Leydi Lucinda olarak düşünmek imkânsızdı. Onu öpmemiş olsaydı bile, hep Lucy olacaktı. Olduğu kişi buydu. Ona mükemmel uyuyordu bu.

Ama Gregory onu öpmüştü. Ve harikaydı.

Her şeyden öte, beklenmedikti.

Bununla ilgili her şey Gregory'yi şaşırtıyordu, bunu yapmış olduğu gerçeği bile. O Lucy'ydi. *Lucy*'yi öpmemesi gerekirdi.

Ama Lucy de koluna tutunmuştu. Ve gözleri... gözlerinde ne vardı öyle? Lucy ona doğru bakıyordu, sanki bir şeyler arıyormuş gibi.

Gregory'de bir şeyler arıyormuş gibi.

Gregory onu öpmek istememişti. Sadece oluvermişti işte. Karşı konulmaz bir biçimde kendini ona doğru çekilmiş gibi hissetmiş ve aralarındaki mesafe de gitgide küçülmüştü...

Ve Lucy orada bulmuştu kendini. Gregory'nin kollarında.

Kendini yere bırakıverip, Lucy'nin içinde kaybolmak ve onu hiç bırakmamak istemişti.

Tutkudan kendilerini kaybedene kadar onu öpmek istemişti.

Şey istemişti...

Pekâlâ. Pek çok şey yapmak istemişti, doğruyu söylemek gerekirse. Ama birazcık sarhoştu da.

Çok değil. Ama tepkisinin gerçekliğinden şüphe edecek kadar sarhoştu.

Ayrıca çok sinirliydi de. Ve dengesiz.

Lucy'ye karşı değildi elbette, ama o sırada muhakeme yeteneğinin zayıfladığından da emindi.

Yine de Lucy'yi görmeliydi. İyi yetiştirilmiş bir genç kızdı o. İnsan *onlardan* birini herhangi bir açıklama yapmadan öpemezdi. Ayrıca özür de dilemeliydi, bu pek yapmak istediği bir şey olmasa da.

Ama yapması *gereken* buydu.

Kate'e baktı. "Ne zaman gidiyorlar?"

"Leydi ve Bayan Watson mı? Bu öğleden sonra, sanırım."

Hayır, deyiverecekti neredeyse, *Leydi Lucinda'yı kastetmiştim*. Ama kendini tuttu ve "Peki Fennsworth?" derken sesine ilgisiz bir hava kattı.

"Bir an önce, sanırım. Leydi Lucinda çoktan kahvaltıya indi." Kate bir an duraksadı. "Sanırım Fennsworth akşam yemeğinde evde olmayı dilediğini söylemişti. Ama yolculuğu bir günde tamamlayabilirler. Çok da uzakta yaşamıyorlar."

"Dover yakınlarında," diye geveledi Gregory dalgın dalgın.

Kate alnını kırıştırdı. "Sanırım haklısın."

Gregory somurtarak yemeğine baktı. Burada Lucy'yi beklemeyi düşünmüştü; Lucy kahvaltıyı kaçıramazdı. Ama zaten çoktan yemişse, o zaman ayrılık vakti yaklaşıyor demekti.

Gregory'nin onu bulması gerekiyordu.

Ayağa kalktı. Biraz ani olmuştu. Bacağını masanın kenarı-

na çarpmış, Kate'in şaşkın bir ifadeyle ona bakmasına sebep olmuştu.

"Kahvaltını bitirmeyecek misin?" diye sordu Kate.

Gregory başını salladı. "Aç değilim."

Kate apaçık bir hayretle ona baktı. On yıldır bu ailenin bir ferdiydi ne de olsa. "Nasıl yani aç değilsin?"

Gregory soruyu umursamadı. "Sana iyi sabahlar dilerim."

"Gregory?"

Gregory döndü. Bunu istememişti ama Kate'in sesinde belli belirsiz öfkeli bir hava vardı, Gregory'nin dikkat etmesi gerektiğini anlamasına yetecek kadar.

Kate'in gözleri şefkat ve endişe doluydu. "Bayan Watson'ı aramaya gitmiyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi Gregory. Komikti, çünkü aklındaki en son şeydi bu.

Lucy, gözlerini toplanmış sandığına dikmişti, yorgundu. Ve mutsuzdu. Ve aklı karmakarışıktı.

Ve Tanrı bilir, daha neler neler.

Suyu sıkılmış gibiydi. Böyle hissediyordu. Ellerindeki banyo havlularını suyun son damlasını da çıkarana kadar sıkan hizmetçileri izlemişti.

Demek geldiği yer burasıydı.

Bir banyo havlusu olmuştu.

"Lucy?"

Hermione'ydi bu. Usul usul odasına girmişti. Evvelsi gece Hermione döndüğünde Lucy çoktan uyuyakalmıştı ve Lucy kahvaltıya indiğinde Hermione hâlâ uyuyordu.

Lucy odasına döndüğünde de Hermione gitmişti. Birçok açıdan, Lucy bunun için minnettar kalmıştı.

"Annemleydim," diye açıkladı Hermione. "Öğleden sonra gidiyoruz."

Lucy başıyla onayladı. Kahvaltıda Leydi Bridgerton onu bulmuş ve herkesin ne zaman gittiğinden haberdar etmişti. Lucy yatak odasına döndüğünde, eşyaları toplanmış ve arabaya yüklenmeye hazır bekliyordu.

Buraya kadardı demek ki.

"Seninle konuşmak istiyorum," dedi Hermione, yatağın ucuna tünemesine rağmen Lucy'yle arasına saygılı bir mesafeyi koyarak. "Açıklamak istiyorum."

Lucy'nin bakışları sandıklarına sabitlenmişti hâlâ. "Açıklayacak bir şey yok. Richard'la evleneceğin için çok mutluyum." Yorgun yorgun gülümsedi. "Artık kardeşim olacaksın."

"Sesin mutlu gelmiyor."

"Yorgunum."

Hermione bir an sessiz kaldı, sonra Lucy'nin konuşmasını bitirdiği anlaşılınca, "Senden sır saklamadığımı bildiğinden emin olmak istiyorum," dedi. "Asla böyle bir şey yapmam. Umarım asla böyle bir şey yapmayacağımı biliyorsundur."

Lucy başıyla onayladı. Çünkü geçen gece kendini terk edilmiş, hatta biraz da ihanete uğramış gibi hissetse de biliyordu.

Hermione yutkundu. Çenesi kasıldı ve bir nefes aldı. Ve Lucy o an Hermione'nin saatlerdir söyleyeceklerinin provasını yaptığını, cümlelerini kafasında çevirip durduğunu, hissettiklerini anlatacak doğru kelimeleri aradığını biliyordu.

Lucy de olsa, aynen böyle yapardı. Yine de nasıl olduysa ağlamak istiyordu.

Ama Hermione, yaptığı provaya rağmen, konuşurken fikrini değiştirip duruyor, yeni yeni kelimeler ve tabirler kullanıyordu. "Gerçekten sevmiştim... Hayır. Hayır," diyordu, Lucy'den çok kendi kendine konuşurmuş gibi. "Demek istediğim, gerçekten Bay Edmonds'ı sevdiğimi düşünüyordum. Ama sanırım, sevmiyormuşum. Çünkü önce Bay Bridgerton, sonra da... Richard."

Lucy sertçe ona baktı. "Önce Bay Bridgerton derken ne demek istiyorsun?"

"Ben... Ben emin değilim, aslında," diye yanıtladı Hermione, soru karşısında bocalamıştı. "Beraber kahvaltı yaptığımız zaman sanki çok uzun, garip bir rüyadan uyanmış gibi hissetmiştim kendimi. Hatırlıyor musun, sana bundan bahsetmiştim? Ah, müzik filan duymadım, hatta şey bile hissetmedim... Nasıl anlatılır bilemiyorum, ama Bay Edmonds'ta olduğu gibi kendimi herhangi bir şekilde *mağlup* hissetmemiştim. Ben... ben merak etmiştim. Onu merak etmiştim. Onun için bir şeyler hissedip hissetmeyeceğimi. Ve Bay Bridgerton beni bu kadar meraklandırıyorken, nasıl Bay Edmonds'a âşık olabilirdim, anlayamadım."

Lucy başını salladı. Gregory Bridgerton onu da meraklandırıyordu. Ama kendisinin bu adam için bir şeyler hissedip hissetmeyeceğini merak etmiyordu Lucy. Bunu biliyordu çünkü. Sadece Bay Bridgerton için bir şeyler *hissetmemeyi* nasıl becerecekti, bunu merak ediyordu.

Hermione onun bu sıkıntısını görmüyordu ama. Ya da Lucy çok iyi saklıyordu. İki türlü de Hermione açıklama yapmaya devam etti. "Ve sonra..." dedi. "Richard'la... nasıl oldu pek emin değilim, ama oradan buradan konuşuyorduk ve her şey çok hoş geliyordu. Hoştan da öteydi," diye ekledi aceleyle. "Hoş kulağa sıkıcı geliyor ve öyle de değildi. Şey gibi hissettim... bu doğru bir şeymiş gibi. Sanki evimdeymişim gibi..."

Hermione, elinden başka şey gelmezmiş gibi gülümsedi; kendi iyi talihine inanamıyor gibiydi sanki. Ve Lucy onun adına mutlu oldu. Gerçekten öyleydi. Ama aynı anda hem mutlu hem mutsuz hissetmek nasıl mümkün olur, diye düşündü. Çünkü bir daha asla böyle hissedemeyecekti. Ve her ne kadar daha önce böyle bir şeye inanmıyor olsa da şimdi inanıyordu. Ve bu işleri daha da berbat ediyordu.

"Dün gece senin adına mutlu olmuş gibi görünmediysem, özür dilerim," dedi Lucy usulca. "Mutluyum. Çok mutluyum. Sadece şoke olmuştum, o kadar. Bir anda çok şey değişti."

"Ama iyi yönde değişti, Lucy," dedi Hermione. Gözleri parlıyordu. "İyi yönde değişti."

Lucy, onun bu kendine güvenini paylaşmak isterdi. Hermione'nin iyimserliğini benimsemek isterdi, ama onun yerine yenilmiş hissediyordu kendini. Bunu arkadaşına söyleyemezdi. Şimdi mutlulukla ışıldıyorken olmazdı.

Böylece Lucy gülümsedi ve dedi ki: "Richard'la güzel bir hayatınız olacak." Bunu söylerken samimiydi de.

Hermione iki eliyle birden Lucy'nin elini kavrayıp içindeki tüm dostluk ve heyecan duygularıyla iyice sıktı. "Ah, Lucy. Biliyorum. Onu uzun zamandır tanıyorum, üstelik *senin* ağabeyin, beni hep güvende hissettirmiştir yani. Onun yanında kendimi hep rahat hissetmişimdir. Benim hakkımda ne düşündüğüyle ilgili endişe duymama gerek yok. Benim hakkımda ona iyi kötü her şeyi anlatmışsındır mutlaka ve hâlâ iyi biri olduğumu düşünüyor."

"Dans edemediğini bilmiyor," diye itiraf etti Lucy.

"Bilmiyor mu?" Hermione omuz silkti. "O zaman kendim söylerim. Belki de o bana öğretir. Dans yeteneği var mıdır?"

Lucy hayır anlamında başını salladı.

"Görüyor musun?" dedi Hermione aynı anda hem özlemle hem umutla hem de neşeyle gülümseyerek. "Birbirimizle mükemmel derecede uyumluyuz! Her şey açıklığa kavuştu. Onunla konuşması öyle kolay ki. Geçen gece de işte... ben gülüyordum, o da gülüyordu ve o kadar... *güzeldi ki*. Pek anlatamıyorum gerçi."

Ama anlatmasına gerek yoktu. Lucy, Hermione'nin ne demek istediğini tam olarak anladığı için dehşete kapıldı.

"Sonra seraya gittik, camlardan içeri sızan ay ışığında her şey çok güzeldi. Etraf alacalı ve bulanıktı... ve sonra ona baktım." Hermione'nin gözleri puslu ve dalgındı. Lucy biliyordu ki Hermione anısının içinde kaybolmuştu.

Kayıp ve mutlu.

"Ona baktım," dedi Hermione yine, "o da bana bakıyordu. Gözlerimi kaçıramadım. Kaçıramadım işte. Sonra öpüştük. Sadece... hakkında fazla düşünmedim bile. Öylece oluverdi. Dünyanın en doğal, en harika şeyiydi."

Lucy başını sallayarak üzgün üzgün onayladı.

"Daha önce anlayamadığımı fark ettim. Bay Edmonds konusuna gelince... Ah, ona çılgınca âşık olduğumu sanıyordum, ama aşkın ne demek olduğunu bilmiyormuşum. O çok yakışıklıydı ve beni heyecanlandırıyordu, utangaç hissettiriyordu; ama onu öpmeyi hiç istememiştim. Hiç ona bakıp da yanına sokulmamıştım, öyle istediğimden değil de şey yüzündendi... şey..."

Ne yüzünden? diye bağırmak istedi Lucy. Bağırmaya meyli olsa bile o enerjiden yoksundu.

"Ait olduğum yer yüzündendi," diye bitirdi cümlesini Hermione usulca. Şaşırmış gibi duruyordu, sanki o ana kadar kendisi de fark etmemişti bunu.

Lucy birdenbire kendini çok tuhaf hissetmeye başladı. Kasları gerilirken aniden ellerini çılgın gibi yumruk yapma isteği doğdu içinde. Hermione ne *demek istiyordu*? Neden bunu söylüyordu ki? Herkes aşkın büyülü bir şey olduğunu, gök gürültülü fırtına gibi vahşi ve kontrol edilmesi güç bir şey olduğunu söyleyip durmamış mıydı bunca zamandır?

Şimdi başka bir şey mi olmuştu yani? Yalnızca *rahatlık* mı önemliydi? Huzur mu? Kulağa gerçekten *hoş* gelmesi mi? "Müzik duymaya ne oldu peki?" diye sordu. "Başının arkasını görüp, *bilmeye* ne oldu?"

Hermione omuz silkmeden edemedi. "Bilmiyorum. Ama senin yerinde olsam, buna güvenmezdim."

Lucy ıstırap içinde gözlerini kapadı. Hermione'nin uyarısına ihtiyacı yoktu. Böyle bir hisse hiçbir zaman güvenmezdi. Aşk şiiri ezberleyen biri değildi o ve asla olmayacaktı da. Ama diğer türlüsüne –kahkaha attırana, rahatlık ve hoşluk hissi yaşatana– buna gözünü bile kırpmadan güvenirdi.

Yüce Tanrım, Bay Bridgerton'a karşı hissettikleri de tam olarak böyleydi işte.

Bu ve bir de müzik.

Kanı yüzünden çekiliyormuş gibi hissediyordu. Onu öptüğünde müziği duymuştu. Yükselen kreşendoları, çarpan davulları, hatta insanın kalp atışının yerine geçene kadar kimsenin fark etmediği alttan alta vuran küçük ritmiyle gerçek bir senfoniydi bu.

Lucy havada süzülmüştü. Vücudu karıncalanmıştı. Hermione'nin, Bay Edmonds'a karşı hissettiğini söylediği her şeyi yaşamıştı – ve Richard'a karşı hissettiğini söylediği şeyleri de.

Hepsini tek bir insanda.

Ona âşıktı. Gregory Bridgerton'a âşıktı. Bunun farkına daha açık seçik bir şekilde varamazdı... ya da daha acımazsızca.

"Lucy?" diye sordu Hermione tereddüt ederek. Sonra bir kez daha: "Luce?"

"Düğün ne zaman?" diye sordu Lucy birden. Konuyu değiştirmek yapabileceği tek şeydi çünkü. Döndü, doğrudan Hermione'ye baktı ve sohbetleri boyunca ilk kez bakışını Hermione'nin yüzünde tutmayı başardı. "Planlar yapmaya başladın mı? Fenchley'de mi olacak?"

Ayrıntılar. Ayrıntılar onun kurtuluşuydu. Her zaman öyle olmuştu.

Hermione'nin kafası karışmış gibiydi. Sonra da endişelenir gibi oldu ve sonra dedi ki: "Ben... hayır, sanırım Manastır'da olacak. Orası biraz daha ihtişamlı. Bir de... sen iyi olduğuna emin misin?"

"Oldukça iyiyim," dedi Lucy çabucak, sesi de kendine aitmiş gibi çıkmıştı, belki bu kendiymiş gibi hissetmeye başlayacağı anlamına da geliyordu. "Ama ne zaman olacağını söylemedin."

"Ah. Yakında. Dün gece seranın yakınlarında insanlar olduğunu söylediler. Neler duyuldu –ya da tekrar edildi– bilmiyorum; ama fısıldaşmalar başlamış, yani her şeyi apar to-

par halletmemiz gerekecek." Hermione tatlı tatlı gülümsedi. "Umursamıyorum. Richard'ın da umursadığını sanmıyorum."

Lucy, sunağa önce kimin varacağını merak etti. Hermione olmasını umuyordu.

Birinin kapıya vurduğunu duydular. Hizmetçiydi, peşinden Lucy'nin sandıklarını taşımak üzere iki de uşak gelmişti.

"Richard erkenden yola koyulmamızı istiyor," diye açıkladı Lucy, gerçi geçen gecenin olaylarından sonra ağabeyini hiç görmemişti. Hermione muhtemelen planları hakkında Lucy'den daha çok şey biliyordu.

"Düşünsene, Lucy," dedi, onunla kapıya doğru yürürken. "İkimiz de kontes olacağız. Ben Fennsworth'ün, sen de Davenport'un. İkimiz de çok şık görüneceğiz."

Lucy, Hermione'nin onu neşelendirmeye çalıştığını biliyordu, böylece o da kocaman gülümseyebilmek için sahip olduğu bütün enerjiyi son damlasına kadar sarf etti ve dedi ki: "Çok eğlenceli olacak, değil mi?"

Hermione, Lucy'nin elini sıktı. "Ah, olacak Lucy. Göreceksin. Yeni bir günün şafağındayız ve günlük güneşlik bir gün olacak gerçekten de."

Lucy arkadaşına sarıldı. Yüzü görünmesin diye bir tek bunu düşünebilmişti.

Çünkü bu sefer sahte bir gülümseme takınmanın hiçbir yolu yoktu.

Gregory tam zamanında buldu onu. Yolun ön tarafındaydı, etrafta koşuşturan birkaç hizmetkâr sayılmazsa, şaşırtıcı bir şekilde yalnızdı. Gregory onun profilini görebiliyordu, sandıklarının arabaya taşınmasını izlerken çenesi hafifçe yukarı kalkmıştı. Sakin görünüyordu. Özenle kendini toparlamış gibi.

"Leydi Lucinda," diye bağırdı Gregory.

Lucy ona doğru dönmeden önce olduğu yerde kalakaldı. Döndüğündeyse, gözleri acı içindeymiş gibi görünüyordu.

"Size yetiştiğime sevindim," dedi Gregory, artık öyle olduğundan emin olmasa da. Lucy onu gördüğüne mutlu olmamıştı. Gregory bunu beklemiyordu.

"Bay Bridgerton," dedi Lucy. Dudaklarının köşeleri hafifçe kıvrılmıştı, sanki gülümsediğini sanıyormuş gibi.

Gregory'nin söyleyebileceği yüzlerce değişik şey vardı, ama tabii ki o en manasız ve en bariz olanını seçti. "Gidiyorsunuz."

"Evet," dedi Lucy, apaçık bir duraklamadan sonra. "Richard erkenden yola koyulmak istiyor."

Gregory etrafına bakındı. "O buralarda mı?"

"Henüz değil. Sanırım, Hermione'ye veda ediyor."

"Ah, evet." Gregory boğazını temizledi. "Tabii ki."

Lucy'ye baktı, Lucy de ona baktı ve sonra sessizleştiler.

Garipti.

"Size üzgün olduğumu söylemek istedim," dedi.

Lucy... Lucy gülümsemedi. Gregory, ifadesinin ne olduğundan emin değildi, ama bir gülümseme de değildi kesinlikle. "Elbette," dedi Lucy.

Elbette? *Elbette?*

"Kabul ediyorum." Lucy onun omzunun üzerinden ileri doğru şöyle bir baktı. "Lütfen, bunu bir daha düşünmeyin."

Söylemesi gereken şey buydu hiç kuşkusuz, ama yine de Gregory'yi rahatsız etmişti. Gregory onu öpmüştü ve muhteşem olmuştu. Ve eğer bunu hatırlamak isterse de pekâlâ öyle yapacaktı.

"Sizi Londra'da görecek miyim?"

Lucy ona baktı, gözleri nihayet onunkilerle buluşmuştu. Orada bir şeyler arıyordu sanki ve Gregory bulduğunu sanmıyordu.

Çok kederli, çok yorgun görünüyordu.

Hiç de kendi gibi değildi.

"Göreceğinizi umuyorum," diye yanıtladı. "Ama aynı olmayacak. Ben nişanlıyım, biliyorsunuz ya."

"*Neredeyse* nişanlı," diye hatırlatmada bulundu Gregory, gülümseyerek.

"Hayır." Lucy yavaşça ve boyun eğmişlikle başını salladı. "Artık gerçekten de nişanlıyım. Richard bu yüzden beni eve götürmeye geldi. Amcam, anlaşmaları nihayete erdirmiş. Evlilik duyurusu da yakında yapılacak sanıyorum ki. Her şey hazırlandı."

Gregory'nin dudakları hayretle aralandı. "Anlıyorum," dedi, zihni hızla çalışıyordu. Çalışıyor ve çalışıyordu ama kesinlikle hiçbir yere varamıyordu. "Sizin için en iyisini dilerim," dedi. Başka ne diyebilirdi ki?

Lucy başıyla onayladı ve sonra yine başıyla evin önündeki geniş çimenliği işaret etti. "Sanırım bahçede şöyle bir dolaşacağım. Önümde uzun bir yolculuk var."

"Elbette," dedi Gregory, Lucy'nin önünde kibarca eğilerek. Lucy onun arkadaşlığını istemiyordu. Bunu açık açık söyleseydi bundan daha açık olamazdı.

"Sizi tanımak harikaydı," dedi Lucy. Gözleri onunkileri yakaladı ve sohbetleri boyunca ilk kez, Gregory onu *gördü*, içine varana kadar her şeyini gördü, yorgun ve yaralıydı.

Ve ona elveda dediğini gördü.

"Çok üzgünüm..." Lucy durup yan tarafına baktı. Taştan bir duvara. "Hiçbir şey umduğunuz gibi sonuçlanmadığı için üzgünüm."

Ben değilim, diye düşündü Gregory. Ve bunun doğru olduğunu fark etti. Hermione Watson'la evli olduklarını canlandırdı kafasında birden. Ve hemen...

Sıkılıverdi.

Yüce Tanrım, nasıl oluyordu da ancak şimdi farkına varıyordu bunun? O ve Bayan Watson hiç de uyumlu değillerdi, doğrusunu söylemek gerekirse, ucuz kurtulmuştu.

Konu gönül meselelerine geldiğinde bir dahaki sefere kendi kararına kolay kolay güvenemeyecekti, ama bu sıkıcı bir evliliğe hayli hayli tercih edilirdi. Leydi Lucinda'ya bunun

için teşekkür etmesi gerektiğini düşündü, ama nedeninden emin değildi. Lucinda, Bayan Watson'la evlenmesine mâni olmamıştı; hatta her fırsatta ona bunun için cesaret vermişti.

Ama bir şekilde, Gregory'nin kendine gelmesini sağlamıştı. Bu sabah öğrenmesi gereken doğru bir şey varsa, o da buydu.

Lucy tekrar çimenliği işaret etti. "Şu yürüyüşü yapsam iyi olacak," dedi.

Gregory başıyla selam verdi ve yürüyüp giderken onu izledi. Saçları düzgünce topuz yapılmıştı, sarı tutamlar güneşte bal gibi ışıldıyordu.

Bir süre daha bekledi, ama Lucy'nin arkasına dönmesini beklediğinden, hatta umduğundan değil.

Sadece ne olur ne olmaz diye.

Çünkü dönebilirdi. Lucy arkasına dönebilir ve ona söyleyecek bir şeyi olabilirdi. O zaman Gregory de cevap verir ve Lucy de...

Ama Lucy dönmedi. Yürümeye devam etti. Ne döndü ne de arkasına baktı, Gregory de son dakikalarını onun ensesini izlemekle geçirdi. Ve düşünebildiği tek şey şuydu:

Bir şeyler doğru değil.

Ama katiyetle ne olduğunu bilmiyordu.

ON ÜÇ

Esas kızımız bir anlığına geleceğini görüyor...
Bir ay sonra

Yemek enfesti, masa düzeni görkemliydi, etraftaki her şey son derece gösterişliydi.

Ne var ki Lucy, mutsuzdu.

Lord Haselby ve babası Davenport Kontu, akşam yemeği için Fennsworth'lerin Londra'daki evlerine gelmişti. Lucy'nin fikriydi bu, ama şimdi acı verecek şekilde ironik geliyordu. Düğünü bundan yalnızca bir hafta sonraydı, fakat bu geceye değin müstakbel kocasını görmemişti bile. Düğünü bir ihtimal olmaktan çıkıp, an meselesi haline geldiğinden beri en azından.

Lucy ve amcası Londra'ya on beş gün önce varmışlardı ve müstakbel kocasının yüzünü bile görmeden geçen on bir günün ardından, amcasının yanına gidip, bir araya gelmeleri için bir şeyler ayarlamasını istemişti. Amcası bunun üzerine biraz rahatsız olmuş gibi görünmüştü, ama bunun Lucy'nin bu isteğini saçma bulmuş olmasıyla ilgisi yoktu. Hayır, Lucy'nin varlığı bile bu ifadeye bürünmesi için başlı başına bir sebepti. Amcasının önünde duruyordu ve amcası da başını kaldırıp ona bakmak zorunda kalmıştı.

Robert Amca, bir şey yaparken araya girilmesinden hoşlanmazdı.

Ama belli ki nişanlı bir çiftin kilisede karşılaşmadan önce iki çift laf etmesine izin vermenin akıllıca olduğunu anlamıştı, böylece Lucy'ye kısaca gerekli ayarlamaları yapacağını söylemişti.

Bu küçük zaferinden cesaretle, Lucy neredeyse kapısının dibinde gerçekleşmekte olan sosyal etkinliklerden birine katılıp katılamayacağını da sormuştu. Londra'da sosyalleşme dönemi başlamıştı ve Lucy her gece penceresinde oturup, zarif araçların geçip gitmesini izliyordu. Bir keresinde Fennsworth Köşkü'nden St. James Meydanı'nın tam karşısına kadar bir kalabalık olmuştu. Dizi dizi arabalar meydanı dönüp durmuştu, Lucy de pencerede olan biteni izlerken silueti pencerede görünmesin diye odasındaki mumları söndürmüştü. Eğlenceye gidenlerin bir kısmı beklemekten sıkılmıştı ve hava da güzel olduğundan yolun geri kalanını meydanın Lucy'den yana olan tarafına geçerek yürümüşlerdi.

Lucy kendi kendine yalnızca elbiseleri görmek istediğini söylemişti, ama gizliden gizliye gerçeğin ne olduğunu da biliyordu.

Bay Bridgerton'ı arıyordu.

Onu gerçekten görse ne yapardı, bilmiyordu. Gözden kaybolurdu herhalde. Bridgerton buranın onun evi olduğunu biliyor olmalıydı ve Lucy'nin Londra'da olduğu herkesçe bilinmiyor da olsa, elbette evin ön cephesine şöyle bir bakacak kadar da meraklanırdı.

Ama Bridgerton partiye gitmemişti veya gittiyse bile arabası onu kapının eşiğine kadar bırakmıştı.

Ya da belki de Londra'da bile değildi. Lucy'nin bunu bilmesinin bir yolu yoktu. Amcası ve sırf adaba uygun olsun diye buraya getirilen yaşlı ve sağırlaşmakta olan Harriet Halası ile evde sıkışıp kalmıştı. Terziye gitmek ve parkta yürüyüş yapmak için evden çıktığı oluyordu, ama bunun dışında konuşmayan bir amca ve duyamayan bir hala ile tamamen bir başınaydı.

Böylece dedikodulardan da haberdar olamıyordu. Bay Bridgerton'la ya da herhangi biriyle ilgili.

Hatta tanıdığı birilerini gördüğü garip durumlarda bile, onlara Bay Bridgerton'ı soramazdı pek tabii. Yoksa insanlar, onunla ilgilendiğini düşünürdü, öyleydi gerçi, ama kimsenin, hiç kimsenin katiyen bundan haberi olamazdı.

Başka biriyle evlenecekti. Bir hafta içinde. Evlenmese bile Bay Bridgerton, Haselby'nin yerini almaya niyeti olduğunu gösterecek hiçbir harekette bulunmamıştı.

Onu öpmüştü, bu doğruydu ve onun için endişelenmişti de; ama bir öpücüğün evlilik teklifini gerekli kıldığına inanıyorsa bile, bunu hiç belli etmemişti. Lucy'nin Haselby'yle nişanlanacağının kesinleştiğinden haberi yoktu. Onu öptüğünde bunu bilmiyordu, ertesi sabah yolda garip garip dikildikleri zaman da bilmiyordu. Tamamen özgür olan bir kızı öptüğünü düşünmüş olabilirdi yalnızca. İnsan, hazır olmadıkça ve evlenmeye gönüllü olmadıkça böyle bir şey yapmazdı.

Ama Gregory yapardı. Lucy, nihayet ona anlattığında felakete uğramış gibi görünmemişti. Biraz üzülmüş gibi bile değildi. Ne tekrar düşünmesi için ne de bir çıkış yolu bulması için yalvar yakar olmuştu. Lucy'nin, Gregory'nin yüzünde gördüğü tek şey –evet, ona *bakmıştı*, ah, nasıl bakmıştı hem de– hiçbir şeydi.

Yüzü, gözleri... neredeyse bomboştu. Belki hafif bir şaşkınlık, ama ne keder ne de rahatlama. Öyle ya da böyle, Lucy'nin nişanlanmasının ona bir şey ifade ettiğini gösterecek hiçbir şey yoktu.

Ah, Lucy onun aşağılık herifin teki olduğunu da düşünmüyordu; eğer gerekmiş olsaydı Gregory'nin onunla evleneceğinden de emindi. Ama kimse onları görmemişti ve böylece, dünyanın geri kalanına göre, böyle bir şey hiç yaşanmamıştı.

Hiçbir sonuç doğurmamıştı. Her ikisi için de.

Ama Gregory biraz üzülmüş gibi görünse, hoş olmaz mıydı? Lucy'yi öpmüştü ve yer *sarsılmıştı*, kesin o da hissetmişti

bunu. Daha fazlasını istemesi gerekmez miydi? Onunla evlenmek istemese bile, en azından böyle bir olasılık olmasını istemez miydi?

Onun yerine şöyle demişti: "Sizin için en iyisini diliyorum." Son sözü söylemiş gibi olmuştu. Lucy de orada durmuş, sandıklarının arabaya yerleştirilmesini izlerken, kalbinin *kırıldığını* hissetmişti. Tam göğsünde hissetmişti. Acıtıyordu. Yürüyerek oradan uzaklaşırken de gittikçe daha da kötüleşmişti, o kadar bastırıyor, sıkıştırıyordu ki Lucy nefesinin kesileceğini zannetmişti. Daha hızlı hareket etmeye başlamıştı; yürüyüş şeklini bozmadan elinden geldiğince hızlanmış, en sonunda köşeyi dönmüş ve bir banka yığılıvermişti. Yüzünün ümitsizce ellerine düşmesine izin vermişti.

Kimsenin onu görmemesi için dua etmişti.

Arkasına bakmak istemişti. Son bir kez ona bakmak ve duruşunu aklına kazımak istemişti – ayaktayken elleri arkasında, bacakları hafif açık durumdaki kendine has duruşunu. Lucy, yüzlerce erkeğin aynı duruşa sahip olduğunu biliyordu, ama Gregory'de daha farklıydı bu. Başka tarafa dönük olabilirdi ve metrelerce ötede de olabilirdi; ama Lucy o olduğunu anlardı.

Yürüyüşü de değişikti, biraz gevşek ve kaygısızca yürüyordu. Sanki kalbinin küçük bir tarafı hâlâ yedi yaşındaymış gibi. Omuzlarından dolayı böyleydi ya da belki kalçalarından dolayı – hemen hemen kimsenin fark edemeyeceği bir şeydi, ama Lucy hep ayrıntılara dikkat ederdi.

Ama dönüp geriye bakmamıştı. Bu her şeyi daha da kötüleştirirdi. Muhtemelen Gregory de onu izlemiyordu, ama eğer izliyor olsaydı... ve onun arkasına döndüğünü görseydi...

Felaket olurdu. Neden bilmiyordu Lucy, ama öyle olurdu. Gregory'nin onun yüzünü görmesini istemiyordu. Konuşmaları boyunca yüzünün sakin halini korumuştu, ama arkasını döner dönmez her şeyin değiştiğini hissetmişti. Dudakları aralanmıştı, derin bir nefes almıştı ve sanki içini boşaltmış gibi hissetmişti.

Berbattı. Gregory'nin de bunu görmesini istemiyordu.

Hem, Gregory ilgilenmiyordu zaten. Öpücük için özür dilemeye çok hevesli görünmüştü. Lucy, bunun onun yapmak zorunda olduğu bir şey olduğunu biliyordu; toplum bunu emrediyordu (bu olmazsa da çabucak evlenmeyi). Ama yine de insanın canını yakıyordu. Lucy, Gregory'nin de onun hissettiği şeyin en azından bir parçasını hissettiğini düşünmek istiyordu. Bir şey olacağından değildi, ama kendini daha iyi hissetmesini sağlardı en azından.

Ya da daha kötü.

Sonuçta, bir önemi yoktu. Kalbinin neyi bilip neyi bilmediğinin bir önemi yoktu, çünkü hiçbir işine yaramazdı bu. Somut bir amaç için kullanılamayacaksa, duyguların ne anlamı vardı ki? Gerçekçi olmalıydı. Lucy buydu: gerçekçi. Onun için fazla hızlı dönen bir dünyada, değişmeyen tek şeyi buydu.

Ama yine de burada, Londra'da, onu görmek istiyordu. Belki aptalca ve saçmaydı, belki kesinlikle tavsiye edilmeyecek bir şeydi, ama yine de istiyordu. Onunla konuşmak zorunda bile değildi. Hatta, onunla konuşmaması daha bile iyiydi. Ama şöyle bir görseydi...

Kimseyi incitmezdi bu.

Ama Robert Amca'ya bir partiye gidip gidemeyeceğini sorduğunda, Robert Amca kabul etmemişti. Arzulanan neticeye –bir evlilik teklifine– çoktan ulaşmışken, cemiyet içerisinde para ve zaman harcamanın bir manası olmadığını belirtmişti.

Dahası, Lord Davenport'un Lucy'nin cemiyette Leydi Lucinda Abernathy olarak değil, Leydi Haselby olarak tanıtılmasını istediğini haber vermişti ona. Lucy bunun niye bu kadar önemli olduğunu anlamamıştı, cemiyetin büyük bir kısmı onu zaten, hem okuldan hem de Hermione'yle o bahar yaşadıkları "cilalama" döneminden dolayı Leydi Lucinda Abernathy olarak tanıyordu. Fakat Robert Amca (o benzersiz tavrıyla, yani, tek bir kelime bile etmeden) görüşmelerinin sona erdiğini belirtmiş ve çoktan masasındaki evraklara dönmüştü.

Kısa bir süreliğine, Lucy olduğu yerde kalakalmıştı. Adını söyleyecek olsa, Robert Amca ona bakabilirdi. Ya da bakmazdı. Ama eğer bakarsa, sabrı çabucak tükenmeye başlar ve Lucy de kendini bir baş belası gibi hissederdi, hem zaten sorularına da herhangi bir cevap alamazdı.

Böylece, yalnızca başıyla onaylamış ve odadan çıkmıştı. Başıyla neden onayladığını Tanrı bilirdi gerçi. Robert Amca onu başından savdıktan sonra bir kere bile dönüp bakmamıştı.

Ve işte, buradaydı. Bizzat kendisinin istediği akşam yemeğinde, şiddetle *keşke ağzımı hiç açmasaydım*, diye düşünüyordu.

Davenport'ların evinde yaşamamak için de dua ediyordu. Lütfen, *lütfen,* Haselby'nin kendine ait bir evi olsun.

Galler'de. Ya da Fransa'da.

Lord Davenport, havadan, Avam Kamarası'ndan, ve (sırasıyla yağmurlu, görgüsüz ahmaklarla dolu ve *Tanrı aşkına, İngilizce bile olmayan!*) operadan şikayet ettikten sonra, tenkit eden gözlerle Lucy'ye bakmıştı.

Lucy, Lord Davenport ona doğru eğildiğinde bütün metanetiyle geri çekilmemeyi başarmıştı. Şişkin gözleri ve kalın, etli dudaklarıyla aşırı kilolu bir balığa benziyordu Lord Davenport. Gömleğini yırtıp solungaçlarını ve pullarını gösterse, Lucy hiç şaşırmazdı gerçekten de.

Sonra... *öğğğğğk*... düşünmesi bile Lucy'nin tüylerini ürpertti. Adam daha da yakınlaştı, o kadar yakınlaştı ki bayat nefesi Lucy'nin yüzüne çarpıyordu.

Lucy kaskatı duruyordu, doğduğundan beri içine işlemiş o mükemmel duruşuyla kaskatı duruyordu.

Lord Davenport, ondan dişlerini göstermesini istedi.

Utanç vericiydi.

Lord Davenport, onu sanki damızlık bir kısrakmışçasına incelemişti, hatta çocuk doğurma potansiyelini ölçmek için ellerini kalçalarına koymaya kadar ileri götürmüştü işi! Lucy zorlukla nefes alıyordu ve yardım etmesi için çılgınca amcası-

na bakıyordu. Ama yüzü taş kesilen amcası, azimle Lucy'nin yüzü dışında bir noktaya dikmişti gözlerini.

Ve şimdi de yemeğe oturmak zorundaydılar... Yüce Tanrım! Lord Davenport onu *sorguya çekiyordu*. Sağlıyla ilgili, etrafta birileri varken sorulması uygun olmayanlar da dahil, akla gelecek her soruyu sormuştu. Sonra, tam da Lucy en kötü kısmın bittiğini zannederken...

"Çarpım tablosunu biliyor musunuz?" diye sordu.

Lucy gözlerini kırpıştırdı. "Anlayamadım?"

"Çarpım tablosu," dedi adam tez canlılıkla. "Altılar, yediler."

Bir anlığına Lucy konuşamadı. Ondan matematikten anlamasını mı bekliyordu?

"Ee?" diye sordu Lord Davenport.

"Elbette," dedi Lucy kekeleyerek. Tekrar amcasına baktı, ama o kararlı bir ilgisizlik dolu ifadesini hâlâ muhafaza ediyordu.

"Gösterin bana." Davenport'un dudakları, sarkık yanaklarının arasında ince bir çizgi halini almıştı. "Yediler işimizi görür."

"Ben... şey..." Lucy son derece umutsuzca, Harriet Hala'yla bile göz göze gelmeye çalıştı, ama onun olan bitenden haberi bile yoktu, hatta akşamdan beri tek kelime dahi etmemişti.

"Baba," diye araya girdi Haselby. "Eminim siz..."

"Her şey soyla ilgili," dedi Lord Davenport ters ters. "Ailenin geleceği onun rahminde yatıyor. Ne alacağımızı bilmeye hakkımız var."

Lucy'nin dudakları hayretle aralandı. Sonra, bir elini karnına götürdüğünü fark edip hemen çekti elini. Gözleri babayla oğlu arasında gidip geliyordu, konuşup konuşmaması gerektiğinden emin değildi.

"İsteyeceğin son şey çok fazla düşünen bir kadın olacaktır," diyordu Lord Davenport, "ama çarpma gibi temel bir şeyi de yapabiliyor olmalı. Ulu Tanrım, sonuçlarını düşünsene evlat."

Lucy, Haselby'ye baktı. O da ona baktı. Özür dilercesine.

Lucy yutkundu ve güç kazanmak için gözlerini bir anlığına yumdu.

Gözlerini açtığında, Lord Davenport dik dik ona bakıyordu ve dudakları aralanmıştı. Lucy adamın tekrar konuşacağını anladı, buna dayanamazdı ve...

"Yedi, on dört, yirmi bir," dedi birden, Davenport'un konuşmasına elinden geldiğince engel olarak, "yirmi sekiz, otuz beş, kırk iki..."

Beceremeseydi adam ne yapardı acaba? Evliliği iptal eder miydi?

"...kırk dokuz, elli altı..."

Baştan çıkarıcı bir düşünceydi. Çok baştan çıkarıcı.

"...altmış üç, yetmiş, yetmiş yedi..."

Amcasına baktı. Yemek yiyordu. Ona bakmıyordu bile.

"...seksen iki, seksen dokuz..."

"Eh, bu kadarı yeter," dedi Lord Davenport, *seksen ikiden* hemen sonra.

Lucy'nin göğsündeki haşarı duygu yok olmuştu. İsyan etmişti –muhtemelen hayatında ilk kez– ve kimse bunu fark etmemişti. Bunu yapmak için çok fazla beklemişti Lucy.

Bu zamana kadar başka ne yapması gerekirdi acaba?

"Bravo," dedi Haselby, cesaret veren bir gülümsemeyle.

Lucy karşılık olarak hafifçe gülümsedi. Haselby o kadar kötü sayılmazdı aslında. Hatta, Gregory olmasaydı, iyi bir seçim olduğunu bile düşünebilirdi. Saçları biraz cılızdı belki, hatta kendisi de biraz cılızdı, ama şikâyet edilecek bir şey değildi bu. Bilhassa kişiliği –bir erkeğin en mühim özelliği– oldukça kabul edilebilirdi. Lucy'nin amcası ve Lord Davenport yemekten önce politika konuşurlarken, Haselby ile kısa bir sohbet etme şansı olmuştu ve Haselby oldukça etkileyiciydi. Hatta babası hakkında komik bir espri bile yapmış, bunu yaparken de gözlerini devirerek Lucy'nin kıkırdamasına sebep olmuştu.

Gerçekten, Lucy'nin şikâyet etmemesi gerekirdi.

Ve şikâyet etmemişti de. Etmeyecekti. Yalnızca başka bir şey istiyordu o.

"Eminim, Bayan Moss'un okulunda örnek davranışlar sergilemişsinizdir?" diye sordu Lord Davenport. Gözleri, sorusunun pek de nazik olmamasını sağlayacak kadar kısılmıştı.

"Evet, elbette," diye yanıtladı Lucy, hayretle gözlerini kırpıştırarak. Sohbet konusunun ondan uzaklaştığını sanmıştı.

"Mükemmel bir kurum," dedi Davenport, kızarmış kuzusunu çiğnerken. "Bir genç kızın ne bilip ne bilmemesi gerektiğini biliyorlar. Winslow'un kızı oraya gitmişti, Fordham'ınki de."

"Evet," diye geveledi Lucy cevap vermesi beklendiğinden. "İkisi de çok tatlı kızlardır," diye yalan söyledi. Sybilla Winslow, genç öğrencileri kolundan çimdiklemenin eğlenceli olduğunu sanan küçük bir zorbaydı.

Ama o akşam ilk kez, Lord Davenport ondan hoşlanmış gibi göründü. "Onları iyi tanıyorsunuz, öyleyse?" diye sordu.

"Ee, şöyle böyle," diye kaçamak bir cevap verdi Lucy. "Leydi Joanna benden biraz büyüktü, ama okul çok büyük değildi. İnsanın öteki öğrencileri *tanımamasına* imkân yoktu."

"Güzel." Lord Davenport onay verircesine başını salladı, yanakları hareket ettikçe titriyordu.

Lucy bakmamaya çalıştı.

"Tanıman gereken insanlar onlar," diye devam etti Lord Davenport. "Geliştirmen gereken ilişkiler."

Lucy görev bilinciyle başını salladı, bu arada kafasında şu anda olmak istediği yerlerin listesini yapıyordu. Paris, Venedik, Yunanistan... Oralarda savaş vardı gerçi, değil mi? Fark etmezdi. Yine de Yunanistan'da olmayı tercih ederdi.

"...ada karşı sorumluluk... davranışın belli başlı standartları..."

Doğu çok mu sıcaktı? Lucy her zaman Çin vazolarına bayılırdı.

"...sapmayı asla hoş görmem..."

Şehrin o korkunç tarafının adı neydi? St. Giles mı? Evet, orada olmayı da tercih ederdi.

"...yükümlülükler. Yükümlülükler!"

Bu sonuncusuna masaya vurulan, gümüşleri titretip Lucy'yi yerinden sıçratan bir yumruk eşlik etti. Harriet Hala bile başını yemeğinden kaldırıp baktı.

Lucy hazır ola geçti, çünkü herkesin gözü ona çevrilmişti. "Evet?" dedi.

Lord Davenport neredeyse tehditkâr bir tavırla eğildi. "Günün birinde Leydi Davenport olacaksınız. Yükümlülükleriniz olacak. Bir sürü yükümlülük."

Lucy dudaklarını bir cevap yerine geçebilecek şekilde gerdi. Ulu Tanrım, bu akşam ne zaman sona erecekti?

Lord Davenport eğildi ve masa geniş ve yemekle dolu olmasına karşın Lucy içgüdüsel olarak geri çekildi. "Sorumluluklarınızı hafife alamazsınız," diye devam etti Davenport, sesinin şiddeti korkunç bir biçimde artıyordu. "Beni anlıyor musunuz, kızım?"

Lucy, başını ellerinin arasına alıp bağırsa neler olacağını merak etti.

Tanrım, bu işkenceye bir son ver!!!

Evet, diye düşündü, neredeyse çözümleyici bir havayla, bu Davenport'u caydırırdı. Hatta belki Lucy'nin akıl sağlığının yerinde olmadığını düşünür ve...

"Elbette, Lord Davenport," derken buldu kendini.

O bir korkaktı. Zavallı bir korkak.

Ve sonra, sanki birinin kurduğu kurmalı bir oyuncakmış gibi, Lord Davenport son derece sakin bir şekilde tekrar arkasına yaslandı. "Bunu duyduğuma memnun oldum," dedi servis peçetesiyle ağzının kenarına hafifçe dokunurken. "Bayan Moss'un okulunda hâlâ saygı ve hürmeti öğretiyor olduklarından emin oldum. Sizi oraya göndermiş olmamdan pişmanlık duymuyorum."

Lucy, çatalını ağzına götürürken yarı yolda durakladı. "Ayarlamaları sizin yaptığınızı bilmiyordum."

"Bir şeyler yapmak zorundaydım," diye homurdandı Davenport, ona sanki yarım akıllının tekiymiş gibi bakarak. "Seni hayattaki görevine hazırlayacak bir annen yok. Kontes olmak için, öğrenmen gereken şeyler var. Sahip olman gereken yetenekler var."

"Elbette," dedi Lucy saygıyla. Bu işkenceye son vermenin en çabuk yolunun uysal olmak ve itaat etmekten geçtiğine karar vermişti. "Şey, teşekkür ederim."

"Ne için?" diye sordu Haselby.

Lucy, nişanlısına döndü. Haselby cidden meraklanmış gibiydi.

"Neden olacak, beni Bayan Moss'un okuluna gönderdiğiniz için," diye açıkladı, cevabını özenle Haselby'ye yönelterek. Belki Lord Davenport'a *bakmazsa*, adam Lucy'nin burada olduğunu unuturdu.

"Hoşuna gitti mi peki?" diye sordu Haselby.

"Evet, çok," diye yanıtladı Lucy, kendisine kibarca bir soru sorulmasının ne kadar *hoş* bir duygu olduğuna şaşırmıştı nedense. "Çok güzeldi. Orada son derece mutluydum."

Haselby cevap vermek için ağzını açtı, ama Lucy'nin korktuğu başına gelmişti: Çıkan ses babasına aitti.

"Önemli olan mutlu olup olmamak değil!" diye çıkıştı Lord Davenport'un sert kükremesi.

Lucy, gözlerini Haselby'nin hâlâ açık olan ağzından alamıyordu. *Sahiden*, diye düşündü, mutlak sessizliğin hâkim olduğu tuhaf bir anda, *bu sahiden de ürkütücü gelmişti.*

Haselby ağzını kapattı ve gergin bir gülümsemeyle babasına döndü. "Peki nedir?" diye sordu. Lucy, Haselby'nin sesindeki mutlak hoşnutsuzluktan etkilenmeden edemedi.

"Orada öğrendiklerindir," diye yanıtladı babası, gayet yakışıksız bir şekilde yumruğunu masaya vurarak. "Ve kiminle arkadaş olduğun."

"Eh, çarpım tablosunu öğrendim," dedi Lucy usul usul, gerçi kimse onu dinlemiyordu.

"O bir kontes olacak," diye patladı Davenport. "Bir kontes!"

Haselby istifini bozmadan babasını izledi. "Ancak sen ölünce kontes olabilecek," diye homurdandı.

Lucy'nin ağzı açık kaldı.

"Yani sonuçta," diye devam etti Haselby, balığından küçük bir lokma alıp ağzına atarak, "bu durumun senin için pek bir şey ifade etmemesi lazım, öyle değil mi?"

Lucy, Lord Davenport'a döndü. Gözleri kocaman olmuştu.

Kont kıpkırmızı kesildi. Berbat bir renkti bu – öfkeli, karanlık ve derindi ve alnının sol tarafında beliriveren damarla daha da kötü görünüyordu. Gözlerini Haselby'ye dikmişti, öfkeden gözleri kısılmıştı. Kötü niyet yoktu gözlerinde, zarar verme arzusu yoktu; ama saçma sapan da olsa, Lucy o an Davenport'un oğlundan nefret ettiğine yemin edebilirdi.

Haselby sadece, "Havalar da ne güzel," dedi. Ve güldü.

Güldü!

Lucy hayretle ona baktı. Günlerdir yağmur yağıyordu. Ama daha da önemlisi, Haselby bir tane daha arsız bir yorum yapacak olsa, babasına felç geçirteceğinin farkında değil miydi? Lord Davenport köpürmeye hazır gibi görünüyordu ve Lucy masanın karşısından dişlerini gıcırdattığını duyduğuna emindi.

Sonra, odada öfke kol gezerken, Robert Amca imdada yetişti. "Düğünü burada, Londra'da yapmaya karar verdiğimize sevindim," dedi. Sesi düz ve sakindi; sanki *konu kapanmıştır o halde,* dercesine bütün bunlara bir son verir gibiydi. "Bildiğiniz üzere," diye devam etti, diğer herkes kendini toparlarken, "Fennsworth, iki hafta önce Manastır'da evlendi, bu bize atalarımızın geçmişini hatırlatsa da –sanırım son yedi kont düğünlerini Manastır'da yapmışlardı– gerçekten de çok az kişi katılabildi düğüne."

Lucy, bunun düğün yeri kadar hadisenin aceleye getirilmesiyle de alakalı olduğundan kuşkulanıyordu, ama şimdi bundan bahsetmenin zamanı değildi. Düğünün küçüklüğü hoşuna gitmişti hem. Richard ve Hermione çok mutlulardı ve orada olanların hepsi onları sevdiklerinden ve arkadaş olduklarından gelmişlerdi. Gerçekten mutluluk dolu bir ortam olmuştu.

Ta ki ertesi gün balayı için Brighton'a gitmek üzere evden ayrılmalarına kadar. Lucy hayatında hiçbir zaman, yolda durup onların arkasından el sallarkenki kadar mutsuz ve yalnız hissetmemişti kendini.

Yakından dönecekler, diye hatırlatıyordu kendine. Kendi düğününden evvel. Hermione onun tek nedimesi olacaktı ve damada Richard teslim edecekti onu.

Bu arada da ona Harriet Hala arkadaşlık edecekti. Ve Lord Davenport. Ve de ya çok zeki ya da düpedüz kaçık olan Haselby.

Boğazına takılan ironik, absürt ve son derece uygunsuz bir kahkaha, kaba bir horuldamayla burnundan kaçıverdi.

"Hı?" diye homurdandı Lord Davenport.

"Bir şey değil," dedi Lucy alelacele, elinden geldiğince öksürerek. "Yemekten. Balık kılçığı, herhalde."

Neredeyse komikti bu durum. Bir kitapta okuyor olsaydı komik bile gelirdi hatta. Hiciv türünde bir kitap olmalı, diye düşündü Lucy; çünkü kesinlikle bir aşk hikâyesi değildi bu.

Ve bir trajediye döndüğünü düşünmeye dayanamıyordu.

Masada bulunan ve şu anda hayatını kontrol altında tutan üç beyefendiye baktı. Mevcut durumunu en iyi şekilde değerlendirmek zorunda kalacaktı. Yapacak başka bir şey yoktu. Mutsuz olmak bir şeye yaramayacaktı, iyi tarafından bakmak ne kadar zor olsa da. Ve gerçekten de daha kötüsü olabilirdi.

Böylece, en iyi yaptığı şeyi yaptı ve kafasında başına gelebilecek daha kötü durumları sıralayarak, meseleye ona fayda sağlayacak açılardan bakmaya çalıştı.

Ama onun yerine, Bay Bridgerton'ın yüzü belirip duruyordu zihninde. Ve bir de başına gelebilecek daha iyi durumlar.

ON DÖRT

Esas kızımızla esas oğlanımız bir araya geliyor ve Londra'nın kuşları kendinden geçiyor...

Gregory, Londra'daki ilk gününde, Hyde Park'ta onu gördüğünde, ilk düşüncesi şu olmuştu:

Eh, tabii ki.

Londra'da geçirdiği ilk saatinde, Lucy Abernathy'ye rastlaması çok doğal gelmişti. Neden bilmiyordu; yollarının kesişmesi için mantıklı bir gerekçe yoktu. Ama Kent'te yolları ayrıldığından beri hep düşüncelerinde olmuştu Lucy. Ve onun hâlâ Fennsworth'te olduğunu düşünse bile, kırda geçirdiği bir ayın ardından gördüğü ilk tanıdık yüzün onunki olmasına tuhaf bir biçimde şaşırmamıştı.

Şehre bir gece önce gelmişti. Su basmış yollarda geçen uzun bir yolculuktan sonra, hiç olmadığı kadar yorulmuştu ve doğrudan yatağına gitmişti. Uyandığında –her zamankinden biraz daha erken bir saatte uyandığında– yağmurdan dolayı hâlâ her taraf ıslaktı, ama güneş çıkıvermişti ve ışıltıyla parlıyordu.

Gregory hemen dışarı çıkmak üzere giyinmişti. Fırtınalı, sıkı bir yağmurdan sonra havanın o temiz kokusunu severdi – Londra'da bile. Hayır, özellikle Londra'da. Şehrin böyle koktuğu tek zamandı bu – yoğun ve taze, neredeyse yapraklar gibi.

Gregory'nin Marylebone'da küçük, tertipli bir binada bir dairesi vardı, eşyaları basit ve sade olsa da burası hoşuna giderdi. Kendi eviymiş gibi hissederdi.

Ağabeyi ve annesi Gregory'yi birçok kez onlarla birlikte yaşamaya davet etmişti. Bunu reddettiği için de arkadaşları deli olduğunu düşünmüştü; her iki ev de kendi mütevazı dairesinden daha gösterişli, daha elverişli ve daha iyi döşenmişti. Ama Gregory özgürlüğünü tercih etmişti. Annesinin ve ağabeyinin ona ne yapması gerektiğini söylemelerine aldırış ediyor değildi – zaten dinlemeyeceğini bilirlerdi, Gregory de dinlemeyeceğini bilirdi. Fakat çoğunlukla kimsenin bu konuda bir sorunu olmazdı.

Gregory asıl, kimsenin onun yaptıklarını incelemesine tahammül edemiyordu. Hayatına karışmıyormuş gibi görünse de annesinin her zaman onu izlediğini, nerede ne yapacağını not ettiğini biliyordu.

Ve üstüne yorumlar yaptığını da. Violet Bridgerton, fırsat bulduğunda genç kızlardan, dans kartlarından ve bunların kesişim noktalarından (ve bunların bekâr oğluyla ilgili olan kısımlarından) yetişkin bir adamın başını döndürecek bir hızla ve hünerle bahsedebilirdi.

Bunu da sık sık yapardı.

Böyle bir genç kız vardı, şöyle de bir genç kız vardı, bir dahaki akşam partisinde her ikisiyle de dans edebilir miydi acaba? Ayrıca öteki genç hanımı da asla ve asla unutmaması gerekirdi. Görmemiş miydi, duvarın orada, yalnız başına duruyordu. Hatırlarsa, teyzesi de yakın bir arkadaşlarıydı.

Gregory'nin annesinin epey yakın arkadaşı vardı.

Violet Bridgerton sekiz çocuğundan yedisini başarıyla evliliğe uğurlamıştı ve şimdi onun çöpçatanlık şevkinin son kurbanı Gregory olmuştu. Gregory, annesine bayılıyordu tabii ki onun iyiliği ve mutluluğunu önemsemesine de bayılıyordu; ama bazen de saç baş yoldurmuyor değildi.

Anthony ise daha kötüydü. Onun bir şey söylemesine bile gerek yoktu. Sırf varlığı bile Gregory'nin ailesinin beklentilerini karşılayamadığı hissine kapılmasına yetiyordu. Yüce Lord Bridgerton her an tepesinde dikilip onu izlerken, insanın hayatta kendi yolunu bulması çok zordu. Gregory'nin tespit ettiği kadarıyla, en büyük ağabeyi hayatında hiçbir hata yapmamıştı.

Bu da kendi hatalarını daha korkunç kılıyordu.

Fakat bu, tesadüfe bakın ki çözülmesi kolay bir sorundu. Gregory taşınıvermişti. Harçlığının büyük bir bölümünü ufak da olsa kendi evi için harcaması gerekiyordu, ama değerdi, hem de son kuruşuna kadar.

Bunun kadar basit bir şey –yani neden ya da nereye gittiği (ya da annesinin durumunda, kime gittiği) konusunda kimsenin meraklı sorularıyla muhatap olmadan evden çıkabilmesi– bile harika bir duyguydu. İnsana kendini güçlü hissettiriyordu. Basit bir gezintinin insana kendini kendisinin tek hâkimi gibi hissettirmesi tuhaftı, ama hissettiriyordu.

Ve işte o da oradaydı. Lucy Abernathy. İşin doğrusu, Kent'te olması gerekirken, Hyde Park'taydı.

Bir bankta oturmuş, pejmürde görünüşlü bir dizi kuşa ekmek parçaları atıyordu. Gregory'ye, ona Aubrey Konağı'nın arkasında rastladığı günü hatırlatmıştı bu sahne. Lucy o zaman da bir bankta oturuyordu ve çok durgun bir görüntüsü vardı. Şimdi düşününce Gregory, ağabeyinin kıza nişanın kesinleştiği haberini o an vermiş olabileceğini fark etti.

Lucy ona neden hiçbir şey söylememişti acaba?

Keşke bana bir şey söyleseydi, diye düşündü.

Ağabeyinin onunla konuştuğunu bilseydi, onu asla öpmezdi. Uymak zorunda olduğu bütün davranış kurallarına aykırıydı bu. Bir centilmen, bir başkasının gelinine asla yanaşmazdı. Gerçeği bilseydi eğer, o gece ondan uzaklaşır ve...

Olduğu yerde donup kaldı. Ne yapardı, bilmiyordu. O sahneyi aklında sayısız kere tekrar yazmıştı, ama onu kendin-

den uzaklaştırdığı noktaya hiç gelmemişti, bunu şimdi fark ediyordu. Buna ne demeliydi?

Eğer bilseydi, hemen o anda onun kendi yoluna gitmesine izin verir miydi? Onu sakinleştirmek için sarılmak zorunda kalmıştı, ama bıraktığında onu gideceği yere doğru çevirebilirdi. Bu hiç de zor olmazdı – şöyle bir ayaklarını sürüyecekti sadece. O zaman bitirebilirdi bunu, hiçbir şeyin başlama şansı olmadan.

Ama onun yerine gülümsemiş, sonra Lucy'ye orada ne yaptığını sormuş ve sonra da –Tanrım, neler düşünmüştü öyle– kanyak içip içmediğini sormuştu.

Bundan sonra... şey, nasıl olduğundan emin değildi, ama her şeyi hatırlıyordu. Her detayına kadar. Lucy'nin ona bakışı, elini koluna koyuşu... Lucy ona sıkı sıkı tutunuyordu ve bir anlığına Gregory de sanki Lucy'nin ona ihtiyacı varmış gibi hissetmişti. Onun dayanabileceği bir kaya olabilirdi Gregory, hayatının merkezi olabilirdi.

Kimsenin hayatının merkezi olmamıştı daha önce.

Ama bu değildi. Lucy'yi bu yüzden öpmemişti. Onu öpmüştü, çünkü...

Çünkü...

Kahretsin, onu *niçin* öptüğünü bilmiyordu. O an vardı sadece –o garip, gizemli an– ve her şey çok sessizdi. Gregory'nin içine işleyen ve nefesini kesen muhteşem, büyüleyici, hipnotize edici bir sessizlik vardı.

Ev kalabalıktı, konuklarla kaynıyordu hatta, ama koridor yalnız onlara aitti. Lucy gözlerini dikmiş ona bakıyordu, gözleri bir şeyler arıyor gibiydi ve sonra... nasıl olduysa... daha da yakınlaşmıştı. Gregory kendisinin kımıldadığını ya da başını eğdiğini hatırlamıyordu, ama Lucy'nin yüzü yalnızca birkaç santim ötedeydi. Ve sonra bir bakmıştı ki...

Onu öpüyordu.

O andan itibaren, düpedüz kaybolmuştu. Bütün sözcükleri unutmuş, mantığını ve düşüncelerini yitirmiş gibiydi. Zih-

ni sözcüklerin olmadığı, garip bir şeye dönüşmüştü. Dünya renkten ve sesten, ısıdan ve duygudan ibaretti. Sanki bedeni, zihnini içine almıştı.

Ve şimdi –merak etmesine izin verdiği zamanlarda– merak ediyordu, acaba bunu durdurabilir miydi? Lucy hayır dememiş, elleriyle göğsünü itip durmasını söylememiş olsaydı...

Kendi kendine yapabilir miydi bunu?

Yapabilir miydi?

Omuzlarını dikleştirdi. Çenesini sıktı. Elbette yapabilirdi. Tanrı aşkına, Lucy'ydi söz konusu olan. Birçok yönden oldukça harika bir kızdı, ama erkeklerin uğruna kellesini vereceği türden biri de değildi. Geçici bir şaşkınlık yaşanmıştı. Huzur bozan, garip bir akşamın sebep olduğu anlık bir delilikti sadece.

Şimdi bile, ayağının dibinde gezinen küçük bir güvercin filosuyla Hyde Park'ta bir banka oturmuş, şu bizim bildiğimiz Lucy'ydi. Gregory'yi görmemişti henüz ve onu öylece izlemek bile bir lüks gibi geliyordu. İki bank ötede parmaklarıyla oynayan hizmetçisi hariç, bir başınaydı.

Ve dudakları kımıldıyordu.

Gregory gülümsedi. Lucy, kuşlarla konuşuyordu. Onlara bir şeyler anlatıyordu. Muhtemelen yol gösteriyor ya da gelecekte fırlatacağı ekmekler için tarih belirliyordu.

Ya da gagaları kapalı çiğnemelerini söylüyordu.

Gregory kıkırdadı. Kendine engel olamamıştı.

Lucy döndü. Döndü ve onu gördü. Gözleri kocaman açıldı, dudakları aralandı ve Gregory'ye o an dank etti...

Onu görmek *güzeldi*.

Nasıl ayrıldıklarını düşününce, bu biraz garip bir tepki gibi geldi ona.

"Leydi Lucinda," dedi, genç kadına doğru yürüyerek. "Bu ne sürpriz. Londra'da olduğunuzu düşünmemiştim."

Bir anlığına, Lucy nasıl davranacağına karar veremiyormuş gibi göründü ve sonra gülümseyip –belki Gregory'nin alıştığından biraz daha gönülsüzce gülümseyip– bir parça ekmek uzattı.

"Güvercinler için mi?" diye geveledi Gregory. "Yoksa benim için mi?"

Lucy'nin gülümsemesi değişti, daha da tanıdıklaştı. "Siz nasıl isterseniz. Yine de sizi uyarırım, biraz bayattır."

Gregory'nin dudakları titredi. "Denediniz öyleyse?"

Sanki hiçbir şey yaşanmamış gibiydi o an. Öpüşmeleri, ertesi sabah yaptıkları garip konuşma... hepsi gitmişti. Eski dostluklarına geri dönmüşlerdi ve hiçbir şey yanlış değildi artık.

Sanki onu azarlaması gerektiğini düşünüyormuş gibi sinirle büzmüştü dudaklarını Lucy. Gregory hâlâ kıkırdıyordu, çünkü onu sinirlendirmek çok eğlenceliydi.

"Bu benim ikinci kahvaltım," dedi Lucy, katıksız bir ruhsuzlukla.

Gregory, bankın öteki ucuna oturdu ve ekmeğini ufalamaya başladı. Bir avuç dolusu ufalanmış ekmeği olunca, hepsini bir anda fırlatıverdi ve sonra arkasına yaslanıp gagaların ve tüylerin çıldırmasını izledi.

Lucy'nin kırıntıları nizami bir şekilde fırlattığını fark etti. Üç saniye arayla, birer birer atıyordu.

Gregory saymıştı. Nasıl saymasındı ki?

"Sürü beni terk etti," dedi Lucy yüzünü dökerek.

Son güvercin de Bridgerton ziyafetine atılırken Gregory sırıttı. Bir avuç dolusu kırıntı daha attı. "En iyi partileri hep ben veririm."

Lucy döndü, omzunun üzerinden ona ciddiyetle şöyle bir bakarken çenesini eğdi. "Siz çekilmez birisiniz."

Gregory ona hınzır bir bakış attı. "En iyi özelliklerimden biridir."

"Kime göre?"

"Eh, mesela annem beni epey bir sever," dedi Gregory tevazuyla.

Lucy bir kahkaha patlattı.

Zafer kazanmış gibiydi.

"Gerçi kız kardeşim o kadar sevmez."

Lucy, bir kaşını kaldırdı. "İşkence etmeyi sevdiğiniz kardeşiniz mi?"

"*İstediğim* için işkence etmiyorum ona," dedi Gregory, ders verir gibi bir ses tonuyla. "İşkence ediyorum, çünkü *gerekli*."

"Kim için?"

"Bütün Britanya için," dedi Gregory. "Bana güvenin."

Lucy ona şüpheyle baktı. "O kadar da kötü bir kız olamaz."

"Sanırım değil," dedi Gregory. "Annem onu çok sever, gerçi buna oldukça şaşırıyorum."

Lucy tekrar güldü, sesi çok... *iyiydi*. Şüphesiz bu çok sıradan bir kelimeydi, ama cuk oturuyordu. Kahkahası içinden geliyordu – sıcaktı, zengindi ve gerçekti.

Derken Lucy ona doğru döndü, gözleri oldukça ciddileşmişti. "Dalga geçmeyi seviyorsunuz, ama sahip olduğum her şey üstüne bahse girerim ki onun için hayatınızı feda ederdiniz."

Gregory, bunu düşünürmüş gibi yaptı. "Nelere sahipsiniz?"

"Ayıp, Bay Bridgerton. Sorudan kaçıyorsunuz."

"Elbette ederdim," dedi Gregory usulca. "O benim küçük kardeşim. İşkence edeceğim ve koruyacağım kardeşim."

"Evli değil mi?"

Gregory gözlerini parka dikerek omuz silkti. "Evet, sanırım. Artık ona St. Clair göz kulak olabilir, Tanrı yardımcısı olsun." Lucy'ye dönerek çarpık çarpık gülümsedi. "Affedersiniz."

Ama buna alınacak kadar mağrur değildi Lucy. Hatta, Lucy samimiyetle, "Özür dilemenize gerek yok. İnsanın umutsuzluğunun yalnızca Tanrı'nın ismiyle anlatılabileceği durumlar da vardır," diyerek onu bir hayli de şaşırttı.

"Neden yakın bir zamanda tecrübe ettiğiniz bir şeyden dolayı böyle konuşuyormuşsunuz gibi bir hisse kapıldım acaba?"

"Dün gece," diye onayladı Lucy.

"Gerçekten mi?" Gregory yanaştı, fena halde ilgisini çekmişti bu. "Ne oldu?"

Fakat Lucy başını iki yana salladı yalnızca. "Bir şey değil."

"Eğer *siz* Tanrı'nın adını kullanarak lanet okuyorsanız, önemli bir şey olmalı ama."

Lucy içini çekti. "Size çekilmez olduğunuzu söylemiştim, değil mi?"

"Bugün bir kez ve daha önce de kesinlikle birçok kez."

Lucy ona ciddi ciddi baktı, gözlerinin mavisi gittikçe keskinleşiyordu. "Sayıyor muydunuz?"

Gregory durakladı. Garip bir soruydu bu, Lucy sorduğu için değildi ama – Tanrı aşkına, aynı fırsat onun da eline geçseydi, o da aynı şeyi sorardı. Sorunun garip olmasının nedeni, eğer yeterince uzun süre düşünecek olsa, cevabı gerçekten bilebileceğine dair ürpertici bir hisse kapılmış olmasıydı.

Lucy Abernathy'yle konuşmayı seviyordu. Ve Lucy ona bir şey söylediğinde...

Söylenen şeyi hatırlıyordu.

Tuhaf bir şeydi bu, evet, oldukça tuhaf.

"Acaba..." dedi, konuyu değiştirmenin tam vakti diye düşünmüştü çünkü. "Çekilir diye bir sözcük var mı?"

Lucy bunu düşündü. "Olmalı diye düşünüyorum. Sizce?"

"Bulunduğum hiçbir mekânda bu sözcüğü kimsenin kullandığını duymadım."

"Bu sizi şaşırtıyor mu?"

Gregory yavaşça gülümsedi. Takdir ederek. "Sizin, Leydi Lucinda, ağzınız iyi laf yapıyor."

Lucy kaşlarını kaldırdı, o an gerçekten çok şeytanca görünüyordu. "İyi saklanmış sırlarımdan biridir bu."

Gregory gülmeye başladı.

"Sadece işgüzarlıkla iştigal etmiyorum yani, bunu bilin yeter."

Gregory'nin kahkahası daha da güçlendi. Gülmekten sarsılıyordu artık.

Lucy onu anlayışlı bir gülümsemeyle izliyordu ve nedense Gregory bunu çok yatıştırıcı bulmuştu. Lucy samimi görünüyordu... hatta huzurlu.

Ve Gregory onunla olduğuna mutluydu. Burada, bu bankta. Ona arkadaşlık etmek çok hoştu. Bu yüzden döndü. Gülümsedi. Ve "Bir dilim ekmeğiniz daha var mı?" dedi.

Lucy üç dilim ekmek verdi ona. "Bütün ekmeği getirdim."

Gregory bölmeye başladı. "Sürüyü şişmanlatmaya mı çalışıyorsunuz?"

"Güvercinli böreği severim," diye yanıtladı Lucy, yavaşça ve küçük küçük yemleme planına kaldığı yerden devam ederek.

Gregory, bunun yalnızca kendi hayal gücü olduğundan emindi ama kuşların onun tarafına doğru hasretle baktığına yemin edebilirdi. "Buraya sık geliyor musunuz?" diye sordu.

Lucy hemen cevap vermedi, neredeyse sanki cevabı düşünmek zorundaymış gibi eğmişti başını.

Bu da garipti, çok basit bir soruydu zira.

"Kuşları beslemeyi seviyorum," dedi. "İnsanı rahatlatıyor."

Gregory, bir avuç dolusu ekmek daha fırlattı ve birden gülümsedi. "Öyle mi düşünüyorsunuz?"

Lucy'nin gözleri kısıldı ve bir sonraki ekmek kırıntısını bileğinin hafif bir hareketiyle, neredeyse bir asker titizliğiyle fırlattı. Ondan sonraki ekmekler de aynı şekilde gitti. Ve ondan sonraki de. Sonra Lucy, kızgınlıkla dudaklarını büzüştürerek Gregory'ye döndü. "İsyan çıkarmaya çalışmıyorsanız, öyle sahiden de."

"Ben mi?" Gregory bütün masumiyetiyle döndü. "Onları ölümüne rekabet etmeye zorlayan sizsiniz, hepi topu değersiz, bayat bir ekmek kırıntısı için!"

"Bilmelisiniz ki iyi pişmiş ve son derece lezzetli, oldukça düzgün bir somun ekmek bu."

"Beslenme ile ilgili mevzularda," dedi Gregory abartılı bir nezaketle, "sizin fikirlerinizi her zaman kabul ederim."

Lucy ona soğuk soğuk baktı. "Çoğu kadın bunu iltifat olarak algılamaz."

"Ah, ama siz çoğu kadın gibi değilsiniz. Üstelik," diye ekledi Gregory, "sizi kahvaltı ederken de gördüm."

Lucy'nin dudakları aralandı, ama kızgın kızgın soluk alamadan evvel Gregory araya girdi: "Bu bir iltifattı, bu arada."

Lucy başını iki yana salladı. Bu adam gerçekten çekilmezdi. Ve Lucy bunun için minnettardı. Çünkü onu ilk gördüğünde, yani Gregory öylece durmuş Lucy'nin kuşlara yem atmasını izlerken, karnına bir yumruk yemiş gibi hissetmiş ve midesi bulanmaya başlamıştı. Ne söyleyeceğini ya da nasıl davranacağını, hiçbir şeyi bilmiyordu gerçekten de.

Ama Gregory yavaş yavaş ona doğru yürümeye başlamıştı ve o çok... *kendi gibiydi.* Lucy'yi anında yatıştırmıştı ki bu şartlar altında bu da oldukça şaşırtıcıydı.

Ne de olsa Lucy, ona âşıktı.

Ama sonra Gregory gülümsemişti; o tembel, bildik gülümsemesiyle gülümsemiş ve güvercinlerle ilgili bir espri yapmıştı. Karşılık olarak da Lucy, daha farkına bile varmadan gülümsemeye başlamıştı. Kendi gibi hissediyordu yeniden, bu da çok rahatlatıcıydı.

Haftalardır böyle hissetmemişti.

Ve böylece, mevcut durumunu en iyi şekilde değerlendirmek adına, Gregory'ye karşı duyduğu uygunsuz hislerin üzerinde fazla durmamaya, onun yerine Gregory'nin yanındayken kekeleyen, gülünç durumlara düşen bir aptala dönüşmediğine şükretmesi gerektiğine karar vermişti.

Besbelli dünyada ufak iyiliklere de yer vardı.

"Bunca zaman Londra'da mıydınız?" diye sordu Lucy. Son derece normal ve hoş bir sohbet tutturmaya kararlıydı.

Gregory hayretle geri çekildi. Besbelli bu soruyu beklemiyordu. "Hayır. Henüz dün gece geldim."

"Anlıyorum." Lucy bunu sindirmek için durdu. Garipti, çünkü Gregory'nin kentte olmayabileceğini aklına bile getirmemişti. O zaman bu da şeyi açıklardı... Eh, neyi açıklardı, bilmiyordu. Onu neden hiç görmediğini mi? Ev, park ve terzi

dışında bir yere çıkmamıştı zaten. "Aubrey Konağı'ndaydınız o halde?"

"Hayır. Siz ayrıldıktan hemen sonra ben de ağabeyimi ziyarete gittim. Eşi ve çocuklarıyla beraber Wiltshire'da yaşıyor. Medeniyetten uzakta, oldukça mutlu bir şekilde."

"Wiltshire o kadar da uzakta değil."

Gregory omuz silkti. "*Times* gazetesi bile ya geliyor ya gelmiyor oraya. İlgilenmediklerini söylüyorlar."

"Ne kadar garip." Lucy, gazeteye ulaşamayan kimseyi tanımıyordu, en uzak kasabalarda bile.

Gregory başıyla onayladı. "Ne var ki bu sefer beni epey tazeledi. Kimin ne yaptığından haberim yok, bir gıdım da umurumda değildi."

"Normalde dedikoducu musunuzdur?"

Gregory ona yan yan baktı. "Erkekler dedikodu yapmaz. Biz, konuşuruz."

"Anlıyorum," dedi Lucy. "Çok şeyi açıklıyor bu."

Gregory kıkırdadı. "Siz uzun zamandır şehirde misiniz? Sizin de köye gittiğinizi sanıyordum."

"İki haftadır," diye yanıtladı Lucy. "Düğünden hemen sonra geldik."

"Siz? Ağabeyiniz ve Bayan Watson da burada o zaman?"

Lucy, Gregory'nin sesinde heves belirtileri aramaktan nefret ediyordu, ama kendine engel de olamıyordu. "O artık Leydi Fennsworth ve hayır, balayındalar. Ben burada amcamla birlikteyim."

"Eğlenceler için mi?"

"Düğünüm için."

İşte *bu*, su gibi akıp giden sohbeti sekteye uğratmıştı.

Lucy, çantasına uzandı ve bir dilim ekmek daha aldı. "Bir hafta içinde gerçekleşecek."

Gregory şok içinde ona bakakaldı. "O kadar çabuk mu?"

"Robert Amca uzatmanın âlemi olmadığını söyledi."

"Anlıyorum."

Belki de gerçekten anlamıştı. Belki de bütün bunlarla ilgili Lucy'ye, gözü açılmamış köylü kızına öğretilmemiş bir toplum kuralı vardı. Belki de kaçınılmaz olanı ertelemenin bir anlamı yoktu. Belki de tüm bunlar, Lucy'nin canla başla benimsediği *mevcut durumdan en iyi şekilde faydalanma* felsefesinin bir parçasıydı.

"Pekâlâ," dedi Gregory. Birkaç kez gözünü kırpıştırınca, Lucy onun ne söyleyeceğini bilemediğini fark etti. Pek onun yapacağı bir şey değildi bu ve Lucy'nin de hoşuna gitmişti. Biraz Hermione'nin dans etmeyi bilmemesi gibi bir şeydi. Eğer Gregory Bridgerton da söyleyecek söz bulamıyorsa, insanlığın geri kalanı için hâlâ umut vardı.

Gregory en sonunda söyleyeceği sözü bulmuştu: "Sizi kutlarım."

"Teşekkür ederim." Lucy, ona davetiye gidip gitmediğini merak etti. Robert Amca ve Lord Davenport töreni herkesin önünde yapmaya kararlıydı. Bunun Lucy'nin sosyeteye takdimi olacağını söylemişlerdi ve bütün dünyanın onun Haselby'nin karısı olduğundan haberdar olmasını istiyorlardı.

"St. George Kilisesi'nde olacak," dedi Lucy, hiçbir sebep yokken.

"Burada, Londra'da mı?" Şaşırmış gibi geliyordu Gregory'nin sesi. "Fennsworth Manastırı'nda evleneceğinizi zannediyordum."

Bunun, yani yaklaşmakta olan düğününü Gregory'yle tartışmasının acıdan bu kadar *uzak* oluşu çok ilginç, diye düşündü Lucy. Kendini daha çok uyuşmuş gibi hissediyordu aslında. "Amcam böyle istedi," diye açıkladı, bir dilim ekmek için daha sepetine uzanırken.

"Evin reisi hâlâ amcanız mı?" diye sordu Gregory, merakla ona bakarak. "Ağabeyiniz kont. Henüz rüştünü ispatlamadı mı?"

Lucy koca dilimi yere attı ve sonra hastalıklı bir ilgiyle güvercinlerin çıldırmasını izledi. "İspatladı," diye yanıtladı. "Geçen sene. Ama Cambridge'te yüksek ihtisasını yaparken,

amcamızın aile meselelerini halletmesine izin verdi. Sanıyorum yakında kendi görevini üstelenecek, artık şey olduğuna göre," –özür dilercesine gülümsedi– "evli olduğuna göre."

"Benim hassasiyetim için endişelenmeyin," diye rahatlattı onu Gregory. "Ben epey kendime geldim."

"Gerçekten mi?"

Gregory hafifçe omzunu silkerek gülümsedi. "Doğrusunu söylemek gerekirse, kendimi şanslı sayıyorum."

Lucy bir dilim ekmek daha almıştı, ama henüz bir parça bile ufalayamadan dondu kaldı. "Öyle mi?" diye sordu, ilgiyle ona dönerek. "Nasıl mümkün oluyor bu?"

Gregory hayretle gözünü kırpıştırdı. "Böyle dosdoğru sorabiliyorsunuz demek?"

Lucy kızardı. Yanakları pembe pembe olmuş yanıyordu ve felaketti bu. "Affedersiniz," dedi. "Benim kabalığım. Yalnızca, siz gerçekten çok..."

"Daha fazla devam etmeyin," diyerek onun lafını böldü Gregory. Ve Lucy kendini daha da beter hissetti, çünkü tam da onun Hermione'ye nasıl âşık olduğunu –muhtemelen en ince ayrıntısına kadar– anlatmak üzereydi. Onun yerinde olsaydı, bunun anlatılmasını istemezdi oysa.

"Özür dilerim," dedi.

Gregory döndü. Düşünceli bir merakla izliyordu onu. "Bunu çok sık söylüyorsunuz."

"Özür dilerimi mi?"

"Evet."

"Ben... şey... bilmiyorum." Dişleri gıcırdadı ve kendini oldukça gergin hissetti Lucy. Tedirgindi. Gregory neden böyle bir şeye dikkat çekiyordu ki? "Ben hep öyle yaparım," dedi ve bunu da kendinden emin bir şekilde söyledi, çünkü... Eh, çünkü. Bu yeterli bir sebep olmalıydı.

Gregory evet dercesine başını salladı. Ve bu Lucy'ye kendini daha da kötü hissettirdi. "Ben böyleyim," diye ekledi savun-

maya geçerek, Gregory onunla aynı fikirde olsa da. "Pürüzleri ortadan kaldırırım ve her şeyin düzgün olmasını sağlarım."

Ve bunun üzerine, son ekmek parçasını da yere attı.

Gregory'nin kaşları havaya kalkmıştı, her ikisi de birlik olmuş, peşi sıra gelen kargaşayı izlemek için dönmüşlerdi. "Bravo," diye homurdandı Gregory.

"Mevcut durumdan en iyi şekilde faydalanırım ben," dedi Lucy. "Her zaman."

"Takdire şayan bir özellik bu," dedi Gregory usulca.

Bunun üzerine Lucy nedense öfkelendi. Gerçekten, sahiden de bir canavar gibi öfkelenmişti. En iyi ikinci seçeneğe razı gelmesini bildiği için takdir görmek istemiyordu. Bir koşu yarışında, en güzel ayakkabıyı giydiği için ödüllendirilmek gibi bir şeydi bu. Saçma ve *alakasız*.

"Peki siz?" diye sordu Lucy, sesi gittikçe keskinleşiyordu. "Siz mevcut durumlardan en iyi şekilde faydalanır mısınız? Bu yüzden mi kendinize geldiğinizi iddia ediyorsunuz? Aşkın düşüncesi bile sizi bülbül gibi şakıtmıyor muydu? Aşkın *her şey* olduğunu söylüyordunuz, insana başka seçenek bırakmadığını. Hatta demiştiniz ki..."

Kendini durdurdu, ses tonundan ürkmüştü. Gregory, ona sanki çıldırmış gibi bakıyordu, belki de gerçekten çıldırmıştı.

"Pek çok şey söylemiştiniz," diye geveledi, bunun konuşmanın sonunu getireceğini umarak.

Artık gitmesi gerekiyordu. Gregory gelmeden önce bankta neredeyse on beş dakikadır oturuyordu, hava ıslaktı, esiyordu ve hizmetçisi de yeterince sıkı giyinmemişti. Ayrıca daha fazla düşünecek olursa eğer, evde yapması gereken bir dolu işi vardı muhtemelen.

Ya da en azından okuyabileceği bir kitap.

"Sizi üzdüysem özür dilerim," dedi Gregory sessizce.

Lucy ona bakamadı bile.

"Ama size yalan söylemiyordum," dedi Gregory. "Gerçekten, artık Bayan... affedersiniz, Leydi Fennsworth'ü dü-

şünmüyorum, zaten birbirimize pek de yakışmayacağımızı düşünmek dışında belki."

Lucy ona döndü ve ona inanmak istediğini fark etti. Gerçekten istiyordu.

Çünkü eğer o Hermione'yi unutabildiyse, belki Lucy de onu unutabilirdi.

"Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum," diye devam etti Gregory, sanki Lucy kadar şaşırmış gibi başını sallayarak. "Ama eğer bir gün delice ve açıklanamaz bir şekilde âşık olursanız..."

Lucy dondu kaldı. *Gregory s*öylemeyecekti. Tabii ya, söyleyemezdi.

Gregory omuz silkti. "Eh, buna pek güvenmemek gerekir."

Tanrım. Hermione'nin sözcükleri. Aynısı.

Hermione'ye ne cevap verdiğini hatırlamaya çalıştı Lucy. Çünkü bir şeyler söylemeliydi. Yoksa, sessizlik Gregory'nin dikkatini çeker ve Gregory de döner onun sinirlerinin bozulduğunu fark ederdi. Ardından sorular sormaya başlardı ve Lucy de ne cevap vereceğini bilemezdi ve...

"Benim başıma böyle bir şeyin gelmesi pek muhtemel değil," dedi, sözcükler ağzından öylece dökülüvermişti neredeyse.

Gregory döndü, ama Lucy dikkatle ileri doğru bakıyordu. Keşke bütün ekmekleri atmasaydım, diye düşündü. Başka bir şeyle ilgileniyormuş gibi yapabilseydi, ondan kaçınmak daha kolay olurdu.

"Âşık olacağınıza inanmıyor musunuz?" diye sordu Gregory.

"Şey, belki," dedi Lucy, kaygısız ve tecrübeli görünmeye çalışarak. "Ama *öylesi* değil."

"*Öylesi*?"

Lucy soluklandı. Gregory'nin ona böyle açıklama yaptırmasından nefret ediyordu. "Şimdi geçerliliği kalmayan, Hermione'ye karşı duyduğunuz, umutsuz türden olanından," dedi. "Ben öyle biri değilim, sizce de öyle değil mi?"

Lucy dudaklarını ısırdı ve nihayet Gregory'den tarafa dönebildi. Çünkü Gregory ya yalan söylediğini anladıysa? Ya çoktan âşık olduğunu hissettiyse – hem de ona? Aklın alamayacağı kadar utanırdı, ama onun bunu zaten bildiğini *bilmesi* daha iyi olmaz mıydı? En azından, o zaman merak etmek zorunda kalmazdı.

Cehalet mutluluk değildi. Onun gibi biri için değildi.

"Konuyla alakası yok zaten," diye devam etti Lucy, çünkü sessizliğe dayanamamıştı. "Bir hafta içinde Lord Haselby ile evleniyorum ve sözümden asla dönmeyeceğim. Ben..."

"*Haselby?*" Lucy'yle göz göze gelmek için dönerken Gregory'nin tüm vücudu kıvrıldı. "*Haselby* ile mi evleniyorsunuz?"

"Evet," dedi Lucy sinirli sinirli gözlerini kırpıştırarak. Nasıl bir tepkiydi *bu* böyle? "Bildiğinizi zannediyordum."

"Hayır. Bilmiyordum..." Gregory şoke olmuş gibiydi. Aptallaşmış gibi.

Yüce Tanrım.

Başını iki yana salladı. "Niçin haberim yoktu, bilmiyorum."

"Sır değildi."

"Evet," dedi Gregory, biraz kuvvetle. "Yani, evet. Evet, elbette öyle değildi. Bunu ima etmeye çalışmıyordum."

"Lord Haselby'den hoşlanmaz mısınız?" diye sordu Lucy, sözcüklerini son derece dikkatle seçerek.

"Hayır," diye yanıtladı Gregory başını sallayarak ama yalnızca biraz, sanki öyle yaptığının farkında değilmiş gibi. "Hayır, onu uzun zamandır tanırım. Kolejde birlikte okuduk. Ve üniversitede de."

"Yaşıtsınız o halde?" diye sordu Lucy. Ve o an, nişanlısının yaşını bilmiyorsa eğer, yanlış giden bir şeyler olduğunu fark etti. Gerçi, Gregory'ninkinden de emin değildi.

Gregory evet dercesine başını salladı. "O çok... arkadaş canlısıdır. Size iyi davranacaktır." Boğazını temizledi. "Nazik davranacaktır."

"Nazik?" diye yineledi Lucy. Garip bir sözcük seçimi, diye düşündü.

Göz göze geldiler ve o an Lucy nişanlısının ismini söylediğinden beri, Gregory'nin ona bakmadığını fark etti. Ama Gregory konuşmadı. Onun yerine, gözünü dikmiş Lucy'ye bakıyordu, gözleri o kadar yoğundu ki renkleri değişiyormuş gibiydi sanki. Yeşile çalan bir kahverengi gibiydiler, sonra da kahverengiye çalan bir yeşil. Ardından her şey bulanıklaşır gibi oldu neredeyse.

"Sorun nedir?"

"Önemli bir şey değil," dedi Gregory, ama kendinde gibi değildi sesi. "Ben..." Yüzünü çevirerek büyüyü bozdu. "Kız kardeşim," dedi boğazını temizleyerek. "Yarın bir akşam partisi düzenliyor. Siz de katılmak ister misiniz?"

"Ah, evet, çok güzel olur," dedi Lucy, bunu söylememesi gerektiğini bildiği halde. Ama herhangi bir sosyal etkileşime girmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve evlendiğinde Gregory'yle birlikte zaman geçiremeyecekti artık. Şimdi kendine işkence etmesine, sahip olamayacağı bir şeye özlem duymasına gerek yoktu. Ama engel olamıyordu da.

Yapabiliyorken tadını çıkaracaktı.

Şimdi. Çünkü gerçekten de başka ne zaman...

"Ah, ama gelemem," dedi, hayal kırıklığı sesini neredeyse bir mızıldanmaya çevirmişti.

"Niçin?"

"Amcam," dedi Lucy içini çekerek. "Ve Lord Davenport... Haselby'nin babası."

"Kim olduğunu biliyorum."

"Elbette. Özür di..." Durdu. Bunu söylemeyecekti. "Kendimi göstermemi istemiyorlar."

"Anlamadım. Niçin?"

Lucy omuz silkti. "Bir hafta içinde Leydi Haselby olacağıma göre, cemiyete Leydi Lucinda olarak takdim edilmeme gerek yok."

"Bu çok saçma."

"Böyle söylüyorlar." Lucy kaşlarını çattı. "Ve masraflara katlanmak istediklerini de pek sanmıyorum."

"Yarın akşam geleceksiniz," dedi Gregory taviz vermeyen bir havayla. "Bunu ayarlayacağım."

"Siz mi?" diye sordu Lucy kuşkuyla.

"*Ben* değil," diye yanıtladı Gregory, sanki Lucy aklını kaçırmış gibi. "Annem. İnanın bana, iş sosyete içindeki sohbetlere ve inceliklere geldi mi, kendisi her şeyi başarabilir. Refakatçiniz var mı?"

Lucy başıyla onayladı. "Harriet Halam. Biraz nanemolladır, ama eminim amcam izin verirse bir partiye katılabilir."

"İzin verecektir," dedi Gregory güvenle. "Söz konusu kız kardeş, benim en büyük ablam olur. Daphne." Sonra açıkladı: "Hastings Düşesi. Amcanız bir düşese asla hayır demez, değil mi?"

"Sanmıyorum," dedi Lucy usulca. Kimsenin bir düşese hayır diyebileceğini düşünemiyordu.

"O zaman anlaştık," dedi Gregory. "Öğlene kadar Daphne'den haber alırsınız." Ayağa kalktı ve Lucy'yi kaldırmak için elini uzattı.

Lucy yutkundu. Ona dokunmak hem acı hem tatlı olacaktı, ama yine de elini onunkine koydu. Sıcacıktı ve rahattı. Ve güvenli.

"Teşekkür ederim," diye geveledi, sepeti iki tarafından tutmak için elini çekerek. Hizmetçisine başıyla işaret etti, o da hemen Lucy'ye doğru yürümeye başladı.

"Yarın görüşmek üzere," dedi Gregory, ona veda ederken neredeyse resmi şekilde eğilerek.

"Yarın görüşmek üzere," diyerek yineledi Lucy. Bütün bunlar gerçek mi acaba, diye düşünüyordu. Daha önce amcasının fikrini değiştirdiğini görmemişti hiç. Ama belki...

Bir ihtimal.

Bir umut.

ON BEŞ

Esas oğlanımız annesi gibi bilge olmadığını ve muhtemelen asla olamayacağını öğreniyor...

Bir saat sonra Gregory, Bruton Caddesi, Beş Numara'nın oturma odasında bekliyordu. Burası annesinin Londra'daki eviydi, zira Anthony'nin evlenmesi üzerine Bridgerton Malikânesi'ni boşaltmakta ısrar etmişti. Seneler önce kendine yaşayacak bir yer bulana kadar, orası Gregory'nin de eviydi. Kız kardeşi evlendiğinden beri annesi şimdi orada yalnız yaşıyordu. Gregory, Londra'da olduğu zamanlar annesine haftada en az iki kez uğramaya gayret gösterirdi, ama evin şimdi bu kadar sessiz oluşu onu her defasında şaşırtırdı.

"Canım!" diye bağırdı annesi kocaman bir gülümsemeyle hızla odaya girerek. "Bu akşama kadar seni görmeyi ummuyordum. Yolculuğun nasıldı? Bana Benedict, Sophie ve çocuklarla ilgili her şeyi anlat. Torunlarımı sık sık göremeyişim bir suç!"

Gregory anlayışla gülümsedi. Annesi yalnızca bir ay önce Wiltshire'daydı, yıl içinde de defalarca giderdi. Gregory, annesinin adaşı olan Violet'i daha bir vurgulayarak, görev bilinciyle Benedict'in dört çocuğuyla ilgili haberleri verdi. Sonra, annesi

bütün sorularının sonuna gelince, "Aslında senden bir iyilik isteyeceğim, anne," dedi.

Violet'in duruşu her zaman mükemmeldi, ama yine de biraz çekidüzen verdi kendine. "Öyle mi? Neymiş istediğin?"

Gregory, Lucy'ye olan ilgisiyle ilgili uygunsuz fikirlere kapılmasın diye hikâyeyi elinden geldiğince sade tutarak, annesine Lucy'yi anlattı.

Annesi evlenmemiş her kadını potansiyel bir gelin olarak görürdü. Bu hafta sonu evlenmeyi planlayanları bile.

"Elbette sana yardım edeceğim," dedi. "Bu kolay olacak."

"Amcası onu davetlere göndermemekte kararlı görünüyor," diye hatırlattı Gregory.

Elini şöyle bir sallayarak Gregory'nin uyarısını geçiştirdi annesi. "Çocuk oyuncağı, sevgili oğlum. Bunu sen bana bırak. Hemen hallederim."

Gregory konuyu daha fazla uzatmamaya karar verdi. Eğer annesi bir kadının partiye katılmasını sağlayacağını söylüyorsa, ona inanmaktan başka çaresi yoktu. Soru sormaya devam etmek, bir art niyeti olduğunu düşünmesine sebep olurdu yalnızca.

Ki art niyeti filan da yoktu.

Lucy'den hoşlanıyordu sadece. Onu bir arkadaş olarak görüyordu. Ve biraz eğlenmesini istiyordu, o kadar.

Takdire şayandı gerçekten.

"Ablana söyleyip, kişisel bir notla ona bir davetiye göndermesini sağlayacağım," diye mırıldandı Violet. "Hatta belki doğrudan amcasına bir ziyarette bile bulunabilirim. Ona yalan söyleyip, Lucy ile parkta tanıştığımızı söylerim."

"Yalan mı söyleyeceksin?" Gregory'nin dudakları titredi. "Sen mi?"

Annesinin gülümsemesi gerçekten şeytancaydı. "Bana inanmamasının bir önemi yok. Yaşlı olmanın getirdiği avantajlardan biri de bu. Kimse benim gibi yaşlı bir ejderhanın yalanını çıkarmaya cesaret edemez."

Gregory kaşlarını kaldırdı. Annesinin tuzağına düşmeye niyeti yoktu. Violet Bridgerton, sekiz yetişkin evladın annesi olabilirdi; ama o kırışıksız, süt beyazı cildi ve kocaman gülümsemesiyle, yaşlı denebilecek birine benzemiyordu. Hatta, Gregory sık sık onun neden tekrar evlenmediğini merak ederdi. Etrafında onu yemeğe çıkarmak ya da dansa kaldırmak için koşuşturan bir sürü dul erkek vardı. Gregory, annesi ilgi gösterecek olsa, hepsinin onunla evlenmek için can atacağını biliyordu.

Ama annesi ilgi göstermezdi. İtiraf etmek gerekir ki biraz bencilce de olsa, Gregory bundan memnundu. Annesi her işe karışıyor da olsa, kendini yalnızca çocuklarına ve torunlarına adıyor olması insanın içini rahatlatıyordu.

Babası öleli yirmi yıldan fazla olmuştu. Gregory onunla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. Fakat annesi ondan sık sık bahseder ve her bahsedişinde sesi değişirdi. Gözlerindeki ifade yumuşar ve dudaklarının kenarları titrerdi, ama sadece biraz, Gregory'nin, annesinin yüzünde anılarını görmesine yetecek kadar...

Gregory, annesinin çocuklarının hayat arkadaşlarının âşık oldukları biri olması konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğunu işte böyle anlarda anlardı.

Her zaman buna uygun davranmayı planlamıştı. Ama Bayan Watson'la yaşadıkları komediyi düşününce, ironik geliyordu.

"Aşçı en sevdiğin kurabiyelerden yaptı," dedi annesi ona tam istediği gibi bir fincan çay uzatırken – şekersiz ve az sütlü.

"Gelmemi bekliyor muydun?" diye sordu Gregory.

"Öğlen beklemiyordum, hayır," dedi Violet kendi çayından bir yudum alırken. "Ama fazla uzak kalamayacağını biliyordum. Eninde sonunda doğru düzgün bir şeyler yemeye ihtiyacın olacaktı."

Gregory yan yan gülümsedi. Doğruydu. Onunla aynı durumdaki birçok yaşıtı gibi, evinde doğru düzgün bir mutfağı

yoktu. Yemeğini partilerde ve kulüpte yiyordu. Ve elbette bir de annesinin ve kız kardeşlerinin evinde.

"Teşekkür ederim," diye geveledi, annesinin altı kurabiye koyduğu tabağı alırken.

Violet bir süre çay tepsisine baktı. Başını hafifçe yana eğmişti. Sonra kendi tabağına iki kurabiye aldı. "Oldukça etkilendim," dedi oğluna bakarak, "Leydi Lucinda ile ilgili benden yardım istemenden."

"Öyle mi?" diye sordu Gregory ilgiyle. "Konu bu olunca başka kime gidebilirdim ki?"

Zarifçe kurabiyesinden bir ısırık aldı Violet. "Bu gibi konularda en bariz seçenek benim elbette. Ama şunu da fark etmelisin ki bir şeye ihtiyacın olduğunda nadiren ailene danışırsın sen."

Gregory sustu, sonra usulca annesine doğru döndü. Annesinin masmavi ve sarsıcı biçimde zekâ dolu gözleri onunkilere dikilmişti. Ne demek istemişti ki şimdi? Kimse ailesini onun kadar çok sevemezdi.

"Bu doğru olamaz," dedi sonunda.

Ama annesi yalnızca gülümsedi. "Öyle mi dersin?"

Gregory'nin çenesi kenetlenmişti. "Öyle diyorum."

"Ah, alınma lütfen," dedi Violet masanın öte tarafından uzanıp, şefkatle onun omzuna dokunarak. "Bizi sevmediğini söylemek istemiyorum. Ama sen her şeyi kendi başına halletmeyi tercih ediyorsun."

"Ne gibi?"

"Ah, kendine bir eş bulmak gibi..."

Gregory o an müdahale etti. "Bana Anthony, Benedict ve Colin'in evlenecek birini ararlarken onların işine karışmandan hoşlandıklarını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır, elbette hayır. Hiçbir erkek hoşlanmaz bundan. Ama..." Annesi sanki az önce sarf ettiği cümleyi silebilecekmiş gibi elini salladı. "Beni bağışla. Kötü bir örnekti."

Camdan dışarı bakarken hafifçe iç geçirince, Gregory annesinin konuyu kapatmaya hazırlandığını fark etti. Ama ilginçtir, Gregory'nin konuyu kapatmaya niyeti yoktu.

"İnsanın kendi işlerini tek başına halletmek istemesinin nesi yanlış?" diye sordu.

Violet ona döndü. Sanki az önce hiç de can sıkıcı bir konu açmamış gibi görünüyordu. "Ne olacak, hiçbir şey. Kendi kendine yetebilen evlatlar yetiştirmiş olmaktan gurur duyuyorum. Sonuçta içinizden üçünün hayatta kendi başının çaresine bakabilmesi lazım." Durdu, bir süre bu söylediğini düşündü ve sonra ekledi: "Anthony'den yardım alarak tabii ki. Size göz kulak olmazsa hayal kırıklığına uğrarım doğrusu."

"Anthony ziyadesiyle yardımsever," dedi Gregory usulca.

"Öyle, değil mi?" dedi Violet gülümseyerek. "Onca parası ve zamanı olunca. Bu bakımdan tıpkı babanız gibi." Özlem dolu gözlerle Gregory'ye baktı. "Onu hiç tanıyamamış olmanıza üzülüyorum."

"Anthony bana çok iyi bir baba oldu," dedi Gregory annesinin hoşuna gideceğini bildiğinden. Ama aynı zamanda, doğru olduğu için de söylemişti.

Annesinin dudakları titreyince, bir an Gregory ağlayacağını zannetti. Hemen mendilini çıkarıp annesine uzattı.

"Hayır, hayır, ona gerek yok," dedi Violet, mendili alıp gözlerini silmeye başlasa da. "Ben iyiyim. Sadece biraz..."

Yutkundu. Sonra da gülümsedi. Ama gözleri ışıldıyordu. "Bunu duymanın ne kadar güzel olduğunu bir gün sen de anlayacaksın – çocukların olduğunda."

Mendili masaya koydu ve çayını aldı. Düşünceli düşünceli yudumlarken, memnuniyet dolu bir nefes verdi.

Gregory kendi kendine gülümsedi. Annesi çaya bayılırdı. İngilizlerin çaya olan o meşhur düşkünlüğünden daha öte bir şeydi bu. Çayın düşünmesine yardımcı olduğunu iddia ederdi annesi. Düşüncelerinin konusu çoğunlukla *kendisi* olmasaydı, Gregory bunun iyi bir şey olduğunu düşünebilirdi. Üçüncü

fincandan sonra annesi korkutucu derecede eksiksiz bir planla çıkagelir ve onu kısa süre önce sabah ziyaretinde bulunduğu bir arkadaşının kızıyla evlendirmeye çalışırdı.

Fakat görünüşe göre bu sefer aklı evlilikte değildi. Fincanını yerine koydu ve tam Gregory konuyu değiştireceğini düşünürken, "Ama o senin baban değil," dedi.

Gregory fincanını ağzına götürmeye hazırlanırken durakladı. "Anlamadım?"

"Anthony. O senin baban değil."

"Evet?" dedi Gregory usul usul. Annesi ne demek istiyor olabilirdi ki?

"O senin ağabeyin," diye devam etti Violet. "Tıpkı Benedict ve Colin gibi. Sen küçükken... ah, nasıl da onların işlerine karışmak isterdin."

Gregory kıpırdamadan duruyordu.

"Ama tabii onlar seni de yanlarında sürüklemeye hiç hevesli değillerdi. Bunun için onları kim suçlayabilir ki?"

"Gerçekten de kim?" diye geveledi Gregory.

"Ah, üstüne alınma Gregory," dedi annesi biraz mahcup biraz da sabırsız bir ifadeyle ona dönerek. "Çok iyi ağabeylik ettiler sana. Sahiden çoğu zaman çok da sabırlıydılar."

"Çoğu zaman?"

"Bazı zamanlar," diye düzeltti annesi. "Ama sen onlardan çok küçüktün. Birlikte yapabileceğiniz çok az şey vardı. Büyüdüğün zaman da eh..."

Yavaş yavaş konuşmasını kesti ve iç geçirdi. Gregory öne eğildi. "Ee?" diye üstüne gitti annesinin.

"Ah, önemli bir şey değil."

"*Anne!*"

"Pekâlâ," dedi Violet. O an Gregory annesinin tam olarak ne söyleyeceğini bildiğinden emindi. İç geçirmeler, lafı gevelemeler filan göstermelikti.

"Bence kendini onlara ispatlaman gerektiğini düşünüyorsun," dedi Violet.

Gregory hayretle baktı. "İspatlamıyor muyum zaten?"

Annesinin dudakları aralandı, ama bir süre hiç ses çıkarmadı. "Hayır," dedi sonunda. "Neden ispatlamak isteyesin ki?"

Ne kadar aptalca bir soruydu bu böyle. Çünkü... Çünkü...

"İnsanın kolay kolay kelimelere dökmeyeceği bir şey bu," diye geveledi.

"Gerçekten mi?" Annesi çayından bir yudum aldı. "Söylemeliyim ki bu benim beklediğim türden bir tepki değildi."

Gregory çenesinin kenetlendiğini hissetti. "Tam olarak ne bekliyordun?"

"Tam olarak?" Annesi ona baktı. Gözlerinde Gregory'yi rahatsız etmesine yetecek kadar mizah dolu bir ifade vardı. "Tam olarak ne beklediğimi söyleyebileceğimden emin değilim, ama sanırım senden inkâr etmeni bekliyordum."

"Bunun böyle olmasını istemiyor olmam, doğru olmadığı anlamına gelmez," dedi Gregory, kasten umursamazcasına omuz silkerek.

"Ağabeylerin sana saygı duyuyor," dedi Violet.

"Duymadıklarını söylemedim."

"Başına buyruk olduğunun farkındalar."

Bunun pek de doğru olmadığını düşündü Gregory.

"Yardım istemek zayıflık belirtisi değildir," diye devam etti Violet.

"Öyle olduğuna inanmıyordum zaten," diye yanıtladı Gregory. "Az evvel senden yardım istemedim mi?"

"Yalnızca bir kadın tarafından halledilebilecek bir meseleyle ilgili," dedi Violet geçiştirir gibi. "Bana danışmaktan başka seçeneğin yoktu."

Doğruydu. Gregory hiçbir yorum yapmadı.

"Her şeyin senin yerine yapılmasına alışkınsın sen," dedi Violet.

"Anne."

"Hyacinth de aynı," dedi annesi çabucak. "En küçük çocuk olmanın bir getirisi herhalde. Sahiden de ikinizin de herhangi

bir şekilde tembel, şımarık ya da kötü çocuklar olduğunuzu ima etmiyorum."

"Ne demek istiyorsun o zaman?" diye sordu Gregory.

Muzipçe bir gülümsemeyle ona baktı annesi. "Tam olarak mı?"

Gregory gerginliğinin biraz dağıldığını hissetti. "Tam olarak," dedi, başını sallayıp annesinin kelime oyunu yaptığını anladığını göstererek.

"Herhangi bir şey için hiç çaba göstermek zorunda kalmadığını anlatmaya çalışıyordum sadece. Bu bakımdan oldukça şanslısın. Hep iyi şeyler geliyor başına."

"Ve annem olarak bundan rahatsızlık duyuyorsun... nasıl oluyor bu?"

"Ah, Gregory. Hiç de rahatsızlık duymuyorum. Senin başına iyi şeyler gelmesinden başka bir şey istemem. Bunu biliyorsun."

Gregory, buna verilecek uygun bir cevap bulamadı, böylece kaşlarını hafifçe kaldırarak sustu.

"Her şeyi mahvettim, değil mi?" dedi Violet suratını asarak. "Söylemek istediğim tek şey, hedeflerine ulaşmak için hiçbir zaman çaba göstermek zorunda kalmadığındı. Bu yeteneklerinden mi yoksa hedeflerinin ta kendisinden mi kaynaklanıyor, bilmiyorum."

Gregory konuşmadı. Gözleri duvarları kaplayan desenli kumaştaki karmakarışık bir noktaya takılmıştı. Zihni çalkalanırken başka bir şeye odaklanamayacak kadar kaptırmıştı kendini.

Ve özlüyordu.

Sonra, daha ne düşündüğünü bile anlamadan sordu: "Bunun ağabeylerimle ne ilgisi var?"

Annesi anlamamış gibi gözlerini kırpıştırdı, sonra nihayet geveleyerek yanıtladı: "Ah, kendini ispatlamaya ihtiyacın varmış gibi hissediyor olmanı mı diyorsun?"

Gregory evet anlamında başını salladı.

Violet dudaklarını büzmüştü. Düşünüyordu. Ve sonra dedi ki: "Emin değilim."

Gregory'nin ağzı açık kaldı. Beklediği cevap bu değildi.

"Her şeyi bilemem," dedi annesi. Gregory bu sözcüklerin annesinin ağzından ilk kez bir arada çıktığını düşündü.

"Sanırım," dedi Violet usulca ve düşünceli düşünceli, "sen... eh, garip bir karışım bu zannedersem. Ya da belki o kadar da garip değildir. İnsanın bu kadar çok ablası ve ağabeyi olunca..."

Annesi düşüncelerini toparlarken Gregory bekledi. Oda sessizdi, hava tamamen durağandı, ama yine de bir şeyler üzerine üzerine geliyormuş, her yandan ona baskı yapıyormuş gibiydi.

Annesinin ne söyleyeceğini bilmiyordu, ama bir şekilde...

Biliyordu...

Önemli olduğunu biliyordu.

Belki de bunca zaman duyduğu her şeyden daha önemliydi.

"Yardım almak istemiyorsun," dedi annesi, "çünkü ağabeylerinin seni yetişkin biri olarak görmesi senin için çok önemli. Ama aynı zamanda... Eh, hayat senin için hep kolay oldu. Ben de bazen hiç çabalamadığını düşünüyorum."

Gregory'nin dudakları aralandı.

"Çaba göstermeyi reddettiğini söylemiyorum," diye ekledi hemen Violet. "Çoğu zaman çabalamak zorunda kalmıyorsun, o kadar. Ve ne zaman bir şey fazla emek isteyecek olsa... Kendi başına baş edemeyeceğin bir şey olsa, denemeye bile tenezzül etmiyorsun."

Gregory, gözlerinin yine duvardaki o noktaya doğru çekildiğini hissetti. Şu asmanın ilginç bir şekilde büküldüğü nokta... "Bir şey için çalışmak ne demek biliyorum," dedi sessizce. Sonra annesine dönüp dik dik yüzüne baktı. "Bir şeyi umutsuzca istemek ve elde edemeyeceğini bilmek..."

"Biliyor musun? Buna sevindim." Violet çayına uzandı, sonra belli ki fikrini değiştirdi ve dönüp Gregory'ye baktı. "Elde ettin mi peki?"

"Hayır."

Annesinin gözleri hüzünle doldu. "Üzgünüm."

"Ben değilim," dedi Gregory ruhsuz ruhsuz. "Artık değilim."

"Ah. Neyse ki." Annesi oturduğu yerde kıpırdandı. "Ben de üzgün değilim o zaman. Bunun sayesinde artık daha iyi bir insan olduğunu varsayıyorum."

Gregory önce alınır gibi olmuştu; ama sonra ilginçtir, kendini şöyle derken buldu: "Sanırım haklısın."

Daha da ilginci, içinden gelerek söylemişti bunu.

Annesi bilgece gülümsedi. "Olaya bu tarafından bakabildiğine sevindim. Çoğu erkek bunu yapamaz." Saate baktı ve şaşkınlıkla cıvıldadı. "Ah, saate bak. Portia Featherington'a ona bu öğlen uğrayacağıma söz vermiştim."

Annesi ayaklanınca Gregory da ayağa kalktı.

"Leydi Lucinda için endişe etme," dedi Violet kapıya seğirterek. "Ben her şeyin icabına bakacağım. Bir de lütfen çayını bitir. Senin için kaygılanıyorum. Sana bakacak bir kadın olmadan bir başına yaşıyorsun. Bir yılın daha böyle geçsin, bir deri bir kemik kalacaksın."

Gregory annesini kapıya kadar geçirdi. "Evlilikle ilgili yaptığın pek çok imanın aksine, bu sonuncusu gayet ayan beyandı."

"Öyle miydi?" Annesi, Gregory'ye muzip bir bakış attı. "Artık kapalı imalarda bulunmuyor oluşum ne güzel. Erkeklerin açık açık dile getirilmedikçe hiçbir şeyi fark etmediğini anlamıştım zaten."

"Buna kendi oğulların da dahil sanırım."

"*Özellikle* kendi oğullarım."

Gregory zekice gülümsedi. "Bunu kendim istedim ama değil mi?"

"Neredeyse davetiye çıkardın!"

Gregory annesine büyük koridora kadar eşlik etmek istedi ama Violet onu başından savdı. "Hayır, hayır hiç gerek yok buna. Git ve çayını bitir. Senin geldiğini söylediklerinde mutfaktakilere sandviç hazırlamalarını söylemiştim. Her an gelebilirler ve yemezsen de sandviçler çöpe gider."

Tam o sırada Gregory'nin midesi guruldadı. Böylece eğilerek selam verdi ve "Sen mükemmel bir annesin, bunu biliyor musun?" dedi.

"Seni beslediğim için mi?"

"Şey, evet, belki başka şeyler için de olabilir."

Violet parmak uçlarında yükselip Gregory'yi yanağından öptü. "Artık benim tatlı oğlum değilsin, değil mi?"

Gregory gülümsedi. Kendini bildi bileli annesi onu böyle severdi. "Sen istediğin sürece öyleyim, anne. Sen istediğin sürece."

ON ALTI

Esas oğlanımız tekrar âşık oluyor...

Konu sosyal entrikalar çevirmeye geldiğinde, Violet Bridgerton iddia ettiği kadar başarılıydı. Gerçekten de Gregory ertesi akşam Hastings Köşkü'ne vardığında, ablası Hastings Düşesi Daphne, ona Leydi Lucinda'nın da baloya katılacağının haberini verdi.

Gregory bu sonuç karşısında anlaşılmaz bir biçimde memnun oldu. Lucy gelemeyeceğini söylediğinde son derece hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüştü. Hem kızın Haselby'yle evlenmeden önce son kez bir kutlama yapması gerekmez miydi?

Haselby'yle evlenmeden önce.

Gregory hâlâ inanamıyordu buna. Nasıl olurdu da onun Haselby'yle evleneceğinden haberi olmazdı? Onları durduracak hiçbir şey yapamazdı. Zaten, haddi de değildi bu. Ama yüce Tanrım, o *Haselby'ydi.*

Lucy'ye anlatsa mıydı?

Haselby son derece sevimli biriydi ve hakkını vermek gerekir ki oldukça da zekiydi. Lucy'yi dövmezdi ve ona kötü davranmazdı, ama o... olmazdı... olamazdı.

Lucy'ye kocalık yapamazdı.

Düşüncesi bile içini karartmaya yetiyordu. Lucy'nin normal bir evliliği olmayacaktı, çünkü Haselby kadınlardan *hoşlanmazdı*. Bir erkeğin hoşlanması gerektiği gibi hoşlanmazdı.

Haselby ona çok iyi davranacaktı ve muhtemelen harçlık konusunda da son derece cömert olacaktı. Kocalarının eğilimleri ne olursa olsun, çoğu kadının evliliklerinde sahip olduklarından daha fazlasıydı bu.

Ama herkesten önce Lucy'nin böyle bir kadere mahkûm olması adil değildi. O çok daha fazlasını hak ediyordu. Çocuklarla dolu bir ev... ve köpeklerle. Belki birkaç tane de kedi. Bir sürü evcil hayvan isteyecek birine benziyordu.

Ve çiçek de... Lucy'nin evinde her yerde çiçekler olurdu, Gregory bundan emindi. Pembe şakayıklar, sarı güller ve şu çok sevdiği sapı mavi şeylerden...

Saray çiçeği. Buydu.

Gregory duraksadı. Hatırladı. Saray çiçeğiydi.

Lucy ailenin bahçe bilimcisinin ağabeyi olduğunu öne sürebilirdi, ama Gregory onun renksiz bir evde yaşadığını düşünemiyordu.

Kahkaha, gürültü ve muazzam bir karışıklık olurdu onun evinde – hayatının her köşesini derli toplu tutma çabalarına karşın. Gregory zihninde kolayca görebiliyordu bunu: Lucy sürekli yakınıyor, her şeyi düzenliyor ve herkesi düzgün bir program içinde tutmaya çalışıyordu.

Bunu düşünmek bile neredeyse bir kahkaha patlatmasına sebep olmuştu. Bir ordu dolusu hizmetçi toz alıyor, parlatıyor, süpürüyor da olsa fark eden bir şey olmazdı. Çocuklar oldu mu insan hiçbir şeyi koyduğu yerde bulamazdı.

Lucy bir idareciydi. Onu mutlu eden şey buydu ve idare edecek bir eve sahip olmalıydı.

Çocuklara sahip olmalıydı. Bir sürü.

Belki de sekiz.

Yavaş yavaş dolmakta olan balo salonuna şöyle bir göz gezdirdi. Lucy'yi görmemişti ve salon da onu gözden kaçırabileceği kadar kalabalık değildi. Ne var ki annesini görmüştü.

Ona doğru geliyordu.

"Gregory," dedi Violet iki elini de açmış, ona doğru uzanırken. "Bu akşam bir başka yakışıklı görünüyorsun."

Annesinin ellerini alıp öpmek için dudaklarını götürdü Gregory. "Bir annenin tüm tarafsızlığı ve dürüstlüğüyle söylüyorsun bunu tabii," diye mırıldandı.

"Saçmalama," dedi annesi gülümseyerek. "Bütün çocuklarımın son derece akıllı ve yakışıklı olduğu bir gerçek. Bu sadece benim düşüncem olsaydı, sence de bu zamana kadar kimse yanlışımı düzeltmez miydi?"

"Cesaret edebilirlerdi sanki."

"Eh, evet sanırım öyle," diye yanıtladı Violet etkileyici bir şekilde vurdumduymaz bir ifade takınarak. "Ama ben inat edip bunun konumuzla alakası olmadığı hususunda ısrar ediyorum."

"Sen nasıl istersen, anne," dedi Gregory son derece ciddi bir şekilde. "Nasıl istersen."

"Leydi Lucinda geldi mi?"

Gregory başını salladı. "Henüz değil."

"Onunla hâlâ tanışmamış olmam garip değil mi?" dedi annesi düşünceli düşünceli. "İnsan düşünüyor, eğer çoktan on beş gündür şehirdeyse... Ah neyse, önemli değil. Onun bu gece burada olması için bu kadar çabaladıysan, onu çok hoş bulacağımdan eminim."

Gregory şöyle bir baktı annesine. Bu ses tonunu bilirdi. Umursamazlık ve kesinliğin mükemmel bir bileşimiydi bu; genellikle bilgi edinmeye çalışırken kullanırdı. Annesi bu konuda tam bir ustaydı.

Ve beklendiği gibi, annesi tedbirli bir şekilde saçıyla oynuyor ve Gregory'ye şunları söylerken ona bakmıyordu bile:

"Onunla Anthony'yi ziyarete gittiğinde tanıştığını söylemiştin, değil mi?"

Gregory, annesinin ne işler peşinde olduğunu bilmiyormuş gibi yapmanın bir âlemi olmadığını anladı.

"O nişanlı anne, yakında evlenecek," dedi üstüne basa basa. Bir de ekledi: "Bir hafta içinde."

"Evet, evet, biliyorum. Davenport'un oğluyla. Uzun zamandır düşünülen bir evlilikmiş, anladığım kadarıyla."

Gregory başıyla onayladı. Annesinin Haselby'yle ilgili gerçeği öğrendiğini hayal bile edemiyordu. Çok bilinen bir gerçek değildi bu. Fısıldaşmalar oluyordu elbette. Her zaman olurdu fısıldaşmalar. Ama kimse hanımların yanında bundan bahsetmeye cesaret edemezdi.

"Düğüne davet edildim," dedi Violet.

"Öyle mi?"

"Epey büyük bir şey olacak sanırım."

Gregory biraz dişlerini gıcırdatır gibi oldu. "Kontes olacak."

"Evet, herhalde. İnsanın ufak tefek bir şeyle geçiştirebileceği bir şey değil bu."

"Evet."

Violet iç çekti. "Düğünlere bayılırım."

"Bayılır mısın?"

"Evet." Annesi tekrar iç çekti, bu sefer daha da dramatikleştirerek. Gerçi Gregory bunun mümkün olabileceğini pek sanmıyordu. "Çok romantik," diye ekledi Violet. "Gelin, damat..."

"Sanırım bir törende olması gereken standart şeyler ikisi de."

Annesi Gregory'ye huysuz bir bakış attı. "Nasıl olur da bu kadar romantik olmayan bir evlat yetiştirmiş olabilirim?"

Gregory, buna verilecek bir cevap olmadığına karar verdi.

"Yazıklar olsun o zaman," dedi Violet. "Katılmayı düşünüyorum. Bir düğüne davet edildiysem asla gitmemezlik etmem."

Ve bunun üzerine *o ses* duyuldu. "Kim evleniyor?"

Gregory döndü. Kız kardeşi Hyacinth'ti bu. Maviler içindeydi ve her zaman olduğu gibi herkesin işine burnunu sokuyordu.

"Lord Haselby ve Leydi Lucinda Abernathy," diye yanıtladı Violet.

"Ah, evet," dedi Hyacinth kaşlarını çatarak. "Bana da davetiye geldi. St. George Kilisesi'nde, değil mi?"

Violet başını sallayarak onayladı. "Ardından da Fennsworth Köşkü'nde bir davet verilecek."

Hyacinth salona şöyle bir göz gezdirdi. Bunu sık sık yapardı, hatta özellikle birini aramadığı zamanlarda bile. "Onunla hâlâ tanışmamış olmam garip değil mi? Fennsworth Kontu'nun kız kardeşi, değil mi?" Omuz silkti. "Kont'la tanışmamış olmam da garip gerçi."

"Leydi Lucinda'nın 'sosyeteye çıktığını' sanmıyorum," dedi Gregory. "En azından, resmi olarak."

"O zaman bu akşam ilk kez çıkmış olacak," dedi annesi. "Hepimiz için ne kadar da heyecan verici!"

Hyacinth, jilet gibi keskin bakışlarla ağabeyine döndü. "Sen Leydi Lucinda'yı nereden tanıyorsun, Gregory?"

Gregory ağzını açtı, ama Hyacinth çoktan konuşmaya başlamıştı. "Sakın tanımadığını söyleme, çünkü Daphne çoktan her şeyi anlattı bana."

"O zaman niçin soruyorsun?"

Hyacinth kaşlarını çattı. "Nasıl *tanıştığınızı* anlatmadı."

"*Her şey* sözcüğünden ne anladığını bir kontrol etmek isteyebilirsin o zaman." Gregory annesine döndü. "Kelime bilgisi ve anlama konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştır."

Violet gözlerini devirdi. "Her gün ikinizin de yetişkinlik çağına nasıl erişebildiğinize şaşırıp duruyorum."

"Birbirimizi öldüreceğimizden mi korkuyorsun?" diye espri yaptı Gregory.

"Hayır, o işi kendi ellerimle halledeceğimden korkuyorum."

"Eh," dedi Hyacinth, sanki az önceki konuşma hiç yaşanmamış gibi. "Daphne bana Leydi Lucinda'nın davet edilmesi konusunda senin çok kaygılandığını söyledi. Hatta anladığıma göre annem, onun da gelmesinden ne kadar hoşnut kalacağını söyleyen bir not bile yazmış. Tabii bunun apaçık bir yalan olduğunu hepimiz biliyoruz, zira hiçbirimiz onunla henüz tanışmış de..."

"Konuşmayı kesmeyecek misin sen hiç?" diyerek araya girdi Gregory.

"Senin için kesmeyeceğim," diyerek yanıtladı Hyacinth. "Onu nereden tanıyorsun? Hatta daha da önemlisi, ne kadar iyi tanıyorsun? Ve neden bir hafta içinde evlenecek olan bir kadının davet edilmesi için bu kadar heveslisin?"

Sonra, hayret verici bir şekilde, Hyacinth konuşmayı kesti.

"Bunu ben de merak ediyordum," diye geveledi Violet.

Gregory önce kız kardeşine sonra annesine baktı ve Lucy'ye anlattığı o geniş ailelerin insana verdiği rahatlık duygusuyla ilgili saçmalıkların hiçbirinin doğru olmadığına karar verdi. Hepsi can sıkıcıydı, her şeye karışıyorlardı ve daha bir sürü şey yapıyorlardı ki o anda neler yaptıklarıyla ilgili sözcükleri kafasında toparlayamıyordu.

Bu da en iyisiydi belki de zira aklına gelecek sözcüklerin hiçbirinin nezaket sınırları içinde kalması muhtemel değildi.

Yine de büyük bir sabırla iki kadına dönerek anlatmaya başladı: "Leydi Lucinda ile Kent'te tanıştım. Kate ve Anthony'nin geçen ayki ev partilerinde. Ve Daphne'den bu gece onu da davet etmesini istedim, çünkü o çok hoş bir genç kadın ve dün parkta kendisine rastladım. Amcası onu eğlencelere katılmaktan alıkoymuş. Ben de bir gecelik de olsa bir kaçamak yapmasını sağlamanın hoş bir şey olduğunu düşündüm."

Kaşlarını kaldırdı ve bir karşılık vermeleri için sessizce meydan okudu.

Verdiler de elbette. Ama sözcüklerle değil – sözcükler,

üzerine doğrultulmuş şüpheci bakışlardan asla daha etkili olamazdı.

"Ah, Tanrı aşkına," diye patladı. "*Nişanlı* o. Evlenecek."

Çok az etkisi olmuştu bunun.

Alnını kırıştırdı. "Nikâha mâni olacakmışım gibi mi görünüyorum?"

Hyacinth gözlerini kırpıştırdı. Onu ilgilendirmeyen bir şeyle ilgili uzun uzun düşünürken yaptığı gibi, defalarca kırptı gözlerini. Ama Gregory'yi şaşırtıp, söylediklerini kabul ediyormuşçasına *hımmlayarak*, "Görünmüyorsun bence," dedi. Odaya göz gezdirdi. "Yine de onunla tanışmak isterim."

"Eminim tanışacaksındır," diye yanıtladı Gregory ve kız kardeşini boğmadığı için, en azından ayda bir kere yaptığı gibi yine kendini tebrik etti.

"Kate onun çok hoş olduğunu yazmış," dedi Violet.

Gregory annesine döndü; dizlerinin bağı çözülmüştü. "*Kate* sana yazdı mı?" Yüce Tanrım, neler anlatmıştı acaba? Bayan Watson'la olan fiyaskosundan Anthony'nin haberinin olması yeterince kötüydü –Anthony her şeyi anlamıştı tabii ki– ama eğer annesi öğrenecek olursa, hayatı cehenneme dönerdi.

İyilikle öldürürdü onu annesi. Bundan emindi.

"Kate ayda iki kez yazar," dedi Violet zarifçe omuz silkerek. "Bana her şeyi anlatır."

"Anthony'nin bundan haberi var mı?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Violet ona üstünlük taslarcasına bakarak. "Onu ilgilendirmez."

Yüce Tanrım.

Gregory bunu yüksek sesle söylememeyi zar zor başardı.

"Duyduğum kadarıyla," diye devam etti annesi, "Leydi Lucinda'nın ağabeyi, Lord Watson'ın kızıyla uygunsuz bir şekilde yakalanmış."

"*Gerçekten mi?*" Hyacinth kalabalığı inceliyordu, ama bunu duyunca hemen döndü.

Violet düşünceli düşünceli başını salladı. "Düğünlerinin neden bu kadar aceleye getirildiğini merak etmiştim."

"Eh, nedeni bu," dedi Gregory, sanki biraz sızlanıyormuş gibi.

"Hımmmm." Bu da Hyacinth'ten gelmişti.

İnsanın Hyacinth'ten duymak istemeyeceği türden bir sesti bu.

Violet kızına döndü ve "Çok tantanalı olmuş, değil mi?" dedi.

"Aslında..." dedi Gregory. Her saniye daha da sinirleniyordu. "Her şey gizlice halledildi."

"Her zaman fısıldaşmalar olur," dedi Hyacinth.

"Sen de bir tane ekleyeyim deme sakın," diyerek uyardı annesi.

"Tek kelime dahi etmeyeceğim," diyerek söz verdi Hyacinth, sanki bu zamana kadar hiç yerli yersiz konuşmamış gibi elini sallayarak.

Gregory homurdandı. "Ah, *lütfen*."

"Etmeyeceğim," diye karşı çıktı Hyacinth. "Bir sır olduğunu *bildiğim* sürece sır tutmakta çok iyiyimdir."

"Ah, o zaman sende ağız sıkılığı ve ketumiyet namına hiçbir şey olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Hyacinth gözlerini kıstı.

Gregory kaşlarını kaldırdı.

"Kaç yaşındasınız?" dedi Violet birden. "Tanrım, siz ikiniz bebeklikten beri bir gıdım değişmediniz. Birbirinizin saçını çekmenizi bekleyeceğim neredeyse."

Gregory dudakları bir çizgi halini alana kadar çenesini sıktı ve kararlılıkla önüne baktı. Annesinden yediği azardan başka, insana kendisini bacak kadar çocukmuş gibi hissettirecek bir şey yoktu.

"Saçmalama anne," dedi Hyacinth annesinin azarını gülümsemeyle karşılayarak. "En çok onu sevdiğim için onunla

böyle dalga geçtiğimi biliyor." İçten ve sıcacık bir gülümsemeyle Gregory'ye baktı.

Gregory iç geçirdi; çünkü söylediği doğruydu, çünkü o da aynı şeyleri hissediyordu ve çünkü –her şeye rağmen– onun ağabeyi olmak çok zahmetliydi. Ama ikisi diğer kardeşlerinden epey küçüktüler ve bu sebeple de her zaman bir ikili gibi olmuşlardı.

"O da aynı şeyleri hissediyor, bu arada," dedi Hyacinth, Violet'e, "ama bir erkek olarak, asla o kadarını söylemez."

Violet başını salladı. "Doğru."

Hyacinth, Gregory'ye döndü. "Ve tastamam açık olmak gerekirse, ben hiç senin saçını çekmedim."

Bunu da duyduktan sonra Gregory için gitme vakti gelmişti artık. Yoksa aklını kaybetmesi işten bile değildi... Sahiden de seçim ona aitti.

"Hyacinth..." dedi. "Sana bayılıyorum. Bunu biliyorsun. Anne, sana da bayılıyorum. Ve şimdi, gidiyorum."

"Bekle!" diye bağırdı Violet.

Gregory arkasına döndü. Bu kadar kolay olmayacağını tahmin etmesi gerekirdi.

"Bana eşlik eder misin?"

"Nerede?"

"Nerede olacak, düğünde elbette."

Tanrım, ağzındaki o berbat tat da neydi öyle? "Kimin düğünü? Leydi Lucinda'nın mı?"

Annesi gözlerini dikmiş, mavi gözleriyle masum masum ona bakıyordu. "Yalnız gitmek istemiyorum."

Gregory başıyla kız kardeşinin olduğu yere işaret etti. "Hyacinth'le git."

"O Gareth'le birlikte gitmek istiyor," diye yanıtladı Violet.

Gareth St. Clair, hemen hemen beş yıldır Hyacinth'in kocasıydı. Gregory onu çok severdi ve aralarında, Gregory'nin onun uzun ve sıkıcı bir cemiyet etkinliğine katılmaktansa, göz-

kapaklarını arkaya doğru katlayıp belirsiz bir süre boyunca öyle bırakmayı tercih edeceğini bilecek kadar iyi bir dostluk vardı.

Ne var ki Hyacinth –bunu söylemekte asla sakınca görmediği üzere– dedikoduyla *her zaman* ilgilenirdi. Bu da böylesine önemli bir düğünü kaçırmak istemeyeceği anlamına gelirdi. Birileri içkiyi fazla kaçırabilirdi, birileri birbirlerine çok yakın dans edebilirdi ve Hyacinth bundan haberdar olan son kişi olmaktan *nefret ederdi.*

"Gregory?" diye üsteledi annesi.

"Gelmiyorum."

"Ama..."

"Davet edilmedim."

"Gözden kaçırmışlardır muhakkak. Bu akşamki çabalarından sonra eminim düzelteceklerdir."

"Anne, Leydi Lucinda'ya mutluluklar dilesem de onun ya da bir başkasının düğününe gitmek gibi bir niyetim yok. Çok duygusal şeyler şu düğünler."

Sessizlik.

Asla iyiye alamet değildi.

Hyacinth'e baktı. Baykuş gibi, kocaman gözlerle ona bakıyordu. "Sen düğünleri seversin," dedi Hyacinth.

Gregory homurdandı. Verilebilecek en iyi cevap bu gibi gelmişti.

"Seversin," dedi Hyacinth. "Benim düğünümde sen..."

"Hyacinth, sen benim kardeşimsin. O başka."

"Evet, ama sen Felicity Albansdale'in düğününe de gitmiştin ve çok iyi hatırlıyorum ki..."

Hyacinth onun düğünde ne kadar da neşeli olduğunu anlatmaya başlamadan evvel Gregory arkasını döndü. "Anne," dedi, "davet için teşekkürler ama Leydi Lucinda'nın düğününe gitmek istemiyorum."

Violet, soru sormak istiyormuşçasına ağzını açtı, fakat sonra kapattı. "Pekâlâ," dedi.

Gregory o an şüpheyle doldu. Bu kadar çabuk boyun eğmek annesinin âdeti değildi pek. Neyin peşinde olduğunu merak etmekse, sıvışma şansını yok ederdi.

Kolayca verilecek bir karardı bu.

"İkinize de *adieu!*" dedi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Hyacinth. "Ve neden Fransızca konuşuyorsun?"

Gregory annesine döndü. "Hyacinth artık senin başına kaldı."

"Evet," diyerek iç çekti annesi. "Biliyorum."

Hyacinth hemen o an annesine döndü. "Ne demek oluyor *bu* şimdi?"

"Ah, Tanrı aşkına Hyacinth, sen..."

Gregory, ikisinin ilgisi birbirine yönelmişken fırsattan istifade edip hemen sıvıştı.

Parti gitgide daha da kalabalıklaşıyordu. Annesi ve kız kardeşiyle konuşurken, Lucy'nin gelmiş olabileceği geldi aklına. Ama eğer geldiyse bile, balo salonunun içlerine kadar ilerlemiş olamazdı, böylece Gregory karşılama yerine doğru yollanmaya başladı. Ama çok yavaş ilerleyebiliyordu; bir aydır şehir dışındaydı ve herkesin ona söyleyecek bir şeyi vardı; hiçbiri de ilgi çekici değildi.

"İyi şanslar," diye geveledi, onu satın alamayacağı bir atla muhatap etmeye çalışan Lord Trevelstam'a. "Eminim başka birini bulmakta..."

Sesi onu terk etti.

Konuşamıyordu.

Düşünemiyordu.

Aman Tanrım, yine olmasın.

"Bridgerton?"

Odanın karşısında, kapının tam yanındaydı. Üç beyefendi, yaşlıca bir hanımefendi, iki evli hanım ve...

O.

Oydu. Ve sanki aralarında bir ip varmış gibi çekiliyordu Gregory. Ona yanaşması gerekiyordu.

"Bridgerton, her şey yo..."

"Affedersiniz," demeyi başarabildi Gregory, Trevelstam'ın yanından hızla uzaklaşırken.

Oydu. Sadece...

Başka biri olmuştu. Hermione Watson gibi değildi. Şey gibiydi... Kim gibi olduğundan emin değildi Gregory; yalnızca arkasını görebiliyordu. Ama o muhteşem ve berbat hissi yine yaşıyordu. Başını döndürüyordu. Onu kendinden geçiriyordu. Ciğerleri bomboş olmuştu. *Kendi* de bomboştu.

Ve onu istiyordu.

Her şey tam da hayal ettiği gibiydi – hayatı şimdi tamam olmuş, doğru kişi o*ymuş* gibi gelen o büyülü, parıl parıl parlayan emin olma hissini yine yaşıyordu.

Tabii bunu daha önce de hissetmişti. Ve Hermione Watson, doğru kişi çıkmamıştı.

Tanrım, bir erkek delicesine, aptalcasına iki kez âşık olabilir miydi?

Lucy'ye dikkatli olmasını ve korkmasını, eğer böyle bir hisse kapılırsa güvenmemesini söylememiş miydi?

Ama yine de...

Ama yine de oradaydı işte.

Kendi de oradaydı.

Ve her şey yeniden yaşanıyordu.

Hermione'yle olanlar gibiydi tıpkı. Hayır, daha da kötüydü. Vücudu karıncalanıyordu; ayak parmaklarının kıpırdanmasına engel olamıyordu. Olduğu yerde zıplayıp, odanın karşı tarafına geçmek ve... sadece... sadece...

Sadece onu görmek istiyordu.

Arkasını dönsün istiyordu. Yüzünü görmek istiyordu. Kim olduğunu bilmek istiyordu.

Onu tanımak istiyordu.

Hayır.

Hayır, dedi kendine, ayaklarını başka bir yöne doğru çevirmeye çalışarak. Bu çılgınlıktı. Oradan ayrılmalıydı. O an ayrılmalıydı.

Ama yapamıyordu. Ruhunun mantık dolu her köşesi bağıra çağıra ona arkasını dönüp çekip gitmesini söylese de oracıkta kök salmış, Lucy'nin arkasına dönmesini bekliyordu.

Arkasını dönsün diye dua ediyordu.

Ve sonra, döndü de.

Ve o...

Lucy'ydi.

Gregory durduğu yerde, çarpılmış gibi tökezledi.

Lucy?

Hayır. Bu mümkün olamazdı. Lucy'yi tanırdı.

Lucy ona bunu yapmazdı.

Gregory onu defalarca görmüştü, hatta öpmüştü bile ve daha önce hiç böyle, sanki ona uzanıp elini tutmazsa dünya onu yutacakmış gibi hissetmemişti.

Bunun bir açıklaması olmalıydı. Daha önce de böyle hissetmişti. Hermione'yle...

Ama bu sefer... aynı şey değildi. Hermione'yle her şey baş döndürücüydü, yeniydi. Keşfetmenin, fethetmenin heyecanı vardı onda. Ama bu Lucy'ydi.

Lucy'ydi ve...

Bir anda her şeyi hatırlamıştı. Sandviçlerin neden doğru düzgün ayrılması gerektiğini anlatırken hafifçe başını eğişini... Bayan Watson'a kur yaptığı sırada neden her şeyi yanlış yaptığını açıklamaya çalışırken yüzünde beliren o tatlı tatlı rahatsız olmuş ifadeyi...

Onunla Hyde Park'ta oturmuş, güvercinlere ekmek atarken duyduğu her şeyin tastamam doğru olduğu hissini.

Ve öpücüğü. Ulu Tanrım, öpücüğü.

Hâlâ o öpücün hayalini kuruyordu.

Ve Lucy'nin de bunun hayalini kurmasını istiyordu.

Bir adım attı. Yalnızca bir adım, hafifçe ileriye ve yana doğru, Lucy'nin yüzünü yandan da olsa daha iyi görebilmek için. Şimdi her şey çok tanıdıktı... başını yana eğişi, konuşurken dudaklarının hareket edişi. Nasıl olmuştu da arkasından da olsa görür görmez tanıyamamıştı onu? Zihninin derinliklerine hapsedilmiş anıları oradaydı, ama onun orada olduğunu idrak etmek istememişti – hayır, bunun için kendisine izin vermemişti.

Ve işte Lucy de onu görmüştü. Lucy görmüştü onu. Gregory bunu önce kocaman açılan ve ışıldayan gözlerinden, sonra da dudaklarının kıvrımlarından anlamıştı.

Gülümsüyordu. Gregory için.

Bu gülümseyiş Gregory'nin içine işledi. Sadece bir gülümsemeydi bu, ama tam da ihtiyacı olan şeydi.

Yürümeye başladı. Ayaklarını zar zor hissediyordu, neredeyse vücudunun kontrolünü yitirmiş gibiydi. Sadece hareket ediyordu, içinden bir ses Lucy'ye ulaşması gerektiğini söylüyordu.

"Lucy," dedi onun yanına varır varmaz, yanlarında yabancılar hatta daha da fenası tanıdıklar olduğu ve onun ilk adını kullanmaması gerektiği halde.

Ama bundan başka hiçbir sözcük dudaklarına yakışmazmış gibi geliyordu.

"Bay Bridgerton," dedi Lucy de ama gözleri *Gregory* diyordu.

Ve Gregory anladı.

Lucy'yi seviyordu.

Dünyanın en garip, en harika duygusuydu bu. İnsanı coşturan bir şeydi. Sanki dünya birdenbire önünde açılıvermişti. Her şey aydınlanmıştı. Anlamıştı. Bilmesi gereken her şeyi anlamıştı ve hepsi Lucy'nin gözlerinin içindeydi.

"Leydi Lucinda," dedi, elini tutup önünde eğilerek. "Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

ON YEDİ

Esas oğlanımızın kız kardeşinin sayesinde olaylar gelişiyor...

Cennette gibiydi.

Melekleri unutun, St. Peter'i ve pırıldayan klavsenleri unutun. Cennet, insanın gerçek aşkının kollarında dans etmesiydi. Ve eğer mevzubahis kişi eğer bir hafta içinde bambaşka biriyle evlenecekse, sözü geçen kişinin cennetine iki eliyle sımsıkı tutunması gerekirdi.

Mecazi anlamda tabii.

Lucy, salınıp dönerken sırıtıyordu. Tam izlenesi bir görüntü olmuştu şimdi. Öne atılıp Gregory'ye iki eliyle birden tutunuverse ne derdi insanlar?

Ve hiç bırakmasa...

Çoğu kişi onun çıldırdığını söylerdi. Çok az bir kısmı ise âşık olduğunu. Zeki olanları ise her ikisini de.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Gregory. Ona daha... değişik bakıyordu.

Lucy bakışlarını kaçırdı, sonra tekrar döndü. Meydan okuyabilirmiş gibi hissediyordu, neredeyse sihirli bir histi bu. "Bilmek istiyorsunuz demek?"

Gregory, solundaki hanımın etrafından dolanıp yerine geçti. "Evet," diye yanıtladı kurnaz kurnaz gülümseyerek.

Ama Lucy şöyle bir gülümsedi ve başını salladı. O an, başka biriymiş gibi davranmak istiyordu. Daha az geleneksel biri... Daha çok o an aklına geleni yapan biri gibi.

Eski, bilindik Lucy olmak istemiyordu. Bu gece değil. Plan yapmaktan, arabulucu olmaktan, bütün olası sonuçlarını düşünmeden bir şey yapamamaktan sıkılmıştı artık.

Eğer bunu yaparsam, o zaman şu olacak; ama eğer şunu yaparsam da o zaman bu, şu ve öbür şey olacak, ki bu da bambaşka bir sonuca yol açıp, şu anlama gelecek...

Bu kadarı bir genç kızın başını döndürmeye yeter de artardı bile. Ona felç geçirmiş gibi hissettirmeye, kendi hayatının dizginlerini eline alamıyormuş gibi hissettirmeye yeterdi...

Ama bu gece öyle olmayacaktı. Bu gece, nasıl olduysa Hastings Düşesi isminde inanılmaz bir mucize sayesinde –veya belki de dul Leydi Bridgerton sayesinde, Lucy emin değildi– son derece gösterişli, yeşil ipekten bir elbise giyiyor ve düşleyebileceği en ışıltılı baloya katılıyordu.

Ve hayatının sonuna kadar seveceğinden emin olduğu adamla dans ediyordu.

"Farklı görünüyorsunuz," dedi Gregory.

"Kendimi farklı hissediyorum." Birbirlerinin yanından geçerlerken Lucy, Gregory'nin eline dokundu. Birbirlerine sadece şöyle bir dokunup geçmeleri gerekirken, Gregory'nin parmakları Lucy'ninkileri kavradı. Lucy ona baktı ve Gregory'nin de gözünü dikmiş ona baktığını gördü. Gözleri sıcak ve yoğundu ve onu aynı şeyi izler gibi izliyordu...

Yüce Tanrım, aynı Hermione'yi izler gibi izliyordu.

Lucy'nin vücudu karıncalanmaya başladı. Parmaklarının ucunda hissediyordu bunu, düşünmeye bile cesaret edemeyeceği yerlerinde hissediyordu.

Tekrar birbirlerinin yanından geçtiler, ama bu sefer Gre-

gory belki olması gerekenden biraz daha fazla eğilerek, "Ben de farklı hissediyorum," dedi.

Lucy hızla arkasına döndü, ama Gregory de çoktan sırtı Lucy'ye doğru gelecek şekilde dönmüştü. Nasıl farklıydı? Niçin? Ne demek istiyordu?

Lucy, solundaki beyefendinin etrafından geçti ve Gregory'ye doğru ilerledi.

"Bu geceye katılabildiğiniz için memnun musunuz?" diye geveledi Gregory.

Lucy başını sallayıp onayladı, çünkü çok yüksek sesle konuşmadan cevap veremeyecek kadar uzaktaydı.

Ama sonra yine bir araya geldiler. "Öyleyim."

Kendi yerlerine geçtiler ve başka bir çiftin dansı başlarken oldukları yerde durdular. Lucy ona baktı. Gözlerine baktı.

Gregory'nin gözleri yüzünden hiç ayrılmıyordu.

Ve gecenin yanıp sönen ışığında bile –ışıldayan balo salonunu yüzlerce mum ve meşale aydınlatıyordu– Lucy onun gözlerindeki parıltıyı görebiliyordu. Gregory'nin ona bakışı alev alevdi, sahipleniciydi ve gurur doluydu.

Lucy'yi titretiyordu.

Onu ayakta durma yetisinden şüphe ettiriyordu.

Sonra müzik bitti ve Lucy anladı ki bazı şeyler artık sahiden de içine işlemişti, çünkü yanındaki kadına sanki bütün hayatı az önceki dans esnasında değişmemiş gibi gülümseyip, eğilerek selam veriyordu.

Gregory onu elinden tuttu ve balo salonunun kıyısına, refakatçilerin koşuşturup, limonata bardaklarının üzerinden, göz kulak oldukları kişileri izledikleri yere doğru götürdü. Fakat gidecekleri yere varmadan önce, Gregory eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı:

"*Seninle konuşmam gerek.*"

Lucy'nin gözleri onunkilerle birleşti hemen.

"Özel olarak," diye de ekledi.

Gregory'nin yavaşladığını hissetti Lucy, muhtemelen Harriet Hala'nın yanına dönmeden önce daha fazla konuşabilsinler diyeydi. "Nedir?" diye sordu. "Bir sorun mu var?"

Gregory başını iki yana salladı. "Artık yok."

Lucy ümit etti. Yalnızca birazcık... Çünkü eğer yanılıyorsa yaşayacağı kalp kırıklığını düşünmek istemiyordu, ama belki de... Belki de Gregory onu seviyordu. Belki onunla evlenmek istiyordu. Düğününe bir haftadan az bir zaman vardı, ama daha bağlılık yeminlerini etmemişti.

Belki de bir şans vardı. Belki bir yolu vardı.

İpuçları bulmak için, cevaplar bulmak için Gregory'nin yüzünü inceledi. Ama Lucy daha fazla bilgi için baskı yapınca, Gregory başını sallayıp fısıldadı: "Kütüphane. Hanımların dinlenme odasından iki oda ötede. Otuz dakika içinde benimle orada buluş."

"Sen çıldırdın mı?"

Gregory gülümsedi. "Sadece biraz."

"Gregory, ben..."

Gregory gözlerinin içine daldı ve bu onu susturdu. Ona bakışı...

Lucy'nin nefesini kesmişti.

"Yapamam," dedi. Çünkü birbirleri için ne hissediyorlarsa hissetsinler, o hâlâ başka bir adamla nişanlıydı. Öyle olmasa bile, bu tarz bir davranış doğrudan bir skandala yol açardı. "Seninle yalnız kalamam. Bunu biliyorsun."

"Kalmalısın."

Lucy başını sallamaya çalıştı, ama kıpırdayamıyordu bile.

"Lucy," dedi Gregory, "gelmelisin."

Lucy başını sallayarak kabul etti. Yapıp yapabileceği en büyük hatasıydı bu muhtemelen, ama hayır diyememişti.

"Bayan Abernathy," dedi Gregory, Harriet Hala'yı selamlarken sesi biraz yüksek çıkmıştı. "Leydi Lucinda'yı tekrar sizin korumanıza bırakıyorum."

Lucy, halasının Gregory'nin söylediklerinden tek bir kelime

bile anladığından şüphe duysa da Harriet Hala başıyla onayladı ve sonra Lucy'ye dönüp bağırdı: "Ben oturuyordum!"

Gregory kıkırdadı, sonra, "Şimdi diğerleriyle dans etmeliyim," dedi.

"Elbette," diye yanıtladı Lucy, yasak bir buluşma ayarlamanın getireceği karışıklıkların çok da farkında olmadığından şüphe etse de. "Tanıdığım birini gördüm," diye yalan söyledi, ama sonra onu epey rahatlatan bir şey oldu ve gerçekten tanıdığı birini gördü – okul arkadaşlarından biri. Çok iyi bir arkadaşı değildi, ama yine de selam vermeye yetecek kadar tanıdık biriydi.

Ancak Lucy daha ayağını bile kımıldatamamıştı ki seslenerek Gregory'nin adını söyleyen bir kadın sesi duydu.

Lucy, kim olduğunu göremiyordu, ama Gregory'yi görebiliyordu. Gregory gözlerini kapatmıştı ve canı yanıyormuş gibi görünüyordu.

"Gregory!"

Ses yaklaşmıştı, böylece Lucy soluna doğru döndü ve yalnızca Gregory'nin kız kardeşi olabilecek bir genç kadın gördü. Küçük olanıydı muhtemelen, öyle değilse de kendine oldukça iyi bakmıştı.

"Bu Leydi Lucinda olmalı," dedi kadın. Saçının Gregory'ninkiyle tamı tamına aynı tonda olduğunu fark etti Lucy – kestane renginin canlı, zengin bir tonu. Ama gözleri maviydi, parlak ve keskindi.

"Leydi Lucinda," dedi Gregory, yapması gereken angarya bir işi varmış gibi, "size kız kardeşim, Leydi St. Clair'i takdim ederim."

"Hyacinth," dedi genç kadın ciddiyetle. "Formaliteleri boş verebiliriz. Çok iyi arkadaş olacağımıza eminim. Öyleyse şimdi, bana kendinizle ilgili her şeyi anlatmalısınız. Sonra da Kate ve Anthony'nin geçen ayki partisiyle ilgili her şeyi öğrenmek istiyorum. Ben de gelmek istiyordum, ama daha önceden verilmiş bir sözümüz vardı. Çok eğlenceliymiş, öyle duydum."

Lucy, karşısındaki insan şeklindeki girdaptan dolayı hayrete düşmüştü, tavsiye için Gregory'ye baktı. Ama o da omuz silkip, "İşkence etmekten hoşlandığım kız kardeşim ta kendisi olur," dedi.

Hyacinth ona doğru döndü ve "Anlamadım?" dedi.

Gregory eğilerek selam verdi. "Gitmeliyim."

Ve sonra, Hyacinth Bridgerton St. Clair çok garip bir şey yaptı. Gözlerini kıstı ve önce ağabeyine sonra Lucy'ye sonra tekrar ağabeyine baktı. Sonra yine aynı şeyi yaptı. Ve dedi ki: "Benim yardımıma ihtiyacınız olacak."

Gregory, "Hy..." diye başlamıştı ki Hyacinth, "Olacak," diye araya girdi. "Planlarınız var. Bunu inkâr etmeye çalışmayın."

Lucy, Hyacinth'in bunların hepsini bir selam ve bir *gitmem lazım*dan çıkardığına inanamıyordu. Soru sormak için ağzını açtı, ama Gregory ikaz eden bir bakışla ona engel olmadan önce çıkarabildiği tek şey, "Nasıl..." oldu.

"Gizli bir planın olduğunu biliyorum," dedi Hyacinth, Gregory'ye. "Yoksa onun bu geceye katılması için bu kadar uğraşmazdın."

"Yalnızca iyilik yapmaya çalışıyordu," demeye çalıştı Lucy.

"Saçmalamayın," dedi Hyacinth, güven verici bir şekilde onun koluna dokunarak. "Asla öyle bir şey yapmaz o."

"Bu doğru değil," diyerek karşı çıktı Lucy. Gregory şeytanın teki olabilirdi, ama kalbi iyilik ve doğrulukla doluydu. Ayrıca Lucy de kimsenin –kız kardeşinin bile– aksini söylemesine izin vermezdi.

Hyacinth tatlı tatlı gülerek Lucy'yi izledi. "Sizden hoşlandım," dedi usulca, sanki buna tam o sırada karar vermiş gibi. "Yanılıyorsunuz elbette, ama yine de sizden hoşlandım." Ağabeyine döndü. "Ondan hoşlandım."

"Evet, o kadarını söyledin."

"Ve benim yardımıma ihtiyacınız var."

Lucy, ağabey ile kardeşin birbirleriyle onun anlayamayacağı bir şekilde bakışmalarını izledi.

"Benim yardımıma ihtiyacınız olacak," dedi Hyacinth usulca. "Hem bu gece hem de daha sonra."

Gregory dikkatle kardeşine baktı ve sonra Lucy'yi, duymak için öne doğru eğilmek zorunda bırakacak kadar kısık bir sesle, "Leydi Lucinda ile konuşmam gerek. Yalnız," dedi.

Hyacinth gülümsedi. Belli belirsiz... "Bunu ayarlayabilirim."

Lucy, genç kadın her şeyi yapabilirmiş gibi bir hisse kapıldı.

"Ne zaman?" diye sordu Hyacinth.

"En kolay ne zaman olursa," diye yanıtladı Gregory.

Hyacinth odaya şöyle bir göz gezdirdi. Ne var ki Lucy, Hyacinth'in konuyla ilgisi olabilecek ne tür bilgiler topluyor olabileceğini hayatta hayal edemezdi.

"Bir saat sonra," diye belirtti Hyacinth bir ordu komutanı kesinliğiyle. "Gregory, sen git ve bu gibi etkinliklerde ne yapıyorsan onu yap. Dans et. Limonata al. Şu ailesi aylardır senin peşinden koşan Whitford'ların kızıyla görün."

"Size gelince," diyerek devam etti Hyacinth gözlerinde otoriter bir ışıltıyla Lucy'ye dönerek, "benimle kalacaksınız. Sizi tanımanız gereken herkesle tanıştıracağım."

"Kimi tanımam gerekiyor?" diye sordu Lucy.

"Şu an emin değilim. Zaten bir önemi de yok."

Lucy şaşkınlıkla bakakaldı ona.

"Tamı tamına elli beş dakika içinde," dedi Hyacinth, "Leydi Lucinda elbisesini yırtacak."

"Öyle mi yapacağım?"

"*Ben* yapacağım," diye yanıtladı Hyacinth. "O tarz şeylerde iyiyimdir."

"Onun elbisesini mi yırtacaksın?" diye sordu Gregory şüpheyle. "Balo salonunun ortasında mı?"

"Detaylar hakkında endişelenme," dedi Hyacinth kayıtsızca elini sallayıp Gregory'yi geçiştirerek. "Sadece git ve sana

düşen kısmı yap. Ve bir saat içinde de onunla Daphne'nin giysi odasında buluş."

"Düşes'in yatak odasında mı?" diye heyecanla sordu Lucy. Yapamazdı.

"Bizim için Daphne'dir o," dedi Hyacinth. "Hadi o zaman, hepiniz yaylanın!"

Lucy ona bakakalmıştı ve gözlerini kırpıştırıyordu. Plana göre Hyacinth'in yanında kalması gerekmiyor muydu?

"Gregory'yi kastediyorum," dedi Hyacinth.

Sonra Gregory çok şaşırtıcı bir şey yaptı. Lucy'nin elini tuttu. Oracıkta, herkesin görebileceği balo salonunun ortasında elini tuttu ve öptü. "Sizi güvenli ellere bırakıyorum," dedi, zarifçe başını eğip geriye doğru adım atarak. Kardeşine de ikaz dolu bir bakış atıp, "Her ne kadar buna inanması güç olsa da," diyerek ekledi.

Ve sonra gitti. Muhtemelen, kız kardeşinin büyük planında masum bir piyondan ibaret olduğunu bilmeyen, her şeyden habersiz, zavallı bir kızcağızın üzerine titremeye...

Lucy tekrar Hyacinth'e baktı, nasıl olduysa tüm bu konuşmadan bitkin düşmüştü. Hyacinth'in gözlerinin içi gülüyordu.

"Bravo," dedi, her ne kadar Lucy'ye kendi kendini kutluyormuş gibi gelse de. "Peki öyleyse," diye devam etti, "neden ağabeyimin sizinle konuşması gerekiyor? Sakın hiçbir fikrinizin olmadığını söylemeyin, çünkü size inanmayacağım."

Lucy bir süre verebileceği çeşitli cevapların akla uygunluğunu düşündü ve sonunda, "Hiçbir fikrim yok," demekte karar kıldı. Tam olarak doğru değildi bu, ama en gizli umutlarını ve düşlerini de kimin kız kardeşi olursa olsun, beş dakika önce tanıştığı birine açacak değildi.

Ve bu da ona sanki artı puan kazandırmış gibi hissettiriyordu.

"Gerçekten mi?" Hyacinth şüpheli görünüyordu.

"Gerçekten."

Belli ki Hyacinth ikna olmamıştı. "Eh, siz akıllı birisiniz en azından. Bu konuda hakkınızı teslim etmem lazım."

Lucy gözünün korkmasına izin vermemekte kararlıydı. "Biliyor musunuz," dedi, "ben kendimi tanıdığım en planlı ve idareci insan sanırdım, ama sizin daha fena olduğunuzu düşünüyorum."

Hyacinth kahkaha attı. "Ah, ben hiç de planlı değilimdir. Ama idareciyimdir. Sizinle iyi anlaşacağız." Kolunu Lucy'ninkine geçirdi. "Kardeş gibi."

Bir saat sonra Lucy, Hyacinth yani Leydi St. Clair'le ilgili üç şeyin farkına varmıştı.

Birincisi, herkesi tanıyordu. Ve herkesle ilgili her şeyi biliyordu.

İkincisi, ağabeyiyle ilgili sınırsız bir bilgiye sahipti. Lucy'nin tek bir soru bile sormasına gerek kalmamıştı, ama balo salonunu terk ettikleri sırada, Gregory'nin en sevdiği renk hangisiydi (mavi), en sevdiği yemek neydi (peynir, her çeşidinden) ve çocukken peltek miydi (evet), hepsini öğrenmişti bile.

Lucy ayrıca insanın Gregory'nin küçük kız kardeşini hafife almak gibi bir hata yapmaması gerektiğini de öğrenmişti. Hyacinth Lucy'nin elbisesini yırtmakla kalmamış, dört kişinin hasardan (ve hasarın tamir edilmesi gerektiğinden) haberdar olmasını sağlayacak bir ustalık ve kurnazlıkla halletmişti her şeyi. Hatta bütün hasarı elbisenin kenar kıvrımlarına vermişti ki Lucy iffetini yakışık alır bir biçimde koruyabilsin.

Gerçekten oldukça etkileyiciydi.

"Bunu daha önce de yaptım," diye sır verdi Hyacinth, Lucy'yi balo salonundan çıkarırken.

Lucy hiç şaşırmamıştı.

"İşe yarar bir yetenek," diyerek ekledi Hyacinth, sesi son derece ciddi geliyordu. "İşte, bu taraftan."

Lucy, arka taraftaki bir merdivenden yukarıya doğru takip etti onu.

"Sosyal bir etkinlikten ayrılmak isteyen kadınlar için çok az mazeret bulunuyor," diyerek devam etti Hyacinth, kendi seçtiği konuya tutkal gibi yapışıp kalmakta eşsiz bir yetenek sergiliyordu. "Cephaneliğimizdeki tüm silahlarda ustalaşmamızı zorunlu kılıyor."

Lucy, kendisinin fanusta yetiştirildiğine inanmaya başlamıştı.

"Ah, işte geldik." Hyacinth iterek kapıyı açtı. İçeri bir göz attı. "Henüz gelmemiş. Güzel. Bu bana zaman kazandırır."

"Niçin?"

"Elbisenizi tamir etmek için. Planımı hazırlarken bu ayrıntıyı unuttuğumu itiraf edebilirim. Ama Daphne iğne ipliğini nereye koyar, biliyorum."

Hyacinth tuvalet masasına doğru gidip bir çekmece açarken Lucy onu izledi.

"Tam da düşündüğüm yerdeler," dedi Hyacinth zafer kazanmış gibi bir gülümsemeyle. "Haklı olduğum zamanları çok seviyorum. Hayatı çok daha kolay kılıyor, sizce de öyle değil mi?"

Lucy başını salladı, ama aklı kendi sorusundaydı. Ve sonra sordu işte: "Bana neden yardım ediyorsunuz?"

Hyacinth, ona aptalmış gibi baktı. "Yırtık bir elbiseyle geri dönemezsiniz. Herkese tamir etmeye gittiğimizi söyledikten sonra olmaz."

"Hayır, onu demiyorum."

"Ah." Hyacinth, bir tane iğneyi havaya kaldırıp düşünceli düşünceli baktı. "Bu işimizi görür. İplik ne renk olsun, ne dersiniz?"

"Beyaz. Soruma da cevap vermediniz."

Hyacinth, makaradan bir parça ip kopardı ve iğnenin deliğinden geçirdi. "Sizden hoşlandım," dedi. "Ve ağabeyimi de seviyorum."

"Biliyorsunuz ben nişanlıyım, evleneceğim," dedi Lucy usulca.

"Biliyorum." Hyacinth, Lucy'nin ayaklarının dibinde diz çöktü ve çabucak, yarım yamalak dikmeye başladı.

"Bir *hafta* içinde. Bir haftadan daha da az aslında."

"Biliyorum. Ben de davet edildim."

"Ah." Lucy, bunu bilmesi gerektiğini düşündü. "Ee, gelmeyi düşünüyor musunuz?"

Hyacinth dönüp ona baktı. "Siz gitmeyi düşünüyor musunuz?"

Lucy'nin dudakları aralandı. O ana kadar Haselby'yle evlenmeme fikri ufacık, alakasız bir şeydi; daha çok *ah-keşke-onunla-evlenmek-zorunda-olmasam* tarzı bir histi. Ama şimdi, Hyacinth onu bu kadar yakından izliyorken, bu his daha da sıkıştırmaya başlamıştı. Hâlâ imkânsızdı tabii ki ya da en azından...

Şey, belki...

Belki o kadar da imkânsız değildi. Belki sadece çoğunlukla imkânsızdı.

"Evraklar imzalandı," dedi Lucy.

Hyacinth dikişe geri döndü. "İmzalandı mı?"

"Onu amcam *seçti*," dedi Lucy, kimi ikna etmeye çalıştığını merak ederek. "Uzun zamandır ayarlanmış durumda."

"Mmmmm."

Mmmmm? Ne demek oluyordu ki *bu* şimdi?

"Ve o hiç... Ağabeyiniz hiç..." Lucy sözcüklerle savaşıyordu. Tamamen yabancı bir insana, Tanrı aşkına, Gregory'nin özbeöz kız kardeşine içini açtığı için kendini mahcup hissediyordu. Ama Hyacinth hiçbir şey söylemiyordu; orada öylece oturmuş, gözlerini Lucy'nin elbisesinin kıvrımlarına girip çıkan iğneye sabitlemişti. Ve eğer Hyacinth bir şey söylemiyorsa, o zaman Lucy söylemek zorundaydı. Çünkü... Çünkü...

Eh, çünkü mecburdu işte.

"Bana hiçbir söz vermedi," dedi Lucy, sesi neredeyse titreyerek. "Hiçbir niyet belirtmedi."

Bunun üzerine, Hyacinth dönüp baktı. Odaya göz gezdirdi, sanki şu halimize bak, Hastings Düşesi'nin odasında elbiseni tamir ediyoruz, der gibiydi. Ve sonra mırıldandı: "Belirtmedi mi?"

Lucy ıstırap içinde gözlerini kapadı. O, Hyacinth St. Clair gibi değildi. Hyacinth'in her şeye cesaret edeceğini, mutluluğunu garantilemek adına her fırsatı değerlendireceğini anlamak için insanın onunla beraber on beş dakika geçirmesi yeterdi. Hyacinth gelenekleri reddeder, en katı eleştirilere bile karşı gelir ve bundan hem ruhen hem de bedenen sapasağlam çıkardı.

Lucy onun kadar çetin ceviz değildi. Tutkuları tarafından yönetilmezdi. Onun esin perisi her zaman mantığı olmuştu. Faydacılık olmuştu.

Hermione'ye ailesinin onayladığı biriyle evlenmesi gerektiğini salık veren o değil miydi?

Gregory'ye, insanın başa çıkamayacağı, vahşi bir aşk istemediğini söylememiş miydi? O tarz biri olmadığını söylememiş miydi?

Öyle biri değildi o. Değildi. Mürebbiyesi ona boyama kitabı verdiği zaman, her zaman çizgilerden taşırmadan boyardı.

"Bunu yapabileceğimi zannetmiyorum," diye fısıldadı.

Hyacinth, dikişe dönmeden evvel acı verecek derecede uzun bir süre gözlerini ona dikti. "Sizi yanlış değerlendirmişim," dedi usulca.

Lucy yüzüne tokat yemiş gibi oldu.

"Ne... Ne..."

Ne dediniz öyle?

Ama sözcükler Lucy'nin dudaklarından çıkamadı. Cevabı duymak istemiyordu. Hyacinth o eski hareketli haline geri dönmüştü. Sinirli sinirli ona dönüp, "Bu kadar kıpırdanmayın," dedi.

"Özür dilerim," diye geveledi Lucy. Ve düşündü: *Yine söyledim. Hareketlerinde hiçbir esneklik olmayan, son derece geleneksel ve hayal gücü kıt biriyim ben.*

"Hâlâ hareket ediyorsunuz."

"Ah." Tanrım, bu akşam hiçbir şey yapmasa olmaz mıydı? "Özür dilerim."

Hyacinth iğneyi Lucy'nin tenine batırdı. "*Hâlâ* hareket ediyorsunuz."

"Etmiyorum!" Lucy neredeyse bağırmıştı.

Hyacinth kendi kendine gülümsedi. "Böyle daha iyi."

Lucy aşağıya doğru baktı ve kaşlarını çattı. "Kanıyor mu?"

"Kanıyorsa eğer," dedi Hyacinth ayağa kalkarak, "sizden başka kimsenin hatası değil bu."

"Anlamadım?"

Ama Hyacinth çoktan kalkmıştı ve yüzünde memnun bir gülümseme vardı. "İşte oldu," dedi eliyle tamirat yerini göstererek. "Yenisi gibi olmadı tabii, ama bu akşamki her türlü teftişten geçecektir."

Lucy, elbisesinin kenarını incelemek için eğildi. Hyacinth kendi kendini övmekte biraz cömert davranmıştı. Dikiş berbat görünüyordu.

"İğneyle aram hiç iyi olmamıştır," dedi Hyacinth umursamazca omuz silkerek.

Lucy ayağa kalktı, dikişleri söküp kendi tamir etmemek için zor tutuyordu kendini. "Bana söyleyebilirdiniz," diye homurdandı.

Hyacinth'in dudaklarında usulca, muzip bir gülümseme belirdi. "Şu işe bakın," dedi, "bir anda huysuzlaştınız."

Sonra da Lucy kendini şaşırtıp, "Canımı yaktınız," diye karşılık verdi.

"Muhtemelen," diye yanıtladı Hyacinth. Sesi bunu hiç umursamıyormuş gibi geliyordu. Meraklı bir ifadeyle kapıya doğru baktı. "Şimdiye değin burada olması gerekiyordu."

Lucy'nin kalbi garip bir şekilde güm güm atmaya başladı göğsünde. "Hâlâ bana yardım etmeyi düşünüyor musunuz?" diye fısıldadı.

Hyacinth ona döndü. "Umuyorum ki," dedi, bakışları serinkanlı bir değerlendirmeyle Lucy'ninkilerle karşılaşırken, "kendinizi yanlış değerlendirmişsinizdir."

Gregory buluşmaya on dakika geç kalmıştı. Önlenemez bir gecikmeydi bu; genç bir hanımla dans eder etmez, aynı iyiliği yarım düzine genç kadına daha yapması gerektiği anlaşılmıştı. Dikkatini yapması gereken sohbetlere veremese de geç kaldığını da umursamıyordu. Bu, kendisi kapıdan sıvışmadan evvel Lucy ve Hyacinth'in çoktan gittikleri anlamına geliyordu. Lucy'yi karısı yapmanın yollarını arıyordu, ama skandal yaratmanın da bir âlemi yoktu.

Ablasının yatak odasına doğru yollandı; Hastings Köşkü'nde sayısız saatler geçirmişti ve nereye nasıl gidilir iyi biliyordu. Hedefine vardığında, kapıyı çalmadan içeri girdi, iyice yağlanmış menteşeler sayesinde hiç ses çıkarmadan açılmıştı kapı.

"Gregory."

Önce Hyacinth'in sesi geldi. Lucy'nin yanında duruyordu. Lucy de çok şey görünüyordu...

Felakete uğramış gibi.

Hyacinth ne yapmıştı ona?

"Lucy?" diye sordu ona doğru koşturarak. "Bir sorun mu var?"

Lucy başını salladı. "Önemli bir şey değil."

Gregory suçlayan gözlerle kardeşine döndü.

Hyacinth omuz silkti. "Ben yan odada olacağım."

"Kapıdan bizi mi dinleyeceksin?"

"Daphne'nin yazı masasının orada bekleyeceğim," dedi Hyacinth. "Yazı masası odanın ortasında. Ve siz karşı çıkmadan söyleyeyim, daha uzağa gidemem. Eğer birileri gelirse her şeye saygın bir görünüm vermek için beni hemen içeri almanız gerekecek."

Doğru bir noktaya parmak basmıştı, her ne kadar Gregory bunu kabul etmekten nefret etse de. Böylece Gregory ters ters

başını salladı ve onun odayı terk etmesini izleyip, konuşmadan önce kapının mandalının tık sesini çıkarmasını bekledi.

"Hoş olmayan bir şey mi söyledi?" diye sordu Lucy'ye. "Bazen rezalet bir şekilde nezaketsiz olabiliyor, ama kalbinde iyilik vardır genelde."

Lucy başını iki yana salladı. "Hayır," dedi usulca. "Sanırım tam da doğru olan şeyi söyledi."

"Lucy?" Sorgularcasına Lucy'ye baktı Gregory.

Lucy'nin bulutlu görünen gözleri şimdi odaklanır gibiydi. "Bana söylemeniz gereken şey neydi?" diye sordu.

"Lucy," dedi Gregory, bu konuya nasıl yaklaşması gerektiğini merak ederek. Aşağıda dans ettiği onca zaman boyunca zihninde konuşmaları prova edip durmuştu, ama şimdi buradaydı ve ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Ya da biliyordu. Ama hangi sırayla söyleyecek ve hangi tonlamayla söyleyecek, bilmiyordu. Lucy'ye onu sevdiğini mi söyleyecekti? Kalbinin başka biriyle evlenecek olan bir kadında olduğunu mu söyleyecekti? Yoksa daha güvenli bir yol seçip, Haselby'yle neden evlenemeyeceğini mi söyleyecekti?

Bir ay önce olsa, seçim gayet açık olurdu. Gösterişli jestlerle dolu romantiğin biriydi o. Aşkını ilan eder, mutlulukla kabul edileceğinden de emin olurdu. Onun elini tutardı. Dizlerinin üstüne çökerdi.

Onu öperdi.

Ama şimdi...

Artık o kadar da emin değildi. Lucy'ye inanıyordu, ama kadere inanmıyordu.

"Haselby ile evlenemezsin," dedi.

Lucy'nin gözleri kocaman olmuştu. "Ne demek istiyorsun?"

"Onunla evlenemezsin," diye yanıtladı Gregory soruyu duymazdan gelerek. "Bir felaket olur bu. Bana... bana güvenmelisin. Onunla evlenmemelisin."

Lucy başını salladı. "Bunu bana neden söylüyorsun?"

Çünkü seni kendime istiyorum.

"Çünkü... çünkü..." Sözcüklerle savaşıyordu Gregory. "Çünkü sen benim arkadaşım oldun. Ve senin mutluluğunu istiyorum. Sana iyi bir koca olmayacaktır o, Lucy."

"Niçin?" Lucy'nin sesi zayıflamıştı, hiç de onun sesi gibi değildi. İnsanın canını yakıyordu bu.

"O..." Yüce Tanrım, nasıl söyleyecekti bunu? Lucy ne demek istediğini anlayacak mıydı bari?

"O şey değil..." Gregory yutkundu. Bunu söylemenin daha yumuşak bir yolu olmalıydı. "O şey değil... Bazı insanlar..."

Lucy'ye baktı. Altdudağı titriyordu.

"O erkekleri tercih ediyor," dedi sözcükleri olabildiğince hızlı sarf ederek. "Kadınlardansa. Bazı erkekler böyledir."

Sonra bekledi. Lucy uzun bir an boyunca hiçbir tepki vermedi, trajik bir heykelmişçesine oracıkta durdu. Arada sırada gözlerini kırpıştırıyordu, ama bunun dışında, hiçbir şey yapmıyordu. Nihayet...

"Neden?"

Neden mi? Gregory anlamamıştı. "O neden mi..."

"Hayır," dedi Lucy sert bir şekilde. "Bana bunu neden söyledin? Neden söyleyesin ki?"

"Söyledim çünkü..."

"Hayır, iyilik olsun diye yapmadın. Neden söyledin? Zalimlik olsun diye mi? Hermione seninle değil de ağabeyimle evlendiği için ben de senin hissettiğin gibi hissedeyim diye mi?"

"Hayır!" Sözcük ağzından patlarcasına çıkmıştı. Lucy'ye sarılıyordu şimdi, elleriyle kollarını sarmıştı. "Hayır, Lucy," dedi tekrar. "Asla öyle bir şey yapmam. Senin mutlu olmanı istiyorum. Ben istiyorum ki..."

Onu istiyordu. Onu istiyordu ve bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. O anda olmazdı, Lucy ona kalbini kırmış gibi bakıyorken olamazdı.

"Onunla mutlu olabilirdim," diye fısıldadı Lucy.

"Hayır. Hayır, olamazdın. Anlamıyorsun, o..."

"Evet, olabilirdim," diye bağırdı Lucinda. "Belki onu sevmezdim, ama çok mutlu olabilirdim. Beklediğim şey buydu. Ama sen... sen... her şeyi..." Kendini geriye çekip Gregory'nin onun yüzünü artık göremeyeceği şekilde döndü. "Her şeyi mahvettin."

"Nasıl?"

Lucy gözlerini ona doğrulttu, bakışları o kadar keskin ve o kadar derindi ki Gregory nefes bile alamıyordu. Lucy cevap verdi: "Çünkü benim onun yerine seni istememe sebep oldun."

Gregory'nin kalbi güm güm atıyordu. "Lucy," dedi, çünkü başka hiçbir şey söylemezdi. "Lucy."

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itirafta bulundu Lucy.

"Öp beni." Gregory, onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sadece öp beni."

Bu sefer onu öptüğünde bambaşkaydı. Kollarındaki kadının aynısıydı Lucy, ama Gregory aynı adam değildi. Ona olan ihtiyacı daha derindi şimdi, daha esaslıydı.

Onu seviyordu.

Onu sahip olduğu her şeyle öpüyordu; her nefes alışıyla, kalbinin her atışıyla öpüyordu. Dudakları Lucy'nin yanağını buldu; kaşlarını, alnını, kulaklarını... Bütün bu zaman boyunca da sanki bir duaymış gibi ismini fısıldadı.

Lucy, Lucy, Lucy.

Onu istiyordu. Ona ihtiyacı vardı.

Varlığı hava gibiydi.

Yemek gibi.

Su gibi.

Ağzı Lucy'nin boynuna kaydı, sonra da korsesinin dantelli kenarlarına. Teni alev alev yanıyordu Lucy'nin, Gregory'nin parmakları elbisesinin omuzlarından birini sıyırmaya başlayınca da nefesini tuttu.

Ama onu durdurmadı.

"Gregory," diye fısıldadı. Gregory'nin dudakları köprücük

kemiğinde gezinirken Lucy'nin parmakları da onun saçlarında geziniyordu. "Gregory, ah Gre... Gregory."

Gregory'nin eli saygıyla Lucy'nin omzunun kavisinden aşağı indi. Teni mum ışığında solgun ve süt gibi pürüzsüzce ışıldıyordu. Gregory de kendini çok yoğun hissettiren bir sahiplik hissine kapılmıştı. Gururlu bir hisse...

Daha önce hiçbir erkek Lucy'yi böyle görmemişti ve hiçbir erkeğin de görmemesi için dua etti.

"Onunla evlenemezsin, Lucy," diye fısıldadı telaşla. Sözcükleri tenini alev alev yakıyordu.

"Gregory, yapma," diyerek inledi Lucy.

"Yapamazsın." Ve sonra, Gregory bu öpüşmenin daha ileriye gitmesine izin veremeyeceğini bildiğinden duruşunu düzeltti, Lucy'yi son bir kez tutkuyla öptü ve onu bıraktıktan sonra gözlerinin içine bakmaya zorladı.

"Onunla evlenemezsin," dedi tekrar.

"Gregory, ne yapa..."

Lucy'yi kollarından kavradı. Hem de sıkı sıkı. Ve en sonunda söyledi:

"*Seni seviyorum.*"

Lucy'nin ağzı açık kaldı. Konuşamıyordu.

"Seni seviyorum," dedi tekrar.

Lucy bundan şüphelenmişti zaten –umut etmişti daha doğrusu– ama kendini buna inandırmaya izin vermemişti. Ve böylece, nihayet söyleyecek bir söz bulduğunda, o da şu oldu: "Öyle mi?"

Gregory gülümsedi, sonra da bir kahkaha patlattı ve en sonunda alnını Lucy'nin alnına yasladı. "Bütün kalbimle," diyerek söz verdi. "Daha yeni fark ediyorum. Aptalın biriyim ben. Kör bir adamım. Ben bir..."

"Hayır," diyerek araya girdi Lucy başını sallayarak. "Kendini böyle azarlama. Hermione yakınlardayken beni kimse hemen fark etmez."

Gregory'nin parmakları onu daha bir sıkı tutuyordu. "Hermione senin tırnağın bile olamaz."

Sıcacık bir his dolaşmaya başladı Lucy'nin kemiklerinde. Arzu değildi bu, tutku değildi; saf ve katıksız bir mutluluktu. "Söylediklerinde gerçekten samimisin," diye fısıldadı.

"Sen Haselby'yle evlenme diye yeri göğü inletmeye yetecek kadar samimiyim."

Lucy bembeyaz kesildi.

"Lucy?"

Hayır. Yapabilirdi bunu Lucy. Yapacaktı da. Neredeyse gülünçtü, sahiden de. Üç yıl boyunca Hermione'ye gerçekçi olmasını, kurallara uymasını söyleyip durmuştu. Hermione ne zaman aşktan, tutkudan ve müzik duyduğundan bahsetse küçümsemişti onu. Ama şimdi...

Ona güç veren derin bir nefes aldı. Şimdi o da nişanını bozacaktı.

Ayarlanalı yıllar olmuş nişanını.

Bir kontun oğluyla olan nişanını.

Düğünden beş gün önce hem de.

Yüce Tanrım, skandaldı bu.

Geri çekildi, Gregory'nin yüzünü görebilmek için çenesini kaldırdı, Gregory de onun hissettiği bütün aşkla ona bakıyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Lucy, çünkü kendisi henüz söylememişti bunu. "Ben de seni seviyorum."

Bir kez olsun başkalarını düşünmeyi bırakacaktı. Ona sunulanı kabul edecek ve mevcut durumdan en iyi şekilde faydalanacaktı. Kendi mutluluğuna erişecek, kendi kaderini kendi yazacaktı.

Ondan bekleneni yapmayacaktı.

Kendi *istediğini* yapacaktı.

Artık zamanı gelmişti.

Gregory'nin ellerini sıktı. Ve gülümsedi. Belli belirsiz bir gülümseme değildi bu; kocaman ve kendine güvenli,

umutları ve düşleriyle ve onları bir bir gerçekleştireceği bilgisiyle doluydu.

Zor olacaktı. Ürkütücü olacaktı.

Ama buna değecekti.

"Amcamla konuşacağım," dedi. Sözcükler ağzından kendinden emin ve ciddi bir havayla çıkıyordu. "Yarın."

Gregory, son bir öpücük için onu kendine doğru çekti, vaat ve tutku dolu, çabuk bir öpücüktü. "Sana eşlik edeyim mi?" diye sordu. "Bizzat kendim konuşup niyetlerime güvenmesini sağlamak için?"

Yeni Lucy, meydan okuyan ve cesur Lucy bunun üzerine sordu: "Niyetlerin neymiş peki?"

Gregory'nin gözleri önce şaşkınlıkla, sonra tasvip edercesine kocaman açıldı ve sonra Lucy'nin ellerini tuttu.

Lucy, daha görmeden Gregory'nin ne yapacağını hissetmişti. Gregory aşağı eğildikçe elleri onunkilerle beraber kayıyordu...

Gregory tek dizinin üstüne çökene, başını kaldırıp Lucy'ye sanki dünyada ondan daha güzel bir kadın olamazmış gibi bakana dek.

Lucy'nin eli ağzına gitti ve tir tir titrediğini fark etti.

"Leydi Lucinda Abernathy," dedi Gregory, sesi coşkulu ve kendinden emindi, "bana karım olma şerefini bahşeder misiniz?"

Lucy konuşmaya çalıştı. Başını sallamaya çalıştı.

"Evlen benimle, Lucy," dedi Gregory. "Evlen benimle."

Lucy bu sefer konuşmayı başardı: "Evet." Ve sonra: "Evet! Ah, evet!"

"Seni mutlu edeceğim," dedi Gregory onu kucaklamak için ayağa kalkarak. "Sana söz veriyorum."

"Söz vermeye gerek yok." Lucy başını salladı, gözyaşlarının ardından gözlerini kırpıştırıyordu. "Beni mutlu etmemenin bir yolu yok."

Gregory muhtemelen daha da konuşmak için ağzını açmıştı, ama yumuşak fakat hızlı hızlı vurulan kapı yüzünden durdu.

Hyacinth'ti bu.

"Git," dedi Gregory. "Hyacinth seni balo salonuna geri götürsün. Ben daha sonra geleceğim."

Lucy başını salladı ve her şey yerli yerine oturana dek elbisesini çekiştirdi. "Saçım," diye fısıldadı, gözleri hemen Gregory'ninkileri ararken.

"Çok hoş," diyerek güven verdi ona Gregory. "Mükemmel görünüyorsun."

Aceleyle kapıya gitti Lucy. "Emin misin?"

Gregory dudaklarını hareket ettirerek, *Seni seviyorum*, dermiş gibi yaptı. Gözleri de aynı şeyi söylüyordu.

Lucy kapıyı açtı ve Hyacinth içeri daldı. "Tanrım, ikiniz de ne kadar yavaşsınız," dedi. "Geri dönmemiz gerekiyor. Hemen şimdi."

Koridora çıkan kapıya doğru adım attı, sonra durdu. Önce Lucy'ye, sonra ağabeyine baktı. Sonunda bakışları Lucy'de sabitlendi, bir şeyler soruyormuş gibi bir kaşını kaldırdı.

Lucy dik durdu. "Beni yanlış değerlendirmemişsiniz," dedi Hyacinth'e usulca.

Hyacinth'in gözleri kocaman oldu ve dudakları hafifçe kıvrıldı. "Güzel."

Öyle, diye düşündü Lucy. Çok güzeldi gerçekten de.

ON SEKİZ

Esas kızımız korkunç bir şey keşfediyor...

Bunu yapabilirdi.

Yapabilirdi.

Yalnızca kapıya vurması gerekiyordu.

Ama yine de orada, amcasının çalışma odasının kapısının dışında durmuş dikiliyordu. Parmakları, sanki kapıya vurmaya hazırmış gibi yumruk olmuştu.

Ama pek de hazır değildi kapıya vurmaya.

Ne kadar zamandır böyle duruyordu? On beş dakika? On? Her iki şekilde de gülünç bir aptalın tekiydi. Korkaktı.

Nasıl olmuştu bu? *Niçin* olmuştu? Okulda kabiliyetli ve pratik biri olarak bilinirdi. Ne nasıl yapılır bilen bir kızdı o. Çekingen değildi. Korkak değildi.

Ama Robert Amca söz konusu olunca...

İçini çekti. Amcası konusunda hep böyle olmuştu. O çok katıydı, çok suskundu.

Şen kahkahalar atan babasından çok farklıydı.

Okul için evden ayrıldığında kendini bir kelebek gibi hissetmişti, ama ne zaman geri dönse kendini sanki o daracık,

küçücük kozasına tıkıştırılmış gibi hissederdi hemen. Donuk hissederdi, sesi kesilirdi.

Yalnız hissederdi.

Ama bu sefer değil. Şöyle bir nefes aldı, omuzlarını düzeltti. Bu sefer ne söylemesi gerekiyorsa onu söyleyecekti. Sesini duyuracaktı.

Elini havaya kaldırdı. Kapıya vurdu.

Bekledi.

"Girin."

"Robert Amca," dedi amcasının çalışma odasına girerken. Pencerelerden sızan akşamüstü güneşine rağmen karanlıktı içerisi.

"Lucinda," dedi amcası, evraklarına dönmeden önce bir an ona bakarak. "Sorun nedir?"

"Sizinle konuşmam gerek."

Robert Amca bir not aldı, yazdığı şeye bakarak kaşları çatılmıştı. Sonra kâğıdın üzerindeki mürekkebi kuruttu. "Konuş."

Lucy boğazını temizledi. Amcası *başını kaldırıp* ona baksa, bu çok daha kolay olurdu. Onunla başı eğikken konuşmaktan nefret ediyordu, nefret.

"Robert Amca," dedi tekrar.

Cevap niyetine bir şeyler homurdandı amcası ve yazmaya devam etti.

"*Robert Amca.*"

Lucy amcasının hareketlerinin yavaşladığını gördü ve sonra amcası nihayet başını kaldırdı. "Nedir, Lucinda?" diye sordu. Belli ki rahatsız olmuştu.

"Lord Haselby ile ilgili konuşmamız gerekiyor." İşte. Söylemişti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu amcası yavaşça.

Ağzından "hayır" sözcüğünün çıktığını duydu Lucy, bu hiç de doğru olmasa da. Ama biri ona bir sorun olup olmadığını sorduğunda her zaman verdiği yanıttı bu. *Affedersiniz* ya da *bağışlayın* gibi ağızdan bir anda çıkıveren bir şeydi.

Bunu söylemek üzere eğitilmişti hep.

Bir sorun mu var?

Hayır, elbette yok. Hayır, benim isteklerimi boş verin. Hayır, lütfen benim için endişelenmeyin.

"Lucinda?" Amcasının sesi çok keskin çıkmıştı, neredeyse kulak tırmalıyordu.

"Hayır," dedi tekrar, bu sefer daha yüksek sesle. Sanki yüksek ses ona cesaret verecekti. "Yani, evet. Bir sorun var. Ve sizinle bununla ilgili konuşmam gerek."

Amcası ona sıkılgan bir bakış attı.

"Robert Amca," diyerek başladı. Sanki kirpilerle dolu bir tarlada parmaklarının ucunda yürüyormuş gibi hissediyordu. "Şeyi biliyor muydunuz..." Dudaklarını ısırdı, amcasının yüzünden başka her yere bakıyordu. "Demek istediğim, şeyin farkında mıydınız?"

"Çıkar baklayı ağzından," diye atıldı amcası.

"Lord Haselby," dedi Lucy çabucak, bir an önce kurtulmak için. "O kadınlardan hoşlanmıyormuş."

Bir anlığına Robert Amca dik dik bakmaktan başka bir şey yapmadı. Ve sonra...

Kahkaha attı.

Kahkaha attı.

"Robert Amca?" Lucy'nin kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. "Bunu biliyor muydunuz?"

"Elbette biliyordum," diye karşılık verdi amcası. "Neden babası seni almak için bu kadar hevesli zannediyordun? Senin konuşmayacağını biliyor."

Neden konuşmayacaktı ki?

"Bana teşekkür etmelisin," dedi Robert Amca zalimce, Lucy'nin düşüncelerini yarıda keserek. "Yüz erkekten ellisi kaba sabadır. Ben sana seni hiç rahatsız etmeyecek birini veriyorum."

"Fakat..."

"Senin yerinde olmak isteyen kaç tane kadın vardır, biliyor musun?"

"Mesele bu değil, Robert Amca."

Robert Amca'nın gözleri buz gibi oldu. "Affedersin?"

Lucy olduğu yerde durdu, birdenbire zamanının geldiğini fark etti. Şimdi sıra ondaydı. Amcasına daha önce hiç karşı çıkmamıştı ve muhtemelen bundan sonra da hiç çıkmayacaktı.

Yutkundu. Ve sonra söyleyiverdi. "Lord Haselby'yle evlenmek istemiyorum."

Sessizlik. Ama amcasının gözleri...

Gözlerinde şimşekler çakıyordu.

Lucy amcasının bakışlarını serinkanlı bir ilgisizlikle karşıladı. İçinde yeni, garip bir güç doğduğunu hissedebiliyordu. Yılmayacaktı. Şimdi olmazdı, hayatının geri kalanı tehlikedeyken olmazdı.

Amcasının dudakları büzüştükçe büzüştü. Yüzünün geri kalanı taşa dönüşmüş gibi olsa bile büzüşmeye devam ediyordu. Sonunda, Lucy tam sessizliğin onu yerle bir edeceğini düşünürken, amcası hızlıca sordu: "Nedenini sorabilir miyim?"

"Ben... Ben çocuk istiyorum," dedi Lucy düşünebildiği ilk mazerete tutunarak.

"Ah, çocukların olacak," dedi amcası.

Sonra gülümsedi, Lucy'nin kanı donmuştu.

"Robert Amca?" diye fısıldadı Lucy.

"Kadınlardan hoşlanmıyor olabilir, ama sana bir velet verecek kadar işini yapacaktır. Eğer yapamazsa da..." Amcası omuz silkti.

"Ne?" Lucy panik duygusunun gitgide göğsünden yukarı doğru yükseldiğini hissetti. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Davenport o işi halledecektir."

"Babası mı?" Lucy'nin nefesi kesilmişti.

"Her iki şekilde de doğrudan bir erkek vâris olacaktır, önemli olan da bu zaten."

Lucy'nin eli ağzına gitti. "Ah, yapamam. Yapamam." İğrenç nefesi ve sarkık gıdısıyla Lord Davenport'u düşündü. Ve za-

lim mi zalim gözlerini... Hiç de iyi davranmayacaktı o adam. Lucy bunu nereden bildiğini bilmiyordu, ama o adam ona iyi davranmayacaktı.

Amcası koltuğunda öne doğru eğildi, gözleri tehditkâr bir şekilde kısılmıştı. "Hepimizin hayatta bir yeri vardır, Lucinda. Seninki de soylu bir adamın karısı olmak. Senin görevin bir vâris dünyaya getirmek. Ve bunu da yapacaksın. Davenport'un uygun gördüğü her şekilde."

Lucy yutkundu. Her zaman ondan ne istendiyse onu yapmıştı. Dünyada işlerin belli şekillerde yürütüldüğünü kabul etmişti her zaman. Hayaller koşullara uydurulabilirdi; ama toplumsal düzen uydurulamazdı.

Sana ne verildiyse onu al ve mevcut durumu en iyi şekilde değerlendir.

Ama bu sefer böyle olmayacaktı.

Başını kaldırıp doğrudan amcasının gözlerinin içine baktı. "Yapmayacağım," dedi, sesinde tereddütten eser yoktu. "Onunla evlenmeyeceğim."

"Sen... ne... dedin... öyle?" Her sözcük sanki başlı başına bir cümle gibi, bıçak gibi keskin ve buz gibiydi.

Lucy yutkundu. "Dedim ki..."

"Ne dediğini biliyorum!" diyerek kükredi amcası. Ayağa kalkarken ellerini masasına vurmuştu. "Ne cesaretle beni sorgularsın? Seni yetiştirdim, besledim, ihtiyacın olan her şeyi verdim sana. On yıldır göz kulak olup korudum bu aileyi, hiçbir şey –hiçbir şey– bana kalmayacağı halde."

"Robert Amca," demeye çalıştı Lucy. Ama kendi sesini duyamıyordu neredeyse. Amcasının söylediği her şey doğruydu. Bu evin sahibi o, yani amcası değildi. Manastır'ın ya da diğer Fennsworth mülklerinin hiçbiri ona ait değildi. Richard'ın kont unvanını edinir edinmez ona vermeyi seçeceği şeylerden başka hiçbir şeyi yoktu.

"Senin vasinim ben," dedi amcası. Sesi o kadar alçaktı ki

titriyordu. "Anladın mı beni? Haselby'yle evleneceksin ve bu konuda bir daha asla konuşmayacağız."

Lucy dehşet içinde amcasına bakakaldı. On yıldır onun vasisiydi ve bu zaman zarfında kendini kaybettiğine hiç şahit olmamıştı. Hoşnutsuzluğu her zaman ölçülü olmuştu.

"Bridgerton aptalı yüzünden, değil mi?" dedi amcası öfkeden kudurmuş bir şekilde, sinirden masasındaki kitapları yere savurarak. Gürültüyle hepsi yere düştü.

Lucy yerinden sıçradı.

"Söyle!"

Lucy hiçbir şey söylemedi, amcası ona yaklaşırken dikkatle onu izliyordu.

"Söyle!" diye kükredi amcası.

"Evet," dedi Lucy telaşla, geriye doğru bir adım daha atarak. "Nereden... nereden biliyorsunuz?"

"Beni aptal mı sandın? Annesiyle kız kardeşi, *ikisi birden* aynı gün senin gelmen için yalvardılar!" Kısık sesle bir küfür savurdu Robert Amca, "Belli ki seni kaçırmak için düzen kuruyorlardı."

"Ama baloya gitmeme izin verdiniz."

"Çünkü kız kardeşi bir düşes, seni küçük aptal! Davenport bile gitmen konusunda hemfikirdi."

"Ama..."

"Yüce Tanrım," diye bağırdı Robert Amca, Lucy'yi şaşkınlıktan sessizliğe düşürerek. "Aptallığına inanamıyorum. Sana evlilik sözü de verdi mi? Bir vikontun dördüncü oğluyla birlikte olma *ihtimali* için, bir kontluğun vârisini kenara itmeye hazır mısın gerçekten?"

"Evet," dedi Lucy fısıltıyla.

Amcası, yüzündeki kararlılığı görmüş olmalıydı, çünkü yüzünün rengi atmıştı. "Ne yaptın?" diye sordu. "Sana dokunmasına izin verdin mi?"

Lucy öpüşmelerini düşündü ve kızardı.

"Seni aptal inek," diye atıldı amcası. "Eh, ama şanlısın. Haselby bir bakireyle fahişeyi ayırt edemez bile."

"*Robert Amca!*" Lucy dehşetle titriyordu. Amcasının onun bekâretini kaybetmiş bir kız olduğunu düşünmesine utanmazca izin verecek kadar da cesaretlenmemişti. "Ben asla böyle bir şey... yapmadı... Benim hakkımda nasıl böyle bir şey düşünebilirsiniz?"

"Çünkü lanet olasıca bir aptal gibi davranıyorsun," diye atıldı amcası. "Bu dakikadan itibaren, düğün gününe kadar bu evden ayrılmayacaksın. Yatak odanın kapısına muhafız koymak zorunda kalırsam da koyacağım."

"Hayır!" diye bağırdı Lucy. "Bunu bana nasıl yaparsınız? Ne fark eder ki? Onların parasına ihtiyacımız yok. Onların bağlantılarına ihtiyacımız yok. Neden aşk için evlenemiyorum?"

Başta amcası hiçbir tepki vermedi. Sanki donakalmış gibi duruyordu, tek hareket alnında atan bir damardı. Ama sonra, tam da Lucy tekrar nefes almaya başlayabileceğini düşündüğü sırada, amcası şiddetle küfretti ve ona doğru atılıp, Lucy'yi duvara yapıştırdı.

"Robert Amca!" Lucy nefes nefeseydi. Amcasının eli çenesindeydi, başını olmadık bir şekle sokmaya çalışıyordu. Lucy yutkunmaya çalıştı, ama boynu bu denli sertçe eğilmişken imkânsızdı. "Yapma!" diyebilmeyi başardı, ama belli belirsiz bir iniltiydi bu. "Lütfen... Dur."

Ama amcasının eli daha da sıkı kavramaya başlamıştı ve kolunun ön kısmı köprücük kemiğini eziyordu. Bileğindeki kemikler acıyla tenine batıyordu.

"Lord Haselby'yle evleneceksin," dedi amcası öfkeyle. "Onunla evleneceksin, niye olduğunu da söyleyeyim."

Lucy hiçbir şey söylemedi. Sadece delirmiş gibi bakakaldı amcasına.

"Sen, sevgili Lucinda, epey zamandır Lord Davenport'a olan borcumuzun geri ödemesisin."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Şantaj," dedi Robert Amca zalim bir sesle. "Senelerdir Davenport'a borç ödüyoruz."

"Ama neden?" diye sordu Lucy. Şantajı hak edecek ne yapmış olabilirlerdi ki?

Amcasının dudakları dalga geçercesine kıvrıldı. "Baban, çok sevgili sekizinci Fennsworth Kontu bir vatan hainiydi."

Lucy'nin nefesi kesildi. Sanki boğazı sıkışıyormuş, düğümleniyormuş gibi hissetti. Bu doğru olamazdı. Evlilik dışı bir ilişki olabilir, diye düşünmüştü. Gerçekten Abernathy olmayan bir kont. Ama vatan hainliği? Yüce Tanrım... *hayır*.

"Robert Amca," dedi Lucy amcasıyla anlaşmaya çalışarak. "Bir hata olmalı. Bir yanlış anlaşılma... Benim babam... Bir vatan haini değildi."

"Ah, seni temin ederim ki öyleydi. Ve Davenport da bunu biliyor."

Lucy babasını düşündü. Zihninde hâlâ canlandırabiliyordu onu – uzundu, yakışıklıydı, gülümseyen mavi gözleri vardı... Parasını hep çarçur ederdi; küçük bir çocukken bile bunu bilirdi Lucy. Ama o bir vatan haini değildi. Olamazdı. Onda beyefendi onuru vardı. Lucy bunu hatırlıyordu. Duruşundan, ona öğrettiği şeylerden belliydi.

"Yalan söylüyorsunuz," dedi Lucy. Sözcükler boğazında alev alev yanıyordu. "Ya da yanlış biliyorsunuz."

"Kanıtı var," dedi amcası, birden onu bırakıp odanın öbür yanına, kanyak şişesine doğru giderek. Bir bardak doldurdu ve uzunca bir yudum aldı. "Ve Davenport'ta."

"Nasıl?"

"Nasıl olduğunu bilmiyorum," dedi amcası sertçe. "Sadece onda olduğunu biliyorum. Gördüm."

Lucy yutkundu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Hâlâ amcasının söylediklerini sindirmeye çalışıyordu. "Ne tür bir kanıt?"

"Mektuplar," dedi amcası acı acı. "Babanın el yazısıyla yazılmış."

"Sahte olabilirler."

"Üzerlerinde onun mührü var!" dedi Robert Amca gürleyerek ve bardağını sertçe masaya vurarak.

Kanyağın bardağın kenarından sıçrayıp masaya dökülmesini izlerken Lucy'nin gözleri kocaman açıldı.

"Önce kendim emin olmadan böyle bir şeyi kabul eder miyim zannediyorsun?" diye sordu amcası. "Bilgiler vardı – ayrıntılar– yalnızca babanın bilebileceği şeyler. Yanlış olma şansı olsa, bunca yıl Davenport'un şantajını öder miydim zannediyorsun?"

Lucy başını salladı. Amcası birçok şey olabilirdi; ama aptal değildi.

"Baban öldükten altı ay sonra bana geldi. O zamandan beri ona para ödüyorum."

"Ama neden ben?" diye sordu Lucy.

Amcası acı acı güldü. "Çünkü sen mükemmelen namuslu, itaatkâr bir gelin olacaktın. Haselby'nin kusurlarını kapatacaktın. Davenport'un oğlunu biriyle evlendirmesi gerekiyordu ve konuşmayacak bir aileye ihtiyacı vardı." Ruhsuz gözlerle Lucy'ye baktı. "Konuşmayacağız da. Konuşamayız. Ve o bunu biliyor."

Aynı fikirde olduğunu belirtircesine başını salladı Lucy. Haselby'nin karısı olsun veya olmasın, böyle şeyleri asla konuşmayacaktı. Haselby'den hoşlanıyordu. Onun hayatını zorlaştırmak istemiyordu. Ama onun karısı da olmak istemiyordu.

"Onunla evlenmezsen eğer," dedi amcası usulca, "bütün Abernathy ailesi mahvolacak. Anlıyor musun beni?"

Lucy donakaldı.

"Çocukken işlenen bir suçtan, soyağacında var olan bir Çingene'den bahsetmiyoruz. Baban ciddi bir vatan hainliği suçu işlemiş. Fransızlara devlet sırlarını satmış, kıyıda kaçakçı numarası yapan ajanlar yoluyla iletmiş hepsini."

"Ama niçin?" dedi Lucy fısıldayarak. "Paraya ihtiyacımız yoktu."

"Paraya nasıl sahip olduk sanıyorsun?" diyerek karşılık verdi amcası acı acı. "Baban..." Kısık sesle bir küfür savurdu. "Her zaman tehlikeyi severdi. Muhtemelen heyecan yaşamak için yaptı bunu da. Hepimiz için büyük bir şaka gibi, değil mi? Kontluk tehlike içinde ve hepsi babanın macera sevdası yüzünden."

"Babam öyle biri değildi," dedi Lucy. Ama içinde o kadar da emin değildi. Lucy sekiz yaşındayken, Londra'da bir haydut tarafından öldürülmüştü babası. Bir hanımefendiyi korumaya kalkmıştı söylendiğine göre, ama ya bu da bir yalansa? Yoksa vatan hainliği yaptığı için mi öldürülmüştü? Lucy'nin babasıydı o; ama gerçekte ne kadar tanıyordu onu?

Robert Amca onun yorumunu duymamış gibiydi. "Haselby'yle evlenmezsen," dedi, sözcükleri alçak sesle ve kesinlik içerisinde söyleyerek, "Lord Davenport babanla ilgili gerçeği ortaya çıkarır, sen de bütün Fennsworth ailesine leke sürülmesine izin vermiş olursun."

Lucy başını iki yana salladı. Mutlaka başka bir yolu olmalıydı. Bütün yük onun omuzlarında olmamalıydı.

"Öyle düşünmüyor musun?" dedi Robert Amca alay edercesine. "Bunun cezasını kim çekecek sanıyorsun, Lucinda? Sen mi? Eh, evet, sanırım sen de çekersin. Ama biz seni her zaman toparlayıp bir okula yollayabilir ve öğretmen olmanı sağlayabiliriz. Muhtemelen böyle bir şey hoşuna bile gider."

Amcası ona doğru birkaç adım attı, gözlerini Lucy'nin yüzünden hiç ayırmıyordu. "Ama bir de ağabeyini düşün," dedi. "Tanınmış bir vatan hainin oğlu olmakla nasıl baş edecek? Kral onu muhakkak unvanından mahrum bırakacaktır. Ve servetinin çoğundan da."

"Hayır," dedi Lucy. *Hayır*. Buna inanmak istemiyordu. Richard yanlış bir şey yapmamıştı. Babasının günahlarının suçunu o çekemezdi elbette.

Bir sandalyeye çöktü, umutsuzca düşüncelerini ve duygularını hale yola koymaya çalışıyordu.

Vatan hainliği. Babası nasıl böyle bir şey yapabilirdi? İnandırıldığı her şeye tersti bu. Babası İngiltere'yi sevmiyor muydu? Abernathy'lerin bütün Britanya'ya karşı kutsal bir görevi olduğunu söylemez miydi hep?

Yoksa bu Robert Amca mıydı? Lucy gözlerini sıkıca kapadı, hatırlamaya çalışıyordu. Birisi söylemişti ona bunu. Bundan emindi. Nerede durduğunu hatırlıyordu, birinci Kont'un portresinin önündeydi. Havanın nasıl koktuğunu hatırlıyordu; tastamam bütün sözcükler ve kahretsin ki söyleyen kişi hariç her şey aklındaydı.

Gözlerini açtı ve amcasına baktı. Muhtemelen oydu. Onun söyleyebileceği bir şey gibiydi. Amcası onunla konuşmayı tercih etmezdi pek, ama konuştuğunda da görev ve sorumluluk duygusu oldukça popüler bir konuydu.

"Ah, baba," dedi fısıldayarak. Bunu nasıl yapabilirdi? Napolyon'a sır satmakla binlerce Britanya askerinin hayatını tehlikeye atmıştı. Hatta...

Midesi altüst oldu. Yüce Tanrım, babası onların ölümünden sorumlu olabilirdi. Düşmana neler anlattığını, onun yaptıkları yüzünden kaç hayatın kaybedildiğini kim bilebilirdi ki?

"Her şey sana bağlı, Lucinda," dedi amcası. "Bunu sona erdirmenin tek yolu bu."

Anlamamış gibi başını salladı Lucy. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Sen bir Davenport olur olmaz, artık şantaj filan olamaz. Bize sürülecek her leke onlara da sürülmüş olur." Robert Amca pencereye doğru yürüdü, dışarı bakarken bütün kuvvetiyle pervaza yaslanmıştı. "On yıl sonra, nihayet ben de... *biz* de özgür olacağız."

Lucy hiçbir şey söylemedi. Söylenecek hiçbir şey yoktu. Robert Amca omzunun üzerinden dönüp ona baktı. Sonra döndü ve ona doğru yürüdü; yol boyunca Lucy'yi dikkatle

izledi. "Sonunda durumun ehemmiyetini anladığını görüyorum," dedi.

Lucy rahatsız olmuş gözlerle baktı ona. Amcasının yüzünde ne merhamet ne anlayış ne de duygu vardı. Yalnızca soğuk bir görev maskesi... Ondan bekleneni yapmıştı ve Lucy de aynı şeyi yapmak zorunda kalacaktı.

Gregory'yi, ona evlenme teklif ettiğinde yüzünün aldığı hali düşündü. Gregory onu seviyordu. Nasıl bir mucize sebep olmuştu buna bilmiyordu Lucy, ama Gregory onu seviyordu.

Ve Lucy de onu seviyordu.

Tanrım, neredeyse gülünçtü. Romantik aşkla dalga geçen Lucy, âşık olmuştu. Tamamen ve umutsuzca âşık olmuştu hem de – inandığını sandığı her şeyi bir kenara atmasına yetecek kadar. Gregory için skandala ve karmaşaya bulaşmaya gönüllüydü. Gregory için dedikodulara, fısıltılara ve imalara cesurca göğüs gerecekti.

Ayakkabıları gardırobunda düzgün durmuyor diye çıldıran Lucy, düğünden dört gün önce bir kontun oğlunu terk etmeye hazırdı. Bu aşk değilse aşk neydi, bilmiyordu.

Tabii şimdi her şey bitmişti. Umutları, düşleri, almak istediği riskler... hepsi bitmişti.

Hiçbir şansı yoktu. Lord Davenport'a karşı koyarsa ailesi mahvolacaktı. Richard'ı ve Hermione'yi düşündü; çok mutlu ve çok âşıktılar. Onları utanç ve sefalet dolu bir hayata nasıl mahkûm edebilirdi?

Haselby'yle evlenirse, hayatı hep istediği o hayat olmayacaktı; ama acı da çekmeyecekti. Haselby mantıklı biriydi. İyiydi. Eğer onun hoşuna giderse, Haselby muhakkak onu babasından da korurdu. Ve hayatı da...

Rahat olurdu.

Rutin.

Eğer babasının utancı öğrenilirse Richard ve Hermione'nin çekmek zorunda kalacaklarından çok daha iyiydi bu.

Yapacağı fedakârlık, bu evliliği reddetmesi durumunda ailesinin katlanmak zorunda kalacaklarının yanında bir hiçti.

Bir zamanlar rutinden ve rahatlıktan başka bir şey istememiş miydi? Bunu tekrar istemeyi öğrenemez miydi?

"Onunla evleneceğim," dedi. Pencereden dışarı bakıyor ama görmüyordu. Yağmur yağıyordu. Ne zaman başlamıştı yağmur?

"Güzel."

Lucy mutlak bir sessizlikle sandalyesinde oturuyordu. Bütün enerjisinin vücudundan çekilip, uzuvlarından doğru aşağıya indiğini ve parmaklarından aktığını hissedebiliyordu. Tanrım, yorulmuştu. Bitkin düşmüştü. Ağlamak istediğini düşünüp duruyordu.

Ama hiç yaş akmıyordu gözlerinden. Yerinden kalkıp yavaşça odasına yürürken bile hiç yaş akmamıştı.

Ertesi gün uşak, "Bay Bridgerton geldi, evde olduğunuzu söyleyeyim mi?" diye sorduğunda ve Lucy de hayır anlamında başını salladığında bile, hiç yaş akmamıştı gözlerinden.

Ondan sonraki gün de aynı hareketi tekrarlamak zorunda kaldığında, yine hiç yaş yoktu.

Ama ondan sonraki gün, Gregory'nin ziyaret kartını elinde tutup, parmaklarını isminin –*Saygıdeğer Gregory Bridgerton*– üzerinde gezdirmek ve her harfin üstünden geçmekle geçen yirmi dört saatin ardından, gözlerinin yanmaya başladığını hissetti.

Sonra, Gregory'yi kaldırımda durmuş Fennsworth Köşkü'ne bakarken gördü.

Ve o da Lucy'yi gördü. Gördüğünü biliyordu Lucy; çünkü Gregory'nin gözleri kocaman açılmış, vücudu gerilmişti. Lucy onun bütün şaşkınlığını ve öfkesini hissedebiliyordu.

Perdenin kapanmasına izin verdi. Bir çırpıda. Ve oracıkta durdu. Tir tir titriyordu, ama yine de hareket edemiyordu. Ayakları yerde donakalmıştı ve işte yine hissetmeye başlamıştı o duyguyu – karnındaki o felaket panik duygusunu.

Yanlıştı. Hepsi çok yanlıştı, ama yine de yapılması gereken şeyi yaptığını biliyordu.

Oracıkta durdu. Pencerenin önünde, perdenin kıvrımlarına dikmişti gözlerini. Uzuvları kasılırken öylece duruyordu, kendini nefes almaya zorlarken de duruyordu. Kalbi daha çok, daha da çok sıkışmaya başladığında da duruyordu, her şey gitgide yatıştığında da...

Sonra, nasıl olduysa yatağına doğru gitti ve uzandı.

Ve sonra, en sonunda, gözyaşlarını buldu.

ON DOKUZ

Esas oğlanımız meseleye el koyuyor ve esas kızımızı da kollarına alıyor...

Cuma olduğunda Gregory artık umutsuzdu.

Fennsworth Köşkü'nde üç kez Lucy'yi sormuştu. Üç kez de geri çevrilmişti.

Zamanı daralıyordu.

Zamanları daralıyordu.

Neler oluyordu böyle? Amcası Lucy'nin düğünü iptal etme isteğini reddetse bile –ki bu istekten hiç memnun olmamış olmalıydı; sonuçta Lucy gelecekte kont olacak birini terk etmeye yelteniyordu– Lucy muhakkak onunla iletişime geçmeye çalışırdı.

Lucy onu seviyordu.

Kendi sesi, kendi kalbiymiş gibi biliyordu bunu Gregory. Dünyanın yuvarlak olduğunu, Lucy'nin gözlerinin mavi olduğunu ve iki kere ikinin her zaman dört ettiğini nasıl biliyorsa, bunu da öyle biliyordu.

Lucy onu seviyordu. Yalan söylememişti. Yalan söyleyemezdi.

Yalan *söylemezdi*. Hele böyle bir konuda asla.

Bu da bir sorun olduğunu gösteriyordu. Başka bir açıklaması olamazdı.

Lucy'nin güvercinleri beslemeyi sevdiği bankta saatlerce oturarak parkta onu aramıştı, ama Lucy ortalarda görünmüyordu. Belki ufak tefek işlerini halletmek için dışarı çıkar da yolları kesişir diye kapısını gözetlemişti, ama dışarı adımını bile atmamıştı Lucy.

Ama sonra, üçüncü kez kapıdan geri çevrildiğinde görmüştü onu. Pencereden şöyle bir gözüne ilişmişti, hemen perdeleri kapatmıştı Lucy. Ama bu Gregory'ye yeterdi. Yüzünü görememişti, yüzündeki ifadeyi yakalayamamıştı. Ama hareket edişinde, perdeleri aceleyle, neredeyse deli gibi kapatmaya çalışmasında bir şeyler vardı.

Bir sorun vardı.

Kendi rızası dışında kapalı mı tutuluyordu? İlaç mı verilmişti? Gregory'nin zihninde olasılıklar birbiriyle yarışıyordu, her biri ötekinden daha da fenaydı.

Cuma gecesi gelip çatmıştı işte. Düğüne on iki saatten az kalmıştı. Tek bir dedikodu fısıltısı bile yoktu. Haselby-Abernathy düğününün planlandığı gibi gerçekleşmeyeceğine dair tek bir ima bile olsa, Gregory'nin bundan haberi olurdu. Hiç olmazsa, Hyacinth bir şeyler söylerdi. Hyacinth her şeyi bilirdi; genellikle dedikoduyu ilgilendiren kişilerden bile önce...

Gregory, Fennsworth Köşkü'nün karşısındaki caddenin gölgelerinde durmuş, bir ağacın gövdesine yaslanmış, öylece bakıyordu. Bu onun penceresi miydi? Bir önceki gün onu gördüğü pencere bu muydu? En ufak bir mum ışığı görünmüyordu, ama muhtemelen perdeler çok ağır ve kalın olduğundandı. Ya da belki de Lucy uyuyordu. Saat geç olmuştu.

Ve sabaha düğünü vardı.

Yüce Tanrım.

Onun Lord Haselby'yle evlenmesine izin veremezdi Gregory. Veremezdi işte. Yüreğinde bildiği tek şey varsa, o da Lucinda Abernathy ile kendisinin karı koca olmaları gerektiğiydi.

Gregory'nin her sabah yumurtaların, pastırmaların, tütsülenmiş ringa balıklarının, morinaların ve kızarmış ekmeklerin arasında izlemek istediği yüz Lucy'nin yüzüydü.

Bir kahkaha patlattı; ama bu gergin, umutsuz türden, insanın ağlamaktan başka çaresinin olmadığı zamanlarda patlattığı kahkahalardan biriydi. Lucy onunla evlenmek zorundaydı, böylece birlikte her sabah bir dolu yemek yiyebilirlerdi.

Lucy'nin penceresine baktı.

Daha doğrusu, Lucy'nin penceresi olduğunu *umduğu* pencereye baktı. Şanslıysa eğer, gözünü dikip baktığı pencere hizmetçilerin banyosuna ait olurdu.

Orada ne kadardır durduğunu bilmiyordu. Kendini hiç bu kadar zayıf hissettiğini hatırlamıyordu, ama en azından bu –lanet olasıca bir pencereyi gözetlemek– kontrol edebileceği bir şeydi.

Hayatını düşündü. Göz alıcıydı şüphesiz. Bolca para, güzel bir aile, bir dolu arkadaş... Sağlığı yerindeydi, aklı yerindeydi ve Hermione Watson'la yaşadığı fiyaskoya kadar güçlü bir sağduyuya sahip olduğunu düşünüyordu. Dünyanın en disiplinli adamı olmadığını biliyordu, belki de Anthony'nin sürekli kafasının etini yediği şeylere daha çok dikkat etmeliydi; ama doğruyu yanlışı ayırt edebiliyordu ve kesinlikle biliyordu ki hayatı güle oynaya devam edecekti.

Böyle bir insandı işte.

Melankolik değildi. Öfke nöbetlerine girmezdi.

Hiçbir zaman çok çalışmak zorunda kalmamıştı.

Başını kaldırıp düşünceli gözlerle pencereye doğru baktı.

Kendine çok güvenmişti. Sonunun mutlu olacağına öyle inanmıştı ki istediğini elde edemeyeceğine inanmamıştı, hâlâ da inanamıyordu.

Evlenme teklif etmişti Lucy'ye. Lucy de kabul etmişti. Doğru, Haselby için söz verilmişti ve hâlâ da öyleydi aslında.

Ama aşkın her daim galip gelmesi gerekmez miydi? Ağa-

beyleri ve kız kardeşleri için böyle olmamış mıydı? Neden bu kadar şanssızdı ki?

Annesini düşündü, ustalıkla karakterini tahlil ederken yüzünde oluşan ifadeyi hatırladı. Söylediklerinin çoğunun doğru olduğunu fark etti.

Ama yalnızca çoğunun.

Hiçbir şey için çok çabalamak zorunda kalmadığı doğruydu. Ama bu işin yalnızca bir yüzüydü. Miskinin teki değildi. Terinin son damlasına kadar çalışırdı, yeter ki...

Yeter ki bir sebebi olsun.

Pencereye dikti gözlerini.

Artık bir sebebi vardı.

Uzun zamandır beklediğini fark etti. Lucy'nin, amcasını evlilikten vazgeçirmesini beklemişti. Hayatını oluşturan yapboz parçalarının bir araya gelip de muzaffer bir edayla "Aha!" diyerek son parçayı da yerine koyabileceği anı beklemişti.

Aşkı beklemişti. Bir işaret beklemişti.

Açıklık beklemişti; nasıl hareket edeceğini bileceği o anı beklemişti.

Ama artık beklemeyi bırakıp, kaderi kısmeti unutmanın vakti gelmişti.

Harekete geçme vaktiydi artık. Çalışma vaktiydi.

Çok sıkı çalışma vakti...

Sondan bir önceki yapboz parçasını kimse vermeyecekti ona; kendi bulmalıydı.

Lucy'yi görmesi gerekiyordu. Ve bu şimdi olmak zorundaydı, çünkü belli ki onunla normal yollardan iletişim kurması yasaklanmıştı.

Caddeden karşıya geçti, sonra köşeyi dönüp evin arka tarafına geçti. Zemin kattaki pencereler sıkı sıkı kapatılmıştı ve her taraf karanlıktı. Daha yukarıdaki katlarda, birkaç perde rüzgârda uçuşuyordu, ama Gregory'nin kendini öldürmeden binaya tırmanmasının bir yolu yoktu.

Etrafına bakıp bir süre düşündü. Solunda cadde vardı. Sağında ise bir sokak ve ahırdan bozma sıra sıra evler vardı. Ve önünde...

Hizmetkârların kullandığı kapı.

Düşünceyle oraya baktı. Eh, neden olmasındı?

İleri doğru yürüdü ve elini kapının topuzuna götürdü.

Çevirdi.

Zevkten kahkaha atacaktı neredeyse. En azından, az da olsa kader kısmet filan bu tür şeylere inanmaya başlamıştı yine. Bu sıradan bir durum değildi muhakkak. Hizmetkârlardan biri, muhtemelen kendi gizli işlerini çevirmek için sıvışmış olmalıydı. Kapı kilitli değilse, belli ki Gregory'nin de içeri girmesi gerekiyordu.

Yoksa Gregory çıldırmış mıydı?

Kadere inanmakta karar kıldı.

Kapıyı sessizce arkasından kapattı ve gözlerine karanlığa alışmaları için bir dakika verdi. Geniş bir kilerdeydi herhalde, mutfak hemen sağındaydı. Önemsiz hizmetçilerden birkaçının yakınlarda uyuyor olma şansı vardı. Bu yüzden çizmelerini çıkardı ve evin içlerine doğru ilerlerken onları elinde taşıdı.

Arka taraftaki merdivenleri çıkıp, Lucy'nin yatak odasının da bulunduğunu sandığı ikinci kata giderken çoraplı ayakları hiç ses çıkarmıyordu. Sahanlığa gelince duraksadı, koridora adımını atmadan önce aklı başına gelsin diye durmuştu.

Ne düşünüyordu öyle? Burada yakalansa ne olacağına dair ufacık bir fikri bile yoktu. Yasayı çiğniyor muydu? Muhtemelen. Bunun yasalara aykırı olmadığını düşünemiyordu. Bir vikontun kardeşi olarak sahip olduğu konum onun darağacını boylamasını engellerse de girdiği evin bir konta ait olduğu düşünülecek olursa sicilinin temiz kalacağı söylenemezdi.

Ama Lucy'yi görmesi gerekiyordu. Beklemekten usanmıştı.

Çevresine alışmak için sahanlıkta bir süre bekledi, sonra evin ön tarafına doğru yürümeye başladı. Koridorun sonunda iki tane kapı vardı. Duraksadı, zihninde evin ön cephesini

canlandırdı ve sonra soldakine doğru yanaştı. Lucy'yi gördüğü zaman Lucy eğer kendi odasındaysa, bu doğru kapıydı. Eğer değilse...

Eh, hiçbir fikri yoktu öyleyse. Hiçbir fikri yoktu. Ve durmuş, gecenin köründe sinsi sinsi Fennsworth Kontu'nun evinde dolaşıyordu.

Tanrım!

Kapının topuzunu yavaşça çevirdi. Kapıdan hiç ses çıkmayınca rahat bir nefes aldı. Kapıyı aradan geçebileceği kadar araladı ve arkasından dikkatle kapattı. Ancak o zaman odayı inceleme fırsatı buldu.

Oda karanlıktı, pencerelerden neredeyse hiç ay ışığı sızmıyordu. Ne var ki gözleri loşluğa çoktan alışmıştı, çoğu eşyayı görebiliyordu – tuvalet masası, gardırop...

Yatak.

Ağırca, sağlam bir şeydi. Karyola sayvanı ve etrafını tamamen kaplayan perdeleri vardı. İçinde gerçekten biri varsa bile, çok sessiz uyuyordu – ne bir horultu, ne bir hışırtı... Hiçbir şey yoktu.

İşte Lucy de böyle uyur, diye düşündü Gregory. Ölü gibi... Onun Lucy'si narin bir çiçek değildi ve mükemmel derecede huzurlu bir geceden aşağısına göz yummazdı. Gregory'nin bundan bu kadar emin olması garipti, ama öyleydi işte.

Lucy'yi *tanıyordu*. Gerçekten tanıyordu onu. Yalnızca sıradan şeyleri bilmiyordu onunla ilgili... Hatta sıradan şeyleri *bilmiyordu* bile. En sevdiği rengi bilmiyordu. En sevdiği hayvan ya da yemek neydi, tahmin edemezdi bile.

Ama pembeyi mi tercih eder moru mu yoksa siyahı mı bilmese de bir şey fark etmezdi. Onun kalbini biliyordu. Onun kalbini *istiyordu*.

Ve onun bir başkasıyla evlenmesine izin veremezdi.

Dikkatle perdeleri açtı.

Yatakta kimse yoktu. Sessizce küfretti, ta ki çarşafların dağınık, yastığınsa hâlâ çukur olduğunu görene kadar.

Arkasını döner dönmez havada ona doğru süzülen bir şamdan gördü.

Şaşkınlıkla homurdandı, başını eğdi ama alnına darbe almaktan kurtulamadı. Tekrar küfretti, ama bu sefer yüksek sesleydi. Ve sonra bir ses duydu...

"Gregory?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Lucy?"

Lucy ileri atıldı. "Burada ne yapıyorsun?"

Gregory telaşla yatağını gösterdi. "Neden uyumuyorsun?"

"Çünkü yarın evleniyorum."

"Eh, ben de bu yüzden buradayım."

Lucy aptal gibi bakakaldı ona, Gregory'nin varlığı o kadar beklenmedikti ki sanki doğru tepkiyi bir türlü veremiyordu. "Eve yabancı biri girdi sandım," dedi nihayet elindeki şamdanı göstererek.

Gregory'nin yüzünde ufacık bir gülümseme belirdi. "Aslında," diye geveledi, "öyle de oldu."

Bir an Lucy de gülümseyecekmiş gibi geldi. Ama onun yerine Lucy ellerini göğsünde kavuşturup, "Gitmen gerek. Hemen şimdi," dedi.

"Benimle konuşana kadar gitmeyeceğim."

Lucy'nin gözleri, Gregory'nin omzunda bir yere kaydı. "Söyleyecek hiçbir şey yok."

"'Seni seviyorum'a ne dersin?"

"Öyle söyleme," diye fısıldadı Lucy.

Gregory öne doğru bir adım attı. "Seni seviyorum."

"Gregory, lütfen."

Daha da yaklaşmıştı. "Seni seviyorum."

Lucy nefes aldı. Omuzlarını dikleştirdi. "Yarın Lord Haselby'yle evleniyorum."

"Hayır," dedi Gregory. "Evlenmiyorsun."

Lucy'nin dudakları aralandı.

Gregory uzanıp elini tuttu. Lucy elini geri çekmedi.

"Lucy," dedi fısıltıyla Gregory.

Lucy gözlerini yumdu.

"Benimle ol," dedi Gregory.

Usulca başını salladı Lucy. "Lütfen yapma."

Gregory, Lucy'yi kendine doğru çekti ve gevşeyen parmaklarından şamdanı aldı. "Benimle ol, Lucy Abernathy. Benim aşkım, benim karım ol."

Lucy gözlerini açmıştı, ama yan tarafa dönmeden önce onunla bir anlığına göz göze geldi sadece. "Her şeyi daha da zorlaştırıyorsun," dedi fısıltıyla.

Sesindeki ıstırap dayanılır gibi değildi. "Lucy," dedi Gregory onun yanağına dokunarak, "izin ver yardım edeyim."

Lucy başını iki yana salladı, ama Gregory yanağını avucuna alınca durdu. Çok uzun bir süreliğine değil. Neredeyse bir saniyeliğine. Ama Gregory hissetmişti bunu.

"Onunla evlenemezsin," dedi Lucy'nin yüzünü kendisininkine yaklaştırarak. "Mutlu olmayacaksın."

Lucy'nin gözleri Gregory'ninkilerle buluşunca ışıldadı. Gecenin loşluğunda koyu gri ve can acıtıcı bir şekilde hüzünlü görünüyorlardı. Gözlerinin içinde, bakışlarının derinliğinde koca bir dünyayı düşleyebilirdi Gregory. Bilmesi gereken her şey, bilmesi gerekebilecek her şey oradaydı, Lucy'nin içinde.

"Mutlu olamayacaksın, Lucy," dedi fısıltıyla. "Mutlu olmayacağını biliyorsun."

Yine de konuşmuyordu Lucy. Tek ses, dudaklarından çıkan nefesinin sesiydi. Ama sonra, nihayet...

"Memnun olacağım."

"*Memnun*?" diyerek yineledi Gregory. Eli Lucy'nin yüzünden ayrılmış, geri çekilirken yanına düşmüştü. "Memnun mu olacaksın?"

Lucy başıyla onayladı.

"Ve bu *yetecek mi*?"

Lucy tekrar başıyla onayladı, ama bu sefer daha hafifçe.

Gregory'nin içinde öfke kıvılcımları oluşmaya başlamıştı.

Lucy bunun için Gregory'yi bir kenara atmaya gönüllü müydü yani? Neden savaşmak istemiyordu?

Gregory'yi seviyor, ama yeterince sevmiyor muydu yoksa?

"Konumu yüzünden mi?" diye sordu Gregory. "Senin için kontes olmak bu kadar önemli mi?"

Cevap vermeden önce uzun uzun düşündü Lucy. Ve nihayet, "Evet," diye cevap verdiğinde Gregory onun yalan söylediğini biliyordu.

"Sana inanmıyorum," dedi. Sesi berbat geliyordu. Yaralı. Öfkeli. Eline baktı, hâlâ şamdanı tuttuğunu görünce şaşkınlıktan gözlerini kırpıştırdı. Duvara fırlatmak istedi onu. Ama onu masanın üzerine koydu. Bunu yaparken de ellerinin titrediğini fark etti.

Lucy'ye baktı. Hiçbir şey söylemiyordu Lucy.

"Lucy," dedi yalvararak, "anlat bana. Sana yardım etmeme izin ver."

Lucy yutkundu ve Gregory artık onun yüzüne bakmadığını fark etti.

Uzanıp onun ellerini tuttu. Lucy gerilmişti, ama ellerini geri çekmedi. Vücutları karşı karşıyaydı, Gregory Lucy'nin göğsünün düzensiz aralıklarla kalkıp indiğini görebiliyordu.

Gregory'nin göğsü de böyleydi.

"Seni seviyorum," dedi. Çünkü eğer bunu söylemeye devam ederse, belki de yeterli olurdu. Belki sözcükler odayı doldurur, Lucy'yi çevreler ve içine işlerdi. Belki o zaman, bunların inkâr edilemeyecek şeylerden olduğunu anlardı Lucy.

"Biz birbirimize aidiz," dedi Gregory. "Sonsuza dek."

Lucy'nin gözleri kapandı. Tek seferde ama ağır ağır gerçekleşen bir kapanış. Gözlerini tekrar açtığındaysa dağılmış görünüyordu.

"Lucy," dedi Gregory, bütün ruhunu tek bir sözcüğe sığdırmaya çalışarak. "Lucy, anlat bana..."

"Lütfen öyle söyleme," dedi Lucy. Arkasını dönmüştü, ona

bakmıyordu. Sesi çatlamıştı ve titriyordu. "Başka bir şey söyle, ama onu söyleme."

"Neden?"

Sonra birden fısıldayarak, "Çünkü söylediklerin doğru," dedi Lucy.

Gregory'nin nefesi kesilir gibi oldu, sonra Lucy'yi hızla kendine doğru çekti. Bu bir kucaklaşma sayılmazdı pek. Parmakları birbirine kenetlenmişti. Kolları, elleri omuzlarının arasında kavuşacak şekilde bükülmüştü.

Gregory Lucy'nin adını fısıldadı.

Lucy'nin dudakları aralandı.

Gregory tekrar fısıldadı. O kadar usulcaydı ki sözcükleri sesten ziyade hareketten meydana geliyormuş gibiydi.

Lucy, Lucy.

Lucy kıpırdamadan durdu, nefesi kesilmiş gibiydi. Gregory'nin bedeni onunkine çok yakındı, ama birbirlerine değmiyorlardı. Aralarındaki boşluğu dolduran bir alev vardı gerçi. Döne döne geceliğinden içeri sızıyor, tenini titretiyordu.

Lucy ürperdi.

"Seni öpmeme izin ver," diye fısıldadı Gregory. "Bir kez daha. Seni bir kez daha öpmeme izin ver. Eğer gitmemi söylersen de gideceğime yemin ederim."

Lucy, tutkusuna yeniliyormuş, doğruyla yanlışı birbirinden ayırmanın zor olduğu aşk ve arzu dolu bir yere düşüyormuş gibi hissetti.

Gregory'yi seviyordu. Gregory'yi çok seviyordu ama o Lucy'nin olamazdı. Kalbi deli gibi atıyordu, nefesi titriyordu ve tek düşünebildiği, bir daha asla böyle hissedemeyeceğiydi. Kimse ona Gregory'nin tam o anda baktığı gibi bakmayacaktı. Bir günden bile kısa bir süre içinde, onu öpmeyecek bir adamla evlenecekti.

Bir daha asla kadınlığındaki o tuhaf kıvranmayı hissetmeyecek, midesi pır pır etmeyecekti. Birinin dudaklarına bakıp, onunkilere dokunması için *yanıp tutuştuğu* son andı bu.

Yüce Tanrım, Gregory'yi istiyordu. *Bunu* istiyordu. Çok geç olmadan...

Gregory de onu seviyordu. Onu seviyordu. Söylemişti bunu ve Lucy buna pek inanamasa da *ona* inanmıştı.

Dudaklarını yaladı.

"Lucy," diye fısıldadı Gregory. İsmi aynı anda bir soru, bir ifade ve bir yakarış gibiydi.

Lucy başını salladı. Sonra, kendine ya da ona yalan söyleyemeyeceğini bildiğinden, o sözcükleri söyledi işte.

"Öp beni."

Bundan sonra *mış gibi* yapmalar, tutkudan gözünün kör olduğunu, düşünme yetisini kaybettiğini iddia etmeler olmayacaktı. Karar onun kararıydı. Ve vermişti artık.

Bir anlığına Gregory kımıldamadı, ama Lucy Gregory'nin onu duyduğunu biliyordu. Nefesi düzensizdi, Lucy'ye bakarken gözleri sahiden de pırıl pırıl parlıyordu. "Lucy," dedi; sesi boğuktu, derinden geliyordu, sertti ve Lucy'nin kemiklerinin süte dönmesine sebep olan daha birçok şeydi...

Lucy'yi çenesiyle boynunun birleştiği boşluktan öptü Gregory. "Lucy," dedi mırıldanarak.

Lucy de karşılık olarak bir şeyler söylemeye çalıştı, ama yapamadı. Bütün kuvvetini onu öpmesini istediğinde harcamıştı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Gregory boynundan aşağı, köprücük kemiğine doğru inerken.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Söyleyebileceği en acı, en harika, en berbat, en muhteşem sözlerdi. Lucy ağlamak istiyordu; mutluluktan *ve* kederden ağlamak istiyordu.

Zevkten ve acıdan...

Hayatında ilk kez bütünüyle bencil olmanın verdiği can yakıcı zevkin farkına varmıştı. Bunu yapmaması gerekirdi. Yapmaması gerektiğini biliyordu, bunun Gregory'ye muhtemelen, Haselby'yle evlenmemenin bir yolunu bulacakmış gibi geldiğini de biliyordu.

Ona yalan söylüyordu Lucy. Sözcüklere dökmese de yalan söylüyordu.

Ama kendine engel olamıyordu.

Onun anıydı bu. Mutluluğunu ellerinde tutacağı tek andı. Ve bir ömür sürmesi gerekecekti.

İçinde yanan ateşten cesaretle ellerini sertçe Gregory'nin yanağına götürdü. Arzu dolu bir öpücük için dudaklarını kendininkilere doğru çekti. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu, bunun bir yolu yordamı olduğundan emindi, ama umurunda da değildi. Yalnızca onu öpmek istiyordu. Kendini durduramıyordu.

Gregory'nin bir eli, Lucy'nin kalçalarına gitti. Geceliğinin ince kumaşı üzerinden tenini yakıyordu. Sonra eli kalçalarında dolanmaya başladı; avuçluyor, sıkıyordu kalçalarını ve artık aralarında hiç mesafe kalmamıştı. Lucy kayar gibi olduğunu hissetti ve artık yataktaydılar. Lucy sırtüstü yatıyordu, Gregory üzerine uzanmıştı. Vücudunun sıcaklığı ve ağırlığı son derece erkeksiydi.

Lucy kendini kadın gibi hissediyordu.

Bir tanrıça gibi hissediyordu.

Sanki Gregory'ye sarılıp sarmalanır ve sonsuza dek bırakmazmış gibi hissediyordu.

"Gregory," diye fısıldadı ellerini Gregory'nin saçlarına kenetlerken.

Gregory sessiz kalınca, Lucy daha fazla konuşmasını beklediğini anladı.

"Seni seviyorum," dedi. Çünkü bu doğruydu ve çünkü bir şeylerin doğru olmasına ihtiyacı vardı. Yarın Gregory ondan nefret edecekti. Yarın, Lucy ona ihanet edecekti, ama en azından bu konuda ona yalan söylememiş olacaktı.

"Seni istiyorum," dedi Lucy, Gregory başını kaldırmış onun gözlerinin içine bakarken. Gregory gözlerini iyice dikmiş öyle bakıyordu ve Lucy, onun kendisine vazgeçmesi için son bir şans verdiğini biliyordu.

"Seni istiyorum," dedi tekrar, çünkü sözcüklerin de ötesindeydi ona olan arzusu. Gregory'nin onu öpmesini istiyordu; onu almasını ve aşk sözcükleri fısıldamadığını unutmasını istiyordu.

"Lu..."

Lucy parmağını Gregory'nin dudağına götürdü. Ve fısıldadı: "Senin olmak istiyorum." Sonra da ekledi: "Bu gece."

Gregory'nin bedeni ürperdi. Nefes alışı duyulabiliyordu. İnleyerek bir şeyler söyledi, belki Lucy'nin adıydı. Ardından ikisinin de dudakları alan, veren, yakan ve yok eden bir öpücükle birleşti, ta ki Lucy Gregory'nin altında kımıldayana kadar. Elleri Gregory'nin boynuna kaydı, sonra da ceketinin iç tarafına. Parmakları umutsuzca onun sıcaklığını ve tenini arıyordu. Gregory ne dediği anlaşılmaz bir şekilde küfrederek doğruldu –hâlâ Lucy'nin üstündeydi– ve hızlı hareketlerle hem ceketinden hem de kravatından kurtuldu.

Kocaman gözlerle ona bakıyordu Lucy. Gregory gömleğini çıkarıyordu. Yavaş ya da beceriyle değil, arzusunu belli eden delice bir hızla...

Gregory ihtiyatı elden bırakmıştı. Lucy de ihtiyatlı olmayabilirdi, ama Gregory de öyle değildi artık. Lucy kadar o da kölesiydi bu alevin.

Gömleğini çıkarıp bir kenara itti ve Lucy, Gregory'yi, göğsündeki tüyleri ve kaslı vücudunu görünce nefesi kesildi.

Çok güzeldi o. Şimdiye kadar bir erkeğin güzel olabileceğini fark etmemişti, ama onu tarif etmek için kullanabileceği tek sözcük buydu. Elini kaldırdı ve tenine dikkatle dokundu. Gregory'nin nabzı yükselmeye başlamıştı ve Lucy de neredeyse geri çekiliyordu.

"Hayır," dedi Gregory elini tutarak. Parmaklarını onunkilere geçirdi ve sonra elini kalbine doğru götürdü.

Lucy'nin gözlerinin içine baktı.

Lucy gözlerini kaçıramazdı.

Gregory şimdi tekrar alev alev vücuduyla Lucy'nin üzerindeydi. Elleri, dudakları her yerde geziniyordu. Lucy'nin geceliği de artık pek üzerini kapatıyor sayılmazdı. Uyluklarından yukarı çıkmış, belinde toplanmıştı. Gregory ona dokunuyordu... tam oraya değildi, ama oraya yakın bir yerlere dokunuyordu. Kayarcasına göbeğinin üzerinden geçiyor, Lucy'nin tenini kavuruyordu.

"Gregory," dedi Lucy inleyerek, çünkü Gregory'nin parmakları göğüslerini bulmuştu.

"Ah, Lucy," dedi Gregory de iniltiyle. Göğsünü avuçluyor, sıkıyor, uçlarını okşuyor ve...

Ah, Tanrım. *Orayı* hissetmesi nasıl mümkün oluyordu ki?

Lucy kalçasını kaldırdı, daha da yakınlaşmaya ihtiyacı vardı. Tanımlayamayacağı bir şeye; onu dolduracak ve tamamlayacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Gregory şimdi Lucy'nin geceliğini çekiştiriyordu. Geceliği Lucy'nin başından yukarı doğru çıkardı ve onu çırılçıplak bıraktı. Lucy içgüdüsel olarak eliyle çıplaklığını örtmek istedi; ama Gregory bileğinden yakalayıp kendi göğsüne götürdü elini. Lucy'nin üstündeydi, dimdik oturmuş gözlerini ona dikmişti. Sanki... sanki...

Sanki güzelmiş gibi.

Erkeklerin Hermione'ye baktığı gibi bakıyordu ona, sadece bundan daha *fazlası* da vardı. Daha tutkulu, daha arzulu...

Kendisine tapınılıyormuş gibi hissediyordu Lucy.

"Lucy," dedi Gregory homurdanarak. Usul usul göğüslerini okşuyordu. "Bence... düşünüyorum da..."

Dudakları aralandı ve sonra başını salladı. Yavaş yavaş, sanki kendisine ne olduğunu anlayamıyormuş gibi... "Ne zamandır bunun için bekliyorum," dedi fısıltıyla. "Bütün hayatım boyunca. Bilmiyordum bile. Bilmiyordum."

Lucy, Gregory'nin elini tuttu ve ağzına götürdü. Avuç içlerini öpüyordu. O da anlamıştı.

Gregory'nin soluğu hızlandı. Sonra Lucy'nin üzerinden kaydı ve elleri pantolonunu çıkarmaya koyuldu.

Lucy'nin gözleri kocaman açılmıştı. Onu izliyordu.

"Nazik olacağım," diye söz verdi Gregory. "Sana söz veriyorum."

"Endişelenmiyorum," dedi Lucy titrek titrek gülümseyerek.

Gregory de ona gülümsedi. "Endişeli görünüyorsun ama."

"Değilim." Gözleri dalgındı yine de.

Gregory kıkırdayıp yanına uzandı. "Biraz acıyabilir. İlk başta öyle oluyormuş."

Lucy başını salladı. "Umurumda değil."

Gregory, Lucy'nin kolunu okşadı. "Şunu unutma, eğer acırsa, gittikçe düzelip daha iyi olacak."

Karnındaki usul usul yanma hissinin yine geldiğini hissetti Lucy. "Ne kadar daha iyi olacak?" diye sordu, nefes nefese.

Gregory, parmakları Lucy'nin belini bulurken gülümsedi. "Oldukça iyi. Bana öyle söylemişlerdi."

"Oldukça iyi mi?" diye sordu Lucy. Şimdi neredeyse hiç konuşamıyor gibiydi. "Çok iyi olmasın?"

Gregory üzerine uzandı Lucy'nin. Teni Lucy'nin teninin her santimine değiyordu. Çok fenaydı.

Saf mutluluktu.

"Çok iyi," diye yanıtladı Gregory. Hafif hafif boynunu emiyordu. "Hatta çok iyiden de fazla."

Lucy bacaklarının ayrıldığını ve Gregory'nin vücudunun da arasına yerleştiğini hissetti. Onu hissedebiliyordu; vücudu alev alev, üzerine abanıyordu. Kaskatı kesildi. Gregory de bunu hissetmiş olacaktı, çünkü usulca, "Şşşş," diye fısıldadı kulağına.

Oradan aşağıya doğru indi.

Aşağı...

Aşağı...

Ağzı boynundan omzundaki boşluğa doğru alevler taşıyordu sanki. Ardından...

Ah, yüce Tanrım.

Eliyle göğsünü avuçlamış sıkıyordu. Dudakları göğüs ucunu buldu.

Lucy, altında kıvrandı.

Gregory kıkırdadı. Öteki eliyle de omzunu kavramıştı. İşkencesine devam ederken Lucy'nin kıpırdamasına bile izin vermiyor, yalnızca öteki tarafa geçmek için ara veriyordu.

"Gregory," dedi Lucy inildeyerek, çünkü ne söyleyeceğini bilmiyordu. Kendini bu duyguya kaptırmış, Gregory'nin şehvetli saldırısı karşısında hiçbir şey yapamıyordu. Anlatamazdı, odaklanamaz ve bunu bir mantığa oturtamazdı. Yalnızca hissedebilirdi. Ve bu tahayyül edilebilecek en korkunç ve heyecan verici duyguydu.

Son bir kez daha hafif hafif ısırdıktan sonra göğsünü serbest bıraktı Gregory ve yüzünü Lucy'ninkine çevirdi. Soluğu düzensizdi, kasları da gerilmişti.

"Dokun bana," dedi haşin haşin.

Lucy'nin dudakları aralandı ve gözleri onunkilerle kesişti.

"İstediğin yere," dedi Gregory.

Lucy tam o anda ellerinin yanda, sanki aklını kaçırmasına engel olabilirlermişçesine sıkı sıkıya çarşaflara tutunduğunu fark etti. "Özür dilerim," dedi ve sonra, ilginç bir biçimde, kahkaha atmaya başladı.

Gregory gülümser gibi oldu. "Seni bu alışkanlığından kurtarmamız gerek," dedi geveleyerek.

Lucy ellerini Gregory'nin sırtında gezdirmeye başladı, yavaş yavaş. "Özür dilememi istemiyor musun?" diye sordu. Gregory onunla dalga geçtiğinde, espri yaptığında kendini daha rahat hissediyordu Lucy. Daha cesur hissediyordu.

"Bunun için özür dilemeni istemiyorum," dedi Gregory inleyerek.

Lucy ayağıyla Gregory'nin baldırlarını okşadı. "Hiç mi?"

Sonra Gregory'nin elleri sözü bile edilmeyecek şeyler yapmaya başladı. "Benim özür dilememi istiyor musun?"

"Hayır," dedi Lucy nefes nefese. Gregory şimdi ona daha yakından, Lucy'nin hiç bilmediği şekillerde dokunuyordu. Dünyanın en berbat şeyi olması gerekirdi, ama öyle değildi. Gerilmesine, kıvrılmasına, kıvranmasına sebep oluyordu. Ne hissettiği hakkında hiçbir fikri yoktu, emrinde Shakespeare olsa bile tasvir edemezdi bunu.

Ama daha fazlasını istiyordu. Tek düşüncesi, bildiği tek şey buydu.

Gregory onu bir yerlere sürüklüyordu. Çekilmiş, alıkonmuş, kendinden geçmiş gibi hissediyordu.

Ve hepsini istiyordu.

"Lütfen," diye yalvardı. Sözcük dudaklarından ansızın çıkıvermişti. "Lütfen..."

Ama Gregory'nin de dili tutulmuş gibiydi. Adını söylüyordu. Defalarca, defalarca söyledi adını. Sanki dili başka hiçbir şeyi hatırlamıyor gibiydi.

"Lucy," dedi fısıltıyla. Ağzı Lucy'nin göğüslerinin arasındaki boşluğa doğru gidiyordu.

"Lucy," dedi inleyerek. Parmağını Lucy'nin içine kaydırdı.

Ve nefes nefese adını söyledi: "*Lucy!*"

Lucy de ona dokunmuştu. Usulca, ürkekçe...

Ama Lucy'ydi işte. Onun eli, onun sarılışıydı. Ve Gregory sanki alev almış gibi hissediyordu.

"Özür dilerim," dedi Lucy birden elini çekerek.

"Özür *dileme*," diyerek çıkıştı Gregory. Öfkeden değil, zar zor konuştuğundan böyle söylemişti. Lucy'nin elini buldu ve tekrar eski yerine doğru çekti. "İşte seni bu kadar çok istiyorum," dedi Lucy'nin elini kendi erkekliğine sararak. "Sahip olduğum her şey, beni ben yapan her şeyle istiyorum seni."

Burnu Lucy'ninkinden neredeyse bir santim uzaktaydı. Nefesleri birbirine karışmıştı, gözleri de...

Sanki bir olmuş gibiydiler.

"Seni seviyorum," diye geveledi Gregory yerine geçerken. Lucy'nin eli uzaklaştı ve sonra sırtına doğru uzandı.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı Lucy. Gözleri sanki bunu söylediğine çok şaşırmış gibi kocaman olmuştu.

Ama Gregory umursamıyordu. Lucy'nin bunu söylemeye niyeti var mıydı yok muydu, umurunda değildi. Söylemişti çünkü ve artık sözünü geri alamazdı. Lucy, onun olmuştu.

Gregory de onundu. Kımıldamadan durup, yavaşça içine girerken bir uçurumun kenarında olduğunu fark etti. Artık hayatı iki bölümden oluşuyordu: öncesi ve sonrası.

Bir başka kadını asla sevmeyecekti.

Bir başka kadını asla *sevemezdi.*

Bundan sonra olmazdı. Lucy yaşadığı sürece olmayacaktı. Asla bir başkası olamazdı.

Bu uçurum korkutucuydu. Korkutucu, heyecan verici ve...

İçine girdi.

Lucy, Gregory içine girerken şöyle bir nefesini tuttu; ama Gregory ona baktığında hiç de acı içindeymiş gibi görünmüyordu. Başını geriye atmıştı, her nefes alışında küçük küçük inliyordu. Sanki arzusunu içinde tutamıyor gibiydi.

Bacaklarını Gregory'ye doladı, ayakları Gregory'nin baldırlarında geziniyordu. Kalçaları devam etmesi için inip kalkıyor, kavis yapıyor, yalvarıyordu.

"Seni incitmek istemiyorum," dedi Gregory. Vücudundaki her kas, daha ileri gitmemek için gerilmişti. Daha önce hiçbir şeyi o an Lucy'yi istediği gibi istememişti. Ancak bundan daha açgözlü de hissetmemişti daha önce. Lucy'yi düşünmeliydi. Onu incitemezdi.

"İncitmiyorsun," dedi Lucy inleyerek. Böylece Gregory kendini daha fazla tutamadı. Son engeli de zorlayıp, Lucy'nin içine tamamen girerken bir göğsünü de ağzına almıştı.

Canı acıdıysa bile, Lucy bunu umursamamıştı. Sessiz bir zevk çığlığı koyuverdi, elleri vahşice Gregory'nin başını tutuyordu. Gregory'nin altında kıvranıyordu. Gregory öteki

göğsüne geçmeye çalışınca, Lucy'nin parmakları iyice acımasızlaştı ve onu bütün şiddetiyle olduğu yere çiviledi.

Tüm bu süre boyunca, Gregory'nin bedeni Lucy'ye sahip oluyor, zihnin ya da kontrolün ötesinde bir ritimle hareket ediyordu.

"Lucy, Lucy, Lucy," dedi Gregory inleyerek. Nihayet Lucy'nin göğüslerinden kurtarmıştı kendini. Çok yoğundu, çok fazlaydı bu. Nefes almaya, soluklanmaya, ciğerlerine bir türlü inmiyormuş gibi gelen havayı içine çekmeye ihtiyacı vardı.

"Lucy!"

Beklemeliydi. Beklemeye çalışıyordu. Ama Lucy sımsıkı ona tutunmuş, omuzlarını tırmalıyordu. Bedeni Gregory'yi bile kaldıracak denli güçle inip kalkıyordu yatakta.

Ve Lucy'yi hissetti Gregory. Onu geriyor, sıkıştırıyor, her tarafını titretiyordu. Bıraktı...

Bıraktı ve dünya resmen infilak etti.

"Seni seviyorum," diye inledi, Lucy'nin üstüne kapaklanırken. Dili tutulmuş gibi hissediyordu ama sözcükler oradaydı işte.

Şimdi onun yoldaşı olmuşlardı. İki küçük sözcük.

Seni seviyorum.

Asla onlarsız yapamazdı.

Ve bu muhteşem bir şeydi.

YİRMİ

Esas oğlanımız çok kötü bir sabah geçiriyor...

Bir süre sonra, uykunun ve sonra biraz daha tutkunun, sonra pek de uyku diyemeyeceğimiz huzurlu bir sessizlik ve durgunluğun, ondan sonra da daha fazla tutkunun ardından – çünkü kendilerine engel olamamışlardı– Gregory'nin gitme zamanı gelmişti.

Bu zamana kadar yaptığı en zor şey olmuştu bu. Yine de kalbinde bir mutlulukla yapıyordu, çünkü bunun bir son olmadığını biliyordu. Elveda bile değildi; onun kadar kalıcı bir şey değildi. Ama zaman geçtikçe tehlike çanları çalıyordu. Yakında şafak sökecekti. En kısa sürede Lucy'yle evlenmeye niyeti olsa da başka bir adamla evleneceği günün sabahında ona yatakta onunla yakalanmanın utancını yaşatmayacaktı.

Haselby'yi de düşünmek gerekirdi. Gregory onu iyi tanımıyordu, ama gözüne her zaman iyi biriymiş gibi görünmüştü ve âleme rezil olmayı hak etmiyordu.

"Lucy," diye fısıldadı, burnuyla yanağını dürterek, "neredeyse sabah olacak."

Lucy uykulu uykulu bir ses çıkardı ve sonra başını çevirdi. "Evet," dedi. Sadece *Evet, bu hiç adil değil* ya da *Böyle olmamalıy-*

dı, değil. Gerçekçi, dikkatli ve etkileyici bir biçimde mantıklıydı. Gregory bunun için ve bundan daha fazlası için seviyordu onu. O dünyayı değiştirmek istemiyordu. Yalnızca, sevdiği insanlar için dünyayı hoş ve muhteşem kılmak istiyordu.

Lucy'nin bunu yapmış olması –yani Gregory'nin kendisiyle sevişmesine izin vermiş olması ve nikâhını tam da törenin olduğu günün sabahında iptal etmeyi planlıyor olması– Gregory'ye Lucy'nin ona ne kadar değer verdiğini gösteriyordu. Lucy ilgi ve acıklı bir sahne aramıyordu. Durgunluk ve rutin âşığıydı. Ama hazırlandığı sıçrayışı yapması için...

Bu, Gregory'nin kibrini kırmıştı.

"Benimle gelmelisin," dedi. "Şimdi. Ev ahalisi uyanmadan birlikte ayrılmalıyız."

Aman Tanrım dercesine altdudağı gerildi Lucy'nin. O kadar alımlıydı ki Gregory'nin elinden onu öpmekten başka bir şey gelmezdi. Usulca, ağzının kenarından öptü onu Gregory, kendini kaptırmaya vakti yoktu çünkü. Lucy'nin vereceği yanıtı engelleyecek bir öpücük olmamıştı, zira hayal kırıklığı dolu bir "Yapamam," gelmişti Lucy'den.

Gregory geri çekildi. "Burada kalamazsın."

Ama Lucy başını sallıyordu. "Ben... Ben doğru olanı yapmalıyım."

Şaşkın bir ifadeyle ona baktı Gregory.

"Onurlu davranmalıyım," diye açıkladı Lucy. Sonra oturdu, parmakları yatak çarşafını öylesine sıkı tutuyordu ki eklemleri bembeyaz kesilmişti. Gergin görünüyordu, Gregory de bunu mantıklı buluyordu. O kendini yeni bir şafağın eşiğindeymiş gibi hissediyordu, Lucy ise...

Lucy'nin mutlu sona erişmek için hâlâ aşması gereken koca bir dağ vardı.

Gregory, elini tutmak için uzandı, ama Lucy karşılık vermiyordu. Kendini çekiyor değildi; daha ziyade onun dokunuşundan bile haberdar değil gibiydi.

"Gizli gizli kaçıp Lord Haselby'nin kilisede yok yere beklemesine müsaade edemem," dedi, sözcükler ağzından aceleyle dökülürken, kocaman, yalvaran gözlerini onunkilere çevirmişti.

Ama yalnızca bir anlığına.

Sonra çekti bakışlarını.

Yutkundu. Gregory yüzünü göremiyordu, ama hareketlerinden anlıyordu.

Usulca, "Eminim bunu anlıyorsundur," dedi Lucy.

Gregory anlıyordu. Onunla ilgili en çok sevdiği şeylerden biri de buydu. Lucy doğruyla yanlışı çok iyi biliyordu, hatta bazen inatçılık derecesinde. Ama asla ahlakçılık taslamaz, tepeden bakmazdı.

"Seni gözleyeceğim," dedi Gregory.

Lucy birden başını çevirdi. Gözleri meraktan kocaman açılmıştı.

"Yardımıma ihtiyacın olabilir," dedi Gregory usulca.

"Hayır, gerek kalmayacak. Eminim ben..."

"Israr ediyorum," dedi Gregory, onu susturacak kadar şiddetle. "İşaretimiz bu olacak." Elini kaldırdı; parmakları bitişik, avuç içi dışarı bakacak şekildeydi. Sonra, avuç içi kendine bakacak şekilde bir kez bileğini çevirdi ve sonra yine eski haline geri getirdi. "Seni gözleyeceğim. Yardımıma ihtiyacın olursa, pencereye gel ve işaret et."

Lucy ağzını açtı, sanki bir kez daha karşı çıkacak gibiydi ama en sonunda sadece onaylarcasına başını salladı.

Gregory ayağa kalktı sonra, kıyafetlerini ararken yatağı çevreleyen ağır perdeleri açtı. Kıyafetleri oraya buraya saçılmıştı – pantolonu orada, gömleği ilginç bir biçimde şuradaydı... Ama ihtiyacı olan şeyleri çabucak topladı ve giyindi.

Lucy hâlâ yataktaydı, kollarına kadar çektiği çarşaflarla yatakta oturuyordu. Gregory onun mütevazılığını çok çekici buluyordu ve neredeyse bunun için onunla eğlenecekti. Ama onun yerine keyifli bir gülümsemede karar kıldı. Lucy

için çok önemli bir gece olmuştu bu; masumiyeti yüzünden utandırılmaması gerekirdi.

Gregory dışarı göz atmak için pencereye yürüdü. Şafak henüz sökmemişti, ama gökyüzü beklentiyle doluydu. Ufuk, insanın yalnızca gündoğumundan önce gördüğü şu cılız pırıltıya boyanmıştı. Nazikçe ışıldıyordu, durgun bir morumsu-mavi rengindeydi. O kadar güzeldi ki Gregory kendisine katılması için Lucy'ye işaret etti. Lucy geceliğini giyerken Gregory arkasını döndü ve sonra Lucy çıplak ayakla yanına gelince, Gregory onu nazikçe kendine doğru çekti. Lucy'nin sırtı göğsündeydi. Çenesini başına yasladı.

"Bak," dedi fısıltıyla.

Gece, sanki bundan sonra hiçbir şeyin aynı olmayacağını anlamış gibi dans ediyor, parıldıyor ve titreşiyordu. Şafak, ufkun diğer tarafında bekliyordu. Gökyüzündeki yıldızlar çoktan parlaklıklarını yitirmeye başlamıştı.

Zamanı dondurabilseydi, öyle yapardı Gregory. Hayatında bu kadar büyülü, bu kadar dolu dolu tek bir an daha yaşamamıştı. Her şey oradaydı; iyi, dürüst ve doğru olan her şey oradaydı. En sonunda mutluluk ve memnuniyet arasındaki farkı ve ikisini birden bu kadar nefes kesici boyutlarda hissedebildiği için ne kadar şanslı olduğunu da anladı.

Sebebi Lucy'ydi. Lucy onu tamamlıyordu.

Gregory'nin düşüydü bu. Ve gerçekleşiyordu, kollarının arasındaydı, gerçekleşiyordu işte.

Sonra, tam da pencerenin önünde dururlarken bir yıldız kaydı. Genişçe, alçak bir kavis çizdikten sonra görünürden kaybolana dek parlayıp ışıltılar saçtı.

Gregory'nin Lucy'yi öpesi geldi bunun üzerine. Bir gökkuşağı da aynı etkiyi yapardı, diye düşündü ya da dört yapraklı yonca, hatta erimeden koluna konan basit bir kar tanesi. Doğanın mucizelerinden birine şahit olup da onu öpmemek imkânsızdı. Boynunu öptü önce, sonra onu kendine çevirip dudaklarından, kaşlarından hatta burnundan bile öptü.

Yedi çilini de... Tanrım, çillerini seviyordu.

"Seni seviyorum," dedi fısıldayarak.

Lucy yanağını Gregory'nin göğsüne yasladı. Sesi kısık, neredeyse boğuk geliyordu, "Ben de seni seviyorum," derken.

"Şimdi benimle gelmeyeceğine emin misin?" Lucy'nin vereceği cevabı biliyordu, ama yine de sormuştu.

Tahmin ettiği gibi, Lucy başını iki yana salladı. "Bunu tek başıma yapmalıyım."

"Amcan ne tepki verecek?"

"Emin... emin değilim."

Gregory geri çekildi, Lucy'yi omuzlarından tuttu ve göz temasını kaybetmemek için dizlerini kırdı. "Seni incitir mi?"

"Hayır," dedi Lucy, Gregory'yi inandıracak kadar çabuk söylemişti. "Hayır, sana söz veriyorum."

"Haselby'yle evlenmeye zorlar mı seni? Odana kilitler mi? Çünkü kalabilirim. Bana ihtiyacın olduğunu düşünecek olursan, burada kalabilirim." Bu, halihazırda önlerinde olan skandaldan daha büyük bir şeye sebep olurdu, ama söz konusu Lucy'nin güvenliği olunca...

Gregory'nin yapmayacağı bir şey yoktu.

"Gregory..."

Şöyle bir başını sallayarak susturdu onu Gregory. "Seni bununla bir başına yüzleşmeye bırakmamın," diye başladı, "nasıl tamamen içgüdülerime aykırı olduğunu anlıyor musun?"

Lucy'nin dudakları aralandı, gözleri de...

Yaşla dolmuştu.

"Seni koruyacağıma yemin ettim ben," dedi Gregory. Sesi tutkulu ve ateşliydi, hatta belki biraz da bir şeyleri açığa vurur gibiydi. Çünkü bugünün gerçekten bir erkek olduğu gün olduğunu fark etmişti. Yirmi altı yıllık hoş ve evet, hedefsiz varoluşundan sonra nihayet emelini bulmuştu.

Niçin doğduğunu biliyordu artık.

"Yemin ettim," dedi. "Ve imkân yaratır yaratmaz Tanrı hu-

zurunda da yemin edeceğim. Seni yalnız bırakmak, göğsüme asit dökmek gibi bir şey."

Elleri Lucy'ninkileri buldu ve parmakları birleşti.

"Doğru değil bu," dedi. Sözcükleri alçak sesli ama ateşliydi.

Usulca, onaylarcasına başını salladı Lucy. "Ama yapılması gereken bu."

"Bir sorun çıkarsa," dedi Gregory, "bir tehlike sezecek olursan, bana işaret edeceğine söz vermelisin. Senin için geleceğim. Anneme sığınabilirsin. Ya da ablalarımdan herhangi birine. Skandala aldırış etmeyeceklerdir. Onlar yalnızca mutluluğun için endişelenirler."

Lucy yutkundu ve sonra gülümsedi. Gözleri özlem doluydu. "Ailen çok hoş insanlar olmalı."

Lucy'nin ellerini tutup sıktı Gregory. "Onlar artık *senin* de ailen." Lucy bir şey söylesin diye bekledi, ama o hiçbir şey söylemedi. Gregory ellerini dudaklarına götürdü ve ikisini de peşi sıra öptü. "Yakında," diye fısıldadı, "bunların hepsi geçmişte kalacak."

Lucy başını salladı, sonra omzunun üstünden kapıya doğru baktı. "Hizmetçiler yakında uyanır."

Ve Gregory odadan ayrıldı. Çizmeleri elinde kapıdan çıktı. Geldiği yoldan geri döndü.

Lucy'nin evinin karşısındaki küçük parka geldiğinde hava hâlâ karanlıktı. Düğüne birkaç saat kalmıştı, ama muhakkak eve gidip üstünü değiştirmeye vakti vardı.

Ama bunu şansa bırakmaya hazır değildi. Onu koruyacağını söylemişti ve sözünden asla dönmeyecekti.

Ama o an, bunu yalnız başına yapmak zorunda olmadığını düşündü. Hatta, yalnız yapmamalıydı bunu. Lucy'nin ona ihtiyacı olursa, sapasağlam olması gerekirdi. Eğer Gregory zor kullanmak zorunda kalırsa, fazladan birkaç yumruğa daha ihtiyacı olabilirdi.

Daha önce yardım için hiç ağabeylerine gitmemişti, onu

zor bir durumdan kurtarmalarını istememişti. O sadece sert içkiler içer, kumar oynar ve kadınlarla yatardı.

Ama asla çok içmemiş, sahip olduğundan daha fazlasıyla kumar oynamamış ya da –ta ki geçen geceye kadar– onunla olmak için itibarını riske atan bir kadınla birlikte olmamıştı.

Sorumluluk aramamıştı hiçbir zaman, ama bela peşinden koşmuş da sayılmazdı.

Ağabeyleri onu her zaman çocuk gibi görmüşlerdi. Şimdi bile, yirmi altı yaşındayken, onun gerçekten büyüdüğünü düşünmediklerinden şüpheleniyordu. Bu yüzden de onlardan yardım istemiyordu. Kendini yardıma ihtiyacı olacak durumlara sokmuyordu.

Ta ki şimdiye kadar.

Ağabeylerinden bir tanesi pek de uzakta oturmuyordu. Beş yüz metreden daha yakındaydı, hatta belki de iki yüz metre. Colin'i yatağından kaldırmak için ihtiyacı olan zaman da dahil, yirmi dakika içinde oraya gidip geri dönebilirdi Gregory.

Omuzlarını düzeltip, koşmak için kaslarını ısıtırken sokakta yürüyen bir baca temizleyicisi gördü. Gençti –on iki, belki de on üç yaşındaydı– ve bir şilin kazanmak için oldukça istekliydi.

Hatta Gregory'nin mesajını ağabeyine iletirse, bir şilin daha kazanabilecekti.

Gregory onun parayı aldıktan sonra hızla köşeyi dönüp tekrar parka doğru koştuğunu gördü. Kendisinin ise Fennsworth Köşkü'nden görülmeden oturabileceği, hatta ayakta durabileceği hiçbir yer yoktu.

Bu yüzden bir ağaca tırmandı. Alçakta, kalınca bir dala oturup ağacın gövdesine yaslandı ve bekledi.

Bir gün tüm bunlara gülüyor olacaktı. Bir gün, tüm bunları torunlarına anlatacak ve hepsi çok romantik ve heyecan verici gelecekti.

Şimdiye gelirsek...

Romantikti, evet. Peki heyecan verici? Pek değildi.

Her şeyden önce, hava soğuktu.

Omuz silkip, fark etmemiş gibi yapmaya devam etti. Fark etmişti, ama umursamıyordu. Hayatının geri kalanının yanında soğuktan morarmış beş parmak ucu neydi ki?

Gülümsedi, bakışlarını Lucy'nin penceresine dikmişti. İşte orada, diye düşündü. Tam orada, şu perdenin arkasındaydı. Ve onu seviyordu.

Arkadaşlarını düşündü. Çoğu kötümser, alaycı insanlardı. Cemiyete takdim edilen yeni kızlara sıkılmış gözlerle bakarlar, evliliğin angarya olduğunu düşünürler, kadınların birbirinin yerine geçebileceğini söylerler ve aşkı en iyisi şairlere bırakmak gerek, derlerdi.

Hepsi de aptaldı.

Aşk gerçekten de vardı.

Tam oradaydı; havada, rüzgârda, sudaydı. İnsanın sadece onu beklemesi gerekirdi.

Ve gözlemesi.

Ve onun için savaşması.

Gregory bunları yapacaktı da. Tanrı şahidiydi ki Lucy'nin yalnızca işaret etmesi yeterdi. Gidip onu hemen alırdı oradan.

O, âşık bir adamdı.

Hiçbir şey durduramazdı onu.

"Cumartesi sabahımı böyle değerlendirmeyi düşünmüyordum, anlıyorsun ya."

Gregory sadece başını sallayarak cevap verdi. Ağabeyi dört saat önce gelmiş, ona özgü bir şekilde, "İlginç," diyerek selamlamıştı onu.

Gregory, Colin'e her şeyi anlatmıştı, geçen akşam olanları bile. Lucy'yle ilgili olanları anlatmaktan hoşlanmıyordu, ama saatler boyunca bir ağacın tepesinde yanında oturmasını da sebebini söylemeden ağabeyinden isteyemezdi insan. Hem

Gregory, Colin'e içini dökerken bir rahatlık hissi duymuştu. Ağabeyi nutuk çekmemişti, onu yargılamamıştı.

Hatta, onu anlamıştı bile.

Gregory kısaca Fennsworth Köşkü'nün önünde neden beklediğini açıklayıp hikâyesini anlatmayı bitirdiğinde Colin sadece başını sallamış ve "Bir şeyler yemediğini sanıyorum," demişti.

Gregory başını salladı ve güldü.

Bir ağabeye sahip olmak güzel şeydi.

"Her şeyi pek iyi planlamamışsın," dedi Colin geveleyerek. Ama o da gülümsüyordu.

Çoktan yaşam belirtileri göstermeye başlamış olan eve döndüler. Perdeler çekilmiş, mumlar yakılmış ve şafak sabaha yol verirken, söndürülmüştü.

"Şimdiye dek çıkmış olması gerekmez miydi?" diye sordu Colin gözlerini kısıp kapıya bakarak.

Gregory kaşlarını çattı. O da aynı şeyi merak ediyordu. Bunun iyiye işaret olduğunu söyleyip durmuştu kendine. Eğer amcası onu Haselby'yle evlenmeye zorlayacaksa, Lucy'nin şimdiden kiliseye gitmesi gerekmez miydi? Zamanı pek doğru göstermese de cep saatine bakılırsa tören bir saatten kısa bir süre sonra başlayacaktı.

Ama Lucy yardım için ona işaret de etmemişti.

Ve bu Gregory'nin hiç hoşuna gitmemişti.

Birden Colin kımıldanmaya başladı.

"Ne oldu?"

Colin başıyla sağ tarafı işaret etti. "Bir araba," dedi, "ahırların olduğu taraftan getiriliyor."

Fennsworth Köşkü'nün ön kapısı açılınca Gregory'nin gözleri korkudan kocaman oldu. Hizmetkârlar bir bir döküldü, araba Fennsworth Köşkü'nün önünde dururken kahkahalar atıyorlar, neşelerinden geçilmiyordu.

Araba beyazdı, üstü açıktı. Pembe çiçekler ve arkasından sarkıp hafif rüzgârda kanat çırpar gibi sallanan gül rengi kurdelelerle süslenmişti.

Bu bir gelin arabasıydı.

Ve kimse bunu garipsemiyor gibiydi.

Gregory'nin teni karıncalanmaya başladı. Kasları yanıyordu.

"Henüz değil," dedi Colin, eliyle Gregory'nin kolundan tutup ona engel olarak.

Gregory başını iki yana salladı. Etrafındaki her şey manzaradan çekiliyor gibiydi, tek görebildiği lanet olasıca arabaydı.

"Onu almalıyım," dedi. "Gitmek zorundayım."

"Bekle," diye emir verdi Colin. "Olacakları bekle. Belki dışarı çıkmaz. Belki..."

Ama Lucy dışarı çıkmıştı.

Fakat önce o çıkmamıştı. Önce ağabeyi çıkmıştı, kolunda yeni eşi vardı.

Daha sonra yaşlı bir adam çıktı –muhtemelen amcasıydı– ve sonra da Gregory'nin ablasının balosunda tanıştığı ihtiyar kadın.

Ve sonra da...

Lucy.

Gelinliğiyle.

"Yüce Tanrım," dedi fısıltıyla Gregory.

Özgürce yürüyordu Lucy. Kimse onu zorlamıyordu.

Hermione bir şey söyledi, kulağına bir şeyler fısıldadı.

Ve Lucy gülümsedi.

Gülümsedi.

Gregory'nin acısı güçlüydü. Gerçekti. Bağırsaklarını deşiyor, kımıldayamayıncaya kadar sıkıştırıyordu organlarını.

Öylece bakabiliyordu anca.

Ve düşünüyordu.

"Sana evlenmeyeceğini söylemiş miydi?" dedi Colin fısıltıyla.

Gregory evet demeye çalıştı, ama sözcük onu boğazlıyordu sanki. En son konuşmalarını anımsamaya çalıştı. Her sözcüğüne kadar. Lucy onurlu davranmak zorunda olduğunu

söylemişti. Doğru olanı yapması gerektiğini söylemişti. Onu sevdiğini söylemişti.

Ama hiç Haselby'yle evlenmeyeceğini söylememişti.

"Aman Tanrım," dedi Gregory fısıldayarak.

Ağabeyi, elini alıp kendininkinin üstüne koydu. "Üzgünüm," dedi.

Lucy'nin üstü açık arabaya binişini izledi Gregory. Hizmetçiler hâlâ neşe saçıyordu. Hermione saçıyla uğraşıyor, şapkasının tülünü düzeltmeye çalışıyor ve tiril tiril kumaş rüzgârda havalanırken gülüyordu.

Bu gerçekten yaşanıyor olamazdı.

Bir açıklaması olmalıydı.

"Hayır," dedi Gregory, çünkü söyleyebileceğini sandığı tek sözcük buydu. "Hayır."

Sonra hatırladı. El işareti. Elini sallaması... Bunu yapacaktı Lucy. Ona işaret edecekti. Evde her ne yaşandıysa, olan bitenleri durduramamıştı belli ki. Ama şimdi, açık havada, onu görebildiği bir yerde mutlaka işaret edecekti.

İşaret etmek zorundaydı. Gregory'nin onu görebileceğini biliyordu.

Onu izlediğini biliyordu.

Sertçe yutkundu, gözlerini Lucy'nin sağ elinden ayırmıyordu hiç.

Lucy'nin "Herkes burada mı?" diye bağıran ağabeyini duydu.

Verilen cevaplar arasında Lucy'nin sesini duymamıştı, ama kimse zaten onun varlığını sorgulamıyordu.

Gelindi o.

Ve Gregory de onun arabaya binip gidişini izlediği için aptalın tekiydi.

"Üzgünüm," dedi Colin sessizce, arabanın köşeyi dönüp kaybolmasını izlerlerken.

"Anlayamıyorum," dedi Gregory fısıltıyla.

Colin ağaçtan aşağı atladı ve sessizce elini Gregory'ye uzattı.

"Anlayamıyorum," dedi yine Gregory. Ağabeyinin ona yardım etmesine izin vermekten başka hiçbir şey yapamayacak kadar şaşkına dönmüştü. "Böyle bir şey yapmazdı o. O beni seviyor."

Colin'e baktı. Ağabeyinin gözleri sevgi doluydu, ama acımayla bakıyordu.

"Hayır," dedi Gregory. "Hayır. Sen onu tanımıyorsun. O asla... Hayır. Sen onu tanımıyorsun."

Leydi Lucinda ile olan tanışıklığı, kardeşinin kalbini kırdığı andan ibaret olan Colin de sordu: "Peki *sen* tanıyor musun onu?"

Gregory çarpılmış gibi geri çekildi. "Evet," dedi. "Evet, tanıyorum."

Colin hiçbir şey söylemedi, ama sanki *Ee, o zaman?* diye sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

Gregory döndü, gözleri Lucy'nin az önce döndüğü köşeye çevrilmişti. Bir an put gibi öylece durdu, gözlerini kırpıyordu yalnızca.

Arkasına dönüp ağabeyinin yüzüne baktı. "Onu tanıyorum," dedi. "Tanıyorum."

Colin dudaklarını birleştirdi, sanki soru soracak gibiydi. Ama Gregory çoktan arkasını dönmüştü bile.

Tekrar o köşeye bakıyordu.

Ve sonra koşmaya başladı.

YİRMİ BİR

Esas oğlanımız her şeyi riske atıyor...

"Hazır mısın?"

Lucy, St. George Kilisesi'nin göz alıcı iç tasarımını izliyordu – parlak vitraylar, zarif kemerler, evliliğini kutlamak için getirilmiş kucak dolusu çiçekler.

Rahiple beraber sunakta duran Lord Haselby'yi düşündü.

Konukları düşündü. Üç yüzden fazlaydılar. Hepsi de Lucy'nin, ağabeyinin kolunda içeri girmesini bekliyordu.

Ve Gregory'yi düşündü. Gelinliğini giymiş, gelin arabasına binerken görmüştü onu muhakkak.

"Lucy," diye yineledi Hermione, "hazır mısın?"

Hayır deseydi Hermione ne yapardı acaba?

Hermione romantiğin biriydi.

Hiç gerçekçi değildi.

Lucy'ye muhtemelen buna katlanmak zorunda olmadığını, kilisenin hemen dışında olmalarının ya da bizzat başbakanın içeride oturuyor olmasının bile önemli olmadığını söylerdi.

Hermione, belgelerin imzalanmış ve evlilik duyurusunun üç ayrı kilisede birden okunmuş olmasının da bir önemi olmadığını söylerdi. Kiliseden kaçarak Lucy'nin son on yılın

en büyük skandalına imza atacak olması da önemli olmazdı. Lucy'ye bunu yapmak zorunda olmadığını, tek bir aşkı ve tutkusu varken bir mantık evliliğine razı gelmemesi gerektiğini söylerdi. Derdi ki...

"Lucy?"

(Böyle demişti Hermione aslında.)

Lucy döndü, şaşkınlıktan gözlerini kırpıştırdı. Çünkü hayalindeki Hermione oldukça ateşli bir konuşma veriyordu.

Hermione nazikçe gülümsedi. "Hazır mısın?"

Ve Lucy de Lucy olduğu için ve her zaman Lucy olacağı için başıyla onayladı.

Başka hiçbir şey yapamazdı.

Richard da katıldı onlara. "Evlendiğine inanamıyorum," dedi Lucy'ye. Ama önce içtenlikle karısına baktı.

"Senden o kadar da küçük değilim, Richard," diyerek bir hatırlatma yaptı Lucy. Sonra da başını yeni Leydi Fennsworth'e doğru eğdi. "Ayrıca Hermione'den de iki ay büyüğüm."

Oğlan çocuğu gibi sırıttı Richard. "Evet. Ama o benim kız kardeşim değil."

Bunun üzerine Lucy gülümsedi ve buna minnettardı. Gülümsemelere ihtiyacı vardı. Kotarabileceği her gülümsemeye ihtiyacı vardı.

Bu onun düğün günüydü. Yıkanmış, parfüm sıkmış ve o zamana kadar gördüğü en şatafatlı elbiseyi giyinmişti. Kendini çok şey hissediyordu...

Boş.

Gregory'nin onun hakkında ne düşündüğünü tahmin edemiyordu. Düğünü iptal etmeyi planladığını düşünmesine bile bile izin vermişti onun. Berbat, canice, sahtekârca bir hareketti bu, ama başka ne yapacağını da bilmiyordu. Korkağın biriydi o ve Haselby'yle evlenmeye hâlâ niyeti olduğunu söylediğinde Gregory'nin yüzünün alacağı ifadeye dayanamazdı.

Yüce Tanrım, nasıl açıklayabilirdi ki bunu? Gregory başka bir yol olduğu konusunda ısrar ederdi, ama o bir idealistti ve

hayatında hiç gerçek bir sıkıntı yaşamamıştı. Başka bir yolu *yoktu*. Bu sefer öyle değildi. Ailesini feda etmeden olmazdı.

Uzunca bir nefes verdi. Bunu yapabilirdi. Gerçekten de. Bunu yapabilirdi. Yapabilirdi.

Gözlerini yumdu, sözcükler zihninde yankılanırken başı hafifçe sallanıyordu.

Bunu yapabilirim. Yapabilirim. Yapabilirim.

"Lucy?" Hermione'nin endişe dolu sesi duyuldu. "Kendini iyi hissetmiyor musun?"

Lucy gözlerini açtı ve Hermione'nin inanabileceği tek şeyi söyledi. "Kafamda hesaplar yapıyorum sadece."

Hermione başını salladı. "Umarım Lord Haselby matematiği seviyordur. Çünkü yemin ederim Lucy, sen delisin."

"Belki de."

Hermione şaşkın şaşkın ona baktı.

"Ne oldu?" diye sordu Lucy.

Sonunda cevaplamadan önce Hermione defalarca gözlerini kırpıştırdı. "Bir şey yok, gerçekten," dedi. "Bu pek senin söyleyebileceğin bir şey gibi gelmedi de."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana deli dememe rağmen bana katıldın. Sen böyle bir şey söylemezdin."

"Eh, belli ki söyledim işte," dedi Lucy söylenerek, "yani, anlamıyorum, sen neden..."

"Öff. Benim tanıdığım Lucy, 'Matematik son derece önemli bir uğraştır, ayrıca Hermione, sen de kafanda hesaplar yapmayı bir düşünmelisin,' gibi bir şey söylerdi."

Lucy irkildi. "Gerçekten de o kadar işgüzar mıyım?"

"Evet," dedi Hermione, sanki bunu sorgulaması bile çılgınlıkmış gibi. "Ama senin en çok sevdiğim tarafın da bu."

Lucy bir kez daha gülümsemeyi başarabildi.

Belki de her şey yoluna girerdi. Belki mutlu olurdu. Bir sabah vaktinde iki kez gülebiliyorsa, muhakkak o kadar da kötü olmayacaktı bu. Sadece ilerlemeyi sürdürmesi gerekiyordu:

hem bedenen hem de zihnen. Yalnızca şu işi bir bitirmesi ve kalıcı kılması gerekiyordu. Böylece Gregory'yi geçmişte bırakabilir ve Lord Haselby'yle olan yeni hayatını bağrına basıyormuş gibi davranabilirdi.

Ama Hermione Richard'a Lucy'yle biraz yalnız kalmak istediğini söyledi. Sonra da elinden tutup eğildi ve fısıldadı: "Lucy, bunu yapmak istediğine emin misin?"

Lucy hayretle ona baktı. Hermione niçin soruyordu bunu? Tam da koşup kaçmayı en çok istediği anda...

Gülümsemiyor muydu yoksa? Hermione onun gülümsediğini görmemiş miydi?

Lucy yutkundu. Omuzlarını dikleştirmeye çalıştı. "Evet," dedi. "Evet, elbette. Neden böyle bir şey soruyorsun ki?"

Hermione hemen cevap vermedi. Ama gözleri –o erkeklerin aklını başından alan kocaman, yeşil gözleri– onun yerine cevap verdi.

Lucy yutkundu ve Hermione'nin gözlerinde gördüklerine dayanamayarak bakışlarını kaçırdı.

Ve Hermione fısıltıyla, "*Lucy*," dedi.

Hepsi bu kadardı. Yalnızca Lucy.

Lucy tekrar dönüp baktı. Hermione'ye ne demek istediğini sormak istiyordu. Neden ismini sanki bir trajediymişçesine söylediğini öğrenmek istiyordu. Ama sormadı. Soramadı. Böylece Hermione'nin sorularını gözlerinden okumasını umdu yalnızca.

Okudu da. Hermione uzanıp yanağına dokundu, kederle gülümsüyordu. "Gördüğüm en mutsuz gelinsin."

Lucy gözlerini kapadı. "Mutsuz değilim. Ben sadece şey hissediyorum..."

Ama ne hissettiğini bilmiyordu. Ne hissetmesi gerekiyordu ki? Kimse bunun için eğitmemişti onu. Bütün eğitimi boyunca; dadısı, mürebbiyesi ve Bayan Moss'un okulunda geçirdiği üç yıl boyunca kimse ona bunun dersini vermemişti.

Neden kimse bunun dikiş nakıştan ve yerel danslardan daha önemli olduğunu fark etmemişti?

"Ben..." Artık anlamıştı. "Ben veda ediyormuş gibi hissediyorum."

Hermione hayretle gözlerini kırpıştırdı. "Kime?"

Kendime.

Öyleydi de. Kendine ve olabileceği her şeye veda ediyordu.

Ağabeyinin elini kolunda hissetti. "Başlama zamanı," dedi.

Lucy başını salladı.

"Çiçeğin nerede?" diye sordu Hermione ve sonra kendi yanıtladı: "Ah, oradaymış." Yakınlardaki bir masadan kendininkini de alarak, çiçekleri Lucy'ye verdi. "Mutlu olacaksın," dedi fısıltıyla Lucy'yi yanağından öperken. "Olmak zorundasın. Senin mutlu olmadığın bir hayata katlanamam, o kadar."

Lucy'nin dudakları titredi.

"Ah canım," dedi Hermione. "Şimdi tam senin gibi konuştum. Ne kadar etkili olduğunu görüyor musun şimdi?" Ve sonra, son bir öpücük gönderdikten sonra, kiliseye girdi.

"Senin sıran," dedi Richard.

"Hemen hemen," diyerek yanıtladı Lucy.

Ve işte olmuştu.

Kilisedeydi, koridor boyunca yürüyordu. En öndeydi, rahibe doğru başını sallıyor ve Haselby'ye bakarak bazı şeylere rağmen... yani idrak edemediği bazı alışkanlıklarına rağmen, Haselby'nin son derece makul bir koca olacağını hatırlatıyordu kendine.

Yapmak zorunda olduğu şey buydu.

Eğer hayır derse...

Hayır diyemezdi.

Gözünün ucuyla, yüzünde sakin bir gülümsemeyle yanında duran Hermione'yi görebiliyordu. O ve Richard Londra'ya iki gece önce gelmişti ve birlikte çok mutluydular. Gülüyorlar, eğleniyorlar ve Fennsworth Köşkü'nde yapmayı düşündükleri

yeniliklerden konuşuyorlardı. Bir sera, deyip gülmüşlerdi. Bir sera istiyorlardı. Ve bir de bebek odası.

Lucy nasıl geri alırdı bunları onlardan? Nasıl olur da onları utanç ve sefalet dolu bir yaşama mahkûm ederdi?

Bu adamı kocan olarak kabul ediyor ve birlikte Tanrı'nın buyruğunda kutsal evlilik müessesesinde yaşamayı kabul ediyor musun? Yaşadığın sürece ona itaat edecek, ona hizmet edecek, onu sevecek, onurlandıracak ve hastalıkta ve sağlıkta; her şeyden vazgeçerek kendini yalnızca ona saklayacak mısın?

Lucy yutkundu ve Gregory'yi düşünmemeye çalıştı. "Evet."

Onayını vermişti. Bitmiş miydi yani? Kendini farklı hissetmiyordu. Hâlâ eski Lucy'ydi, sadece bir daha asla durmak istemeyeceği kadar fazla insanın önünde duruyordu. Ve ağabeyi onu kocasına teslim ediyordu.

Rahip, Lucy'nin sağ elini Haselby'ninkine koydu ve Haselby de yüksek, açık ve kendinden emin bir sesle yeminini etti.

Ayrıldılar ve sonra Lucy, Haselby'nin elini tuttu.

Ben, Lucinda Margaret Catherine...

"Ben, Lucinda Margaret Catherine..."

...seni kocalığa kabul ediyorum Arthur Fitzwilliam George...

"...seni kocalığa kabul ediyorum Arthur Fitzwilliam George..."

Söylemişti. Rahipten sonra kelimesi kelimesine tekrar etti. Haselby'ye edeceği yemine kadar kendi kısmını söyledi, ta ki...

Kilisenin kapıları gürültüyle ardına kadar açılana kadar.

Lucy döndü. Herkes dönmüştü.

Gregory.

Yüce Tanrım.

Delirmiş gibi görünüyordu Gregory. O kadar hızlı nefes alıyordu ki zar zor konuşabiliyordu.

Öne doğru sendeledi. Sıralardan birinin kenarına tutundu destek olması için. Ve Lucy onun konuştuğunu duydu...

"Yapma."

Lucy'nin kalbi durdu.

"Yapma bunu."

Çiçeği ellerinden kaydı. Kımıldayamıyor, konuşamıyor, Gregory ona gözünü dikmiş yüzlerce insandan habersiz ona doğru yürürken heykel gibi durmaktan başka bir şey yapamıyordu.

"Yapma bunu," dedi yine.

Kimse konuşmuyordu. Niçin kimse konuşmuyordu? Muhakkak biri öne fırlar, Gregory'yi kolundan yakalar ve onu götürürdü...

Ama kimse yapmadı. Tam izlenecek şeydi bu. Tiyatrodan farksızdı ve kimse de sonunu kaçırmak istiyormuş gibi görünmüyordu.

Ve sonra...

Tam orada.

Tam herkesin önünde, Gregory durdu.

Durdu. Ve "Seni seviyorum," dedi.

Lucy'nin yanında Hermione, "Aman Tanrım," diye mırıldanıyordu.

Lucy ağlamak istedi.

Gregory, "Seni seviyorum," dedi tekrar ve yürümeye devam etti. Gözlerini yüzünden hiç ayırmıyordu.

"Yapma bunu," dedi sonunda kilisenin ön tarafına ulaştığı zaman. "Onunla evlenme."

"Gregory," diye fısıldadı Lucy. "Bunu niçin yapıyorsun?"

"Seni seviyorum," dedi Gregory, sanki bunun başka bir açıklaması olamazmış gibi.

Hafif bir inilti takıldı boğazına Lucy'nin. Gözyaşları gözlerini yakıyordu ve bütün vücudu kaskatı kesilmişti. Kaskatı ve donmuş gibi... Ufak bir rüzgâr, ufak bir *nefes* onu yıkabilirdi. Ve o *niçin*den başka hiçbir şey düşünemiyordu.

Ve *hayır*dan...

Ve *lütfen*den...

Ve... Tanrım, *Lord Haselby*'den...

Başını kaldırıp ona, kendine yardımcı erkek oyuncu rolü verilen damada baktı. Bunca zaman boyunca sessizce durmuş, seyircilerinki kadar büyük bir ilgiyle bu gözler önüne serilen dramayı izlemişti. Lucy gözleriyle ondan kendisine bir yol göstermesini istiyordu, ama Haselby sadece başını salladı. Ufacık bir hareketti bu, başkasının fark edemeyeceği kadar belirsizdi. Ama Lucy görmüştü ve ne demek olduğunu da biliyordu.

Hepsi sana kalmış.

Gregory'ye döndü. Gözleri alev alevdi Gregory'nin, dizinin üstüne çöktü.

Yapma, demeye çalıştı Lucy. Ama dudaklarını oynatamadı. Sesini çıkaramadı.

"Evlen benimle," dedi Gregory. Sesinde *onu* hissetmişti Lucy. Tüm vücudunu sarıyor, onu öpüyor, kucaklıyordu. "Evlen *benimle*."

Yüce Tanrım, Lucy istiyordu da. Dizleri üstüne çöküp onun yüzünü avuçlarının arasına almayı her şeyden daha çok istiyordu. Onu öpmek, ona olan aşkını haykırmak istiyordu – burada, tanıdığı ve muhtemelen tanıyacağı bütün insanların önünde.

Ama bunların hepsini bir önceki gün de istemişti, ondan önceki gün de öyle. Hiçbir şey değişmemişti. Dünyası daha umumi bir hale gelmişti, ama değişmemişti.

Babası hâlâ bir vatan hainiydi.

Ailesi hâlâ şantajla tehdit ediliyordu.

Ağabeyinin ve Hermione'nin kaderleri hâlâ onun elindeydi.

Gregory'ye baktı, onun için, her ikisi için yanıp tutuşuyordu.

"Evlen benimle," dedi Gregory fısıldayarak.

Lucy'nin dudakları aralandı ve dedi ki:

"Hayır."

YİRMİ İKİ

Kızılca kıyamet kopuyor...

Bir anda kıyamet koptu.

Lord Davenport öne doğru atıldı. Aynı şekilde Lucy'nin amcası ve Gregory'nin peşinden Mayfair'i geçtikten sonra kilise merdivenlerini tökezleye tökezleye çıkmış olan ağabeyi de...

Lucy'nin ağabeyi, Hermione ve Lucy'yi kargaşadan uzaklaştırmak için hamle yaptığında, olayları meraklı bir seyirci gibi izleyen Lord Haselby, Lucy'yi sakince kolundan tutup, "Onunla ben ilgileneceğim," dedi.

Lucy'ye gelince, Lord Davenport'un daha önce gördüğü hiçbir şeye benzetemediği bir biçimde göbek üstü Gregory'nin tepesine atladığını görünce gerilemiş, ağzı şoktan açık kalmıştı.

"Yakaladım onu!" diye bağırmıştı Davenport zafer kazanmış gibi. Ama Hyacinth St. Clair'e ait bir el çantasıyla oldukça gürültülü bir şekilde pataklanmıştı hemen.

Lucy gözlerini kapadı.

"Rüyalarınızdaki gibi bir düğün olmuyor sanırım," diye geveledi Haselby, Lucy'nin kulağına.

Lucy başını salladı, başka bir şey yapamayacak kadar uyuşmuştu. Gregory'ye yardım etmeliydi. Gerçekten, yapmalıydı bunu. Ama enerjiden yoksunmuş gibi hissediyordu kendini, ayrıca onunla yüzleşmekten de korkuyordu.

Ya Gregory onu reddederse?

Ya Lucy ona karşı koyamazsa?

"Umarım babamın altından kurtarabilir kendini," diyerek devam etti Haselby. Sesi hiç de heyecanlı olmayan bir at yarışını izliyormuş gibi sakin geliyordu. "Adam kabul etmese de yüz otuz kilo çekiyor."

Lucy ona döndü. Kilisede neredeyse isyan çıktığı düşünülecek olursa nasıl bu kadar sakin kalabildiğine inanamıyordu. Başbakan bile meyvelerle süslü bir bone takmış, önüne gelen herkese vuran irice, şişko bir kadını defetmekle meşgul gibiydi.

"Bence pek önünü göremiyor," dedi Haselby, Lucy'nin bakışlarını takip ederek. "Üzümleri sarkıyor."

Evlendiği bu adam kimdi böyle? Yüce Tanrım, daha evlenmişler miydi ki? Bir şeyi kabul etmişlerdi, bundan emindi, ama kimse onları karı koca ilan etmemişti. Her iki türlü de yaşanan olaylar düşünülecek olursa, Haselby'nin sakinliği garipti.

"Neden hiçbir şey söylemediniz?" diye sordu Lucy.

Haselby döndü, merakla onu izliyordu. "Bay Bridgerton size olan aşkını ilan ederken mi?"

Hayır, rahip evliliğin kutsallığı hakkında vızıldarken, diye cevabı yapıştırmak istedi Lucy.

Onun yerine, evet dercesine başını salladı.

Haselby başını yana doğru eğdi. "Sanırım ne yapacağınızı görmek istedim."

Ona kuşkuyla baktı Lucy. Gregory'ye evet deseydi ne yapardı acaba?

"Beni onurlandırdınız, bu arada," dedi Haselby. "Size iyi bir koca olacağım. Bu konuda hiç endişeniz olmasın."

Ama Lucy bir şey söyleyemedi. Davenport'u Gregory'den ayırmışlardı. Şimdi de Lucy'nin tanımadığı başka adamlar çekiştiriyordu onu, ama yine de Gregory Lucy'ye varmaya çabalıyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı Lucy, onu kimse duyamasa da hatta başbakana yardım etmek için aşağı inmiş olan Haselby bile duyamasa da. "Lütfen yapma."

Ama Gregory boyun eğmiyordu. Onu çekiştiren iki adama rağmen (biri dostçaydı, diğeri ise öyle sayılmazdı) basamakların dibine ulaşmayı başarmıştı. Başını kaldırdı, gözleri Lucy'ninkileri yakıp geçti. Çok kuvvetliydiler; acı dolu ve idrakin ötesinde oldukları apaçık ortadaydı. Lucy, orada gördüğü acıdan ötürü neredeyse tökezleyecekti.

"Neden?" diye sordu Gregory.

Lucy'nin bütün bedeni titremeye başladı. Ona yalan söyleyebilir miydi? Bunu yapabilir miydi? Burada, bir kilisede, hayal edilebilecek en şahsi ve en umumi şekilde onun canını acıtmışken?

"*Neden?*"

"Çünkü buna mecburdum," dedi fısıltıyla.

Gregory'nin gözleri bir şeyden dolayı parıldıyordu – hayal kırıklığından mı acaba? Hayır. Umut? Hayır, o da değil. Başka bir şeydi bu. Lucy'nin pek de tarif edemediği bir şey.

Gregory konuşmak, ona bir şey sormak için ağzını açtı, ama tam o anda onu tutan iki adama bir üçüncüsü daha eklendi ve birlikte onu kiliseden çıkarmayı başardılar.

Lucy kollarını vücuduna doladı, onu apar topar götürmelerini izlerken zar zor ayakta duruyordu.

"*Nasıl yapabilirsin bunu?*"

Lucy döndü. Hyacinth St. Clair arkasında gizli gizli belirmiş, Lucy'ye şeytanın ta kendisiymiş gibi düşmanca bakıyordu.

"Anlamıyorsun," dedi Lucy.

Ama Hyacinth'in gözleri öfkeden ateş saçıyordu. "Zayıfsın sen," dedi âdeta tıslayarak. "Onu hak etmiyorsun."

Lucy başını salladı, onunla aynı fikirde miydi değil miydi, bilmiyordu.

"Umarım sen..."

"Hyacinth!"

Lucy'nin gözleri yan tarafa kaydı. Başka bir kadın daha gelmişti yanlarına. Gregory'nin annesiydi bu. Hastings Köşkü'ndeki baloda tanıştırılmışlardı.

"Bu kadarı yeter," dedi sertçe.

Lucy yutkundu, gözyaşlarını gözlerini yumarak geri itmeye çalışıyordu.

Leydi Bridgerton ona doğru döndü. "Bizi bağışlayın," dedi kızını çekerek.

Lucy gitmelerini izledi. Sanki tüm bunlar bir başkasının başına geliyormuş, belki de hepsi rüyaymış ya da heyecanlı bir roman sahnesinin içine düşmüş gibi bir hisse kapıldı. Belki de bütün hayatı bir başkasının hayal gücünün ufak bir parçasıydı. Belki gözlerini yumsa....

"Şu işi bitirelim mi?"

Yutkundu. Lord Haselby'ydi bu. Yanında babası vardı, o da aynı şeyleri söylüyordu, ama daha kaba bir sözcük seçimiyle.

Lucy başıyla onayladı.

"Güzel," diyerek homurdandı Davenport. "Akıllı kız."

Lord Davenport'tan iltifat işitmek ne anlama geliyordu acaba? İyi bir şey değildi muhakkak.

Ama yine de Davenport'un onu tekrar sunağa götürmesine izin verdi. Ve davetlilerin, dışarıdaki eğlenceyi takip etmeyi seçmemiş diğer yarısının önünde durdu.

Ve Haselby'yle evlendi.

"Aklından ne geçiyordu senin?"

Annesinin bunu ona değil de Colin'e sorduğunu fark etmesi Gregory'nin birkaç saniyesini aldı. Kiliseden çıkar

çıkmaz sürüklendiği annesinin arabasında oturuyorlardı. Gregory nereye gittiklerini bilmiyordu. Rastgele daireler çiziyorlardı muhtemelen. St. George Kilisesi hariç herhangi bir yerdeydiler.

"Onu durdurmaya çalıştım," diyerek karşı çıktı Colin.

Violet Bridgerton, kimsenin daha önce hiç görmediği kadar sinirli görünüyordu. "Belli ki yeterince iyi çalışmamışsın."

"Ne kadar hızlı koşabildiği hakkında bir fikrin var mı?"

"Çok hızlı," diyerek onayladı Hyacinth onlara bakmadan. Gregory'nin çaprazında oturuyordu, gözlerini kısmış pencereden dışarıyı izliyordu.

Gregory hiçbir şey söylemedi.

"Ah Gregory," diye iç geçirdi Violet. "Ah benim zavallı oğlum."

"Şehri terk etmen gerekecek," dedi Hyacinth.

"Hyacinth haklı," dedi annesi de. "Bundan kaçış yok."

Gregory hiçbir şey söylemedi. Lucy, *Çünkü buna mecburdum,* derken ne demek istemişti?

Ne demek oluyordu bu?

"O kızı asla misafir etmeyeceğim," diye gürledi Hyacinth.

"Kontes olacak," diye hatırlatmada bulundu Colin.

"Umurumda bile değil, isterse lanet olasıca bir kraliçe..."

"Hyacinth!" Bu annelerinden gelmişti.

"Eh, umurumda değil işte," diye atıldı Hyacinth. "Kimsenin ağabeyime bu şekilde davranmaya hakkı yok. Kimsenin!"

Violet ve Colin ona bakakaldılar. Colin eğlenmiş gibi duruyordu. Violet ise, panik halindeydi.

"Onu mahvedeceğim," diyerek devam etti Hyacinth.

"Hayır," dedi Gregory alçak sesle, "mahvetmeyeceksin."

Ailenin geri kalanı sessizliğe büründü ve Gregory, konuştuğu ana kadar kimsenin onun sohbetlerine katılmadığını fark etmediğinden kuşkulandı.

"Onu rahat bırakacaksın," dedi.

Hyacinth dişlerini birbirine kenetledi.

Sertçe ve çelik gibi bir kararlılıkla Hyacinth'in gözlerine baktı Gregory. "Ve eğer yollarınız kesişecek olursa," diyerek devam etti, "ona iyi ve hoş davranacaksın. Beni anlıyor musun?"

Hyacinth hiçbir şey söylemedi.

"Beni anlıyor musun?" diye kükredi Gregory.

Ailesi şok içinde gözlerini ona dikmişti. Daha önce hiç öfkesine yenilmemişti. Hiç.

Ve sonra asla idare etme gibi bir huy edinmemiş olan Hyacinth konuştu: "Aslına bakarsan, hayır."

"Anlamadım?" dedi Gregory, tam da Colin Hyacinth'e dönüp buz gibi bir sesle, "*Kapa çeneni,*" diye tıslarken.

"Seni anlamıyorum," diyerek devam etti Hyacinth, Colin'in kaburgalarına dirseğini geçirirken. "Ona nasıl ilgi duyabilirsin ki hâlâ? Bu benim başıma gelseydi, sen de..."

"Bu senin başına gelmedi," dedi Gregory dişlerinin arasından. "Ve onu tanımıyorsun da. Niçin böyle yaptığını bilmiyorsun."

"*Sen* biliyor musun peki?" diye sordu Hyacinth.

Bilmiyordu. Ve bu onu öldürüyordu.

"Uzatma, Hyacinth," dedi annesi usulca.

Hyacinth arkasına yaslandı. Öfkeden kuduruyordu ama dilini tuttu.

"Belki Benedict ve Sophie ile Wiltshire'da kalabilirsin," diye bir öneride bulundu annesi. "Anthony ve Kate şehirde bekleniyorlar sanırım, yani Aubrey Konağı'na gidemezsin. Gerçi eminim onlar yokken de orada kalmana bir şey demezler."

Gregory pencereden dışarı bakıyordu sadece. Taşraya gitmek istemiyordu.

"Seyahat edebilirsin," dedi Colin. "Yılın bu zamanı İtalya'nın ayrı bir güzelliği vardır. Oraya hiç gitmedin zaten, değil mi?"

Gregory başını iki yana salladı, yarım kulakla dinliyordu onu. İtalya'ya gitmek istemiyordu.

Çünkü buna mecburdum, demişti Lucy.

Dilediği için evlenmemişti. Mantıklı geldiği için evlenmemişti.

Mecbur olduğu için evlenmişti.

Bu ne anlama geliyordu?

Zorlanmış mıydı? Şantaj mı yapmışlardı?

Şantajı hak edecek ne yapmış olabilirdi ki?

"Evlilikten vazgeçmesi onun için çok zor olurdu," dedi Violet birden, anlayışla elini Gregory'nin koluna koyarak. "Lord Davenport kimsenin düşman olmak isteyeceği türden bir adam değildir. Bir de gerçekten de kilisenin ortasında, herkes bakarken... Eh," dedi kabullenir bir iç geçirmeyle, "insanın çok cesur olması gerekir. Ve dayanıklı." Durdu, başını salladı. "Ve de hazırlıklı."

"Hazırlıklı mı?" diye soruşturdu Colin.

"Daha sonra yaşanacaklar için," diyerek açıklık getirdi Violet. "Büyük bir skandala sebep olurdu."

"Büyük bir skandal oldu zaten," diye geveledi Gregory.

"Evet, ama o durumunda çıkacak skandal kadar büyük değil," dedi annesi. "Sonuçtan memnun olduğumu söylemeye çalışıyorum tabii... Biliyorsun, senin gönlünün mutluluğundan başka bir şey istemiyorum. Ama seçiminden dolayı ona iyi gözle bakacaklar. Akıllı bir kız olduğunu düşünecekler."

Gregory dudağının köşesinde alaycı bir gülümseme belirdiğini hissetti. "Ve beni de aptal âşığın biri gibi görecekler."

Kimse karşı çıkmadı.

Bir süre sonra annesi, "Tüm bunlara oldukça iyi dayandığını söylemeliyim," dedi.

Doğruydu.

"Ben sanmıştım ki..." Annesi vazgeçti. "Önemli olan benim ne sandığım değil, gerçekte olanlar."

"Hayır," dedi Gregory birden ona dönerek. "Ne düşünmüştün? Nasıl davranmam gerekirdi?"

"*Gereklilik* meselesi değil bu," dedi annesi, belli ki aniden

gelen sorulardan afallamıştı. "Sadece senin daha fazla şey olacağını düşünmüştüm... kızgın."

Uzun bir süre ona baktı Gregory, sonra tekrar pencereye döndü. Piccadilly'de dolaşıyorlar, batıya, Hyde Park'a gidiyorlardı. Neden daha kızgın *değildi?* Neden duvara yumruğunu vurmuyordu? Kiliseden sürüklene sürüklene çıkarılmış ve arabaya tıkıştırılmıştı, ama bunlar olur olmaz garip, neredeyse olağanüstü bir sükûnet çökmüştü üstüne.

Ve sonra annesinin söylediği bir şey kafasında yankılanmaya başladı.

Biliyorsun, senin gönlünün mutluluğundan başka bir şey istemiyorum.

Gönlünün mutluluğu.

Lucy onu seviyordu. Bundan emindi. Gözlerinden okunuyordu bu, onu reddettiği anda bile. Biliyordu çünkü Lucy öyle söylemişti, bu konular hakkında yalan söylemezdi o. Onu öpüşünde hissetmişti bunu Gregory ve sarılışının sıcaklığında.

Lucy onu seviyordu. Ve Haselby'yle evlenme kararına sebep olan şey her ne idiyse, Lucy'nin boyunu aşan bir şeydi. Daha güçlü bir şey.

Gregory'nin yardımına ihtiyacı vardı.

"Gregory?" dedi annesi usulca.

Gregory döndü. Gözlerini kırpıştırdı.

"Oturduğun yerde bir irkildin," dedi annesi.

Öyle mi olmuştu? Hiç fark etmemişti bile. Ama duyuları keskinleşmişti ve aşağı baktığında parmaklarını esnettiğini gördü.

"Arabayı durdurun."

Herkes dönüp ona baktı. Azimle sinirli sinirli dışarı bakmayı sürdüren Hyacinth bile.

"Arabayı durdurun," dedi tekrar.

"Neden?" diye sordu annesi. Belli ki meraklanmıştı.

"Hava almam lazım," diye yanıtladı Gregory. Yalan da sayılmazdı.

Colin duvara vurdu. "Ben de senle yürüyeceğim."

"Hayır. Yalnız kalmayı tercih ederim."

Annesinin gözleri kocaman oldu. "Gregory... sen şeyi planlamıyorsun değil mi..."

"Kiliseyi basmayı mı?" Annesinin yerine o tamamlamıştı cümleyi. Arkasına yaslanıp annesine çarpık çarpık gülümsedi. "Kendimi bugünlük yeterince rezil ettim. Sence de öyle değil mi?"

"Şimdiye dek yeminlerini etmişlerdir zaten," diye belirtti Hyacinth.

Laf sokmak, kışkırtmak ve iş bozmak için hiçbir fırsatı kaçırmayan kardeşine kötü kötü bakmamak için kendini zor tuttu Gregory. "Aynen öyle," diye cevap verdi.

"Yalnız olmasan kendimi daha iyi hissederdim," dedi Violet. Mavi gözleri hâlâ endişe doluydu.

"Bırak gitsin," dedi Colin usulca.

Gregory, hayretle ağabeyine döndü. Onun tarafından destek görmeyi beklemiyordu.

"Kocaman adam," diyerek ekledi Colin. "Kendi kararlarını kendi verebilir."

Hyacinth bile buna karşı gelmeye yeltenmedi.

Araba çoktan durmuştu ve sürücü de kapıda bekliyordu. Colin'in işaretiyle kapıyı açtı.

"Keşke gitmesen," dedi Violet.

Gregory annesini yanağından öptü. "Hava almaya ihtiyacım var," dedi. "O kadar."

Aşağı atladı, ama kapıyı kapatmadan evvel Colin eğilerek dışarı sarktı.

"Aptalca bir şey yapayım deme," dedi sessizce.

"Aptalca bir şey değil," diyerek söz verdi Gregory, "sadece gerekeni yapacağım."

Nerede olduğuna baktı. Sonra, annesinin arabası henüz hareket etmediğinden mahsus güneye doğru yollandı.

St. George Kilisesi'nden uzağa.
Ama bir sonraki caddeye varır varmaz geri döndü.
Ve koşmaya başladı.

YİRMİ ÜÇ

Esas oğlanımız yine her şeyi riske atıyor...

Lucy, amcasının onun vasisi olduğu on yıl boyunca parti verdiğini görmemişti hiç. Gereksiz harcamalara gülümseyip geçecek bir insan değildi o – doğrusu, gülümseyecek türden bir insan bile değildi. Bu yüzden, nikâh töreninden sonra onun onuruna düzenlenen bu müsrif eğlenceye şüpheyle yaklaştı.

Muhakkak Lord Davenport ısrarcı olmuştu. Yoksa Robert Amca, kilisede çay ve pasta dağıtıp kurtulmaktan memnun olurdu.

Ama hayır, düğün kelimenin en abartılı anlamıyla bir "olay" olmalıydı. Böylece Lucy tören biter bitmez, yakın zamanda "eski" sıfatına erişecek evine kışkışlanmış ve misafirlerini karşılamak için aşağıya çağrılmadan evvel, ona yine yakın zamanda "eski" sıfatına erişecek yatak odasında yüzüne şöyle bir soğuk su çarpabilecek kadar zaman tanımışlardı.

Harika, diye düşündü başını sallar ve gelenlerin iyi dileklerini kabul ederken. Yüzlerce insanın sanki hiçbir şey olmamış gibi davranması harikaydı.

Ah, ama yarın başka hiçbir şeyden de konuşmuyor olacaklardı. Hatta önümüzdeki birkaç ay boyunca sohbetlerin ana

konusu olmayı bekleyebilirdi Lucy. Ve bir sene sonra da kimsenin onun adını "Hani bilirsin. Şu düğününde olay çıkan..." demeden anmayacağı kesindi.

Bunun peşinden de "Haaaaa. O mu?" gelecekti kesin.

Ama şimdilik, yüz yüzeyken, "Ne kadar mutlu bir olay", "Çok güzel bir gelin olmuşsun" laflarından geçilmiyordu ortalık. Ve tabii bir de sinsice ve meydan okurcasına söylenen bir "Çok güzel bir törendi, Leydi Haselby" vardı.

Leydi Haselby.

Bunu kafasında şöyle bir tarttı Lucy. Artık Leydi Haselby'ydi.

Oysa Bayan Bridgerton olabilirdi.

Ya da *Leydi* Lucinda Bridgerton; zira ondan asil olmayan biriyle evlendiği için unvanını geri vermesi istenmezdi. Hoş bir isimdi bu; Leydi Haselby kadar yükseklik ima etmiyordu belki ve Davenport Kontesi ile karşılaştırınca hiçbir şeydi, ama...

Yutkundu, bir şekilde beş dakika önce yüzüne yerleştirdiği gülümsemeyi düşürmemeyi başardı.

Oysa Leydi Lucinda Bridgerton olmak isterdi.

Leydi Lucinda Bridgerton'ı *sevmişti.* Tastamam ve dopdolu bir hayat ve her daim orada olan bir gülümsemeyle mutlu biri olurdu o zaman. Bir ya da iki köpeği ve bir sürü çocuğu olurdu. Yuvası sıcacık ve samimi olurdu, arkadaşlarıyla çay içer ve kahkahalar atardı.

Leydi Lucinda Bridgerton gülerdi.

Ama asla o kadın olamayacaktı. Lord Haselby'yle evlenmişti ve şimdi onun karısıydı. Ve ne kadar denerse denesin, hayatının ne tarafa gideceğini kafasında canlandıramıyordu. Leydi Haselby olmak ne demekti, bilmiyordu.

Kalabalıktan uğultular yükseliyor, Lucy de yeni kocası ile mecburi dansını icra ediyordu. Neyse ki Lord Haselby dans konusunda oldukça başarılıydı. Sonra ağabeyiyle dans etti, neredeyse ağlatacaktı bu onu. Ve sonra da amcasıyla, çünkü bu beklenen bir şeydi.

"Doğru olanı yaptın Lucy," dedi amcası.

Lucy hiçbir şey söylemedi. Söyleyeceklerine güvenmiyordu.

"Seninle gurur duyuyorum."

Neredeyse gülecekti. "Benimle daha önce hiç gurur duymamıştınız."

"Şimdi duyuyorum."

Amcasının ona karşı çıkmamış olması Lucy'nin dikkatinden kaçmamıştı.

Amcası onu balo salonunun kıyısına götürdü ve sonra da –yüce Tanrım– Lord Davenport'la dans etmek zorunda kaldı.

Etti de çünkü bunun görevi olduğunu biliyordu. Bilhassa bugün, görevini biliyordu.

En azından konuşmak zorunda değildi. Lord Davenport neşeli günündeydi, ikisi yerine sohbeti o idare ediyordu. Lucy'den çok memnundu. Aile için mükemmel bir kazançtı o.

Her şey böyle böyle devam etti, ta ki Lucy kendini bu adama olabilecek en kalıcı biçimde sevdirdiğini anlayana kadar. Yalnızca kuşku dolu bir itibara sahip oğluyla evlenmeye razı gelmekle kalmamış; Drury Lane'e yaraşır bir sahnede yüzlerce insanın önünde onaylamıştı kararını.

Lucy, dikkat çekmemeye çalışarak başını yana çevirdi. Lord Davenport heyecanlandığında, tükürükler ağzından endişe verici bir hız ve isabetle çıkıyordu. Sahiden de Lucy hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi: Davenport'un küçümsemesinin mi yoksa bitmek bilmeyen minnettarlığının mı?

Ama Lucy bereket versin ki partideki çoğu eğlencede kayınpederinden kaçmayı başardı. Aslında pek çok başka kişiden daha kaçmayı başardı ki gelin olduğu düşünülecek olursa bu çok da zor değildi. Lord Davenport'u görmek istemiyordu, çünkü ondan nefret ediyordu. Amcasını görmek istemiyordu, çünkü ondan da nefret ettiğinden şüpheleniyordu. Lord Haselby'yi görmek istemiyordu, çünkü bu yalnızca yaklaşmakta olan düğün gecesinin düşüncesini getiriyordu aklına.

Hermione'yi de görmek istemiyordu, çünkü sorular sorardı ve Lucy de ağlamak isterdi.

Ağabeyini de görmek istemiyordu, çünkü o da kesin Hermione'yle beraberdi. Üstelik kendini biraz kötü hissediyor, kötü hissettiği için de ara sıra suçluluk duyuyordu. Richard'ın çılgınca mutlu olup onun olmaması ağabeyinin hatası değildi.

Yine de onu görmemeyi tercih ederdi.

Bu da seçenek olarak, çoğunu tanımadığı konukları bırakıyordu geriye. Ama onların da hiçbirini tanımak istemiyordu.

Böylece köşede kendine bir yer buldu. Birkaç saat sonra herkes o kadar içmişti ki kimse gelinin bir başına oturduğunu fark etmiyordu bile.

Ve kesinlikle kimse onun kestirmek için odasına çıktığına da dikkat etmemişti. Kendi partisinden kaçmak mutlaka çok kaba bir davranıştı, ama o an Lucy bunu umursamıyordu bile. Yokluğunu fark eden olursa, onun biraz rahatlamak için çıktığını düşünürlerdi. Ve nedense bu gününde yalnız olması onun için çok uygun geliyordu.

Etrafta gezinen bir konuğa rastlamamak için arka taraftaki merdivenleri tırmandı ve derin bir nefes alarak odasına girip, kapıyı kapattı.

Sırtını kapıya dayadı ve içinde hiçbir şey kalmayıncaya değin yavaş yavaş tüm nefesini verdi.

Ve şimdi ağlayacağım, diye düşündü.

Ağlamak istiyordu. Gerçekten de istiyordu. Saatlerdir içinde tutuyormuş, yalnız kalmayı bekliyormuş gibi hissediyordu. Ama yaşlar bir türlü akmak bilmedi. Çok uyuşmuş, son yirmi dört saatte yaşanan olaylar yüzünden çok afallamış durumdaydı. Öylece yatağına bakarak oracıkta dikildi.

Hatırlıyordu.

Yüce Tanrım, orada Gregory'nin kollarında yatalı yalnızca on iki saat mi olmuştu? Yıllar olmuş gibi geliyordu oysa. Hayatı şimdi kesin bir çizgiyle ikiye ayrılmış gibiydi ve artık kesinlikle "sonrası" kısmını yaşıyordu.

Gözlerini kapadı. Belki yatağını görmezse, hepsi kaybolurdu. Belki...

"Lucy."

Donakaldı. Yüce Tanrım, *olamaz.*

Usulca açtı gözlerini. Ve fısıldadı: "Gregory?"

Gregory berbat görünüyordu, ancak at sırtında yapılmış çılgın bir yolculuğun yol açabileceği kadar kirliydi ve rüzgârdan saçı başı dağılmıştı. Bir önceki gece yaptığı gibi içeriye gizlice girmiş olmalıydı. Onu bekliyor olmalıydı.

Lucy konuşmaya çalışarak ağzını açtı.

"Lucy," dedi Gregory tekrar. Sesi Lucy'nin içine akıyor, etrafında eriyordu.

Yutkundu. "Neden buradasın?"

Gregory ona doğru bir adım attı ve sırf bu yüzden kalbi acıdı Lucy'nin. Yüzü o kadar güzel, o kadar kıymetli ve o kadar tanıdıktı ki. Yanaklarının çıkıntılarını, gözlerinin tam olarak hangi ton olduğunu biliyordu: göz bebeğine doğru kahverengimsiydi, kenarlarında yeşile çalıyordu.

Ve ağzı... Lucy o ağzı biliyordu. Nasıl göründüğünü, nasıl hissettirdiğini... Gülümsemesini biliyordu, kaşlarını çatışını biliyordu ve...

Çok fazla şey biliyordu.

"Burada olmaman gerek," dedi. Sesindeki tutukluk sakin görünümünü yalanlıyordu.

Gregory ona doğru bir adım daha attı. Gözlerinde öfke yoktu, Lucy buna anlam verememişti. Ama ona bakışı... yakan ve sahiplenici cinstendi; evli bir kadının kocası olmayan bir adamdan asla almaması gereken bir şeydi.

"Bilmek zorundaydım," dedi Gregory. "Seni bırakıp gidemezdim. Nedenini bilene kadar olmazdı."

"Yapma," dedi Lucy fısıldayarak. "Lütfen yapma bunu."

Lütfen pişman ettirme beni. Lütfen özlememe, dilek dileyip meraklanmama sebep olma.

Kollarıyla göğsünü sardı Lucy, belki... belki kendisini o kadar sıkarsa içini dışarı çıkarabilirmiş gibi. Böylece görmek, duymak zorunda kalmazdı. Sadece yalnız kalır ve...

"Lucy..."

"Yapma," dedi yine, bu sefer daha sertti.

Yapma.

Beni aşka inandırma.

Ama Gregory daha da yaklaştı. Usulca ama tereddütsüzce... "Lucy," dedi, sesi sıcacık ve kararlıydı. "Sadece nedenini söyle bana. Tüm istediğim bu. Gideceğime ve bir daha sana asla yaklaşmayacağıma söz veriyorum, ama nedenini bilmem lazım."

Lucy başını salladı. "Sana anlatamam."

"Bana anlatmak istemiyorsun," diye düzeltti Gregory.

"Hayır," diye bağırdı Lucy, sözcük ağzından zorlukla çıkmıştı. "Yapamam. Lütfen Gregory. Gitmelisin."

Uzun bir süre Gregory hiçbir şey demedi. Yalnızca Lucy'nin yüzünü izledi, Lucy de onun düşündüğünü neredeyse *görebiliyordu*.

İçinden bir panik havası yükselirken, buna izin vermemeliyim, diye düşündü. Çığlık atmalıydı. Onu dışarı attırmalıydı. Dikkatle yaptığı gelecek planlarını mahvedebileceği için odadan kaçmalıydı. Ama bunların yerine olduğu yerde durdu. Ve Gregory de...

"Sana şantaj yapıyorlar," dedi.

Bir soru değildi bu.

Lucy cevap vermedi, ama yüzünün onu ele verdiğini biliyordu.

"Lucy," dedi Gregory. Sesi yumuşacık ve dikkatliydi. "Sana yardım edebilirim. Sorun her neyse, düzeltebilirim."

"Hayır," dedi Lucy, "yapamazsın ve aptalın birisin, çünkü..." Cümlesini yarıda kesti, konuşamayacak kadar öfkeliydi. Nasıl da onun neler çektiğinden haberi bile yokken içeri dalıp her şeyi düzeltebileceğini sanırdı? Lucy'nin ufak tefek bir şey

için mi evlendirildiğini düşünmüştü? Kolaylıkla üstesinden gelinebilecek bir şey için?

O kadar da zayıf değildi Lucy.

"Bilmiyorsun," dedi. "Hiçbir fikrin yok."

"O zaman söyle bana."

Kasları titriyordu Lucy'nin. Ve çok sıcak... çok soğuk hissediyordu, arada ne varsa onu da hissediyordu.

"Lucy," dedi Gregory, sesi o kadar sakin, o kadar düzdü ki... Sanki bir çatal gibiydi ve Lucy'nin en az müsamaha edeceği yerini eşeliyordu.

"Bunu düzeltemezsin," diyerek çıkıştı.

"Bu doğru değil. Üstesinden gelinmeyecek bir şekilde tehdit edileceğin hiçbir şey yok."

"Nasıl üstesinden gelinecek?" diye sordu Lucy. "Gökkuşakları, periler ve ailenin bitmek bilmeyen iyi dilekleri sayesinde mi? Hiçbir şey işe yaramaz, Gregory. İşe yaramayacak. Bridgerton'lar güçlü olabilir, ama ne geçmişi değiştirebilirsin ne de senin isteklerine uysun diye geleceği şekillendirebilirsin."

"Lucy," dedi Gregory ona doğru uzanarak.

"Hayır. Hayır!" Lucy onu iterek, Gregory'nin rahatlatma teklifini reddetti. "Anlamıyorsun. Anlayamazsın da. Hepiniz fazla mutlu, fazla mükemmelsiniz."

"Değiliz."

"Öylesiniz. Öyle olduğunuzun farkında bile değilsiniz ve bizim gibilerin mutlu olmadığını, çaba gösterip uğraştığını ama yine de istediklerini elde edemediğini idrak edemiyorsunuz."

Konuşması boyunca onu izlemişti Gregory. Yalnız onu izlemiş ve Lucy'nin kollarını vücuduna dolayıp, ufacık, solgun ve can yakıcı bir şekilde yalnız haliyle kendisini savunmasına izin vermişti.

Ve sonra o soruyu sordu:

"Beni seviyor musun?"

Lucy gözlerini yumdu. "Bana bunu sorma."

"Seviyor musun?"

Gregory, Lucy'nin çenesinin kasıldığını, omuzlarının gerilip dikleştiğini gördü ve kafasını iki yana sallamaya çalıştığını anladı.

Ona doğru yürüdü; yavaşça ve saygıyla.

Lucy'nin canı yanıyordu. O kadar çok yanıyordu ki acısı havaya karışıyor, Gregory'nin etrafını sarıyor, kalbine dolanıyordu. Onun için yanıp tutuşuyordu Gregory. Fiziksel bir şeydi bu, feci ve keskin bir şeydi. Ve ilk kez bunu başından savuşturma yeteneğinden şüphe ediyordu.

"Beni seviyor musun?" diye sordu.

"Gregory..."

"Beni seviyor musun?"

"Yapamam..."

Ellerini Lucy'nin omzuna koydu. Lucy geri çekildi, ama uzaklaşmadı.

Çenesine dokundu Gregory, gözlerinin maviliğinde kaybolana değin yüzünü okşadı. "Beni seviyor musun?"

"Evet," diye hıçkırmaya başladı Lucy, onun kollarına yığılarak. "Ama yapamam. Anlamıyor musun? Yapmamam gerekir. Buna bir son vermek zorundayım."

Bir an için Gregory hareket edemedi. Lucy'nin itirafının onu rahatlatması gerekirdi, bir şekilde rahatlatmıştı da ama bundan ziyade nabzının hızlandığını hissetti.

Aşka inanıyordu.

Hayatında sabit olan tek şey o değil miydi?

Aşka inanıyordu.

Aşkın gücüne, temeldeki iyiliğine, doğruluğuna inanıyordu.

Gücünden dolayı ona hürmet ediyor, nadirliğine saygı duyuyordu.

Ve tam orada, tam orada Lucy kollarında ağlıyorken, aşk için her şeyi göze alabileceğini bir anda anlayıverdi.

Aşk için.

"Lucy," diye fısıldadı, zihninde bir fikir belirmeye başla-

mıştı. Çılgıncaydı, kötüydü ve tamamen yakışıksızdı, ama beynine akın eden o düşünceden kaçamıyordu.

Lucy evliliğini tamamına erdirmemişti.

Hâlâ bir şansları vardı.

"*Lucy.*"

Lucy geri çekildi. "Geri dönmeliyim. Yokluğumu fark etmişlerdir."

Ama Gregory elini yakaladı. "Geri dönme."

Lucy'nin gözleri kocaman olmuştu. "Ne demek istiyorsun?"

"Benimle gel. Şimdi benimle gel." Gregory kendini serseri gibi, tehlikeli biri gibi ve biraz da çıldırmış gibi hissediyordu. "Onun karısı olmadın henüz. Evliliğini feshedebilirsin."

"Ah hayır." Lucy kolunu çekiştirerek başını salladı. "Hayır Gregory."

"Evet. Evet." Düşündükçe daha da anlamlı geliyordu bu. Fazla zamanları yoktu; bu geceden sonra kendisine el sürülmediğini söylemesi Lucy için imkânsız olacaktı. Gregory'nin önceki gece yaptıkları bunu güvence altına almıştı. Beraber olma şansları varsa, şimdi olmalıydı bu.

Onu kaçıramazdı; onu bir paniğe sebep olmadan evden çıkarmasının hiçbir yolu yoktu. Ama onlara biraz zaman kazandırabilirdi. Ne yapabileceğini düşünene kadar.

Lucy'yi daha da yakınına çekti.

"Hayır," dedi Lucy, sesi yükseliyordu. Şimdi gerçekten de kolunu çekiştirmeye başlamıştı ve Gregory gözlerinde oluşan panik havasını görebiliyordu.

"Lucy, evet," dedi Gregory.

"Çığlık atacağım," dedi Lucy.

"Seni kimse duyamaz."

Lucy hayret içinde ona baktı, Gregory bile söylediklerine inanamıyordu.

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

Gregory başını salladı. "Hayır. Seni kurtarıyorum." Ve sonra, hareketlerini önceden düşünmesine fırsat bile kalmadan, Lucy'yi belinden yakaladı, omzuna attı ve odadan kaçtı.

YİRMİ DÖRT

Esas oğlanımız, esas kızımızı tuhaf bir duruma sokuyor...

"Beni bir *tuvalete* mi bağlıyorsun?"

"Üzgünüm," dedi Gregory iki eşarbı birbirine bağlarken. O kadar ustaca bir düğüm atmıştı ki Lucy Gregory'nin bunu ilk kez yapmıyor olmasından korktu. "Seni odanda bırakamazdım. Herkesin bakacağı ilk yer orası." Düğümleri iyice sıktı ve sonra sağlam oldular mı diye kontrol etti. "*Benim* baktığım ilk yer orasıydı."

"Ama bir tuvalet!"

"Hem de üçüncü katta," diye ekledi Gregory yardımseverce. "Seni bulmaları saatler sürer."

Lucy çenesini sıktı, ümitsizce içinde yükselmekte olan öfkeyi tutmaya çalışıyordu.

Gregory ellerini bağlamıştı. *Hem de arkasından.*

Tanrım, Lucy bir insana bu kadar kızmanın mümkün olduğunu bilmiyordu bile.

Duygusal bir tepki değildi bu sadece – bütün bedeni kızgınlıktan köpürüyordu. Sıcaklamıştı ve kendini rahatsız hissediyordu. Ve ona bir yararının dokunmayacağını bilse de kollarını tuvalet borularına doğru bastırdı, cılız bir tınlama

dışında bir ses çıkaramayınca da dişlerini sıkıp öfkeli bir homurtu koyuverdi.

"Lütfen debelenme," dedi Gregory başına bir öpücük kondurarak. "Bu sadece yorulmana ve kendini incitmene neden olur." Gregory başını kaldırdı ve tuvaletin yapısını inceledi. "Ya da boruları kırarsın, bu da hiç hijyenik bir sonuç olmaz."

"Gregory, beni bırakmak zorundasın."

Gregory, Lucy'nin yüzüyle aynı hizaya gelmek için eğildi. "Yapamam," dedi. "Birlikte olabilmemiz için hâlâ bir şans daha varken olmaz."

"Lütfen," diyerek yalvardı Lucy, "çılgınlık bu. Beni geri götürmelisin. Mahvolacağım."

"Seninle evleneceğim," dedi Gregory.

"Ben zaten evliyim!"

"Pek sayılmaz," dedi Gregory sinsi bir gülümsemeyle.

"Evlilik yeminimi ettim!"

"Ama onları tamamlamadın. Hâlâ feshedebilirsin."

"Konumuz bu değil!" diye bağırdı Lucy, çabaları sonuç vermemişti, Gregory kalkıp kapıya doğru yürüyordu zira. "Durumu anlamıyorsun ve kendi ihtiyaçlarını ve mutluluğunu başkalarınınkinden bencilce üstün tutuyorsun."

Bunun üzerine, Gregory durdu. Elleri kapının topuzundaydı, ama durdu ve döndüğünde gözlerindeki ifade Lucy'nin kalbini dağlamıştı neredeyse.

"Mutlu musun?" diye sordu Gregory. Usulca ve öyle sevgiyle söylemişti ki bunu, Lucy ağlamak istedi.

"Hayır," dedi fısıldayarak, "ama..."

"Bu kadar üzgün bir gelin görmedim hayatımda."

Lucy gözlerini kapadı ve nefes verdi. Hermione'nin söylediğinin aynısıydı bu ve doğru olduğunu da biliyordu. O zaman bile, Gregory'ye bakarken ve omuzları acırken, kendi kalp atışlarından kaçamıyordu.

Gregory'yi seviyordu.

Onu her zaman sevecekti.

Gerçi sahip olamayacağı bir şeyi istemesine sebep olduğu için nefret de ediyordu ondan. Gregory onu her şeyi riske atacak kadar çok sevdiği için, nefret ediyordu. Ve her şeyden çok da onu ailesinin sonunu hazırlayacak şeye çevirdiği için nefret ediyordu.

Gregory'yle tanışana dek, Hermione ve Richard hayatta gerçekten değer verdiği tek insanlardı. Ve şimdi onlar da mahvolacaktı, Lucy'nin Haselby'yle yaşayacağını hayal ettiğinden çok daha büyük bir mutsuzluğa mahkûm olacaklardı.

Gregory, birilerinin Lucy'yi bulmasının saatler alacağını söylemişti ama Lucy evi ondan daha iyi biliyordu. Günlerce kimse yerini bulamazdı. Buralarda en son birilerinin ne zaman dolaştığını bile hatırlamıyordu. Dadısının banyosundaydı ama Fennsworth Köşkü'nde senelerdir yatılı kalan bir dadı olmamıştı.

Ortadan kaybolduğu fark edildiğinde, odasına bakacaklardı. Sonra birkaç akla yatkın seçeneği deneyeceklerdi: kütüphane, oturma odası, on yıldır kullanılmayan bu banyo dışındaki diğer banyolar...

Ve bulunamayınca, kaçtığı varsayılacaktı. Kilisede olanlardan sonra da kimse bunu yalnız başına yaptığını düşünmeyecekti.

Lucy mahvolacaktı. Diğerleri de mahvolacaktı.

"Mesele benim mutluluğum değil," dedi nihayet, sesi alçak, neredeyse incinmiş gibi çıkmıştı. "Gregory, sana yalvarıyorum. Lütfen yapma bunu. Bu sadece benimle ilgili değil. Ailem... Hepimiz mahvolacağız."

Gregory onun yanına doğru yürüdü ve oturdu. Ve sonra sadece, "Anlat bana," dedi.

Lucy de anlattı. Gregory başka türlü vazgeçmeyecekti çünkü, Lucy bundan emindi.

Her şeyi anlattı ona. Babasıyla ilgili olanları, vatan hainliğinin yazılı kanıtını... Şantajı da anlattı. Kendisinin nasıl son

ödeme olduğunu ve ağabeyinin unvanının elinden alınmasını önleyebilecek tek insan olduğunu.

Konuşması boyunca Lucy doğruca önüne baktı ve Gregory bundan dolayı minnettardı. Çünkü Lucy'nin söyledikleri... derinden sarsmıştı onu.

Bütün gün Lucy'yi Haselby'yle evlenmeye ikna eden korkunç sırrın ne olduğunu düşünüp durmuştu. Londra sokaklarında iki kez koşuşturmuştu; önce kiliseye, sonra da buraya, Fennsworth Köşkü'ne doğru. Düşünecek, merak edecek çok zamanı olmuştu. Ama asla –bir kez bile– böyle bir şey hayal etmemişti.

"Gördüğün gibi," dedi Lucy, "gayrimeşru bir çocuk gibi sıradan ya da evlilik dışı bir ilişki gibi ahlaksız bir şey değil. Bir kont olan babam vatan hainliği yapmış. Vatan hainliği," dedi ve kahkaha attı. *Kahkaha attı.*

İnsanların tam da ağlamak istedikleri zaman yaptıkları gibi.

"Çirkin bir şey bu," diyerek bitirdi, sesi alçak ve kabullenmiş gibi geliyordu. "Bundan kaçış yok."

Karşılık vermesi için Gregory'ye döndü, ama Gregory'nin verecek bir cevabı yoktu.

Vatan hainliği. Yüce Tanrım, bundan daha kötü bir şey düşünemiyordu. İnsanın kendini toplumdan dışlatabileceği bir sürü –bir sürü– yol vardı, ama hiçbiri vatan hainliği gibi affedilmez değildi. Britanya'da Napolyon tarafından bir yakını öldürülmemiş hiçbir kadın, erkek, çocuk yoktu. Yaralar hâlâ çok tazeydi, öyle olmasa bile...

Vatan hainliğiydi bu.

Bir centilmen ülkesine ihanet etmezdi.

Britanya'nın tüm erkeklerinin ruhuna işlemiş bir şeydi bu.

Lucy'nin babasıyla ilgili gerçekler öğrenilecek olsa, Fennsworth Kontluğu dağılırdı. Lucy'nin ağabeyi perişan olurdu. O ve Hermione iltica etmek zorunda kalırlardı.

Ve Lucy de...

Eh, Lucy muhtemelen bu skandalı atlatırdı, bilhassa soyadı Bridgerton olursa. Ama kendini asla affetmezdi. Gregory bundan emindi.

Nihayet anlamıştı.

Lucy'nin yüzüne baktı. Solgun ve yorgun görünüyordu, ellerini kucağında sıkıca birleştirmişti. "Ailem iyi ve dürüst insanlar olarak bilinmiştir hep," dedi, sesi duyguyla titreyerek. "Abernathy'ler on beşinci yüzyılda kontluk makamına ilk kez getirildiklerinden beri kraliyete sadık olmuşlardır. Ama babam hepimizi mahcup etti. Bunun ortaya çıkmasına izin veremem. Veremem." Tuhaf bir şekilde yutkundu ve sonra kederle, "Kendi yüzünü görmen lazım. Artık sen bile istemiyorsun beni," dedi.

"Hayır," diye karşılık verdi Gregory. Sözcük ağzından patlarcasına çıkmıştı. "Hayır. Doğru değil bu. Asla doğru olamaz." Lucy'nin ellerini tutup kendi avuçlarına aldı. Ellerinin şeklinin, parmaklarındaki kavislerin, teninin narin sıcaklığının tadını çıkarıyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Kendimi toparlamam bu kadar zaman almamalıydı. Vatan hainliğini düşünememiştim."

Lucy başını salladı. "Nasıl düşünebilirdin ki?"

"Ama bu hislerimi değiştirmiyor." Lucy'nin yüzünü ellerinin arasına aldı, onu öpmek için yanıp tutuşuyordu, ama yapamayacağını da biliyordu.

Henüz yapamazdı.

"Babanın yaptığı... akıl almaz bir şey. Çok..." Sessiz bir küfür savurdu. "Sana karşı dürüst olacağım. Ama sen –*sen,* Lucy– masumsun. Yanlış olan hiçbir şey yapmadın ve onun günahlarının bedelini ödemek zorunda değilsin."

"Ağabeyim de öyle," dedi Lucy usulca, "ama Haselby'yle olan evliliğimi tamamına erdirmezsem, Richard..."

"Şşş." Gregory parmağını Lucy'nin dudaklarına götürdü. "Beni dinle. Seni seviyorum."

Lucy'nin gözleri doldu.

"Seni seviyorum," dedi Gregory yine. "Bu dünyada ya da öteki dünyada seni sevmemi engelleyecek hiçbir şey yok."

"Hermione'yle ilgili de aynı şeyleri hissetmiştin," diye fısıldadı Lucy.

"Hayır," dedi Gregory, şimdi hepsinin ne kadar aptalca olduğuna gülecekti neredeyse. "Âşık olmak için o kadar uzun zamandır bekliyordum ki kadından çok aşkı istiyordum. Hermione'yi asla sevmedim, yalnızca onun düşüncesini sevdim. Ama seninle... Her şey çok farklı, Lucy. Daha derin. Daha... daha..."

Doğru sözcükleri bulmak için uğraş veriyordu, ama bulamamıştı. Ona karşı hissettiklerini açıklayabilecek sözcük yoktu. "*Benimle* ilgili bu," dedi sonunda, söylediğinin incelikten yoksunluğu karşısında dehşete düşerek. "Sensiz ben... ben..."

"Gregory," dedi fısıltıyla Lucy, "mecbur değilsin..."

"Ben bir hiçim," diye araya girdi Gregory, çünkü Lucy'nin açıklamak zorunda olmadığını söylemesine izin vermeyecekti. "Sensiz ben bir hiçim."

Lucy gülümsedi. Hüzünlü bir gülümsemeydi bu, ama gerçekti ve Gregory'ye sanki senelerdir bu gülümsemeyi bekliyormuş gibi gelmişti. "Bu doğru değil," dedi Lucy. "Doğru olmadığını biliyorsun."

Gregory başını salladı. "Mübalağa ediyorum belki, ama hepsi bu. Beni daha iyi kılıyorsun, Lucy. Bana dilekler diletiyor, umut ettiriyor ve ilham veriyorsun. Bir şeyler yapmayı istememi sağlıyorsun."

Lucy'nin yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı. Başparmaklarının uçlarıyla sildi onları Gregory. "Tanıdığım en iyi insansın sen," dedi, "tanıdığım en onurlu insan. Beni güldürüyorsun. Ve *düşündürüyorsun*. Ve ben..." Derin bir nefes aldı. "Seni seviyorum."

Tekrar söyledi. "Seni seviyorum."

Ve tekrar. "Seni seviyorum." Çaresizce başını salladı. "Bunu başka nasıl söyleyebileceğimi bilmiyorum."

Bunun üzerine Lucy gözlerini kaçırdı. Başını çevirmişti ve böylece Gregory'nin parmakları önce yüzünden omuzlarına düştü, sonra da vücudundan tamamen ayrıldı. Gregory onun yüzünü göremiyordu, ama sesini duyabiliyordu – usulca, kesik kesik nefes alışını duyabiliyordu.

"Seni seviyorum," diyerek karşılık verdi Lucy nihayet, hâlâ ona bakmıyordu. "Seni sevdiğimi biliyorsun. Bununla ilgili yalan söyleyerek ikimizi de küçük düşürmeyeceğim. Ve bana kalsaydı, bu aşk için her şeyi... her şeyi yapardım. Fakirliği, viran olmayı riske alırdım. Amerika'ya, Afrika'nın en karanlık yerlerine bile taşınırdım seninle olmanın tek yolu bu olsaydı eğer."

Uzunca, tir tir titreyen bir nefes verdi. "Ama beni bu kadar zamandır bu kadar çok seven iki insanı böyle mahvedecek kadar bencil olamam."

"Lucy..." Ona ne söylemek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu Gregory'nin, sadece konuşmayı bitirmesini istemiyordu.

Ama Lucy onun sözünü kesti. "Yapma Gregory. Lütfen. Üzgünüm. Bunu yapamam. Ve eğer söylediğin gibi beni seviyorsan, Lord Davenport ortadan kaybolduğumu fark etmeden beni geri götürürsün."

Gregory parmaklarını yumruk haline getirdi, sonra gevşetip açtı. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Onu salıvermeli, aşağıya partiye dönmesine izin vermeliydi. Hizmetkârların kapısından gizlice çıkmalı ve ona asla yaklaşmamak için yemin etmeliydi.

O, başka bir adamı sevmek, onurlandırmak ve ona itaat etmek için söz vermişti. Diğer erkekleri unutması lazımdı.

Gregory de o gruba giriyordu elbette.

Ama yine de vazgeçemezdi.

Henüz olmazdı.

"Bir saat," dedi, Lucy'nin yanında eğilerek. "Bana yalnızca bir saat ver."

Lucy döndü, gözleri şüpheli ve şaşkınlığa uğramış, belki

–belki– biraz da umutluydu. "Bir saat mi?" diye yineledi. "Ne yapabileceğini sanı..."

"Bilmiyorum," dedi Gregory dürüstçe. "Ama sana söz veriyorum. Eğer bir saat içinde seni bu şantajdan kurtarmanın yolunu bulamazsam, senin için geri döneceğim. Ve seni serbest bırakacağım."

"Haselby'ye dönmem için mi?" diye fısıldadı Lucy. Sesi...

Hayal kırıklığına uğramış gibi mi çıkmıştı sesi? Birazcık da olsa?

"Evet," dedi Gregory. Çünkü sahiden de söyleyebileceği tek şey buydu. Her ne kadar ihtiyatı elden bırakmak istese de onu alıp kaçıramayacağını biliyordu. Haselby nikâhı feshetmeyi kabul eder etmez kendisi onunla evleneceği için Lucy saygıdeğer biri olurdu, ama asla mutlu olamazdı.

Ve Gregory de bununla yaşayamayacağını biliyordu.

"Bir saatliğine ortalıktan kaybolursan mahvolmazsın," dedi Lucy'ye. "İnsanlara canının sıkkın olduğunu söyleyebilirsin. Şöyle bir kestirmek istediğini söylersin. Eminim Hermione'den istersen o da seni onaylar."

Lucy başını salladı. "İplerimi çözecek misin?"

Gregory başını hafifçe iki yana salladı ve ayağa kalktı. "Sana hayatımı bile teslim ederim, Lucy, ama kendi hayatını teslim edemem. Kendi iyiliğini düşünemeyecek kadar onurlusun."

"Gregory!"

Kapıya doğru yürürken omuz silkti Gregory. "Vicdanına yenik düşersin. Öyle olacağını sen de biliyorsun."

"Ya söz verirsem..."

"Özür dilerim." Dudağının kenarı pek de özür dilemeyen bir ifadeye büründü. "Sana inanmayacağım."

Ayrılmadan önce son bir kez baktı ona. Gülmek zorundaydı, bu da Lucy'nin ailesine yönelik şantajı temizlemek ve onu evliliğinden kurtarmak için bir saati olduğunu düşününce komikti. Üstelik onun evlilik yemeği esnasında...

Kıyaslayınca, yerle göğü hareket ettirmek daha mümkün bir olasılık gibi geliyordu.

Ama Lucy'ye dönüp, yerde öylece oturduğunu görünce, o...

Yine kendi gibi görünüyordu.

"Gregory," dedi Lucy. "Beni burada bırakamazsın. Ya biri seni bulur da evden atarsa? Kim bilecek burada olduğumu? Ya da şey olursa... şey... şey..."

Gregory gülümsedi, onu dinleyemeyecek kadar hoşuna gidiyordu Lucy'nin işgüzarlığı. Lucy kesinlikle kendi olmuştu artık.

"Bunların hepsi sona erdiğinde," dedi Gregory, "sana bir sandviç getireceğim."

Bunu duyunca Lucy bir anda duruverdi. "Bir sandviç mi? Bir *sandviç*?"

Gregory kapı topuzunu çevirdi, ama henüz açmamıştı. "Sandviç istersin, değil mi? Sen her zaman sandviç istersin."

"Delirmişsin sen," dedi Lucy.

Lucy'nin bunu yeni anladığına inanamıyordu. "Bağırma," diyerek uyardı onu.

"Bağıramayacağımı biliyorsun," diye homurdandı Lucy.

Doğruydu. İstediği son şey bulunmaktı. Gregory başarısız olursa, mümkün olduğunca az yaygarayla partiye geri dönmesi gerekiyordu.

"Hoşça kal, Lucy," dedi Gregory. "Seni seviyorum."

Lucy başını kaldırıp baktı. Ve fısıldayarak, "Bir saat. Sence bunu yapabilir misin?" dedi.

Gregory başını salladı. Lucy'nin görmeye ihtiyacı olan şey buydu. Ve Gregory'nin de yalandan yapmaya ihtiyacı olan şey...

Böylece Gregory arkasından kapıyı kapattı; Lucy'nin "Bol şans," diye mırıldandığını duyduğuna yemin edebilirdi.

Merdivenlere doğru gitmeden derin bir nefes almak için duraksadı. Şanstan daha fazlasına ihtiyacı olacaktı; lanet olasıca bir mucizeye ihtiyacı olacaktı.

İhtimaller onun aleyhineydi. Hem de aşırı derecede. Ama Gregory her zaman mazlumların yanında durmuştu. Ve eğer dünyada adalet diye bir şey varsa, havada gezinen bir hakkaniyet varsa... Eğer *Kendine nasıl davranılmasını istiyorsan, başkalarına da öyle davran* düsturu bir geri ödemeyi de getiriyorsa yanında, kazanan muhakkak o olacaktı.

Aşk vardı.

Öyle olduğunu biliyordu. Ve aşk onun için yoksa, çok şaşırırdı.

Gregory'nin ilk durağı Lucy'nin ikinci kattaki yatak odası oldu. Balo salonuna dalıp konuklardan biriyle bir görüşme talep edemezdi, ama birinin Lucy'nin yokluğunu fark edip ona bakınmaya gitmiş olabileceğini düşündü. Bu kişinin Lucy'nin mutluluğuna gerçekten önem veren, yapacakları şeye hoşgörüyle bakacak biri olmasını umuyordu.

Ama Gregory Lucy'nin odasına girdiğinde, her şey aynen bıraktığı gibiydi. "Kahretsin," diye homurdandı tekrar kapıya yönelerek. Şimdi ağabeyiyle –ya da belki Haselby'yle– dikkat çekmeden nasıl konuşacağını bulması gerekecekti.

Elini kapının topuzuna götürdü ve geri çekildi. Kapının ağırlığında bir tuhaflık vardı ve Gregory hangisi önce olmuştu emin değildi – bir kadına ait şaşkınlık çığlığı mı yoksa kendi bedenine çarpan yumuşak, sıcak beden mi?

"Sen!"

"Sen!" dedi Gregory de karşılık olarak. "Tanrıya şükür."

Hermione'ydi. Lucy'nin mutluluğunu her şeyin üstünde gördüğünü *bildiği* tek insan.

"Burada ne yapıyorsun?" diye gergin bir sesle sordu Hermione. Ama kapıyı örttü, bu da iyiye işaretti.

"Lucy'yle konuşmak zorundaydım."

"Lord Haselby'yle evlendi o."

Gregory başını salladı. "Henüz tamamına erdirilmedi."

Hermione'nin ağzı kelimenin tam anlamıyla açık kaldı. "Tanrım, şey demek istemiyorsun ya..."

"Sana karşı dürüst olacağım," diye lafını kesti Gregory. "Onu özgür kılmanın bir yolunu bulmaktan başka ne yapmak istiyorum bilmiyorum."

Hermione birkaç saniyeliğine ona bakakaldı. Ve sonra, birdenbire, "Lucy seni seviyor," dedi.

"Sana söyledi mi bunu?"

Hermione başını salladı. "Hayır. Ama apaçık ortada. Ya da şimdi düşününce..." Odayı adımlamaya başladı, sonra birden döndü. "Peki o zaman neden Haselby'yle evlendi? Verilen sözlere sıkı sıkıya bağlı olduğunu biliyorum, ama eminim bugünden önce buna bir son verebilirdi."

"Ona şantaj yapılıyor," dedi Gregory acı acı.

Hermione'nin gözleri kocaman oldu. "Neyle?"

"Sana anlatamam."

Neyse ki ona karşı çıkarak zaman harcamadı Hermione. Onun yerine Gregory'ye baktı, gözleri keskin ve sabitti. "Yardım için ne yapabilirim?"

Beş dakika sonra Gregory kendini Lucy'nin ağabeyi ve Lord Haselby'nin yanında buldu. Aslında bu işi Richard olmadan halletmeyi tercih ederdi. Robert yanında eşi olmasa büyük bir mutlulukla Gregory'nin kellesini kesermiş gibi görünüyordu.

Eşi de sıkı sıkıya kocasının koluna sarılmıştı.

"Lucy nerede?" diye sordu Richard.

"Güvende," diyerek yanıtladı Gregory.

"İkna olmadıysam bağışla," diye cevapladı Richard çabucak ve sinirle.

"Richard, kes," diyerek araya girdi Hermione onu kaba kuvvetle geri çekerek. "Bay Bridgerton ona zarar vermeyecek. Ona karşı niyeti iyi."

"Ah, gerçekten mi?" dedi Richard ağzını yaya yaya.

Hermione, Gregory'nin daha önce o güzel yüzünden görmediği bir canlılıkla gözlerinden ateş saçarcasına Richard'a baktı. "O Lucy'yi seviyor," diye belirtti.

"*Doğru.*"

Bütün gözler Haselby'ye döndü. Kapıda durmuş, yüzünde eğleniyormuş gibi garip bir ifadeyle manzarayı izliyordu.

Kimse ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Eh, bu sabah bunu oldukça açık etti," diyerek devam etti Haselby, dikkat çekici bir rahatlıkla bir sandalyeye çökerek. "Sizce de öyle değil mi?"

"Eee, evet?" diyerek cevapladı Richard. Gregory onu bu kendinden emin olmayan ses tonu için suçlayamazdı. Haselby bunu hiç de alışık olunmayan bir şekilde karşılıyordu. Sakindi. O kadar sakindi ki Haselby'nin açığını kapatmak için bile olsa Gregory'nin nabzı iki kat hızlanma gereği duymuştu.

"Lucy beni seviyor," dedi Gregory ona. Elini arkasında yumruk haline getirmişti; şiddet kullanmaya hazırlanmak için değildi, vücudunun *bazı* yerlerini hareket ettirmese aklı başından gidecekti. "Bunu söylediğim için üzgünüm, ama..."

"Hayır, hayır, hiç sorun değil," dedi Haselby elini şöyle bir sallayarak. "*Beni* sevmediğinin gayet farkındayım ki bu da hepimizin kabul edeceği üzere, en iyisi."

Gregory buna cevap vermesi gerekir miydi gerekmez miydi emin değildi. Richard deli gibi kızarmış, Hermione ise kafası karışmış gibi görünüyordu.

"Onu bırakacak mısın?" diye sordu Gregory. Lafı geveleyecek zamanı yoktu.

"Eğer bunu yapmaya niyetim olmasa, burada durmuş sizinle havadan sudan konuşurkenki ses tonumla konuşuyor olur muydum sanıyorsunuz?"

"Ee... konuşmazdın herhalde?"

Haselby gülümsedi. Hafifçe. "Babam bundan hoşlanmayacak. Bu da bana doğal olarak inanılmaz zevk veren bir du-

rum tabii ki ama birçok zorluğa sebep olacak. Dikkatli hareket etmeliyiz."

"Lucy'nin burada olması gerekmiyor mu?" diye sordu Hermione.

Richard ters ters bakmaya devam ediyordu. "Kardeşim nerede?"

"Yukarıda," dedi Gregory kısaca. Bu da otuz küsur oda demek oluyordu.

"Yukarıda *nerede*?" diye parladı Richard.

Gregory soruyu duymazdan geldi. Lucy'nin tuvalette bağlı olduğunu söylemek için iyi bir zaman değildi gerçekten de.

Bacak bacak üstüne atmış oturmakta olan Haselby'ye döndü tekrar. Haselby parmaklarını inceliyordu.

Gregory duvara tırmanmaya hazırmış gibi hissediyordu. Lanet olasıca herif nasıl bu kadar sakin oturabiliyordu? Bu ikisi için de yapacakları en önemli konuşmaydı ve adamın yapabileceği tek şey *manikürünü* incelemek miydi?

"Onu bırakacak mısın?" diye çıkıştı Gregory.

Haselby ona baktı ve gözünü kırptı. "Bırakacağımı söyledim."

"Ama sırlarını açığa vuracak mısın?"

Bunun üzerine Haselby'nin bütün duruşu değişti. Bedeni gerilmiş gibi görünüyordu, bakışları da ölümcül bir keskinlik kazanmıştı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi. Her sözcüğü anlaşılır ve açıktı.

"Benim de," diye ekledi Richard öne gelerek.

Gregory hafifçe ona doğru döndü. "Lucy'ye şantaj yapılıyor."

"Benim tarafımdan değil," dedi Haselby sertçe.

"Özür dilerim o zaman," dedi Gregory usulca. Şantaj çirkin bir şeydi. "Onu ima etmek istememiştim."

"Her zaman benimle evlenmeyi neden kabul ettiğini merak etmişimdir zaten," dedi Haselby alçak sesle.

"Amcası tarafından *ayarlanmıştı*," diye araya girdi Hermione. Sonra, herkes şaşkınlık içinde ona dönmüşken, ek-

ledi: "Eh, Lucy'yi bilirsiniz. İsyan edecek bir tip değildir. Düzeni *sever.*"

"Yine de," dedi Haselby, "bundan kurtulmak için biraz dramatik bir fırsat da yakalamıştı." Başını yana eğerek duraksadı. "Babam yüzünden, değil mi?"

Gregory, acı bir şekilde çenesini eğdi.

"Hiç de şaşırtıcı değil. Beni evlendirmeye çok hevesli. Eh, o halde..." Haselby ellerini bir araya getirip parmaklarını kenetledi. "Ne yapmalıyım? Blöfüne meydan okumalıyım sanırım."

Gregory başını salladı. "Yapamayız."

"Ah, yapma. O kadar da kötü olamaz. Leydi Lucinda ne yapmış olabilir ki?"

"Onu getirmeliyiz gerçekten de," dedi Hermione tekrar. Ve sonra, üç adam da ona dönünce, ekledi: "Kaderinizin sizin yokluğunuzda tartışılması hoşunuza gider miydi?"

Richard, Gregory'nin önüne geçti. "Anlat bana," dedi.

Gregory anlamamış gibi yapmadı. "Çok kötü bir şey."

"Anlat bana."

"Babanla ilgili," dedi Gregory alçak bir sesle. Ve Lucy'nin ona anlattıklarını söyleyerek devam etti.

Gregory susar susmaz, "Lucy bunu bizim için yapmış," dedi Hermione fısıltıyla. Kocasına döndü, eline sıkı sıkı tutunmuştu. "Bizi kurtarmak için yaptı. Ah, *Lucy.*"

Ama Richard sadece başını salladı. "Bu doğru değil," dedi.

Gregory gözlerindeki acımayı belli etmemeye çalıştı, "Kanıtı var," derken.

"Ah, gerçekten mi? Nasıl bir kanıtmış bu?"

"Lucy yazılı bir kanıt olduğunu söylüyor."

"Görmüş mü peki?" diye sordu Richard. "Bir şeyin sahte olup olmadığını ayırt edebilir mi sanki?"

Gregory derin bir nefes aldı. Verdiği tepki yüzünden Lucy'nin ağabeyini suçlayamazdı. Başına böyle bir şey gelecek olsa, babasını aklamak için kendisi de aynı şeyi yapardı herhalde.

"Lucy bilmez," diyerek devam etti Richard, hâlâ başını sallıyordu. "Çok küçüktü. Babam asla böyle bir şey yapmış olamaz. Akıl almaz bir şey bu."

"Sen de küçüktün," dedi Gregory nazikçe.

"Babamı tanıyacak kadar büyüktüm," diye karşılık verdi Richard, "ve o bir vatan haini değildi. Birisi Lucy'yi kandırmış olmalı."

Gregory, Haselby'ye döndü. "Baban olabilir mi?"

"O kadar zeki değildir o," dedi Haselby. "Seve seve şantaj yapar, ama bir gerçeği kullanarak yapar, yalanla değil. Akıllıdır, ama yaratıcı değildir."

Richard öne atıldı. "Ama amcam öyledir."

Gregory telaşla ona döndü. "Sence Lucy'ye yalan söylemiş olabilir mi?"

"Lucy'nin evlenmekten caymamasını garanti edecek tek şeyi söylemiştir mutlaka," dedi Richard acı acı.

"Ama neden Lord Haselby'yle evlenmesine ihtiyacı olsun ki?" diye sordu Hermione.

Herkes sözü geçen adama baktı.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Haselby.

"Onun da kendi sırları olmalı," dedi Gregory.

Richard başını iki yana salladı. "Hiç borcu yok."

"Evlilik anlaşmasından da hiçbir para almayacak," diye belirtti Haselby.

Herkes ona döndü.

"Babamın evleneceğim kişiyi seçmesine izin vermiş olabilirim," dedi omuz silkerek, "ama sözleşmeyi okumadan da evlenecek değildim."

"Sırları var o halde," dedi Gregory.

"Belki Lord Davenport'la işbirliği içindedir," diye ekledi Hermione. Haselby'ye döndü. "Çok üzgünüm."

Haselby, Hermione'nin özrünü eliyle geçiştirdi. "Aldırış etme."

"Şimdi ne yapmalıyız?" diye sordu Richard.

"Lucy'yi getirmeliyiz," dedi Hermione hemen.

Gregory başıyla onayladı. "Haklısın."

"Hayır," dedi Haselby ayağa kalkarak. "Babama ihtiyacımız var."

"Babana mı?" diyerek çıkıştı Richard. "Yapacağımız şeye hiç de hoş gözle bakmaz o."

"Belki de. Ona üç dakikadan fazla tahammül edilemeyeceğini ilk ben söylemişimdir, ama verilecek cevaplara sahiptir mutlaka. Ve tüm zehrine rağmen, çoğunlukla zararsızdır."

"Çoğunlukla mı?" diye tekrarladı Hermione.

Haselby bunu düşünür gibi yaptı. "Çoğunlukla."

"Harekete geçmemiz lazım," dedi Gregory. "Hemen. Haselby, sen ve Fennsworth babanı bulacak ve onu sorguya çekeceksiniz. Doğruyu öğrenin. Leydi Fennsworth ve ben Lucy'yi alıp buraya getireceğiz, Leydi Fennsworth de onunla birlikte kalacak." Richard'a döndü. "Böyle ayarladığım için özür dilerim, ama bizi bulacak olurlarsa Lucy'nin itibarını korumak için eşinizin yanımda olması gerekiyor. Lucy neredeyse bir saattir ortalarda yok. Birileri mutlaka fark etmiştir."

Richard çabucak başını salladı, ama durumdan memnun olmadığı ortadaydı. Yine de başka şansı yoktu. Onuru gereği Lord Davenport'u sorgulayacak kişinin o olması gerekiyordu.

"Güzel," dedi Gregory. "O zaman anlaştık. İkinizle şeyde buluşalım..."

Durdu. Lucy'nin odası ve üst kattaki banyo dışında evin yerleşim düzeni hakkında hiçbir bilgisi yoktu.

"Kütüphanede buluşalım," diye araya girdi Richard. "Giriş katında, doğuya bakıyor." Kapıya doğru bir adım attı, sonra döndü ve Gregory'ye, "Burada bekle. Bir dakika içinde döneceğim," dedi.

Gregory gitmek için sabırsızlanıyordu, ama Richard'ın ciddiyet dolu ifadesi onu yerinde kalmaya ikna etmeye yetmişti. Hakikaten de Lucy'nin ağabeyi neredeyse bir dakika içinde geri döndüğünde, yanında iki silah getirmişti.

Birini Gregory'ye verdi.

Ulu Tanrım.

"Buna ihtiyacın olabilir," dedi.

"İhtiyacım olursa Tanrı yardımcımız olsun," dedi Gregory kendi kendine.

"Affedersin?"

Gregory başını iki yana salladı.

"Yolumuz açık olsun o zaman." Richard, Haselby'ye doğru başını salladı ve ikisi birlikte odadan çıkarak hızlıca koridorda ilerlemeye başladılar.

Gregory, Hermione'ye işaret etti. "Hadi biz de gidelim," dedi onu tam tersi istikamete yönelterek. "Ve seni nereye götürdüğümü gördüğünde beni yargılamamaya çalış."

Merdivenleri çıkarlarken Hermione'nin kıkırdadığını duydu. "Neden," dedi Hermione, "senin gerçekten çok akıllı olduğunu düşüneceğimden şüpheleniyorum acaba?"

"Olduğu yerde kalacağından emin olamadım," diye itirafta bulundu Gregory basamakları ikişer ikişer çıkarak. Merdivenlerin başına vardıklarında dönüp Hermione'ye baktı. "Zorbaca oldu, ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tek ihtiyacım biraz zaman kazanmaktı."

Hermione başını salladı. "Nereye gidiyoruz?"

"Dadının banyosuna," diyerek itiraf etti Gregory. "Onu tuvalete bağladım."

"Onu tuvalete mi... Aman Tanrım, bunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Ama küçük banyonun kapısını açtıklarında, Lucy gitmişti.

Ve bütün işaretler isteye isteye gitmediğini gösteriyordu.

YİRMİ BEŞ

On dakika önce neler olduğunu öğreniyoruz...

Bir saat olmuş muydu? Muhakkak bir saat olmuştu.

Lucy derin bir nefes aldı ve bozulan sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Neden kimse banyoya saat koymayı akıl edememişti? Neden kimse birinin mutlaka kendini tuvalette bağlı bulacağını ve saatin kaç olduğunu öğrenmek isteyebileceğini fark etmemişti?

Gerçekten de bu sadece zaman meselesiydi.

Lucy sağ elinin parmaklarıyla yeri tıkırdattı. Hızlı hızlı, başparmağından serçe parmağına kadar, başparmağından serçe parmağına kadar... Sol eli, parmak uçları yukarıya bakacak şekilde bağlanmıştı. Bu yüzden gevşetip sıktı, gevşetip sıktı, gevşetip...

"Iııııııııııııııııııııh!"

Lucy öfkeyle inildedi.

İnildedi mi? Homurdandı.

Homuldadı.

Böyle bir sözcük olmalıydı.

Mutlaka bir saat olmuştu. Bir saat olmuş olmalıydı.

Sonra...

Ayak sesleri gelmeye başladı.

Lucy sinirli sinirli kapıya bakarak dikkat kesildi. Öfke doluydu. Ve umutlu. Ve korkmuş. Ve gergin. Ve...

Tanrım, aynı anda bu kadar duyguya sahip olmaması gerekirdi. Aynı anda bir tanesini anca idare edebilirdi. Belki de iki...

Kapının topuzu döndü ve kapı birdenbire geriye doğru çekiliverdi ve...

Birdenbire mi? Lucy'nin bunun yanlışlığını anlaması için bir saniyesi oldu. Gregory kapıyı öyle birdenbire çekmezdi. O...

"Robert Amca?"

"Sen," dedi amcası, sesi alçak ve sinirliydi.

"Ben..."

"Seni küçük fahişe," diye gürledi amcası.

Lucy irkildi. Amcasının ona karşı iyi duygular içinde olmadığını biliyordu, ama yine de canını yakmıştı bu.

"Anlamıyorsunuz," diye atıldı Lucy, çünkü ne söylemesi gerektiğiyle ilgili hiçbir fikri yoktu. Ve "Özür dilerim," demeyi de *kesinlikle* reddediyordu.

Özür dilemek yoktu artık. Yoktu.

"Ah, sahiden mi?" dedi amcası sinirli sinirli. Onun seviyesine gelecek kadar yere eğildi. "Neyi anlamıyormuşum? Düğününden kaçışını mı?"

"Ben kaçmadım," diye karşılık verdi Lucy. "Kaçırıldım. Yoksa *tuvalete bağlandığımı* fark etmediniz mi?"

Amcasının gözleri düşmanca kısıldı. Lucy korkmaya başlamıştı.

Geri çekildi, zorlukla nefes alıyordu. Amcasından uzun zamandır korkuyordu; buz gibi öfkesinden, küçümseyici bakışlarının soğukluğundan...

Ama hiç ödü kopmamıştı.

"O nerede?" diye sordu amcası.

Lucy anlamamış gibi yapmadı. "Bilmiyorum."

"Söyle!"

"Bilmiyorum!" diyerek karşı çıktı. "Bana güvenseydi beni bağlar mıydı sanıyorsunuz?"

Amcası ayağı kalktı ve küfretti. "Mantıklı gelmiyor."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Lucy dikkatle. Neler olup bittiğinden emin değildi ve bugünün sonunda kimin karısı olacağını bilmiyordu, ama şu an için beklemesi gerektiğinden oldukça emindi.

Ve hiçbir şey anlatmaması gerektiğinden. Önemli olan hiçbir şeyi.

"Bu! Sen!" dedi amcası öfkeyle. "Neden seni kaçırıp, burada, Fennsworth Köşkü'nde bıraksın ki?"

"Şey," dedi Lucy yavaş yavaş. "Beni birilerine yakalanmadan dışarı çıkaramazdı, öyle sanıyorum."

"Partiye de birilerine yakalanmadan giremezdi."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Nasıl oldu da," diye sordu amcası eğilip yüzünü onunkine epey yaklaştırarak, "senin rızan olmadan seni yakaladı?"

Lucy ofladı. Gerçek çok basit ve zararsızdı. "Uzanmak için odama gittim," dedi. "Orada beni bekliyormuş."

"Hangisinin senin odan olduğunu biliyordu yani?"

Lucy yutkundu. "Belli ki."

Amcası rahatsızlık verecek kadar uzun bir süre boyunca ona baktı. "İnsanlar yokluğunu fark etmeye başladı," diye geveledi.

Lucy hiçbir şey söylemedi.

"Elden bir şey gelmez yine de."

Lucy gözlerini kırpıştırdı. Neden bahsediyordu böyle?

Amcası başını salladı. "Tek yol bu."

"Af... Affedersiniz, anlamadım?" Ama sonra anladı. Amcası onunla konuşmuyordu. Kendi kendine konuşuyordu.

Çoktan iplerini kesmeye başlamıştı.

Kesmek mi? Kesmek mi? Neden bıçağı vardı ki?

"Yürü gidiyoruz," diye homurdandı.

"Partiye mi dönüyoruz?"

Amcası kötü kötü güldü. "Bundan hoşlanırdın, değil mi?"

Göğsünün panikle dolmaya başladığını hissediyordu Lucy. "Beni nereye götürüyorsunuz?"

Amcası Lucy'yi ayağa kaldırdı, bir kolunu mengene gibi beline sarmıştı. "Kocana."

Lucy amcasının yüzüne bakabilecek kadar dönmeyi başardı.

"Kocam... Lord Haselby'ye mi?"

"Başka kocan var mı?"

"Ama o da partide değil mi?"

"Bu kadar çok soru sormayı kes."

Deli gibi etrafına bakıyordu Lucy. "Ama beni nereye götürüyorsunuz?"

"Bunu benim için mahvetmeyeceksin," dedi amcası âdeta tıslayarak. "Anlıyor musun?"

"Hayır," dedi Lucy. Çünkü anlamıyordu. Artık hiçbir şeyi anlamıyordu.

Amcası Lucy'nin elini sertçe kendine doğru çekti. "Beni dinlemeni istiyorum, çünkü bunu yalnızca bir kez söyleyeceğim."

Lucy başını salladı. Yüzünü amcasına çevirmemişti, ama amcasının başını göğsüne doğru hareket ettirdiğini hissedebildiğini biliyordu.

"Bu evlilik devam edecek," dedi amcası, sesi alçak ve ölümcüldü. "Ve tamamına erdiğini bu gece bizzat kendi gözlerimle göreceğim."

"*Ne?*"

"Bana *karşı çıkma.*"

"Ama..." Amcası onu kapıya doğru sürüklemeye başlayınca, topuklarını yere yapıştırdı.

"Tanrı aşkına, benimle mücadele etme," dedi amcası homurdanarak. "Zaten yapmak zorunda kalacağın bir şey. Tek fark, bu sefer bir izleyicin olacak."

"Bir izleyici mi?"

"Hoş değil, ama böylece kanıtım olacak."

Lucy bunun üzerine ciddi ciddi debelenmeye başladı, tek kolunu kurtarıp havada deli gibi sallayabilecek kadar başarılı olmuştu. Amcası onu çabucak zaptetti, ama duruşunu bir anlık değiştirmesi sayesinde Lucy kasıklarına sıkı bir tekme savurabilmişti.

"Lanet olsun," diye homurdandı amcası onu iyice kendine doğru çekerek. "Dur!"

Lucy tekrar bir tekme savurarak boş bir lazımlığı devirdi.

"Kes şunu!" Amcası, kaburgalarına bir şey dayadı. "Şimdi!"

Lucy anında durdu. "O bir bıçak mı?" dedi fısıltıyla.

"Şunu unutma," dedi amcası, sözcükleri sıcak ve çirkin geliyordu Lucy'nin kulağına. "Seni öldüremem, ama sana inanılmaz acılar çektirebilirim."

Yutkunarak ağlamasını bastırdı Lucy. "Ben sizin yeğeninizim."

"Umurumda değil."

Yutkundu ve alçak sesle sordu: "Hiç umursadınız mı?"

Amcası onu duvara doğru itekledi. "Umursamak mı?"

Lucy başını salladı.

Bir anlık bir sessizlik oldu ve Lucy bunun ne demek olduğunu anlayamadı. Amcasının yüzünü göremiyor, tavrında bir değişiklik sezemiyordu. Kapıya, amcasının kapının topuzuna uzanmış eline bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Ve sonra amcası konuştu. "Hayır."

Lucy cevabını almıştı.

"Sen bir görevden ibarettin," diye açıklık getirdi amcası. "Yerine getirdiğim ve artık yükümlülüğünden kurtulduğuma memnun olduğum bir görev. Şimdi benimle gel ve sakın tek kelime etme."

Lucy başıyla onayladı. Bıçak kaburgalarına daha sıkı baskı yapıyordu ve şimdiden, korsesinin sert kumaşını delerken çıkan yumuşak bir çatırdama sesi duymuştu.

Amcasının onu koridor boyunca ve merdivenlerden aşağı doğru sürüklemesine izin verdi. Gregory burada, deyip du-

ruyordu kendi kendine. Gregory buradaydı ve onu bulacaktı. Fennsworth Köşkü büyüktü, ama devasa da değildi. Amcasının onu gizleyebileceği odaların sayısı belliydi.

Ve giriş katında yüzlerce konuk vardı.

Ayrıca Lord Haselby de böyle bir plana razı gelmezdi kesinlikle.

Amcasının planında başarılı olamaması için en azından bir düzine gerekçe vardı.

Bir düzine. On iki. Belki daha da fazla. Ve Lucy'nin yalnızca birine ihtiyacı vardı... amcasının planını bozacak tek bir tanesine.

Ama amcası durup gözlerine bir gözbağı geçirirken, bu onu çok az teselli etti.

Hatta onu bir odaya fırlatıp bağlarken daha da az.

"Geri döneceğim," dedi amcası sinirli sinirli, onu bir köşede elleri ve ayakları bağlanmış vaziyette, kıç üstü bırakarak.

Lucy amcasının adımlarının odayı geçtiğini duydu ve sonra dudaklarından tek bir sözcük süzüldü... mühim olan tek sözcük...

"*Neden?*"

Amcasının adımları duraksadı.

"Neden Robert Amca?"

Bu yalnızca aile şerefiyle ilgili olamazdı. Bu hususta kendini çoktan ispat etmemiş miydi Lucy? Amcasının bu açıdan ona güvenmesi gerekmez miydi?

"Neden?" diye sordu tekrar, amcasının vicdan sahibi biri olması için dua ediyordu. Robert Amca doğru-yanlış duygusuna sahip olmadan senelerce ona ve Richard'a bakmış olamazdı herhalde.

"Nedenini biliyorsun," dedi amcası nihayet, ama Lucy yalan söylediğini biliyordu. Cevap vermeden önce çok fazla beklemişti.

"Gidin o zaman," dedi Lucy acı acı. Amcasını oyalama-

nın bir anlamı yoktu. Gregory onu yalnız bulsa çok daha iyi olurdu.

Ama amcası hareket etmedi. Gözbağına rağmen Lucy amcasındaki tereddüdü hissedebiliyordu.

"Neden bekliyorsunuz?" diye bağırdı Lucy.

"Emin değilim," dedi amcası usulca. Ve sonra Lucy onun döndüğünü duydu.

Adımları daha da yaklaştı.

Yavaşça...

Yavaşça...

Ve sonra...

"Lucy nerede?" dedi Hermione nefes nefese.

Gregory küçük banyoya daldı, gözleri her şeyi inceliyordu: kesilmiş ipler, ters dönmüş lazımlık. "Biri onu götürmüş," dedi kasvetli bir ifadeyle.

"Amcası mı?"

"Ya da Davenport. Sadece onların kötü bir şey yapmak için gerekçesi ola..." Başını salladı. "Hayır, ona zarar vermiş olamazlar. Evliliğin yasal ve bağlayıcı olmasına ihtiyaçları var. Ve uzun süreli olmasına. Davenport, Lucy'den bir vâris istiyor."

Hermione başıyla onayladı.

Gregory ona döndü. "Sen evi biliyorsun. Nerede olabilir?"

Hermione başını sallıyordu. "Bilmiyorum. Bilmiyorum. Eğer onu götüren amcasıysa..."

"Amcası olduğunu varsayalım," diye karşılık verdi Gregory. Davenport'un Lucy'yi kaçıracak kadar çevik olduğundan emin değildi, ayrıca Haselby'nin babası hakkında söyledikleri doğruysa, o zaman sırlarla dolu olan kişi, Robert Abernathy'ydi.

Kaybedecek bir şeyi olan adam oydu.

"Çalışma odası," diyerek fısıldadı Hermione. "Robert Amca her zaman çalışma odasındadır."

"Çalışma odası nerede?"

"Giriş katında. Arka tarafa bakıyor."

"Bu riske girmez," dedi Gregory. "Balo salonuna çok yakın."

"O zaman kendi yatak odası. Herkese açık olan odalardan kaçınıyorsa eğer, o zaman Lucy'yi götüreceği yer orasıdır. Orası ya da Lucy'nin kendi odası."

Gregory, Hermione'yi kolundan tuttu ve birlikte kapıdan dışarı çıktılar. Bir merdiven aşağı indiler, hizmetkârların merdivenlerinden ikinci kat sahanlığına giden kapıyı açmadan evvel duraksadılar.

"Bana onun odasını işaret et," dedi Gregory, "ve sonra git."

"Ben hiçbir yere..."

"Kocanı bul," diye emretti Gregory. "Onu geri getir."

Hermione kararsız kalmış gibi görünüyordu, ama başıyla onayladı ve Gregory'nin istediğini yaptı.

"Git," dedi Gregory gideceği yeri öğrenir öğrenmez. "Çabucak."

Gregory koridorda usulca yürürken Hermione merdivenlerden aşağı koştu. Hermione'nin gösterdiği kapıya varan Gregory dikkatle kulağını dayadı.

"Niçin bekliyorsun?"

Bu Lucy'ydi. Ağır, ahşap kapıdan sesi boğuk geliyordu, ama oydu.

"Bilmiyorum," diyen bir erkek sesi geldi ve Gregory sesin kime ait olduğunu çıkaramadığını fark etti. Lord Davenport'la birkaç kez sohbet etmişti ama Lucy'nin amcasıyla hiç konuşmamışlardı. Onu rehin tutan kimdi, hiçbir fikri yoktu.

Nefesini tuttu ve yavaşça kapının topuzunu çevirdi.

Sol eliyle...

Sağ eliyle silahını çıkardı.

Kullanmak zorunda kalırsa, Tanrı hepsinin yardımcısı olsundu.

Kapının biraz aralanmasını sağladı – dikkat çekmeden içeriyi gözetlemesine yetecek kadar.

Kalbi durmuştu.

Lucy bağlıydı ve gözleri gözbağıyla örtülmüştü, odanın uzak bir köşesinde iki büklüm duruyordu. Amcası önünde dikiliyordu. Lucy'nin alnına bir silah dayamıştı.

"Neyin peşindesin?" diye sordu Lucy'ye, sesinin yumuşaklığı korkutucuydu.

Lucy hiçbir şey söylemedi, ama başını sabit tutmak için çok uğraşıyormuş gibi çenesi titriyordu.

"Neden gitmemi istiyorsun?" diye sordu amcası.

"Bilmiyorum."

"Söyle bana." Adam öne atılıp silahını sertçe Lucy'nin kaburgalarının arasına dayadı. Ve sonra, Lucy yeterince çabuk cevap vermediği için, gözbağını çekip çıkardı. Burun buruna gelmişlerdi. "Söyle!"

"Çünkü beklemeye dayanamıyorum," dedi Lucy fısıltıyla, sesi titriyordu. "Çünkü..."

Gregory sessizce odanın içine girdi ve silahını Robert Abernathy'nin sırtına dayadı. "*Bırak onu.*"

Lucy'nin amcası donakaldı.

Gregory'nin eli tetiğin etrafında gerildi. "Lucy'yi bırak ve yavaşça uzaklaş."

"Hiç sanmıyorum," dedi Abernathy ve Gregory'nin, şimdi silahını Lucy'nin alnına dayadığını görmesine yetecek kadar döndü.

Nasıl olduysa, Gregory istifini bozmadı. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama kolu sımsıkı duruyordu. Eli hiç titrememişti.

"Silahını bırak," diye emretti Lucy'nin amcası.

Gregory kımıldamadı. Gözleri önce Lucy'ye, sonra amcasına kaydı. Amcası ona zarar verir miydi? Verebilir miydi? Gregory hâlâ tam olarak Robert Abernathy'nin neden Lucy'yle Haselby'nin evlenmesini istediğini bilmiyordu, ama öyle istediği çok açıktı.

Bu da Lucy'yi öldüremeyeceği anlamına geliyordu.

Dişlerini sıkarak tetiği daha da sıkı tuttu. "Lucy'yi bırak," dedi. Sesi alçak, güçlü ve istikrarlıydı.

"Silahını bırak!" diye kükredi Abernathy ve kollarından biriyle Lucy'nin kaburgalarını sıkıca sararken Lucy'nin ağzından korkunç ve boğuk bir ses çıktı.

Yüce Tanrım, adam delirmişti. Gözlerinde vahşi bir ifadeyle odaya bakınıp duruyordu. Ve eli –silah tutan eli– titriyordu.

Gerekirse yeğenini vururdu. Gregory bunu berbat bir hisle anladı. Robert Abernathy her ne yaptıysa, kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını düşünüyordu. Ve kendisiyle beraber kimi götürdüğünün bir önemi yoktu.

Gregory dizlerini kırmaya başladı, gözlerini Lucy'nin amcasından hiç ayırmıyordu.

"Yapma!" diye bağırdı Lucy. "Bana zarar vermez. Veremez."

"Ah, öyle bir veririm ki," diye cevap verdi amcası. Ve güldü.

Gregory'nin kanı buz kesmişti. Yüce Tanrım, Gregory kendisinin de Lucy'nin de buradan sağ salim, yara almadan kurtulması için her şeyi, her şeyi deneyecekti, ama bir seçim yapması gerekirse... eğer bu kapıdan yalnızca biri çıkacaksa...

Bu Lucy olacaktı.

Bunun aşk olduğunu anladı Gregory. Doğruluk hissi buydu, evet. Ve aynı zamanda tutkuydu da. Ve hayatının geri kalanı boyunca seve seve onun yanında uyanabileceğinin hoş bilgisiydi.

Ama tüm bunlardan da öte bir şeydi. Hayatını onun uğruna feda edeceğinin hissi, bilgisi, *kesinliğiydi*. Sorgu sual yoktu. Tereddüt yoktu. Silahını bırakırsa, Robert Abernathy onu mutlaka öldürürdü.

Ama Lucy yaşardı.

Gregory eğilerek çömelmiş bir vaziyete geçti. "Ona zarar verme," dedi usulca.

"Bırakma!" diye bağırdı Lucy. "O asla..."

"Kes sesini!" dedi amcası öfkeyle. Silahın namlusunu daha da sert dayadı.

"Bir kelime daha etme, Lucy," diyerek Lucy'yi uyardı Gregory. Bundan nasıl kurtulacağını hâlâ bilmiyordu, ama mühim olan şeyin Robert Abernathy'yi mümkün olduğunca sakin ve aklı başında tutmak olduğunu biliyordu.

Lucy'nin dudakları aralandı, ama sonra Gregory'yle göz göze geldiler...

Ve Lucy gözlerini yumdu.

Ona güveniyordu. Tanrım, Lucy Gregory'nin ikisini de güvende tutacağına inanıyordu. Ve Gregory kendini bir sahtekâr gibi hissetti, çünkü tek yapabildiği, zaman kazanmak için oyalanmak, başka biri gelene kadar tüm mermileri odadaki iki silahın da içinde tutmaya çalışmaktı.

"Sana zarar vermeyeceğim, Abernathy," dedi.

"Öyleyse silahını bırak."

Gregory kolunu yana doğru uzattı, silah şimdi yere koyabileceği şekilde yanlamasına duruyordu.

Ama bırakmadı silahı.

Ve gözlerini de Robert Abernathy'nin yüzünden ayırmamıştı. "Neden onun Lord Haselby'yle evlenmesini istiyorsun?" diye sordu.

"Sana anlatmadı mı?" dedi Robert alay ederek.

"Bana ona söylediklerini anlattı."

Lucy'nin amcası titremeye başladı.

"Lord Fennsworth'le konuştum," dedi Gregory usulca. "Babasına atfettiğin suçlar karşısında şaşkınlığa uğradı."

Lucy'nin amcası cevap vermedi, ama boğazı kımıldıyor, zorlukla yutkunurken âdemelması bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu.

"Hatta," diyerek devam etti Gregory, "yanıldığınızdan oldukça emin gibiydi." Sesini sakin, durağan tuttu. Dalga geçmek yoktu. Sanki bir akşam yemeği partisindeymiş gibi konuşuyordu. Kışkırtmak istemiyordu, sadece konuşmak istiyordu.

"Richard hiçbir şey bilmiyor," diye yanıtladı Lucy'nin amcası.

"Lord Haselby'yle de konuştum," dedi Gregory. "O da şaşırdı. Babasının size şantaj yaptığını fark etmemiş."

Lucy'nin amcası öfkeyle ona baktı.

"Şu an babasıyla konuşuyor," dedi Gregory usulca.

Kimse bir şey demedi. Kimse kımıldamadı. Gregory'nin kasları çığlık atıyordu. Birkaç dakikadır çömelmiş vaziyette, ayaklarının üstünde dengede duruyordu. Yana açılmış ve hâlâ silahı sabit tutan kolu da alev almış gibiydi.

Silaha baktı.

Lucy'ye baktı.

Lucy başını sallıyordu. Yavaşça ve ufak hareketlerle... Dudaklarından hiç ses çıkmıyordu, ama sözcüklerini rahatlıkla anlayabiliyordu Gregory.

Git.

Ve *lütfen*.

Hayret verici bir şekilde, Gregory gülümsediğini hissetti. Başını salladı ve fısıldadı: "Asla."

"Ne dedin sen?" diye sordu Abernathy.

Gregory aklına gelen tek şeyi söyledi. "Yeğeninizi seviyorum."

Abernathy sanki çıldırmış gibi ona baktı. "Umurumda değil."

Gregory risk aldı. "Sırlarınızı saklayacak kadar çok seviyorum onu."

Robert Abernathy bembeyaz kesildi. Kanı çekilir gibi olurken katışıksız bir sessizliğe büründü.

"O sendin," dedi Gregory usulca.

Lucy olduğu yerde kıvranarak döndü. "Robert Amca?"

"Kes sesini," diye parladı amcası.

"Bana yalan mı söylediniz?" diye sordu Lucy, sesi neredeyse yaralıymış gibi çıkıyordu. "Söylediniz mi?"

"Lucy, *yapma*," dedi Gregory.

Ama Lucy çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Babam değildi, değil mi? O sizdiniz. Lord Davenport sizin *kendi* yanlışlarınız yüzünden size şantaj yapıyordu."

Amcası hiçbir şey söylemedi, ama hepsi gözlerindeki gerçeği görmüştü.

"Ah, Robert Amca," diyerek fısıldadı Lucy kederle, "nasıl yaparsınız?"

"Hiçbir şeyim yoktu," dedi amcası âdeta tıslayarak. "Hiçbir şeyim. Yalnızca babanın artıkları."

Lucy'nin beti benzi atmıştı. "Onu siz mi öldürdünüz?"

"Hayır," diye yanıtladı amcası. Başka hiçbir şey demedi. Sadece *hayır.*

"Lütfen," dedi Lucy, sesi acı dolu çıkıyordu. "Bana yalan söylemeyin. Bununla ilgili söylemeyin bari."

Amcası şiddetli bir nefes verdi ve "Ben yalnızca yetkililerin bana söylediklerini biliyorum. Bir kumarhanenin yakınlarında, göğsünden vurulmuş ve değerli bütün eşyaları çalınmış halde bulunmuş," dedi.

Lucy bir süre onu izledi ve sonra gözleri yaşlarla dolarken hafifçe başını salladı.

Gregory ayağı kalktı. "Her şey buraya kadarmış, Abernathy," dedi. "Haselby biliyor, Fennsworth de öyle. Lucy'yi istediğin şeyi yapmaya zorlayamazsın."

Lucy'nin amcası yeğenini daha da sıkı tuttu. "Kaçmak için onu kullanabilirim."

"Gerçekten de yapabilirsin; onun gitmesine izin vererek."

Abernathy bunun üzerine kahkaha attı. Acı dolu, alaycı bir kahkahaydı bu.

"Seni ele vermekle elimize hiçbir şey geçmez," dedi Gregory dikkatle. "Sessizce ülkeyi terk etmene izin vermek daha iyi."

"Asla sessizce olmaz," diyerek alay etti Lucy'nin amcası. "Lucy o acayip züppeyle evlenmezse, Davenport her şeyi buradan İskoçya'ya kadar bağırır. Ve aile mahvolur."

"Hayır." Gregory başını salladı. "Mahvolmaz. Sen kont değildin. Onların babası değildin. Bir skandal yaşanacak, bundan kaçış yok. Ama Lucy'nin ağabeyi unvanını yitirmeyecek

ve insanlar zaten sizden hiç hoşlanmadıklarını hatırladıkları zaman her şey unutulacak."

Göz açıp kapamaya kalmadan, Lucy'nin amcası silahı Lucy'nin karnından çekip boynuna dayamıştı. "Söylediklerine dikkat et," dedi sinirli sinirli.

Gregory bembeyaz kesildi ve bir adım geriye gitti.

Ve hepsi gelen sesleri duydular.

Ayak seslerinin gürültüsü. Koridorda çabucak hareket ediyorlardı.

"Silahını indir," dedi Gregory. "Yalnızca birkaç saniyen var."

Kapının ağzı insanlarla dolmuştu. Richard, Haselby, Davenport, Hermione... hepsi yaşanan meydan okumadan habersiz, içeri dalmışlardı.

Lucy'nin amcası geriye doğru sıçradı, silahını deli gibi onlara doğrultmuştu. "Uzak durun," diye bağırdı. "Defolun! Hepiniz!" Gözleri köşeye kıstırılmış bir hayvanınki gibi parlıyordu, kolu bir sağa bir sola salınıyor, her birine nişan alıyordu.

Ama Richard öne atıldı. "Seni pislik," dedi. "Seni göreceğim yer..."

Silah ateş aldı.

Gregory, Lucy'nin yere düşüşünü dehşetle izledi. Kendi boğazından derin, hırıltılı bir ses geldi; kendi silahı havaya kalktı.

Nişan aldı.

Ateş etti.

Ve hayatında ilk kez, hedefini vurdu.

Yani, neredeyse.

Lucy'nin amcası iri bir adam değildi, ama yine de üzerine düşünce, canını yakmıştı Lucy'nin. Ciğerlerindeki bütün hava

zorla dışarı çıkmıştı. Soluk soluğa kalmış ve tıkanmıştı, gözlerini acıdan sımsıkı kapamıştı.

"Lucy!"

Ses amcasını üstünden kurtarmaya çalışan Gregory'ye aitti.

"Neren yaralandı?" diye sordu Gregory. Elleri deli gibi Lucy'nin tüm vücudunda geziniyor, yarasını arıyordu.

"Yaralanmadım." Lucy nefes almaya çalıştı. "O..." Göğsüne bakmayı başarabildi. Kanla kaplanmıştı. "Aman Tanrım!"

"Bulamıyorum," dedi Gregory. Lucy'nin çenesini avucuna aldı, doğrudan gözlerine baksın diye yüzünü kendine çevirdi.

Ve Lucy onu neredeyse tanıyamadı.

Gregory'nin gözleri... o güzelim ela gözleri... kaybolmuş gibi, neredeyse bomboş görünüyorlardı. Ve bu da Gregory'yi Gregory yapan her şeyi alıp götürmüş gibiydi...

"Lucy," dedi Gregory, sesi heyecandan dolayı boğuk boğuk çıkıyordu, "*lütfen.* Konuş benimle."

"Ben yaralanmadım," dedi Lucy sonunda.

Gregory'nin elleri buz kesmişti. "Kan?"

"Benim kanım değil." Lucy Gregory'ye baktı ve elini yanağına götürdü. Gregory titriyordu. Ulu Tanrım, tir tir titriyordu. Onu hiç böyle görmemişti, bu noktaya getirilebileceğini hiç düşünmezdi.

Gözlerindeki ifade... Şimdi anlıyordu. Korkudandı.

"Ben yaralanmadım," dedi fısıldayarak. "Lütfen... yapma... her şey yolunda, sevgilim." Ne dediğini bilmiyordu; sadece onu rahatlatmak istiyordu.

Gregory kesik kesik nefes alıyordu. Konuştuğunda, sözcükleri de kesik kesik çıktı. "Ben düşündüm ki... Ne düşündüm bilmiyorum."

Lucy parmaklarına dokunan ıslak bir şeyi nazikçe sildi. "Her şey bitti artık," dedi. "Her şey bitti ve..."

Ve aniden odadaki diğer insanların varlığını fark etti. "Şey, sanırım her şey bitti," dedi tedirginlikle kendini oturur vaziyete getirirken. Amcası ölmüş müydü? Vurulduğunu biliyordu.

Gregory tarafından mı Richard tarafından mı, bilmiyordu. İkisi de silahlarını ateşlemişti.

Ama Robert Amca ölümcül bir yara almamıştı. Kendini odanın kenarına doğru çekmiş, duvara yaslanmıştı. Omzunu tutuyor ve yenilmiş bir ifadeyle önüne bakıyordu.

Lucy kaşlarını çatarak ona baktı. "Gregory iyi bir nişancı olmadığı için şanslısın."

Bunun üzerine Gregory garip, homurtuya benzer bir ses çıkardı.

Köşede, Richard ve Hermione birbirlerine sarılmışlardı, ikisi de yara almamış gibi görünüyordu. Lord Davenport bir şeye bağırıp çağırıyordu, Lucy ne olduğunu bilmiyordu. Ve Lord Haselby... Yüce Tanrım, kocası... kapının sövesine yaslanmış, aylak aylak manzarayı izliyordu.

Lucy'yle göz göze geldi ve gülümsedi. Yalnızca birazcık... Dişlerini göstermeden elbette; o kadar genişçe gülümsemezdi hiçbir zaman.

"Özür dilerim," dedi Lucy.

"Dileme."

Gregory yanı başında dizlerinin üstünde doğruldu. Tek kolu koruma içgüdüsüyle Lucy'nin omzundaydı. Haselby bu tabloyu alenen eğlenerek izliyordu, hatta belki biraz da keyifle.

"Hâlâ evliliği feshettirmek istiyor musun?" diye sordu.

Lucy başıyla onayladı.

"Evrakları yarın hazırlatırım."

"Emin misin?" diye sordu Lucy endişeyle. Gerçekten çok iyi bir adamdı. İtibarının zedelenmesini istemezdi.

"Lucy!"

Lucy çabucak Gregory'ye döndü. "Özür dilerim. Ben şey istememiştim... ben sadece..."

Haselby eliyle onu geçiştirdi. "Lütfen, kendini sıkma. Olabilecek en iyi şeydi bu. Ateş etmeler, şantaj, vatan hainliği... Kimse evliliğin feshi yüzünden *bana* bakmayacak artık."

"Ah. Neyse, bu iyi," dedi Lucy neşeyle. Ayağa kalktı, çünkü, eh, Haselby'nin ne kadar cömert davrandığı hesaba katılacak olursa, ayağa kalkmanın kibar bir karşılık olacağını düşünmüştü. "Ama hâlâ bir eş arıyor musun? Çünkü sana eş bulman için yardım edebilirim, tabii kendime gelir gelmez."

Gregory gözlerini devirdi. "Tanrım, *Lucy*."

Lucy onun ayağa kalkmasını izledi. "Bunu düzeltmem gerektiğini hissediyorum. Bir eşi olacağını düşünmüştü. Bu durum hiç de adil değil."

Gregory uzun bir süre gözlerini yumdu. "Seni bu kadar sevmem iyi bir şey," dedi yorgun argın, "yoksa sana ağızlık takmam gerekirdi."

Lucy'nin ağzı açık kaldı. "Gregory!" Ve sonra, "Hermione!" diye bağırdı.

"Özür dilerim!" dedi Hermione, bir eli hâlâ ağzında, gülmesini bastırmaya çalışıyordu. "Ama sen eşini iyi bulmuşsun."

Haselby odada gezindi ve Lucy'nin amcasına bir mendil uzattı. "Kanını durdurmak istersin," diye geveledi. Lucy'ye döndü. "Ben aslında bir eş istemiyorum, eminim bunun farkındasındır. Ama sanırım ya kendim doğurmak zorunda kalacağım ya da unvan kuzenime gidecek. Bu da gerçekten bir utanç olur. Kuzenim parlamentodaki sandalyesine oturmaya karar verecek olsa, Lordlar Kamarası hiç kuşkusuz dağılmaya karar verir."

Lucy sadece ona bakakaldı ve gözlerini kırpıştırdı.

Haselby gülümsedi. "Yani, evet, bana uygun birini bulursan minnettar olurum."

"Elbette," diye geveledi Lucy.

"Benim rızama da ihtiyacın olacak," diye bağırıp çağırdı Lord Davenport öne atılarak.

Gregory gizlemediği bir tiksintiyle ona döndü. "Sen," dedi sinirle, "sesini kesebilirsin. Hemen."

Lord Davenport oflaya poflaya geri çekildi. "Kiminle konuştuğun hakkında bir fikrin var mı senin, küstah adam?"

Gözleri kısılan Gregory ayaklandı. "Oldukça güvenilmez biriyle."

"Anlamadım?"

"Şantajını derhal geri çekeceksin," dedi Gregory sertçe.

Lord Davenport başını Lucy'nin amcasından tarafa çevirdi. "O bir haindi!"

"Ve sen de onu ele vermemeyi seçtin," diye atıldı Gregory, "sanırım Kral bunu da aynı onun kadar tiksinç bulacaktır."

Lord Davenport çarpılmış gibi sendeledi.

Gregory, Lucy'yi yanına çekti. "Sen de," dedi Lucy'nin amcasına, "ülkeyi terk edeceksin. Yarın. Geri de dönme."

"Yol parasını ben öderim," dedi Richard öfkeyle. "Ama daha fazlasını değil."

"Sen benim olabileceğimden daha da cömert davrandın," diye mırıldandı Gregory.

"Gitmesini istiyorum," dedi Richard tekrar kısık bir sesle. "Gitmesini hızlandıracaksa, masraflarını karşılamaktan mutluluk duyarım."

Gregory, Lord Davenport'a döndü. "Bu konuda tek kelime etmeyeceksin. Anlıyor musun?"

"Ve sen," dedi Gregory, Haselby'ye dönerek. "Teşekkür ederim."

Haselby nazikçe başını sallayarak karşılık verdi ona. "Elimde değil. Ben bir romantiğim." Omuz silkti. "Zaman zaman insanın başını belaya sokabiliyor, ama tabiatımızı da değiştiremeyiz, değil mi?"

Gregory yüzüne kocaman bir gülümseme yayılırken yavaş yavaş başını salladı.

"Aynen öyle," diye geveledi Lucy'nin elini tutarak. Birkaç santim bile olsa o an ondan ayrı olmaya dayanamazdı.

Parmakları kenetlendi ve Gregory ona doğru baktı. Lucy'nin gözleri aşktan parıldıyordu, bunun üzerine Gregory

karşı konulmaz, saçma bir gülme arzusuna kapıldı. Sırf gülebileceği için...

Sırf onu sevdiği için.

Ama sonra Lucy'nin dudaklarının da büzüldüğünü gördü. Dudaklarının kenarında o da gülmesini bastırıyordu.

Ve tam o anda, olabilecek en tuhaf izleyici topluluğunun önünde, Gregory Lucy'yi kollarına aldı ve umutsuz romantik ruhunun son damlasına kadar onu öptü.

Sonunda –en sonunda– Lord Haselby boğazını temizledi.

Hermione başka tarafa bakıyormuş gibi yaptı ve Richard da "Nikâha gelince..." dedi.

Gregory müthiş bir gönülsüzlükle geri çekildi. Soluna baktı. Sağına baktı. Tekrar Lucy'ye baktı.

Ve onu tekrar öptü.

Çünkü, gerçekten de çok uzun bir gün olmuştu.

Ve biraz müsamahayı hak ediyordu.

Ve onunla gerçekten evlenmesi ne kadar sürerdi, ancak Tanrı bilirdi.

Ama en çok, onu şey için öpüyordu...

Şey için...

Gülümseyip Lucy'nin başını ellerinin arasına aldı ve burunlarının birbirine dokunmasına izin verdi. "Seni seviyorum, biliyor musun?"

Lucy gülümsedi. "Biliyorum."

Ve en sonunda Gregory onu neden tekrar öpeceğini anladı.

Sırf öpebildiği için.

SONSÖZ

Esas oğlanımız ve esas kızımız ne kadar çalışkan olduklarını sergiliyorlar...

İlkinde, Gregory tam bir felaketti.

İkincisinde daha da beterdi. Birincinin anısı sinirlerini yatıştırmaya yaramamıştı hiç. Hatta tam tersi. Artık olan biteni daha iyi anladığı için (Lucy ondan hiçbir ayrıntıyı esirgememişti, titiz ruhunun üstündeki bir lanetti bu), ufacık bir sesi bile korkunç incelemeler ve tahminlerle değerlendiriyordu.

Erkeklerin çocuk doğuramaması harika bir şeydi. Gregory öyle bir durumda insan ırkının nesiller önce tükeneceğini kabul etmekten utanç duymuyordu.

Ya da en azından, *Gregory* o durumda bir avuç dolusu yaramaz Bridgerton'a daha fazla katkıda bulunmazdı.

Ama Lucy çocuk doğurmaktan hiç çekinmiyor gibiydi, yeter ki daha sonra bu deneyimi tüm detaylarıyla Gregory'ye anlatabilsin.

Ne zaman isterse.

Böylece, üçüncü defasında Gregory artık daha bir kendi olmuştu. Hâlâ kapının dışında oturuyordu ve hâlâ nahoş bir

inleme duyduğunda nefesini tutuyordu, ama yine de endişeden harap olmuyordu.

Dördüncüsünde, yanında bir kitap getirmişti.

Beşincisinde, sadece bir gazete. (Her çocukta daha da çabuklaşır gibiydi bu iş. Rahattı doğrusu.)

Altıncı çocuk tamamen gafil avlamıştı onu. Bir arkadaşıyla dışarı çıkmıştı ve döndüğünde Lucy kucağında bebekle oturuyordu, yüzünde neşeli ve bir gıdım bile yorgun olmayan bir gülücük vardı.

Ne var ki Lucy ona sık sık altıncı doğumdaki yokluğunu hatırlatıyordu, bu yüzden yedi numara gelirken orada olmaya özellikle önem gösterdi. Gecenin bir yarısı atıştırmalık bir şeyler almak için kapının önünden ayrılmaktan puan düşürülebilirse bile, oradan hiç ayrılmamıştı.

Yedinci çocukta, Gregory artık tamam olduklarını düşünmüştü. Yedi çocuk oldukça iyiydi ve Lucy'ye de söylediği gibi, karısının hamile olmadığında nasıl göründüğünü neredeyse hatırlamıyordu.

"Beni hamile bırakacak kadar iyi hatırlıyorsun," demişti Lucy kendine güvenle.

Gregory buna itiraz edemezdi, bu yüzden Lucy'yi alnından öpmüş ve yedinin ideal çocuk sayısı olduğu konusundaki gerekçelerini açıklamak için Hyacinth'e gitmişti. (Hyacinth'in hiç de hoşuna gitmemişti bu.)

Ama sonra, beklendiği gibi, yedinci çocuktan altı ay sonra, Lucy mahcubiyetle bir bebek daha beklediğini söyledi.

"Artık olmasın," dedi Gregory. "Sahip olduklarımıza anca bakabiliyoruz." (Bu doğru değildi; Lucy'nin çeyizi epeyce yüklüydü ve Gregory de yatırım yapma konusunda oldukça yetenekli olduğunu keşfetmişti.)

Ama gerçekten de sekiz çocuğun yetmesi *gerekirdi*.

Lucy'yle gece yarısı aktivitelerini azaltmak istiyor değildi elbette, ama bir erkeğin de yapabileceği şeyler vardı – doğ-

rusunu söylemek gerekirse, çoktan yapmış olması gereken şeyler.

Böylece, bunun son çocukları olacağına ikna olduğundan, bu işin nasıl bir şey olduğunu öğrenmeye karar verdi ve ebenin dehşete düşmüş itirazlarına rağmen doğum boyunca Lucy'nin yanında kaldı (omzunun dibinde, elbette).

"Bu konuda tam bir uzman," dedi doktor, şöyle bir bakmak için çarşafı kaldırırken. "Benim buradaki varlığım bile fuzuli."

Gregory Lucy'ye baktı. Karısı yanında oya işini bile getirmişti.

Lucy omuz silkti. "Her defasında daha da kolaylaşıyor gerçekten."

Ve beklendiği gibi, zamanı geldiğinde Lucy işini kenara bıraktı, hafifçe ıkındı ve...

*Fo*ssssssssssss*!*

Gregory ciyak ciyak bağıran, her tarafı kırış kırış ve kıpkırmızı bebeğe bakarken gözlerini kırpıştırdı. "Eh, bu iş beklediğimden daha kolaymış," dedi.

Lucy ona aksi bir bakış attı. "İlk seferinde burada olsaydın o zaman... Aaaaaaaaaahhhh!"

Gregory Lucy'nin yüzüne baktı. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum," diyerek yanıtladı Lucy, gözleri panikle doluydu. "Ama iyi bir şey değil."

"Tamam, tamam," dedi ebe. "Sadece..."

"Ne hissetmem gerektiğini biliyorum," diye atıldı Lucy. "Ve bu o değil."

Doktor yeni bebeği ebeye uzattı –bir kızdı, Gregory bunu öğrendiğine memnun olmuştu– ve Lucy'ye doğru döndü. Ellerini Lucy'nin karnına yerleştirdi. "Hımmmm."

"Hımmmm mı?" dedi Lucy. Ve bunu pek de sabırlı bir havayla söylememişti.

Doktor çarşafı kaldırdı ve aşağıya baktı.

"Off!" diye hayıflandı Gregory, Lucy'nin omzunun dibine dönerek. "Bunu görmek istememiştim."

"Neler oluyor?" diye sordu Lucy. "Ne... Aaaaaaaaaaah!"

Fo§§§§§§§§§§§§§!

"Ulu Tanrım," diye bağırdı ebe. "İki tane varmış."

Hayır, diye düşündü Gregory, midesi bulanıyordu, dokuz taneydiler.

Dokuz çocuk.

Dokuz.

Ondan bir tane azdı sadece.

O da iki basamaklıydı. Bunu bir daha yaparsa, babalığın çift basamağında olacaktı.

"Ah ulu Tanrım," dedi fısıltıyla.

"Gregory?" dedi Lucy.

"Oturmam lazım."

Lucy yorgun argın gülümsedi. "Eh, en azından annen memnun olacak."

Gregory başıyla onayladı, zar zor düşünebiliyordu. Dokuz çocuk. İnsan dokuz çocukla ne yapardı?

Onları severdi, herhalde.

Karısına baktı. Saçı darmadağın olmuştu, yüzü şişmişti ve gözlerinin altındaki torbaların rengi eflatunu geçmiş, morumsu-griye doğru yol alıyordu.

Gregory, onun güzel olduğunu düşündü.

Aşk var, diye düşündü kendi kendine.

Ve harika bir şey.

Gülümsedi.

Dokuz kez harika.

Bu da gerçekten harika.

